

„Facă-se voia ta pe pământ”

**„Tatăl nostru care ești în ceruri! Sfințească-se Numele Tău; vie Împărăția Ta;
facă-se voia Ta, precum în cer și pe pământ” - Matei 6 : 9, 10**

DEDICATĂ

**Creatorului iubitor de oameni care a rânduit o stăpânire perfectă a dreptilor pe
pământ.**

CUPRINS

1. A CUI VOINȚĂ?.....	3
2. DE CE TREBUIE SĂ O ÎNDEPLINIM PE PĂMÂNT.....	14
3. NEVOIA UNUI LĂCAȘ SFÂNT.....	22
4. ÎNTREZĂRIRI ALE ÎMPĂRĂȚIEI LUI DUMNEZEU.....	33
5. PROCESIUNEA PUTERILOR LUMII.....	42
6. REGELE CE IMPUNE VOINȚA SUPREMĂ.....	51
7. SFINȚII CARE VOR CONDUCE.....	58
8. „MICUL CORN” CARE A RĂSTURNAT PUTERILE.....	66
9. RESTAURAREA TEMPLULUI LA STAREA SA DE DREPT.....	74
10. NORDUL ÎMPOTRIVA SUDULUI.....	86
11. VREMEA ORÂNDUITĂ A SFÂRȘITULUI.....	104
12. RIDICAREA DOMNULUI PE TRONUL ÎMPĂRĂȚIEI SALE.....	122
13. BUCURIA DE ASTĂZI A LOCAȘULUI SFÂNT.....	128
14.FERICIRE PE PĂMÂNT CÂND SE VA FACE VOIA LUI.....	135
15. A CUI VOINȚĂ O PREFERI?.....	142

CAPITOLUL 1: A CUI VOINȚĂ?

¹ Omenirea se îndreaptă rapid către o lume nouă. În curând, marile necazuri care au tulburat lumea încă din anul 1914 își vor atinge apogeul apocaliptic*. Această lume veche nu va fi capabilă să îndure această năpastă copleșitoare, precum omul nu a mai cunoscut de la începuturile existenței omenirii. Este cea mai rea nenorocire văzută vreodată, și va fi ultima nenorocire văzută de lume, iar supraviețuitorii săi recunoscători vor intra într-o nouă lume care promite lucruri minunate.

² O nouă lume va veni din motive importante. Lucrurile nu pot continua în felul în care sunt acum și pe aceleași fundamente. Trebuie să apară o schimbare totală. Această schimbare trebuie să vină dintr-o putere alta decât cele care sunt responsabile pentru suferințele omenirii în acești mii de ani care au trecut. Această schimbare va înnoi toate lucrurile. Lumea, întregul sistem al lucrurilor vor fi sănătoase, ca noi. Când ne gândim la această nouă lume îmbietoare, apar unele întrebări esențiale. Va fi acea lume nouă proiectată și construită de către oamenii de știință din zilele noastre și din viitor? În acea lume, care va fi de-a pururi nouă, a cui voință este cea care trebuie îndeplinită și va fi îndeplinită pe pământ? Va fi voința unei creaturi umane imperfecte, egoiste, muritoare? Sau va fi voința cuiva fără de egoism, perfect, nemuritor, cineva mai presus și mai puternic decât cei mai de seamă oameni? Va fi voința cuiva de pe pământ, a cuiva din spațiu sau a cuiva de dincolo de spațiu?

³ Mai ales începând cu octombrie 1957, toți cunoscătorii au început să arate interes cu privire la spațiul extraterestru. Ei au început să se refere la un nou punct de vedere, cel al spațiului cosmic. Au spus că am intrat în era spațială nucleară. Se spune că trebuie să cucerim spațiul extraterestru prin folosirea energiei nucleare, puternica energie închisă în nucleul atomilor din care este făcută toată materia, energia teribilă care ne-a devenit cunoscută prin explozia diavolească a bombelor inventate științific. Dar de ce să cucerim spațiul extraterestru? Pentru că acei cuceritori pot dobândi controlul asupra leagănelui etern al omenirii, planeta Pământ. Se spune că acel punct de control se află undeva acolo, în spațiul extraterestru. Pentru ei, așa numita armă supremă nu este suficientă; „rangul suprem” este suprem necesar. Spre uimirea multora, un cunoscut legiutor a spus odată:

⁴ „Există ceva mai important decât orice armă supremă. Acesta este rangul suprem – poziția de control total asupra Pământului se află undeva în spațiul extraterestru. Acesta este viitorul, viitorul îndepărtat, deși nu chiar așa de îndepărtat precum ne-am putea imagina. Cel care obține acea poziție supremă obține controlul total asupra Pământului, pentru a fi un tiran sau în serviciul libertății.”**

⁵ Acea declarație răsunătoare, rostită pentru a-i face pe oamenii amenințați să conștientizeze „pericolul momentului”, a exprimat teama exercitării unui “imperialism cosmic” unilateral de către o putere politică și militară globală. Voința puterii globale care ar câștiga „poziția supremă”, împreună cu „arma supremă” ar fi apoi controlul asupra voinței lumii. Astfel apare întrebarea: cine ar trebui să controleze spațiul extraterestru? Crezând ca acum omul poate ajunge până la cer, învățați de talie mondială au sugerat ca membrii acelei organizații internaționale numită Organizația Națiunilor Unite să elimine posibilitatea dobândirii „poziției supreme” de către orice națiune și ca toate națiunile membre să își unească forțele în demersul de a cuceri spațiul în scopul păcii mondiale. Un editoralist scria: „Controlul asupra spațiului cosmic ar putea fi foarte bine cheia viitorului; și, de dragul păcii mondiale, chiar a supraviețuirii omenirii, aceasta ar trebui să fie nu o chestiune de prestigiu național, ci de securitate colectivă.”* Controlul internațional a fost văzut ca singura soluție practică a tuturor problemelor ridicate de invadarea spațiului cosmic de către om cu

¹ De ce se îndreaptă rapid omenirea către o lume nouă?

² De ce trebuie să vină o nouă lume și ce întrebări se ivesc cu privire la aceasta?

³ De ce au început să arate interes pentru spațiul extraterestru unii oameni informați începând cu 1957?

⁴ Ce a spus un reputat legiutor cu privire la spațiul extraterestru?

⁵ Ce temere a exprimat acea declarație, și deci ce răspuns este dat întrebării cu privire la cine ar trebui să controleze spațiul extraterestru?

*Vezi Sfânta Biblie, Apocalipsa 16:16

**Declarație a senatorului american Lyndon B. Johnson, liderul majorității din Senat și președintele Subcomisiei de alertare într-o întâlnire a senatorilor democrați pe 7 decembrie 1958, citat în ediția New York Times din 8 decembrie 1958.

ajutorul rachetelor și al sateliților artificiali. Dreptul internațional, un set de „legi globale”, a devenit necesar pentru a preveni ca explorarea spațiului să fie folosită în mod greșit de către o națiune sau un grup de națiuni.

⁶ Religia s-a alăturat discuției cu privire la oportunitățile și pericolele prezentate de era spațială a omului. La o săptămână după ce Uniunea Sovietică a lansat primul său satelit artificial, Sputnik 1, pe o orbită în jurul globului, publicația de la Vatican "The Roman Observer"*** a încurajat explorarea spațiului cosmic. Pe data de 11 octombrie 1957, această publicație scria: „Dumnezeu nu are nicio intenție să stabilească o limită eforturilor omenirii de a cuceri spațiul.” În articol se spunea că punctul de vedere al Bisericii Romano-catolice cu privire la spațiul cosmic nu se schimbase de la o declarație a Papei Pius al XII-lea cu ocazia unui congres astronomic în Roma, Italia, în 1956. "Cu acea ocazie", scria publicația de la Vatican, "Papa Pius al XII-lea le-a spus celor 400 de delegați din 22 de țări: 'cu cât explorăm mai mult spațiul cosmic, cu atât ne apropiem mai mult de ideea de o familie sub Dumnezeu Creatorul.' **** Totuși, faptele de până acum relevă că explorarea spațiului cosmic îi scoate în evidență pe oamenii de știință. Un articol publicitar intitulat „Ne vom atinge scopurile științifice?” îi complimenta pe oamenii de știință ruși și apoi vorbea despre faptul că ne aflăm "în pragul unei ere spațiale în care tabăra cea mai puternică științific va moșteni pământul – sau ceea ce rămâne din el.” *****

⁷ Aceste cuvinte au aruncat o umbră de îndoială cu privire la cea de-a treia binecuvântare a faimoasei Predici de pe Munte a lui Isus Hristos: „Ferice de cei blânzi, căci ei vor moșteni pământul.”***** Totuși, este posibil ca într-o bună zi, în curând, cei blânzi sau cei blajini chiar să moștenească pământul, eliberați de orice fel de opresiune? Răspunsul acestei întrebări, precum și al altor întrebări esențiale, depinde de a cui voință se va îndeplini pe pământ în lumea nouă ce va veni.

⁸ Cuprinse de temeri, neliniști și ambiții, națiunile lumii au uitat ceva. Ce anume? Există o putere care deține deja „rangul suprem”, nu rangul suprem în ceea ce privește mica noastră lume, ci asupra tuturor planetelor, lunilor și stelelor universului nemăsurat pe care le putem observa cu telescoapele. Este Puterea inteligentă, divină care a creat pământul și omul și animalele și păsările de pe pământ, da, cel care a creat toate stelele, soarele și luna care ne luminează pe pământ. Omul egoist și autosuficient nu vrea să se gândească la această Putere divină, inteligentă sau la datoria pe care o are față de această Putere supremă ca și Creator al său. Omul încearcă să ia în derâdere existența unei asemenea forțe inteligente și creatoare, pentru că sateliții mici și cu viața scurtă nu l-au întâlnit în timp ce orbitau în jurul pământului, în spațiul cosmic. Cat de prostesc! Pentru că locul Său suprem nu se află undeva în spațiul cosmic îndepărtat oricât de departe și-ar trimite oamenii de știință sateliții.

⁹ Să știe omul fără de rațiune că poziția atotștiutoare, atotputernică, supremă a Creatorului se află pe tărâm nevăzut, spre care omul cu toată știința sa nu poate călători cu racheta. Evident, Creatorul deține „rangul suprem” pentru că El este Cel mai Slăvit, Cel Suprem peste tot universul. El este Centrul viu și creator în jurul căruia gravitează toată creația. El deține de drept imperiul spațiului oriunde, pentru că El este Suveran peste cer și pământ și peste spațiul dintre ele. El nu va împărți acest imperiu al spațiului cu nicio națiune sau vreun grup de națiuni. Împotriva lui, nicio națiune disprețuitoare a pământului nu poate câștiga. El este Dumnezeu!.

O VIZIUNE SIMBOLICĂ A SA

⁶ (a) Ce a scris o publicație religioasă cu privire la cucerirea și explorarea spațiului cosmic? (b) Pe cine a scos în evidență o atare explorare?

⁷ Asupra cărei binecuvântări au aruncat acele cuvinte o umbră de îndoială, și de ce depinde îndeplinirea acelei binecuvântări?

⁸ Ce scapă din vedere națiunile în ceea ce privește „poziția suprema”?

* Ediția din 16 ianuarie 1958 a New York Times, pagina editorială.

** În publicația italiană *L'Osservatore Romano*.

*** Potrivit unei corespondente din Roma a Associated Press, din data de 11 octombrie 1957, publicată în presa americană.

**** Citat din pagina 38 a ediției din 26 martie 1958 a New York Times.

***** Citat din Sfânta Biblie, Matei 5:5, versiunea autorizată de la 1611. Vezi AV la pagina 3.

⁹ Unde deține Creatorul poziția supremă și de ce este el Stăpânul spațiului de oriunde?

¹⁰ Deși nu îl putem vedea, totuși nu îndrăznim să îl ignorăm pe Cel mai Slăvit, Domnul Dumnezeu cel atotputernic. Nu putem ocoli legile sale în oricare parte a universului nemărginit, inclusiv legea că nici un om făcut din țărâna nu îl poate vedea și apoi să continue să trăiască. Dumnezeu nu a putut încălca această lege nici măcar în favoarea prorocului sau, Moise, prin care El a dat neegalatele sale Zece Porunci. Atunci când Moise l-a rugat pe Dumnezeu să îl lase pe el, un biet om, să vadă gloria divină, Dumnezeu i-a spus lui Moise: „Fața nu vei putea să Mi-o vezi, căci nu poate omul să Mă vadă și să trăiască.”* Acea rânduire s-a păstrat în ciuda eforturilor oamenilor de știință de a descoperi secretul vieții. Dumnezeu nu este materie creată, precum omul. El este spirit, imposibil de văzut pentru ochii pământești, chiar și ajutați de cele mai avansate telescoape sau de cele mai puternice microscopice electronice.

¹¹ Cu veacuri în urmă, Isus Hristos a explicat acest lucru unei femei samaritene, spunând: „Dumnezeu este Duh; și cine se închină Lui trebuie să I se închine în duh și în adevăr.”** În ciuda invizibilității sale din tărâmul spiritual, creaturile umane îl pot venera în mod inteligent cu adevărat și aceasta să le aducă binecuvântarea de nedescris. Un om care îl venera pe Acest marelă nevăzut ca pe eternul Cărmuitor divin a strigat: „A Împăratului veșnicilor, a nemuritorului, nevăzutului și singurului Dumnezeu, să fie cinstea și slava în vecii vecilor!”*** Luând în serios această rugăciune, cum putem îndrăzni să îl uităm pe Dumnezeu?

¹² „Nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu,” a scris un discipol al lui Isus Hristos în urmă cu 19 secole.**** El era un apropiat al lui Isus și a stat la pieptul Lui; și totuși nu îl văzuse pe Dumnezeu. Din moment ce niciun om, nici măcar Ioan, fiul lui Zebedeu, care a scris cele de mai sus, nu l-a văzut pe Dumnezeu, nu avem nicio descriere a Lui. Nu ne putem imagina cum este El. Pentru noi, a picta o pictură sau a sculpta o imagine care să îl reprezinte ar însemna să ne amăgim singuri și să îl batjocorim și să îl insultăm. Mai degrabă, aceste lucruri ne-ar micșora respectul față de El, decât să ne ridice în prefăcătoria noastră să îl venerăm. Ar însemna să nu îl venerăm în spirit, care nu este materie, precum o imagine; să nu îl venerăm cu adevărat, care este opusul imaginarii. Dar acest Dumnezeu glorios, invizibil ne ajută să înțelegem și să apreciem lucruri despre El însuși asemănându-le cu lucruri pe care noi le vedem și le știm bine. El chiar vorbește despre sine ca și când ar avea nas, ochi, gura, urechi, mâini și picioare și o inimă care bate. Astfel el oferă o viziune despre el însuși folosind simboluri. El i s-a revelat lui Ioan, fiul lui Zebedeu, într-o viziune care i-a inspirat evlavie, astfel încât Ioan să ne descrie acea viziune și să ne arate aievea prezența lui Dumnezeu în „rangul său suprem” în ceruri.

¹³ Ioan a văzut și a aflat mai multe decât au aflat sau ar putea afla toți oamenii de știință moderni cu toți sateliții pe care îi lansează în spațiul extraterestru, echipați cu instrumente științifice de măsurare, aparate de radioemisie și echipamente video. Ioan a văzut dincolo de spațiul extraterestru cu stelele și planetele sale vizibile, galaxiile și meteoriții și cometele sale, și razele sale cosmice. Ioan era la acea vreme ultimul trăitor dintre cei doisprezece apostoli ai lui Isus Hristos. Ceea ce a văzut el a fost o revelație, posibilă nu prin intermediul instrumentelor științifice ale vremurilor moderne, ci doar prin lucrarea puterii active sau a spiritului invizibil al lui Dumnezeu. Cartea în care Ioan descrie această viziune miraculoasă se numește Apocalipsa lui Ioan. Este ultima printre cărțile Sfințelor Scripturi, Sfânta Biblie. Pe atunci, Ioan suferea din pricină că era creștin, „din pricina Cuvântului lui Dumnezeu și din pricina mărturiei lui Isus Hristos”, spune Ioan. Era ținut prizonier pe insula închisoare Patmos, nu departe de coasta Asiei Mici, Turcia în zilele noastre. (Apocalipsa 1:9). Ce a văzut Ioan atât de valoros și de important pentru noi, cei aflați în era spațială nucleară?

¹⁴ Ioan tocmai primise șapte mesaje pentru șapte biserici creștine din Asia Mica de la Isus Hristos întru glorie din ceruri. „După aceste lucruri, m-am uitat și iată că o ușă era deschisă în cer.

¹⁰ De ce nu avem voie să îl ignorăm pe Dumnezeu, și de ce nu îl putem vedea?

¹¹ Cum trebuie și cum putem să îl venerăm?

¹² Din moment ce nu avem o descriere a lui Dumnezeu, cum ne ajută el să înțelegem și să apreciem aspecte cu privire la el?

¹³ Cum a văzut și aflat Ioan mai mult decât oamenii de știință moderni?

* Citat din Sfânta Biblie, Exodul 33:20

** Vezi Sfânta Biblie, Ioan 4:24

*** Ibidem, 1 Timotei 1:17

**** Ibidem, Ioan 1:18

¹⁴ Unde a fost invitat Ioan și, urmându-l, unde ajungem și ce putem vedea?

Glasul cel dintâi, pe care-l auzisem ca sunetul unei trâmbițe și care vorbea cu mine, mi-a zis: „Suiete aici, și-ți voi arăta ce are să se întâmple după aceste lucruri.” (Apocalipsa 4:1). Urmându-l pe Ioan prin aceasta ușă deschisă care ducea dincolo de spațiul extraterestru, unde sateliții artificiali orbitează în jurul Pământului, intrăm undeva parcă în prezența preaînaltului, preaputernicului Domn Dumnezeu. Știind că niciun om nu îi poate vedea chipul lui Dumnezeu și să rămână în viața, nu ne așteptăm să îi deslușim silueta sau oricare dintre trăsăturile sale. Nu am putea îndura să îl vedem așa cum nu am putea să îndurăm explozia unei bombe cu hidrogen din apropiere. Ceea ce vedem prin intermediul viziunii lui Ioan este glorios, strălucitor, uimitor. Ne sunt de asemenea arătate lucruri care trebuie să se întâmple în istoria universului.

¹⁵ Imediat ce Ioan a acceptat invitația de a urca prin ușa deschisă în ceruri, a intrat sub influența forței active sau a duhului lui Dumnezeu, pentru a vedea ceea ce noi, oamenii, nu putem vedea în mod normal. „Și iată că în cer era pus un scaun de domnie, și pe scaunul acesta de domnie ședea Cineva”. Acest scaun este cel al rangului suprem. Este scaunul celui Preaînalt, care stăpânește toate cele create, văzute și nevăzute, de care toate cele create depind pentru existență și pentru ordine universală. Este scaunul Domnului eternității, un Domn infinit mai presus decât toți împărații, regii, dictatorii și conducătorii Pământului, care sunt muritori.

¹⁶ Cum este el? Arată ca un om la înfățișare? Nu! „Cel ce ședea pe el avea înfățișarea unei pietre de jasp și de sardiu; și scaunul de domnie era înconjurat cu un curcubeu ca o piatră de smarald la vedere”. Este asemenea nestematelor șlefuite îndelung, prețioase, strălucitoare, minunate, care atrag privirea și admirația încântată. Nu inspiră nimic înfricoșător, nimic hain care măcar să sugereze că ar putea să își chinuie creaturile pământești, sufletele omenești, pentru totdeauna în chin conștient într-un iad înfricoșător. Este încântător la înfățișare și plăcut privirii, făcându-te să te pierzi în mirare. În jurul tronului său este încă mai multa glorie, o impresie de calm, liniște. Apariția unui curcubeu perfect de smarald te duce cu gândul la această impresie, amintind de calmul liniștitor, plăcut ce urmează după furtună. Amintește de primul curcubeu pus de Dumnezeu pe cer după potopul asupra întregii lumi ca să servească drept semn către Noe și către toți urmașii săi, arătând că un asemenea potop nu va mai fi vreodată pe lume. Atunci a zis Dumnezeu: „și apele nu se vor mai face un potop, ca să nimicească orice făptură. Curcubeul va fi în nor; și Eu Mă voi uita la el ca să-Mi aduc aminte de legământul cel veșnic dintre Dumnezeu și toate viețuitoarele de orice trup de pe pământ.” (Genesa 9:12-16) Oamenii de știință care vor să controleze clima de pe pământ dintr-o „poziție supremă” din spațiul extraterestru nu vor putea niciodată să distrugă făgăduința lui Dumnezeu simbolizată de către curcubeu.

¹⁷ Înainte ca Dumnezeu să înceapă creația, el era singur în spațiu, din timpuri fără început. Dar pe care dintre creaturile sale le-a chemat Dumnezeu alături de el? Cu cine se înconjoară el? În viziunea sa amănunțită, Ioan ne spune: „Împrejurul scaunului de domnie stăteau douăzeci și patru de scaune de domnie; și pe aceste scaune de domnie stăteau douăzeci și patru de bătrâni, îmbrăcați în haine albe; și pe capete aveau cununi de aur.” (Apocalipsa 4:4, AS) Cine sunt acești „bătrâni”, aceste douăzeci și patru de persoane de vârstă înaintată, ce stăteau pe scaune în jurul scaunului Domnului? Ioan îi cunoștea pe acești „bătrâni” din comunitatea evreiască, din biserica vechiului Israel. Cu cincisprezece secole înaintea lui Ioan, atunci când prorocul Moise a primit cele Zece Porunci de la Dumnezeu, Moise se însoțise cu șaptezeci dintre oamenii în vârstă sau „bătrâni” poporului lui Israel. (Exodul 24:1, 9, AS) Totuși, Ioan era un „bătrân” sau un om în vârstă al bisericii creștine. El era un „bătrân” special, deoarece era unul dintre „cei doisprezece apostoli ai Mielului [Isus Hristos]”, care au servit drept cele douăsprezece temelii ale bisericii creștine, precum cele douăsprezece pietre de temelie ale zidurilor noului Oraș Sfânt. (Apocalipsa 21:14) Dar acei „bătrâni” încoronați pe care Ioan i-a văzut stând pe scaune în jurul tronului lui Dumnezeu nu puteau să îi reprezinte pe cei doisprezece apostoli ai lui Isus Hristos, pentru că ei erau douăzeci și patru la număr, adică de două ori numărul celor doisprezece apostoli.

¹⁸ În biserica vechiului Israel, „bătrâni” erau reprezentanții întregii congregații a izraeliților. În mod similar, încă din zilele lui Ioan, „bătrâni” creștini au reprezentat întreaga biserică creștină

¹⁵ Sub a cui putere a intrat Ioan și al cui tron a văzut?

¹⁶ Cum arăta Cel înscăunat și asupra a ce ne atrag atenția aceste lucruri?

¹⁷ Cine stătea în preajma lui Dumnezeu și de ce nu reprezentau ei pe „apostolii Mielului”?

¹⁸ Pe cine reprezintă cei douăzeci și patru de „bătrâni”?

sau pe Izraeliții spirituali. Potrivit acestei reguli, cei douăzeci și patru de „bătrâni” așezați pe tronuri în preajma lui Dumnezeu reprezintă întreaga congregație a creștinilor care se dovedesc credincioși până la moarte și care sunt răsplătiți cu învierea din moarte la viața din Rai și cu un scaun în împărăția cerească a lui Dumnezeu. *

¹⁹ Această congregație de creștini credincioși care dobândesc răsplata cerească ajunge la numărul de 144.000, sau de șase mii de ori douăzeci și patru. Ioan însuși este folosit pentru a transmite acest număr final al lor, în Apocalipsa 7:1-8; 14:1-5. Ioan a fost instrumentul transmiterii acestor mesaje către ei de la slăvitul Isus Hristos din ceruri: „Fii credincios până la moarte, și-ti voi da cununa vieții.” „Cel ce va birui va fi îmbrăcat astfel în haine albe. Nu-i voi șterge nicidecum numele din Cartea vieții și voi mărturisi numele lui înaintea Tatălui Meu și înaintea îngerilor Lui.” „Celui ce va birui îi voi da să șadă cu Mine pe scaunul Meu de domnie, după cum și Eu am biruit și am șezut cu Tatăl Meu pe scaunul Lui de domnie.” (Apocalipsa 2:10; 3:5, 21) Ceea ce acești douăzeci și patru de „bătrâni” spun și fac în această viziune a lui Ioan dovedește și mai mult că ei simbolizează pe cei 144.000 care alcătuiesc congregația finală.

²⁰ De abia în urma cu o mie nouă sute de ani în urma a fost creată Biserica Creștină pe pământ. În ceea ce privește prezența oricărora dintre membrii săi în ceruri, prezența lor în Rai poate data numai după înființarea împărăției lui Dumnezeu, pentru care credincioșii creștini s-au rugat în toate aceste secole. În ciuda acestor fapte, Dumnezeu îi consideră pe membrii acestei biserici drept „bătrâni” sau persoane cu vârsta înaintată în comparație cu toți ceilalți din creația sa inteligentă din ceruri sau de pe pământ. Este, deci, limpede că nu vârsta reală a membrilor congregației, ci înaintarea lor în cunoaștere, educație și devoțiune pentru Dumnezeu au făcut ca ei să fie investmântați în alb, încoronați și înscăunați ca „bătrâni” în preajma tronului lui Dumnezeu.

²¹ Cum au fost ei aleși să fie „bătrâni” în însăși prezența lui Dumnezeu? În mod sigur acest lucru nu a fost făcut prin alegeri democratice desfășurate de către vreo națiune sau popor de pe Pământ, din est sau din vest. Au fost aleși de către Dumnezeu însuși, căci Dumnezeu nu înțelege lucrurile precum vreun om sau vreo națiune, ci conform propriilor standarde, Dumnezeu alege cui i se va da un scaun în apropierea sa. Deci, acești „bătrâni” simbolici sunt aleși teocratic, din poziția supremă a autorității de sus, și nu de către oamenii de pe Pământ.

²² Deoarece Dumnezeu se înconjoară de un cerc format din douăzeci și patru de bătrâni simbolici, înseamnă aceasta că el are ceea ce ar putea fi numit un Senat, un Consiliu personal de oficiali cerești cu care se sfătuiește, cerându-le sfatul și acționând în conformitate cu majoritatea opiniilor sau a voturilor? Nu; deoarece el este atotînțelept. Nu are nevoie de sfaturi de la nici una dintre creaturile sale. Prorocul Isaia a pus, pe bună dreptate, această întrebare despre marele Creator: „Cine a cercetat Duhul Domnului și cine L-a luminat cu sfaturile lui? Cu cine S-a sfătuit El, ca să ia învățătură? Cine L-a învățat cărarea dreptății? Cine L-a învățat înțelepciunea și I-a făcut cunoscută calea priceperii? Iată, neamurile sunt ca o picătura de apă din vadră, sunt ca praful pe o cumpănă; El ridică ostroavele ca un bob de nisip.” (Isaia 40:13-15) Biserica creștină reprezentată prin cei douăzeci și patru de „bătrâni” are deci doar onoarea de a îl servi pe Creator ca cei mai înalți oficiali ai Zilelor de Demult.

²³ În viziunea lui Ioan, Dumnezeu și cei douăzeci și patru de „bătrâni” ai săi ședea pe tronuri într-un decor asemănător celui din templul de închinare din anticul oraș al Ierusalimului. Din descrierea care este așternută în Biblie, Ioan știa că erau zece sfeșnice de aur în altarul templului pe care Regele Solomon îl construise cu o mie de ani înainte. Cinci sfeșnice erau cinci la dreapta și cinci la stânga înaintea Locului Prea Sfânt. În curtea templului erau de asemenea un mare lighean de arama, atât de mare încât era numit o mare. (1 Regi 7:23-36, 44, 49) Preoții își spălau mâinile sau sacrificiile cu apa din aceasta.

¹⁹ Cat de mare devine în final congregația și ce le-a făgăduit Isus Hristos?

²⁰ Sunt ei „bătrâni”ca vârstă în comparație cu toate celelalte ființe create, și ce a făcut ca ei să fie întronați ca persoane de vârsta înaintată?

²¹ Cum au fost ei aleși să fie „bătrâni” în prezența lui Dumnezeu?

²² Are deci Dumnezeu un Senat, și în ce calitate au cei douăzeci și patru de „bătrâni” onoarea de a îl servi?

* Douăzeci și patru era numărul de cete în care Regele David a împărțit preoții poporului lui Israel ca să slujească în templul din Ierusalim. Biserica creștină va deveni o „preoțime împărătească” – 1 Cronici 24:1-19; Luca 1:5-24, 57-67; 1 Petru 2:9; Apocalipsa 20:6. Vezi ediția din 15 aprilie 1956 a publicației „The Watchtower”, paginile 253-256.

²³ Ce fel de decor i-a fost sugerat lui Ioan având în vedere cele ce se puteau vedea în preajma lui Dumnezeu și a „bătrânilor”?

²⁴ Cu privire la tronul lui Dumnezeu, Ioan spune: „Din scaunul de domnie ieșeau fulgere, glasuri și tunete. Înaintea scaunului de domnie ardeau șapte lămpi de foc, care sunt cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu. În fața scaunului de domnie mai este un fel de mare de sticlă, asemenea cristalului.” În templul de demult al Regelui Solomon, Dumnezeu nu ședea înscăunat în Locul Prea Sfânt, ci era o lumina miraculoasă care plutea deasupra chivotului de aur care conținea cele două tăblițe de piatră pe care degetul lui Dumnezeu scrisese cele Zece Porunci. Totuși, în viziunea lui Ioan, Dumnezeu este văzut ca așezat pe tron în templul sau ceresc.

²⁵ Fulgerele de lumină din tronul lui Dumnezeu i-au amintit numaidecât lui Ioan că „Dumnezeu este lumină.” La facerea pământului, El a fost Cel care a spus: „Să fie lumină.” (1 Ioan 1:5, Genesa 1:3) Din puterea sa se nasc nu numai fulgerele, ci și toate străfulgerările de iluminare, de cunoaștere sau de înțelegere și înțelepciune ale creaturilor sale din cer și de pe pământ. De la Cel care sta pe tronul divin vine puterea vocii, la fel și undele sonore produse de organele vorbirii și mai ales mesajele divine transmise prin grai. Uneori, mesajele divine tună impresionant atunci când îi judecă pe dușmanii săi. Dumnezeu slavei face să bubuie tunetul.” (Psalmi 29:3) Prorocirile sale cu privire la lucrurile ce vor să vină au prezis venirea sa la marele său templu al spiritului pentru a îi judeca pe oameni – Maleahi 3:1.

²⁶ Duhul lui Dumnezeu este invizibil vederii oamenilor, dar îi poate determina să se miște și să lucreze. Poate produce rezultate pe care ochii noștri slabi să îi vadă și pe care celelalte simțuri fizice ale noastre sa le perceapă. Prin Duhul său, Dumnezeu poate dărui iluminare, revelând lucruri pe care nicio minte omenească obișnuită nu le-ar putea gândi sau înțelege, prin iluminarea unor sfinte secrete de mult ascunse. Duhul său este precum cele „șapte lămpi de foc” ce ard înaintea lui în templul său ceresc, nu pentru a îi oferi lumină, ci pentru a lumina celor care vin în fața sa. Acele șapte lămpi de foc , spune Ioan, „sunt cele șapte duhuri ale lui Dumnezeu.” Aceste șapte lămpi nu înseamnă că există șapte duhuri, ci că duhul lui Dumnezeu trebuie privit ca înșeptit. Șapte fiind numărul din Biblie care reprezintă perfecțiunea sau împlinirea spirituală, cele șapte duhuri înseamnă duhul desăvârșit al lui Dumnezeu. El folosește această sumă completă a duhului sau forței sale active pentru a îi ilumina pe cei care îl slujesc în templul său spiritual. La rândul său, acești iluminați transmit lumina spirituală către alte creaturi pentru a le aduce cunoașterea adevărului lui Dumnezeu.

²⁷ Acele șapte lămpi de foc trebuie sa fi aruncat lumina asupra „marii de sticlă, asemenea cristalului” în care preoții se puteau spăla. În același fel, duhul înșeptit al lui Dumnezeu lucrează numai printr-un grup de creaturi care sunt curate în ochii săi. Duhul său operează prin intermediul unei organizații curate și îi ajută pe membrii acesteia să păstreze curate această organizație și ofrandele sale către Domnul. Amintiți-vă că marea din templul Regelui Solomon putea să țină în jur de 74.200 de litri de apă și servea „pentru spălarea preoților.” (2 Cronici 4:2-6) Precum apa curată, adevărul lui Dumnezeu curăță și purifică prin puterea sa. Cei ce sunt primiți în preajma lui Dumnezeu, precum cei douăzeci și patru de „bătrâni”, au nevoie de această apă a adevărului pentru a își îndeplini îndatoririle preoțești în mod acceptabil pentru Dumnezeu și pentru binele tuturor oamenilor de bună credință. Spre adevărarea acestei imagini, se spune că Biserica celor 144.000 de credincioși adepți ai lui Isus Hristos au primit de la el purificarea „prin botezul cu apa prin Cuvânt, ca să înfățișeze înaintea Lui această Biserică, slăvită, fără pată, fără zbârcitură sau altceva de felul acesta, ci sfântă și fără prihană” (Efeseni 5:25-27) Dumnezeu crede în puritate religioasă. Ține aproape ceea ce este pur.

DREPTATE, PUTERE, IUBIRE ȘI ÎNTELEPCIUNE ÎN CREATURILE SALE

²⁸ Sa nu fim surprinși de ceea ce vedem mai departe în viziunea lui Ioan. Sa nu ne închipuim că în ceruri există animale care se găsesc și pe pământ. Câinele Laika, ce a trăit timp de câteva zile

²⁴ În ce fel era diferit modul în care era așezat pe tron Dumnezeu față de ceea ce se petrecea în templul Regelui Solomon în vremuri de demult?

²⁵ Ce lucruri se nasc din tronul lui Dumnezeu, după cum au fost descrise de ceea ce a văzut și auzit Ioan?

²⁶ Ce înseamnă cele „șapte lămpi de foc” și de ce se află ele în fața lui?

²⁷ Asupra a ce luminau acele șapte lămpi de foc și ce reprezenta acest fapt?

²⁸ Ce patru creaturi vii au fost văzute la tronului lui Dumnezeu?

închisă în satelitul rusesc Sputnik 2, lansat în spațiu pe 3 noiembrie 1957, nu a ajuns mai sus de orbita pe care acest satelit artificial s-a rotit în jurul Pământului până când s-a prăbușit spre distrugere pe 14 aprilie 1958. Dar în sfânta prezență a lui Dumnezeu există creaturi care au trăsăturile reprezentate de anumite animale de pe pământ. Vedem aceste lucruri pe măsură ce Ioan ne povestește mai multe detalii despre aceasta viziune minunată: „În mijlocul scaunului de domnie și împrejurul scaunului de domnie stau patru făpturi vii, pline cu ochi pe dinainte și pe dinapoi. Cea dintâi făptura vie seamănă cu un leu; a doua seamănă cu un vițel; a treia are fața ca a unui om; și a patra seamănă cu un vultur care zboară.” – Apocalipsa 4:6, 7.

²⁹ Aflându-se în mijlocul și în împrejurul tronului lui Dumnezeu, aceste patru făpturi vii simbolizează o organizare a făpturilor lui Dumnezeu având cele patru trăsături sau atribute principale care se găseau inițial în Creatorul însuși și pe care le-a pus în făpturile pe care le-a făcut după chipul și înfățișarea sa. Sfânta Biblie vorbește în mod particular despre cele patru trăsături sau atribute principale ale lui Dumnezeu, care sunt dreptatea, puterea, iubirea și înțelepciunea, în echilibru și armonie perfecte. Acestea sunt calități vii, care nu există separat sau detașat, ci întrupate în Dumnezeu însuși și de asemenea în toate făpturile asemenea lui. Deoarece făpturile vii, cu ochi în fața și la spate, sunt în număr de patru, împreună ele reprezintă organizarea făpturilor dumnezeiești în perfecțiunea unui pătrat, cu cele patru laturi egale și în echilibru perfect, îmbinate prin unghiuri drepte.

³⁰ Toate aceste făpturi sunt însemnate printr-o combinație a celor patru principale calități dumnezeiești. Acestea le deosebesc de simplele animale de pe pământ. Faptul că prima dintre făpturi este asemănătoare unui leu arată că rânduiala echilibrată a lui Dumnezeu are dreptate cutezătoare. Isus Hristos, întâia creație a lui Dumnezeu, este descris ca cel drept sau just al lui Dumnezeu și este numit „Leul din seminția lui Iuda.” (Ioan 5:30; Faptele Apostolilor 3:14; 7:52; 22:14; Apocalipsa 5:5) Faptul că a doua făptură vie era asemenea unui vițel arată spre forța sau puterea cu care Dumnezeu a umplut rânduirea creaturilor sale dumnezeiești. În concordanță cu acest fapt, apostolul Pavel a spus: „Pot totul în Hristos care mă întărește.” Și către creștini el a scris: „Încolo, fraților, întăriți-vă în Domnul și în puterea tăriei Lui.” – Filipeni 4:13; Efeseni 6:10.

³¹ În ceea ce privește a treia făptură vie, avea „fața ca a unui om.” Se spune despre Creatorul omului: „Dumnezeu este dragoste.” (1 Ioan 4:16) Omul, care este făcut după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, ar trebui astfel să fie dragoste, arătând dragoste mai întâi de celelalte lucruri de care este capabil. Deci fața umană a celei de-a treia făpturi vii simbolizează că rânduiala fiilor credincioși ai lui Dumnezeu este făcută cu dragoste și deci nu întreprinde lucruri rele asupra celorlalte făpturi. „Cine nu iubește n-a cunoscut pe Dumnezeu; pentru că Dumnezeu este dragoste.” (1 Ioan 4:8) Îngemănate cu această dragoste și cu dreptate și putere este înțelepciunea, înțelepciunea cerească; și aceasta este reprezentată de către vulturul zburător cu care seamănă cea de-a patra făptură vie. Vulturul zboară înalt în ceruri și are privirea ageră. „Vulturul se înalță” și „își așează cuibul pe înălțimi, ... își cufunda privirile în depărtare.” (Iov 39:27:29) „Înțelepciunea este prea înaltă pentru cel nebun,” dar nu pentru cei cu privirea ageră, îndreptată în sus din rândurile celor credincioși lui Dumnezeu. Ei sunt iuți precum vulturul în a făptui în conformitate cu înțelepciunea lui Dumnezeu. - Proverbe 24:7.

³² Cele patru făpturi simbolice aveau ochi în fața și în spate. În același mod, cei care sunt membri ai rânduiei drepte, puternice, iubitoare și înțelepte a lui Dumnezeu sunt treji, alerți, prevăzători. Ei îl văd pe Dumnezeu în toate lucrurile și observă toate semnele sale despre ceea ce dorește ca ei să facă. Această trăsătură remarcabilă a lor este evidențiată într-o descriere mai amănunțită a lor: „Fiecare din aceste patru făpturi vii avea câte șase aripi și erau pline cu ochi de jur împrejur și pe dinăuntru. Zi și noapte ziceau fără încetare: „Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul Dumnezeu*, Cel Atotputernic, care era, care este, care vine!” ” De aici este clar că aceste patru făpturi cu mulți ochi îi reprezintă pe cei care pot mărturisi și îl pot recunoaște pe Dumnezeu și îi venerază sfințenia, atotputernicia și voința, și care, în plus, îi cunosc numele.

²⁹ Ce simbolizează aceste făpturi vii și ce înseamnă numărul lor, patru?

³⁰ Ce reprezintă asemănarea primei creaturi cu un leu și asemănarea celei de-a doua creaturi cu un vițel?

³¹ Ce reprezintă cea de-a treia creatura, cea cu chip de om, și cea de-a patra făptură, asemănătoare cu un vultur?

³² Ce înseamnă faptul că cele patru făpturi vii au mulți ochi în fața și la spate și mărturisesc sfințenia lui Dumnezeu zi și noapte?

³³ . Cu mult înainte de a-l văd pe Dumnezeu aflat în templul său. Atunci, Isaia a văzut făpturi cerești numite serafimi stând deasupra tronului lui Dumnezeu. Asemenea celor patru făpturi vii, și acestea aveau trei perechi de aripi. Cum își foloseau aceste aripi? „cu două își acopereau fața, cu două își acopereau picioarele, și cu două zburau. Strigau unul la altul și ziceau: „Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul oștirilor! Tot pământul este plin de mărirea Lui!” ” – Isaia 6:1-3.

³⁴ Evident, cu cele trei perechi de aripi, cele patru făpturi vii pe care le-a văzut Ioan puteau fie să zboare, fie să își accelereze mișcarea spre înainte; puteau fie să acopere părți ale lor, fie să acopere alte creaturi spre a le proteja; și aveau un câmp vizual suficient pentru a ști cum să folosească acele aripi, care erau acoperite de ochi de jur împrejur și dedesubt. Asemenea ciudățeniilor arată puteri similare de mișcare rapidă, protecție și vigilență din partea servitorilor lui Dumnezeu, reprezentați de către cele patru făpturi. De exemplu, în Psalmul 34:7 ni se spune: „Îngerul Domnului tăbărăște în jurul celor ce se tem de El și-i scapă din primejdie”. Zi și noapte, rânduirea dreaptă, puternică, iubitoare și înțeleaptă a lui Dumnezeu poate face orice. De ce? Pentru că „nu au odihnă zi și noapte” atunci când mărturisesc în mod continuu, repetând de trei ori, despre cât de sfânt Domnul Dumnezeu cel Atotputernic este. Deci ar trebui să apreciem rânduiala universală a lui Dumnezeu.

³⁵ Adevărata biserică creștină este în deplină armonie cu ceea ce fac și spun cele patru făpturi vii. Ioan demonstrează acest lucru atunci când ne spune mai multe detalii despre viziunea sa. El spune: „Când aceste făpturi vii aduceau slavă, cinste și mulțumiri Celui ce ședea pe scaunul de domnie și care este viu în vecii vecilor, cei douăzeci și patru de bătrâni cădeau înaintea Celui ce ședea pe scaunul de domnie și se închinau Celui ce este viu în vecii vecilor, își aruncau cununile înaintea scaunului de domnie și ziceau: „Vrednic ești Doamne* și Dumnezeul nostru, să primești slava, cinstea și puterea, căci Tu ai făcut toate lucrurile și prin voia Ta stau în ființă și au fost făcute!” – Apocalipsa 4:9-11.

³⁶ Îndeplinesc oare acea viziune simbolică a conducătorii politici, sau chiar liderii religioși ai zilelor noastre, dinăuntru sau dinafara creștinătății? Își dau ei jos coroanele, diademele, mitrele, turbanele sau acoperămintele capului și le aruncă înaintea celui ce stă în "poziția supremă" pe tronul suprem al universului, cel nemuritor, care trăiește și domnește în vecii vecilor? Coboară ei din tronurile lor și din scaunele lor oficiale și se aruncă înaintea acestui Dumnezeu și Creator și îi predau puterea și autoritatea lor, mărturisind că El este cel vrednic să primească gloria, onoarea și puterea, pentru că el este Creatorul tuturor lucrurilor? Îi imita ei astfel pe cei douăzeci și patru de „bătrâni”? Sau încearcă să se erijeze în eroi și zei pe care oamenii să îi idolatrizeze și venereze, cerându-le să „îi dea Cezarului ce este al lui Dumnezeu”? Încearcă ei să câștige „poziția supremă” în spațiul extraterestru și să dobândească controlul lumii și să își impună voința asupra popoarelor lumii? Sau își arată ei dorința de a renunța la suveranitatea națională sau tribală în favoarea împărăției supreme și veșnice a lui Dumnezeu? Întâmplările lumesti ale zilelor noastre dau răspunsurile nepărtinitoare, negreșite acestor întrebări.

³⁷ Cei care sunt într-adevăr simbolizați de către cei douăzeci și patru de „bătrâni” mărturisesc cu sinceritate că toată puterea vine de la Dumnezeu Creatorul și că ei nu merita glorie sau onoare. Dumnezeu Creatorul pe care ei îl mărturisesc ca vrednic să primească gloria, respectul și puterea și deci vrednic să primească venerație, supunere și credință. Deoarece el este Creatorul tuturor lucrurilor, el este și Creatorul nostru. Nu am venit pe lume în niciun alt fel. Nu ne-am născut pe acest pământ din propria noastră voință. Nu; ci așa cum i-au spus cei douăzeci și patru de "bătrâni" lui Dumnezeu aflat pe tronul lui: "Căci tu ai făcut toate lucrurile și prin voia Ta stau în ființă și au fost făcute ". Pentru că din voia Domnului am fost noi creați și trăim astăzi, deci am fost creați pentru voia lui Dumnezeu. Existam doar pentru voia lui, noi toți. Așadar ar trebui să ne dorim

³³ Ce concordantă în ceea ce privește aripile a văzut prorocul Isaia în viziunea sa despre Dumnezeu aflat în templul său?

³⁴ Cum foloseau cele patru făpturi cele trei perechi de aripi și de ce aceste aripi erau acoperite cu ochi?

³⁵ Cum au arătat cei douăzeci și patru de bătrâni ca biserică creștină este în armonie cu ceea ce fac și spun cele patru făpturi?

³⁶ Ținând cont de acești douăzeci și patru de bătrâni, ce întrebări ne punem cu privire la liderii politici sau chiar religioși din zilele noastre?

³⁷ Cui îi oferă gloria cei reprezentați de „bătrâni” și de ce ar trebui să încercăm să aflăm care este voia lui și să o împlinim?

să aflăm care este voia lui și apoi să o îndeplinim. Altfel ne vom rata în mod dezastruos scopul creației și existenței noastre.

³⁸ Cel mai mare om care a trăit vreodată pe pământ a apreciat chiar acest fapt. El a fost un om al rugăciunii către Dumnezeu. Numele său a fost Isus. Tatăl lui nu a fost un iudeu, israelit sau evreu, ci Dumnezeu însuși, precum vor arata faptele ce le vom discuta în continuare. Din acest motiv, el nu a numit pe niciun om tată, ci vorbea întotdeauna despre Dumnezeu numindu-l Tatăl său ceresc. Deoarece atunci când avea treizeci de ani Isus a fost miruit și a primit duhul lui Dumnezeu, el a fost numit Isus Hristos. În Sfânta Biblie găsim scrisa „Cartea neamului lui Isus Hristos”, „Începutul Evangheliei lui Isus Hristos” (Matei 1:1; Marcu 1:1). El a fost cel mai mare învățător ce a umblat vreodată pe pământ. El a avut învățăcei sau discipoli și a trimis discipoli deosebiți pentru a predica. Pe aceștia i-a numit apostoli sau cei trimiși să propovăduiască. – Marcu 3:7, 9, 13, 14.

³⁹ Isus i-a învățat pe discipolii săi să se roage Domnului într-un mod acceptabil. Cel mai simplu și totuși cel mai minunat model de rugăciune pe care i-a învățat este oferit în binecunoscuta lui Predică de pe Munte. Le-a spus să nu se roage în mod prefăcut sau în conformitate cu o anumită formă: „Când vă rugați, să nu bolborosiți aceleași vorbe, ca păgânii, căroră li se pare că, dacă spun o mulțime de vorbe, vor fi ascultați. Să nu vă asemănați cu ei; căci Tatăl vostru știe de ce aveți trebuință, mai înainte ca să-I cereți voi.” (Matei 6:5-8) Astfel, el i-a învățat să îl recunoască pe Dumnezeu ca fiind Creatorul și Dătătorul lor de viață, așadar Tatăl lor, Cel ce le oferă lucrurile de care au nevoie. Apoi el a adăugat:

RUGĂCIUNEA MODEL

⁴⁰ „Iată, dar, cum trebuie să vă rugați: „Tatăl nostru care ești în ceruri! Sfințească-se Numele Tău; vie Împărăția Ta; facă-se voia Ta, precum în cer și pe pământ. Pâinea noastră cea de toate zilele dă-ne-o nouă astăzi; și ne iartă nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri; și nu ne duce în ispită, ci izbăvește-ne de cel rău.” – Matei 6:9-13, *O traducere americană*.

⁴¹ Pe vremea când Isus trăia pe pământ, Cezarul Imperiului Roman conducea marea parte a pământului cunoscut, inclusiv Orientul Mijlociu, acolo unde a trăit Isus. Isus nu i-a învățat pe învățăceii săi, pe discipolii săi să se roage unei Persoane divine fără nume, un Dumnezeu de nenumit, un Dumnezeu care, imediat ce titlul său de „Dumnezeu” este menționat, este recunoscut de către toată lumea în același fel, indiferent de care dintre milioanele de așa ziși idoli este venerat de către cineva. Isus Hristos a vorbit de multe ori despre numele lui Dumnezeu, Tatăl lui. Înainte ca el să înceapă să predice într-un loc de întâlnire din orașul său natal, Nazaret, el a luat cartea lui Isaia și le-a citit celor care îl ascultau capitoul 61, versetele 1 și 2, care spun: „Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns să vestesc săracilor Evanghelia.” (AS, Luca 4:16-21) Din aceasta se poate concluziona că Dumnezeu are un nume.

⁴² Dumnezeu are un nume care îl deosebește de toate celelalte persoane sau lucruri care sunt numite „dumnezeu”. El își onorează și respectă propriul nume și nu va permite nimănui dintre cei care îi iau numele în deșert să trăiască veșnic. El pune numele său cheazășie pentru fângăduințele, prorocirile, declarațiile de intenție pe care le face, astfel încât să nu fie confundat cu oricine ar putea fi venerat ca zeu de către oameni. În ceea ce privește numele lui, Cuvântul lui scris, Biblia, contrazice următoarea declarație recentă:*

⁴³ „Numele zeilor nu determină religia, așa cum numele bărbaților și femeilor nu determină personalitatea lor. Numele sunt date inițial și folosite fără ideea de comparație sau contrast cu alte

³⁸ Cine, în calitate de cel mai mare om care a trăit vreodată pe pământ a apreciat acel lucru și pe cine a trimis el să propovăduiască?

³⁹ Cum i-a învățat el să se roage și cui?

⁴⁰ Care a fost modelul de rugăciune pe care i-a învățat?

* Șase traduceri evreiești ale Apocalipsei conțin numele „Jehova” sau „Yahweh” aici, în loc de titulatura „Domnul”. În *Noua traducere lumească a Scripturilor creștine în greacă*, acestea sunt listate ca J⁷, 8, 13, 14, 16, 18. În acest sens, vezi nota de subsol b cu privire la Apocalipsa 4:11 și paginile 31, 32.

⁴¹ I-a învățat să se roage unui Dumnezeu fără nume și cum a arătat el personal răspunsul la această întrebare?

⁴² Cum se deosebește Dumnezeu de toți ceilalți care sunt numiți „zei” și cu care afirmație hinduistă este în dezacord Cuvântul său?

⁴³ Cum se deosebește Dumnezeu de toți ceilalți care sunt numiți „zei” și cu care afirmație hinduistă este în dezacord Cuvântul său?

nume. ... Fie că este numit Dumnezeu, Iehova, Bhagwan, Ishwar, Allah, Hari, Siva sau Rama, este vorba despre aceeași Ființă care într-o manieră vagă este apelată de către toți credincioșii atunci când rostesc numele pe care a fost educat să îl asocieze cu misterul universului și cu ideea de venerație.”

⁴⁴ Dimpotrivă, Isus i-a învățat pe discipolii săi să se roage nu unui așa-numit Tată-Mamă Dumnezeu**, sau unui Dumnezeu nenumit, ci unui Dumnezeu al cărui nume Isus însuși și marii preoți izraeliți îl cunoșteau. Dacă numele personal al lui Dumnezeu, care este Iehova, nu ar fi contat, atunci de ce a început Isus rugăciunea model predicând: „Tatăl nostru care ești în ceruri! Sfințească-se Numele Tău”? Cei care au ascultat Predica de pe Munte a lui Isus erau credincioși, nu ai zeilor Indiei sau altor târâmuri asemenea, dar ai Dumnezeului pe care Isus însuși îl venera. Însuși numele lui Hristos cinstește numele acestui Dumnezeu și Tată ceresc, căci numele lui Isus înseamnă „Dumnezeu este Mântuire” – Matei 1:21.

⁴⁵ Acest Iehova era Cel căruia discipolii lui Isus trebuiau să i se roage: "Tatăl nostru care ești în ceruri." Dumnezeu și-a dat acest nume încă dinainte de a exista Abraham, izraeliți, evrei sau creștini; iar Dumnezeu a păstrat acel nume încă de atunci. Primul bărbat și prima femeie de pe pământ îi știau și îi rosteau numele. (Genesa 4:1) Cu mai mult de 500 de ani înainte de potopul din vremea lui Noe, oamenii în general foloseau numele exclusiv al lui Dumnezeu. Da, pentru că în acele zile ale nepoților primului om, ei făceau astfel: „Atunci au început oamenii să cheme Numele Domnului.” (Genesa 4:26, AS) În noua lume spre care se îndreaptă rapid umanitatea, numele lui Iehova va fi venerat, adorat, sanctificat și păstrat cu sfințenie de către toți oamenii care vor supraviețui în lumea ce va să vină. Isus Hristos i-a învățat pe discipolii săi să se roage să se întâmple astfel. De atunci, de nouăsprezece secole, discipolii credincioși s-au rugat să se întâmple astfel. Va fi astfel, deoarece Tatăl ceresc, care își respecta propriul nume, va răspunde rugăciunilor ridicate întru credință, în continuu, de către iubitul său Fiul și de către discipolii Lui.

⁴⁶ Mai există o întrebare importantă înainte de a încheia discuția legată de această rugăciune. Aceasta este: Cine va domni peste Planeta Pământ și va decide ce trebuie să facă oamenii de pe pământ? Răspunsul la această întrebare va decide a cui voie va fi îndeplinită pe pământ. Există un răspuns la această întrebare și acesta va fi dat de către un guvern competent. Al cui guvern? Însuși guvernul lui Dumnezeu. Adresând modelul de rugăciune către propriul său Tată și al discipolilor săi, Isus s-a rugat: „Vie Împărăția Ta; facă-se voia Ta, precum în cer și pe pământ!”

⁴⁷ La venirea noii lumi, acest pământ nu va fi guvernat de un guvern al acestei lumi, format din oameni. Nu va fi guvernat de vreun guvern foarte bogat, puternic și cu realizări științifice, care obține controlul „funcției supreme” din spațiul extraterestru, și care prin acest avantaj îi forțează pe oamenii de pe pământ să îi îndeplinească voința sau altfel să suporte pedeapsa ce ar veni din spațiul extraterestru. Pământul va fi guvernat de către un conducător mai presus de „funcția supremă” a omului din spațiul extraterestru. Va fi guvernat de către o putere cu adevărat cerească, de către împărăția lui Dumnezeu, ca răspuns la rugăciunile tuturor iubitorilor unui guvern drept, perfect, fără păcat, un guvern teocratic.

⁴⁸ Deoarece sunt atât de mulți care sunt numiți zei astăzi, cum am putea ști care ar fi cu adevărat guvernarea împărăției lui Dumnezeu, dacă nu am ști numele acestui Dumnezeu, acest Tată ceresc căruia Isus i-a adresat rugăciunea model? Dar nu este nicio îndoială cu privire la a cui împărăție se roagă. Este împărăția mărețului Dătător de viață din ceruri, al cărui nume este venerat și adorat. Acel Împărat ceresc este Iehova Dumnezeul cel Atotputernic, pe care cei douăzeci și patru de "bătrâni" simbolici îl numeau demn de a primi glorie, onoare și putere. Pământul și oamenii de pe el au fost creați datorită voinței lui Dumnezeu. Este adevărat și indiscutabil că voia lui va fi împlinită pe pământ. Voia lui este împlinită în ceruri unde el domnește ca Suveran al universului. Pe

⁴⁴ Ce era cunoscut despre Dumnezeul la care Isus îi învăța pe discipolii săi să se roage?

⁴⁵ (a) Cine i-a dat numele lui Dumnezeu și de când îl știu și îl folosesc oamenii? (b) Când va fi numele Domnului venerat și sanctificat și de ce?

* Citat din cartea *Hinduismul – Doctrină și mod de viață*, de C. Rajagopalachari (1956), tipărită de Hindustan Times Press, New Delhi, pagina 3, paragraful 1.

** Vezi pagina 8, paragraful 6.

⁴⁶ În conformitate cu rugăciunea model a lui Isus, ce ne asigură a cui voie va fi împlinită pe pământ?

⁴⁷ De ce guvernarea noii lumi nu se va face din spațiul extraterestru?

⁴⁸ Din cauza multor așa-zisi zei, cum știm al cui guvern personal este Împărăția și de ce este indiscutabil ca voia lui va fi împlinită pe pământ?

pământ voia lui nu este împlinită de către oameni cărora Creatorul le-a permis să trăiască. Voia lui este împlinită în Rai, care este incomparabil mai mare decât micul nostru pământ. În lumea nouă voia lui va fi cu siguranța împlinită pe pământ așa cum este împlinită și în ceruri, la o scară mai mare.

⁴⁹ Atunci când voia Celui văzut de Ioan în viziunea sa va fi împlinită pe pământ, Cel ce este luminos de frumos întru el însuși și care se înconjoară cu o rânduială de ființe ce acționează cu dreptate, putere, iubire și înțelepciune, cât de splendid va fi pământul în noua lume! De mii de ani, scopul neschimbat, de neoprit al lui Iehova Dumnezeu s-a îndreptat spre acest final grandios. Indiferent de cursul evenimentelor pe pământ, el în atotputernicia sa a controlat întotdeauna situația. El a fost mereu înaintea omului și diavolului. El nu a permis ca nimic să influențeze rezultatul perfect al lucrării sale, a voii sale.

⁵⁰ Cunoscând scopul lucrării sale de la începutul ei, el a prevăzut cu mii de ani înaintea creaturilor sale. (Isaia 46:10) De la început el a lucrat fără ezitare, neclintit către scopul său. Scopul său este acum clar. Făcând o trecere rapidă în revistă a evenimentelor cunoscute din istoria umană de-a lungul miilor de ani în lumina prorociilor date în numele lui Dumnezeu, vom aprecia și mai mult fidelitatea lui pentru făgăduielile și profețiile sale, precum și perfectă sa viziune și capacitate de a își atinge dreptul scop. Precum niciodată până acum, vom înțelege înțelesul a ceea ce se întâmplă acum pe pământ. Prin acesta vom primi încă o și mai mare încredințare ca voința lui Iehova Dumnezeul se va împlini pe pământ precum în cer.

⁴⁹ În ce scop măreț cu privire la pământ lucrează Dumnezeu și ce va însemna în final îndeplinirea acestui scop pentru pământ?

⁵⁰ De ce a văzut Dumnezeu cu mii de ani înaintea oamenilor și cum vom primi o și mai mare încredințare că voia lui va fi împlinită aici?

CAPITOLUL 2 : DE CE TREBUIE SĂ O ÎNDEPLINIM PE PĂMÂNT

¹ Viața pe acest pământ devine din ce în ce mai periculoasă pentru omenire, nu doar din punct de vedere fizic, ci și moral și spiritual. Nu ar trebui să fie astfel. Dar așa este. Totuși, nu există un alt loc unde omenirea ar putea să se mute. Omenirea nu poate pleca departe de aceste necazuri pe o lună mai mică sau pe alte planete denumite de om Venus, Mercur și Marte. Luna Pământului și planetele sistemului nostru solar nu au fost pregătite pentru ca omul să poată trăi acolo în confort, fericire și eternitate. Chiar dacă omenirea se laudă cu lansarea unei rachete spre sau în jurul lunii sau cu trimiterea unei nave spațiale atomice cu echipaj, spre lună sau chiar dincolo de ea, nicio națiune nu este pregătită pentru evacuarea populației sale de pe această planetă pentru a o trimite pe lună sau orice altă planetă din sistemul nostru solar. De altfel, care om în deplinătatea minților ar vrea să trăiască acolo sau ar putea să trăiască acolo? Omul este legat de această planetă. Va trebui să stea aici atunci când pericolul ajunge la cea mai ridicată culme. Se va găsi prins în capcana necazului destructiv, creat în mare măsură de propria mână.

² Datorită evoluției științei mondiale, era spațială nucleară s-a revărsat brusc pe omenire. Din cauza faptului să această eră ne-a fost impusă din prisma ambițiilor, rivalităților sau de teama unor inamici puternici și lacomi și nu din dragoste, s-a dovedit a nu fi o perioadă atât de minunată pentru traiul oamenilor din întreaga lume. Orice răspândire a avantajelor moderne, orice creștere a standardelor de viață, orice sporire a numărului oamenilor de știință, orice extindere a cunoștințelor legate de secretele spațiului și de secretele structurii pământului nostru, toate acestea au lăsat neschimbată cea mai importantă situație. Este în continuare o lume împărțită. Este mai mult decât o împărțire în funcție de est și vest. Oamenii sunt împărțiți în nenumărate feluri, în funcție de dorința politică, socială sau religioasă a celor care vor să îi conducă. Puterile sau sistemele dictatoriale preiau controlul asupra oamenilor în zone vaste; chiar și guvernele populare au considerat necesar să preia mai multă putere pentru a-și continua funcționarea sau pentru a se proteja. Astfel, oamenii se văd forțați să se închine în fața dorințelor conducătorilor tulburați, puternic înarmați și puternic finanțați.

³ În ciuda protestelor, testările de arme atomice și nucleare au continuat, poluând aerul și mările, chiar și ploaia și zăpada. Națiunile sunt pregătite să oprească producerea și testarea altor arme de distrugere în masă a vieților umane doar pentru că au deja prea multe ori din cauză că ele consideră că deja au obținut arma supremă și că nu mai sunt necesare testările suplimentare. Teamă de precipitații radioactive în urma exploziilor nucleare se răspândește de-a lungul globului și îi tulbură pe cei neajutorați, care se simt victimizați. Din motive de securitate și pentru a pregăti elementul surpriză pentru inamicul suspectat, inventarea și fabricarea unor arme de distrugere și mai hidoase continuă. Odată cu ICBM (racheta balistică intercontinentală) sau cu submarinul atomic sau modernizat echipat pentru a lansa IRBM (rachetă balistică cu rază intermediară) de sub apă și capabil să se ascundă sub calota glaciară, „izolarea splendidă” a oricărui continent este un fapt al trecutului. Toate continentele se află pe raza de acțiune a rachetelor, la fel și populația civilă. Bombardarea strategică a populației sau a centrelor industriale este la fel de importantă pentru câștigarea unui război ca și bombardarea tactică a oamenilor aflați în taberele de război sau pe liniile de front. În inevitabilul război și înregimentare totală a cetățenilor, toate persoanele care susțin și aprovizionează oamenii în uniformă trebuie să sufere în egală măsură cu cei care lansează armele științifice ale războiului.

⁴ Mai groaznic, controlul climatic poate să fie mai fatal decât războaiele nucleare. Președintele Comitetului Consultativ American al Controlului Climatic a avertizat asupra faptului că o controlare a vremii de către inamic poate avea rezultate mai dezastruoase asupra Statelor Unite ale Americii decât descoperirile atomice. În același timp, directorul Laboratorului Științelor Pământului de la Institutul de Tehnologie din Massachusetts a susținut aceeași idee, spunând:

¹ De ce nu există un alt loc în care omenirea poate pleca, și cum se va găsi prinsă în capcana necazului destructiv?

² De ce era nucleară nu este o perioadă atât de minunată pentru trai, și ce a lăsat neschimbată evoluția științei?

³ De ce izolarea oricărui continent este acum un fapt al trecutului și de ce în războaiele totale viitoare toate persoanele trebuie să sufere alături de cei care trag?

⁴ Ce posibilități oferă controlarea vremii în comparație cu armele nucleare?

„Controlul internațional al modificărilor vremii va fi la fel de esențial siguranței lumii ca și controlul energiei nucleare în momentul de față.” Și a îndemnat America să își păstreze avansul sau același nivel față de Rusia Sovietică.

⁵ S-a recomandat o coexistență pașnică a națiunilor care urmează idei politice și sisteme radical diferite. Coexistența nu înseamnă dragoste frățească între națiuni. Înseamnă o alăturare riscantă în timp ce rivalitatea și cursa pentru avantaje lumești și dominare își continuă calea în modalități mai puțin stridente decât dacă s-ar apela la lansarea rachetelor mortale echipate cu focoaase atomice sau nucleare. Doar temperatura războiului este diferită – rece. La Conferința Mondială a Religiiilor din New Delhi, India, din noiembrie 1957, Jawaharlal Nehru, prim-ministrul Indiei a spus delegaților că lumea a luat o „întorsătură măreață” spre aventura călătoriei interplanetare. A spus că nimeni nu este sigur legat de modul în care noile forțe vor fi puse în aplicare în final. Totuși, un lucru a devenit clar pentru el, mai precis faptul că dacă „războiul rece” ar fi continuat, acestei lumi i-ar fi fost greu să supraviețuiască.** Și alte voci au ridicat tonul pentru a avertiza.

⁶ Dacă dorim păstrarea umanității și faunei pe un pământ potrivit vieții, trebuie îndeplinită o voință mai presus de națiunile divizate din egoism și suspicioase. Trebuie să fie voința cuiva care este mai mult decât oricine din împărăția spirituală, a cuiva care este mai sus și mai puternic decât orice națiune de pe pământ. De ce? Deoarece Sfânta Biblie ne avertizează asupra faptului că națiunile sunt captive ale celui mai mare inamic al omului și al Creatorului omului, mai precis, ale Diavolului Satana. De fapt, el este invizibilul „conducător al acestei lumi,” „dumnezeul veacului acestuia” (Ioan 12:31; 14:30; Corinteni 2 4:4) Ce este de făcut? Pentru supraviețuirea omului și animalelor pe pământ, ca o casă veșnică, voința supranațională care trebuie respectată pe pământ este cea a Dumnezeului Creator, care spune: „Eu sunt Iehova, acesta este numele meu; și slava mea n-o voi da altuia, nici cinstea mea, idolilor.” (Isaia 42:8) Vrerea sa trebuie respectată pe pământ dacă omenirea și animalele doresc să trăiască veșnic pe pământ. Astfel, scopul său de a crea omul și animalele pe pământ va trebui dovedit a fi corect, drept, bun și cu dragoste. Astfel, scopul său va trebui apărat, justificat, pentru gloria sa nemuritoare. Acei care se roagă rostind modelul de rugăciune pe care Isus ne-a învățat, se roagă pentru apărarea scopului lui Dumnezeu, prin îndeplinirea voinței sale atât pe pământ, cât și în ceruri.

PĂMÂNTUL VEȘNIC

⁷ Totuși, de unde putem fi siguri că dorința Creatorului este de a păstra existența eternă a pământului și popularea pentru totdeauna a acestei planete? Nu ne putem asigura de acest lucru căutând în religiile contradictorii Creștinismului. Putem să ne asigurăm de acest lucru apelând la Cuvântul scris de Creator, la Sfânta Biblie. Prin spiritul sau forța sa activă, el este Creatorul Bibliei, chiar dacă a folosit oameni cu credință în producerea acesteia. „Fiindcă mai întâi de toate, să știți că nicio prorocie din Scriptură nu se tâlcuiește singură. Căci nicio prorocie n-a fost adusă prin voia omului; ci oamenii au vorbit de la Dumnezeu, mânați de Duhul Sfânt.” (Petru 2 1:20, 21) Preoții religioși ascund Biblia de oameni și o interpretează sau o interpretează greșit, în funcție de crezul lor sau de declarațiile de credință făcute de om. Totuși, Dumnezeu a făcut Biblia pentru ca toți oamenii să o citească sau să li se citească, pentru ca fiecare să știe ceea ce Dumnezeu însuși spune în Cartea sa.

⁸ Isus Hristos a avut cele treizeci și nouă de cărți ale Scripturilor Evreiești, de la cartea Genezei la cartea lui Malachi, care au fost scrise sub inspirația spiritului lui Dumnezeu, înainte ca Isus să fi trăit pe pământ. Din aceste cărți Isus a știut care este vrerea lui Dumnezeu pentru acest

⁵ Ce înseamnă de fapt coexistența națiunilor opuse și câte greutăți ar provoca un „război rece” acestei lumi?

⁶ Pentru păstrarea umanității pe pământ, a cui dorință supranațională trebuie respectată aici și cum va afecta acest lucru obiectivul creării omului?

⁷ De unde putem fi siguri că dorința Creatorului este ca pământul să existe pentru totdeauna?

* Howard T. Orville și Dr. Henry G. Houghton, respectiv, după cum s-a scris în *New York Times* în data de 28 ianuarie 1958

** *New York Times*, 18 noiembrie 1957, pagina 3

⁸ (a) În concordanță cu care scrieri a compus Isus modelul său de rugăciune? (b) Când împărăția lui Dumnezeu va veni, de ce ar trebui ca pământul să nu fie distrus?

pământ și care a fost scopul său prin crearea și plasarea omului pe acesta. În concordanță cu aceste cunoașteri din Scripturile Evreiești, Isus a compus modelul de rugăciune pentru însoțitorii săi. Le-a spus să se roage Tatălui din ceruri: „Vie împărăția ta! Facă-se voia ta, precum în cer așa și pe pământ!” Atunci, să ne punem întrebarea: Isus învață oamenii să se roage pentru distrugerea pământului prin foc sau alte metode și pentru golirea acestuia de oameni și creaturi din lumea animalelor? Deoarece împărăția raiului Tatălui va veni pe acest pământ ca răspuns la rugăciunea lui Isus, de ce ar fi distrus pământul când va veni acea vreme sau după aceea? Împărăția lui Dumnezeu va veni pentru a rămâne aici pentru eternitate. Nu are nevoie să distrugă pământul din cauza oamenilor de pe acesta. Nu, nu atunci când dorința lui Dumnezeu este respectată de către oamenii de pe pământ sub împărăția lui Dumnezeu la fel cum este respectată sus în ceruri. De ce să distrugă pământul și în egală măsură nu și raiul, unde spiritele sfinte respectă dorința lui Dumnezeu la fel cum și creaturile umane vor face la fel aici sub împărăția sa?

⁹ Evident, împărăția lui Dumnezeu va veni pe pământ și voința sa va fi îndeplinită pe pământ deoarece scopul său este ca pământul să rămână parte a împărăției universale ai cărei Rege etern este el, Supremul Suveran. Respectarea dorinței lui Dumnezeu aici, sub împărăția sa, va face o schimbare încântătoare a pământului. Atunci, de ce ar distruge acest teritoriu al împărăției sale? De ce să-i elimine de pe acest teritoriu al împărăției sale pe acei ce îndeplinesc voința lui Dumnezeu pe pământ? Dumnezeu nu va face acest lucru, deoarece l-a inspirat pe Regele Solomon din vechime în scrierea acestui proverb: „Mulțimea poporului este slava împăratului, lipsa poporului este pieirea voievodului.” (Proverbe 14:28) Din cauză că primul om nu a continuat să îndeplinească voința Creatorului său, Dumnezeu l-a condamnat la moarte și la revenirea în praful pământului. (Geneza 3:17-19) Când voința lui Dumnezeu va fi îndeplinită de oamenii de pe pământ sub împărăția lui Dumnezeu, El le va oferi dreptul la viață veșnică pe acest teritoriu al regatului său. Pentru acest lucru, va păstra acest pământ pentru gloria sa eternă ca și Creatorul acestuia.

¹⁰ Totuși, Creștinismul se va contrazice prin preoții și clerul său asupra faptului că venirea Creștinismului a schimbat lucrurile pe pământ. Dar cum putea să fie acest lucru adevărat? Dumnezeu Iehova l-a folosit pe Isus Hristos drept Conducătorul Creștinătății, și însuși acest Conducător al Creștinismului ne-a oferit rugăciunea pentru venirea împărăției lui Dumnezeu și pentru respectarea dorinței lui Dumnezeu atât pe pământ cât și în ceruri!

¹¹ Conducătorul Creștinătății nu putea să greșească în ceea ce a învățat despre pământ. Nu a greșit. Oamenii sfinți ai lui Dumnezeu, care au fost purtați de spiritul lui Dumnezeu pentru a vorbi și a scrie profetia înainte de era lui Hristos, nu sperau și nu doreau să ajungă în împărăția necunoscută a raiului. De fapt, nu au fost invitați de Dumnezeu pentru a intra în rai și nici calea spre rai nu a fost deschisă atunci pentru oameni. După moarte, nu se așteptau să ajungă în rai. Nu așteptau distrugerea totală a pământului și a lunii sale într-o conflagrație universală. Adevărul este că se așteptau la o viață viitoare, dar nu la una în rai. Speranța lor era revenirea din morți pe acest pământ, dar doar atunci când Dumnezeu va stăpâni Orientul Mijlociu și restul lumii.

¹² Venirea pe pământ a lui Isus Hristos nu a dovedit faptul că speranța lor era greșită. Venirea lui nu a schimbat viitorul lor și nu le-a deschis calea spre ceruri. Cu mult timp după moartea lui Abraham, Isaac, Iacob (Israel), Moise, Regele David, profetul Isaia și chiar profetul Malachi, Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu a coborât din rai pe pământ într-o modalitate miraculoasă. El nu a spus că acei oameni sfinți din vremurile trecute erau sus în ceruri când el a plecat. Isus, fiind Fiul omului pe pământ, a spus unui conducător Evreu: „Nimeni nu s-a suit în cer, afară de Cel ce S-a coborât din cer, adică Fiul omului care este în cer.” (Ioan 3:13) Când Botezătorul, Ioan fiul lui Zaharia, era în închisoare și urma ca în curând să i se reteze capul, Isus a spus: „Adevărat vă spun că, dintre cei născuți din femei, nu s-a sculat niciunul mai mare decât Ioan Botezătorul. Totuși, cel mai mic în Împărăția cerurilor este mai mare decât el.” (Matei 11:11) Chiar și după ce Isus a fost omorât pe cruce, dar a fost reînviat din morți în a treia zi și mai târziu s-a întors în ceruri la Tatăl

⁹ Datorită cărui scop divin cu privire la pământ se va îndeplini voia sa și va veni Împărăția lui Dumnezeu?

¹⁰ Cum dovedește rugăciunea model faptul că venirea Creștinismului nu a schimbat lucrurile pentru pământ?

¹¹ Care a fost speranța și dorința sfinților antici ai lui Dumnezeu cu privire la viitorul lor?

^{12, 13} (a) De ce venirea lui Isus pe pământ nu a dovedit faptul că dorința lor era una greșită? (b) În această privință, ce a spus Petru pentru a confirma ceea ce Isus însuși a spus?

său, apostolul Petru a predicat la mai mult de trei mii de evrei și a spus că reînviatul Isus era în cer, dar nu și Regele David.

¹³ Petru a spus: „Cât despre patriarhul David, să-mi fie îngăduit, fraților, să vă spun fără sfială că a murit și a fost îngropat; și mormântul lui este în mijlocul nostru până în ziua de azi. Căci David nu s-a suit în ceruri, ci el singur zice: "Iehova a zis Domnului meu [adică lui Isus Hristos]: "Șezi la dreapta Mea, până ce voi pune pe vrăjmașii Tăi sub picioarele Tale." (Faptele Apostolilor 2: 29, 34, 35) Acei oameni morți, ca și David, încă așteaptă venirea împărăției lui Dumnezeu.

¹⁴ Isus a vorbit despre el însuși ca mergând în rai, deoarece a coborât de acolo doar pentru treizeci și trei de ani și jumătate. A vorbit despre congregația sa cu discipoli credincioși, cei prezentați de către cei douăzeci și patru de „bătrâni” în Revelația lui Ioan, ca fiind invitați să meargă în rai pentru a fi alături de el. Pentru aceștia a oferit indicații pentru a pregăti să meargă în rai. Dar, acest lucru nu înseamnă că Isus Hristos a schimbat scopul original al lui Dumnezeu legat de umanitate ca un întreg.

¹⁵ Isus nu a deschis calea spre ceruri pentru toate persoanele cu teamă de Dumnezeu. De dragul umanității în general, s-a rugat pentru venirea pe pământ a împărăției lui Dumnezeu unde omenirea moartă se află îngropată și pentru îndeplinirea voinței Dăătorului de viață din ceruri atât pe pământ, cât și în ceruri. Vor dori Regele David și Ioan Botezătorul să îndeplinească voința lui Dumnezeu pe pământ sub împărăția Sa? Cu siguranță. Prin urmare, oamenii confuzi trebuie să reexamineze Biblia pentru a învăța care a fost voința Creatorului pentru om la început. Apoi, vor vedea că voința și scopul lui Dumnezeu au devenit și mai sigure datorită venirii lui Isus.

SCOPUL LUI DUMNEZEU PENTRU PĂMÂNT

¹⁶ Creatorul pământului ne este prezentat prin nume. În profeția lui Ieremia citim despre diferența dintre el și alți dumnezei falși: „Dar Domnul este Dumnezeu cu adevărat, este un Dumnezeu viu și un Împărat veșnic. Pământul tremură de mânia Lui, și neamurile nu pot să sufere urgia Lui. Așa să le vorbiți: "Dumnezeii care n-au făcut nici cerurile, nici pământul vor pieri de pe pământ și de sub ceruri. Dar El a făcut pământul prin puterea Lui, a întemeiat lumea prin înțelepciunea Lui, a întins cerurile prin priceperea Lui. La tunetul Lui, urlă apele în ceruri; El ridică norii de la marginile pământului, dă naștere fulgerelor și ploii și scoate vântul din cămarile Lui.” (Ieremia 10:10-13) Astfel, Iehova este Dumnezeul la care se face referire când Sfânta Biblie se deschide cu aceste cuvinte: „La început, Dumnezeu a făcut cerurile și pământul.” – Genesa 1:1*

¹⁷ Nu s-a prezentat nicio dovadă de către astronomi sau oamenii de știință legată de existența vieții pe alte planete din sistemul nostru solar, dar scopul direct al Creatorului pentru pământul nostru a fost diferit. În cazul acestuia, el nu dorea să fie la început o planetă goală, lipsită de viață; el nu dorește ca acesta să ajungă în această condiție niciodată. Să îl întrebăm de acest lucru. „Așa vorbește Iehova, Sfântul lui Israel și Făcătorul său: "Vrea cineva să Mă întrebe asupra viitorului, să-Mi poruncească pentru copiii Mei și pentru lucrarea mâinilor Mele? Eu am făcut pământul și am făcut pe om pe el; Eu cu mâinile Mele am întins cerurile și am așezat toată oștirea lor. Căci așa vorbește Iehova, Făcătorul cerurilor, singurul Dumnezeu care a întocmit pământul, l-a făcut și l-a întărit, l-a făcut nu ca să fie pustiu, ci l-a întocmit ca să fie locuit: "Eu sunt Iehova, și nu este altul! Eu n-am vorbit în ascuns, într-un colț întunecos al pământului.”(Isaia 45:11, 12, 18, 19) El a făcut acest pământ pentru ca să fie locuit pentru totdeauna.

¹⁸ Aceste cuvinte inspirate prin profetul Isaia sunt în concordanță totală cu înregistrările scrise legate de pregătirea acestui pământ pentru realizarea scopului lui Dumnezeu. Când a făcut acest pământ cel mai interesant loc prin plasarea peștilor și monștrilor acvatici în ape și păsărilor pe

¹⁴ De ce a vorbit Isus despre el însuși ca mergând spre ceruri și ce efect a avut invitația pentru urmașii săi de a merge în Rai asupra scopului lui Dumnezeu pentru umanitate?

¹⁵ Pentru beneficiul cui în general s-a rugat Isus pentru venirea împărăției lui Dumnezeu și ce trebuia să reexamineze oamenii confuzi?

¹⁶ Prin ce identificare evidentă Ieremia 10:10-13 creatorul pământului și astfel la cine se face referire în Genesa 1:1?

¹⁷ Cum a început această planetă și cum Dumnezeu, conform afirmației sale, nu dorește să se sfârșească?

¹⁸ După crearea ființelor vii inferioare omului, ce a spus în continuare Dumnezeu cu privire la pământ și la creaturile vii de atunci?

copaci și cer și diferitelor animale și insecte pe pământ, a dezvăluit cui a făcut de fapt acest pământ ca să fie o casă nesfârșită. „Apoi Dumnezeu a zis: "Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră; el să stăpânească peste peștii mării, peste păsările cerului, peste vite, peste tot pământul și peste toate târâtoarele care se mișcă pe pământ. Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său, l-a făcut după chipul lui Dumnezeu; parte bărbătească și parte femeiască i-a făcut.” (Genesa 1:26, 27) Nu s-a spus despre alte creaturi, cele inferioare omului, că ar fi fost create în funcție de imaginea sa și în funcție de preferințele sale. Astfel, doar omul a fost creat.

¹⁹ În timp ce acest fapt a ridicat omul mult mai sus decât peștii, păsările sau bestiile, a mai argumentat și faptul că omul a fost creat perfect, că a fost o creatură perfectă de la început, capabil în întregime să reprezinte pe pământ o anumită imagine, o anumită preferință a Creatorului său perfect. Bineînțeles, și restul creaturilor au fost făcute perfect, fiecare în soiul propriu. Perfecțiunea materialului neînsuflit din univers, care acum are o vechime de miliarde de ani, a provenit de la același Creator. De ce ar trebui să fie mai jos de perfecțiune crearea creaturilor vii și inteligente? „Căci voi vesti Numele lui Iehova. Dați slavă Dumnezeului nostru! El este Stânca; lucrările Lui sunt desăvârșite” (Deuteronomul 32:3, 4) Deci, Dumnezeu i-a oferit omului un început perfect. Astfel a știut că voia sa va fi perfect îndeplinită pe pământ de către creaturile umane făcute după imaginea și preferința sa.

²⁰ Creatorul nu și-a ținut voința ascunsă legată de umanitate, pentru ca aceasta să fie ghicită de noi. Deoarece omul a fost creat după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, putea să spună bărbatului și femeii care este scopul și voința sa legată de aceștia. Putea să le dea porunci pe care aceștia le puteau înțelege și îndeplini perfect: „Dumnezeu i-a binecuvântat și Dumnezeu le-a zis: "Creșteți, înmulțiți-vă, umpleți pământul și supuneți-l; și stăpâniți peste peștii mării, peste păsările cerului și peste orice viețuitoare care se mișcă pe pământ.” – Genesa 1:28.

²¹ Dumnezeu i-a binecuvântat; a vorbit pentru binele lor, nu pentru răul lor ca și cum ar fi fost blestemați. În ziua precedentă sau perioada de timp anterioară creației, Dumnezeu a binecuvântat peștii și animalele înaripate pe care le-a creat. Acea binecuvântare a semnat pentru ei faptul că trebuie să se înmulțească în mediul lor natural, pentru că Dumnezeu le-a binecuvântat și a zis: "Creșteți, înmulțiți-vă și umpleți apele mărilor; să se înmulțească și păsările pe pământ." (Genesa 1:22, 23) Deci, binecuvântarea lui Dumnezeu asupra bărbatului și femeii a însemnat pentru ei înmulțirea neamului lor și umplerea acestui pământ, nu umplerea raiului sau furnizarea unei populații pentru rai; nici binecuvântarea lui Dumnezeu asupra peștilor și creaturilor zburătoare nu a însemnat pentru aceștia furnizarea de pești și creaturi înaripate, zburătoare pentru îngerii din rai. Două creaturi umane nu au fost suficiente pentru acest pământ cu o suprafață de 196.940.000 mile pătrate (510.071.000 kilometri pătrați). Prin urmare, bărbatul perfect și femeia perfectă trebuia să umple pământul cu neamul lor perfect, la fel cum peștii și păsările au umplut cu soiul lor partea lor și zonele înconjurătoare ale pământului.

²² Deoarece bărbatul și femeia au fost creați perfecți și au fost binecuvântați, nu blestemați sau condamnați la moarte, trebuia să vină vremea când vor umple pământul până la un nivel corect, necesar și confortabil, fără ca cineva să moară, ci ca fiecare copil născut să ajungă la maturitate deplină. Apoi, nevoia înmulțirii trecea și nașterea altor copii se oprea. Nu exista poruncă de producere a altor copii pentru a transfera surplusul populației umane pe lună sau altă planetă din sistemul nostru solar. „Umpleți pământul și cuceriți-l,” a fost porunca lui Dumnezeu pentru primul bărbat și prima femeie umană. „Cuceriți-l”, semănând pământul, nu luna sau așa-numitele Venus, Mercur sau Marte. Dar cum se poate cuceri pământul?

²³ Dumnezeu a creat bărbatul perfect în partea pământului cunoscută azi ca fiind Orientul Mijlociu, deoarece Biblia asociază râurile Tigru și Eufrat (Hidechel) cu casa lor originară. A fost o locație plăcută pentru crearea omului și corect denumită ca Eden, însemnând „Plăcere”. Dar, mai

¹⁹ Ce argumentează perfecțiunea creării omului de către Dumnezeu și ce știa Dumnezeu că se putea face atunci pe pământ?

²⁰ Ce le-a spus Dumnezeu bărbatului și femeii cu privire la scopul și motivul creației?

²¹ Ce a însemnat binecuvântarea lui Dumnezeu asupra lor și de ce?

* Pentru o discuție Scripturală legată de pământ și creaturile vii de pe aceasta, vezi cartea „Un nou Rai și un nou Pământ”, capitolele 3 și 4.

²² Când s-ar fi oprit nevoia umanității de înmulțire și ce trebuia să cucerească?

²³ În ce locație generală a situat Dumnezeu lăcașul Edenic al omului și ce a oferit omului pentru sporirea rasei umane?

mult decât atât. „Apoi Dumnezeu Iehova a sădit o grădină în Eden, spre răsărit; și a pus acolo pe omul pe care-l întocmise... Un râu ieșea din Eden și uda grădina; și de acolo se împărțea și se făcea patru brațe... Numele celui de al treilea este Hidechel: el curge la răsăritul Asiriei. Al patrulea râu este Eufratul. Dumnezeu Iehova a luat pe om și l-a așezat în grădina Edenului, ca s-o lucreze și s-o păzească.” (Genesa 2:8-15) Apoi, pentru a spori rasa umană, Dumnezeu i-a oferit acestui om perfect, Adam, o soție perfectă. Dumnezeu a creat-o dintr-o coastă luată din corpul lui Adam pentru a-i fi ajutor și pentru a-l completa.

²⁴ Acestor oameni perfecți, Creatorul le-a poruncit să își folosească organele reproductive și să producă copii și să umple pământul cu aceștia. Dar, împreună cu această umplere a pământului cu oameni, ei trebuie să îl și „cucerească”. Toți acești copii perfecți trebuie să trăiască într-o grădină Edenică sau Paradis. Cel original în care Adam și Eva au fost plasați urma să devină prea mic după o creștere a familiei lor, cu copii, nepoți, strănepoți și așa mai departe, fără ca cineva să moară din cauza pedepsei pentru păcat. Deci, devenea necesar pentru ei să cucerească pământul din afara grădinii inițiale sau Paradisului Edenic prin creșterea granițelor grădinii, gradat cultivând părțile nelocuite până când grădina Paradisului va cuprinde întregul pământ, de la est la vest și de la regiunile Polului Nord până la Polul Sud. Acest paradis care înconjoară pământul ar necesita atenția și grija constantă a tuturor. Împreună cu această îngrijire a grădinii, ei ar fi trebuit să cucerească toate creaturile vii din apele pământului și de pe uscatul său sau din cerurile sale. Astfel, voia Domnului, care a început să se îndeplinească în Paradisul Edenului original, s-ar îndeplini în cele din urmă peste tot pe pământ.

²⁵ Aceasta a fost punctul culminant glorios, de onorare a lui Dumnezeu pe care Dumnezeu Iehova l-a imaginat pentru întreg pământul. Când acel scop iubitor, măreț a fost realizat în întregime, de ce ar dori Dumnezeu să distrugă tărâmul Paradis? De ce ar dori să depopuleze Paradisul ducându-i pe cei care îi îndeplinesc voia altundeva, lăsând Paradisul neîngrijit și un loc unde voia divină nu se va mai îndeplini la fel cum se îndeplinește sus în rai? Nu este Scriptural ca noi să ne gândim la Dumnezeu făcând aceasta, deoarece scopul său măreț nu ar mai aduce nimic.

²⁶ Astăzi, după aproape șase mii de ani de istorie a umanității, oamenii în general distrug suprafața pământului prin războaiele lor și exploatarea comercială a pământului. Ei transformă atmosfera sa într-un canal și poluează și radioactivează apele sale. Ei populează pământul cu copii imperfecti, nelegitimi și legitimi, care nu mai îndeplinesc voia lui Dumnezeu pe care o îndeplinesc părinții lor. Voia lui Dumnezeu nu a fost încă îndeplinită nicăieri pe pământ de către umanitate așa cum i-a indicat omului Dumnezeu în Eden ca fiind scopul divin. Acel scop divin trebuie să fie realizat acum pentru a justifica creația lui Dumnezeu a primului om. Dumnezeu trebuie să fie acum apărat prin îndeplinirea voinței sale atât pe pământ, cât și în rai. Isus s-a rugat ca Dumnezeu să fie apărat astfel.

²⁷ Dumnezeu nu și-a schimbat scopul în această privință, nici măcar de la venirea Fiului său Isus Hristos pe pământ. Cu privire la scopul său declarat, el spune: „Căci Eu sunt Domnul, Eu nu Mă schimb; de aceea, voi, copiii ai lui Iacov, n-ați fost nimiciți.” (Maleahi 3:5, AS) El nu va fi obligat să elimine întreaga umanitate de pe fața pământului sau să distrugă pământul. El nu va renunța la realizarea scopului său printr-o confesiune a învingerii. El nu va permite ca scopul său să fie împiedicat de către un oponent, o Satana sau de către un mincinos și defăimător, un Diavol. Pentru eliberarea de acel rău, Isus ne-a învățat să ne rugăm. El și-a încheiat rugăciunea model, spunând: „Și nu ne duce în ispită, ci izbăvește-ne de cel rău.” (Matei 6:13) Dumnezeu atotputernic va răspunde de asemenea la acea parte a rugăciunii Fiului său; și aceasta înseamnă că răul „conducător al acestei lumi”, „dumnezeul acestui sistem de lucruri”, va trebui să plece. Prezența „răului”, Satana, Diavolul, și îndeplinirea voinței lui Dumnezeu atât pe pământ, cât și în rai, nu se armonizează. Astfel, Satana, Diavolul, și demonii săi invizibili și agenții săi umani vizibili vor

²⁴ Ce li s-a poruncit bărbatului și femeii și ce efect ar fi avut aceasta asupra lăcașului lor Paradisiac și asupra îndeplinirii voinței lui Dumnezeu?

²⁵ Când s-a ajuns la acel punct culminant glorios, ce nu ar fi Scriptural pentru noi să credem că Dumnezeu ar dori să facă?

²⁶ Totuși, ce a făcut omul pământului, apelor și aerului și ce scop divin trebuie realizat pentru justificarea creării omului?

²⁷ De către cine nu va lăsa Dumnezeu ca scopul său să fie împiedicat și pentru care izbăvire ne-a învățat Isus să ne rugăm și prin ce mijloace?

trebui să plece. Un Paradis pământesc etern populat cu oameni care îndeplinesc perfect voia sa, este o certitudine a viitorului. Împărăția Tatălui ceresc, pentru a cărei venire Isus i-a învățat pe discipolii săi să se roage, va avea grija acestui lucru. - Apocalipsa 20:1-3.

²⁸ De aceea, atunci când un răufăcător care stârnea compătimire era pe moarte pe cruce alături de Isus și i-a spus: „Doamne, adu-Ți aminte de mine, când vei veni în Împărăția Ta!”, Isus i-a spus: „Adevărat îți spun că astăzi vei fi cu Mine în rai.”* A treia zi după aceasta, Isus a înviat din morți, și nu răufăcătorul care stârnea compătimire. Patruzeci de zile mai târziu, în timp ce apostolii săi credincioși priveau, Isus Hristos s-a înălțat de pe Muntele Măslinilor la est de Ierusalim și a dispărut în ceruri, pentru a se reîntoarce la Tatăl său, Regele eternității. Aceasta se întâmpla în primăvara lui 33 (d.Hr.). Ani mai târziu, aproximativ în 96 d.Hr., Isus din ceruri i-a făcut cunoscut apostolului Ioan pe insula Patmos faptul că scopul Tatălui ceresc cu privire la Paradisul pământesc de sub împărăția lui Dumnezeu era încă neschimbat. Isus i-a oferit lui Ioan o viziune profetică a venirii împărăției lui Dumnezeu pe pământ într-un mod glorios. Atunci Ioan a spus:

²⁹ „Și am auzit un glas tare care ieșea din scaunul de domnie și zicea: "Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii! El va locui cu ei, și ei vor fi poporul Lui, și Dumnezeu însuși va fi cu ei. El va fi Dumnezeu lor. El va șterge orice lacrimă din ochii lor. Și moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tânguire, nici țipăt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut. Cel ce ședea pe scaunul de domnie a zis: "Iată, Eu fac toate lucrurile noi. Și a adăugat: "Scrie, fiindcă aceste cuvinte sunt vrednice de crezut și adevărate.” – Apocalipsa 21:3-5.

³⁰ În concordanță cu această viziune a lucrurilor care "trebuie să se întâmple în scurt timp", cortul lui Dumnezeu va fi cu omul. Într-un mod reprezentativ, Dumnezeu va sălășlui cu oamenii pe pământ și nu oamenii cu Dumnezeu sus în rai. Acest lucru nu este straniu. Mii de ani în urmă, Dumnezeul Iehova a sălășluit în mod reprezentativ cu Izraeliții antici la cortul sacru de venerație pe care profetul Moise l-a construit când și-au făcut tabăra pe peninsula Sinai în drumul lor dinspre Egipt spre pământurile Palestinei. (2 Samuel 7:5-7) Deoarece acest „cort al lui Dumnezeu” coboară pentru a fi alături de oameni în timpul noii lumi, Isus Hristos ca Preot Suprem al lui Dumnezeu va fi reprezentativ pe pământ. Atunci va fi pământul nostru un Paradis al plăcerii, fără lacrimi, moarte, jelire, plânsete sau durere, cu toate lucrurile anterioare privitoare la păcat și moarte dispărând și cu Dumnezeu pe tronul său făcând toate lucrurile noi pentru umanitate pe pământ. Astfel, se va îndeplini faptul că, atunci când răufăcătorul care stârnea compătimire va reveni din somnul său de secole de moarte la viața pe pământ, el va fi cu Isus în Paradis.

³¹ Această speranță a unui Paradis pământesc restaurat și creat pe întreaga suprafață a pământului nu este o speranță materială, care să priveze oamenii de la bucuriile raiului, lucru care mulți lideri religioși ai Creștinismului spun că este destinul membrilor sistemelor lor religioase. Această speranță nu este mai materialistă decât supunerea lui Adam pentru un timp în fața lui Dumnezeu în Eden pentru a rămâne în viață în primul paradis, speranță care era materialistă în mod egoist ca scop. „Făcutu-s-a omul cel dintâi, Adam, cu suflet viu; iar Adam cel de pe urmă cu duh dătător de viață.” (Corinteni 1 15:45, 47) Speranța lui Adam dată de Dumnezeu ar putea fi nimic mai mult decât o speranță pământească, aceeași speranță pe care toți oamenii sfinți ai lui Dumnezeu au primit-o, de la primul martir Abel la Ioan Botezătorul, da, și până la răufăcătorul care stârnea compătimire, care era pe moarte alături de Isus. – Evreii 11:3-40.

^{28, 29} Din acest motiv, ce a spus Isus de pe cruce răufăcătorului care stârnea compătimire și mai târziu ce viziune i-a oferit lui Ioan în Patmos pentru a arăta neschimbarea scopului lui Dumnezeu?

* Luca 23:42, 43, *The Gospel from Aramaic (Evangheliile din Aramaică)* (1933) și *The Modern New Testament (Noul Testament Modern)* (1940) ale lui Lamsa și notele marginale ale *Holy Bible from Ancient Eastern Manuscripts (Sfintei Biblii din Manuscrisele Antice din Est)* (1957) și *Gospel Light (Lumina Evangheliei)* (1939), paginile 303, 304. De asemenea, *The Emphasised Bible (Biblia evidentiată)*; și *New World Translation (Noua traducere a Bibliiei)*

³⁰Cum nu va fi un lucru straniu atunci când Dumnezeu va sălășlui cu oamenii și cum va ajunge acel răufăcător să fie cu Isus în Paradis?

³¹De ce această speranță pentru un Paradis pământesc nu este una materialistă și care a fost speranța dată de Dumnezeu oamenilor din perioada lui Abel și până la răufăcătorul de pe cruce?

³² Acest lucru nu intră în conflict cu speranța divină, pe care Dumnezeu o are în inimile celor care îl urmează pe Isus Hristos. Pe aceștia, Dumnezeu îi face copiii săi spirituali prin întrebuințarea spiritului său sfânt sau forței sale active, pentru a-i iniția într-o nouă formă de viață, o viață cerească. Despre acești puțini Creștini, reprezentați de către cei douăzeci și patru "bătrâni" în viziunea către Ioan, se spune că sunt născuți sau făcuți de către Dumnezeu prin mijloacele spiritului său dătător de viață. Astfel, ei își pun afecțiunile și își țin gândurile fixate pe lucrurile mai sus menționate. În învierea din moarte, ei se așteaptă să se nască precum Isus Hristos în deplinătatea vieții spirituale în rai, bineînțeles schimbați, transformați. - Corinteni 1 15:42-54.

³³ Speranța cerească a acestor 144.000 de credincioși ai adevăratei congregații Creștine nu lasă restul omenirii fără speranță. Acea speranță strălucitoare a unui Paradis pământesc, unde voia lui Dumnezeu se îndeplinește atât pe pământ, cât și în cer, este speranța binecuvântată ce le este rezervată conform scopului iubitor neschimbat al lui Dumnezeu. Realizarea speranței cerești de către congregația credincioasă, cuceritoare de lume a lui Hristos are loc înainte de realizarea speranței pământești de către credincioșii timpurilor pre-creștine și de către credincioșii binevoitori față de Dumnezeu Iehova astăzi. Realizarea speranței cerești de către congregația Creștină este valabilă și pentru realizarea speranței pământești de către credincioșii umanității.

³⁴ Toate cele mai sus menționate sunt motivul pentru care voința Tatălui Dumnezeiesc trebuie îndeplinită atât pe pământ, cât și în cer. Aceasta va însemna mai mult decât o fericire nesfârșită pentru cei drepti ai umanității în paradisul lor pământesc. De asemenea, va arăta mai departe măreția lui Dumnezeu, respectul pentru numele său, neschimbarea în voia sa perfectă, credința în cuvântul său și puterea sa invincibilă și capacitatea exprimată în împărăția sa, guvernarea sa cerească prin Fiul său, Isus Hristos. Salvarea și păstrarea rasei umane pe pământ sub împărăția lui Dumnezeu este astfel asigurată și sigură. Lăsați-mă să mă bucur! Împărăția atotputernică a lui Dumnezeu va prelua controlul complet asupra lăcașului pământesc al omului indiferent de interferența și opoziția îndelungat permisă a inamicilor omului sub conducerea lui Satana, Diavolul. Evenimentele din zilele noastre sunt controlate în direcția împlinirii profeției lui Dumnezeu. Aceasta o vom vedea pe măsură ce citim mai departe.

^{32, 33} De ce acest lucru nu intră în conflict cu speranța cerească pe care Dumnezeu o pune în inimile celor care îl urmează pe Isus Hristos?

³⁴ De ce îndeplinirea voinței lui Dumnezeu pe pământ va însemna mai mult decât fericire veșnică pentru cei drepti ai umanității și de ce ar trebui acum oamenii să se bucure?

CAPITOLUL 3 : NEVOIA UNUI LĂCAȘ SFÂNT

¹ De-a lungul miilor de ani, oamenii au simțit nevoia de lăcașe sfinte, locuri sacre și clădiri sfinte în care să își venereze zeii religiilor lor. Dar nicio sfințenie pretinsă pentru asemenea lucruri nu le-a salvat de profanare, tâlhărie sau distrugere. Cuceritorii care au invadat le-au jefuit de comori; adoratorii zeilor rivali le-au pângărit cu dezgust; războaiele le-au distrus cu foc și bombe; cutremurele le-au zdruncinat până la temelii și le-au prăbușit pereții și stâlpii la pământ. La Baalbek, în valea dintre Munții Liban și Antiliban, se află astăzi ruinele gigantice ale celui mai mare templu al lui Jupiter din toată antichitatea, dezastrul asupra lui fiind culminat de un cutremur de douăzeci și șapte zile în 1759. Templele magnifice în cinstea lui Iehova care au încoronat cândva Muntele Moria din Ierusalim, nu mai există. Au fost distruse de mâini păgâne și, timp de mulți ani, evrei pioși s-au obișnuit să folosească ceea ce se spune a fi peretele vestic exterior al templului antic ca perete de jelire. Nimic nu părea să aibă o sfințenie sau sanctitate permanentă. De ce s-a întâmplat astfel? Nu există un lăcaș sfânt adevărat?

² Pe timpul profetului Ieremia, templul de la Ierusalim era profanat tocmai de către cei care țineau slujbe religioase în el. Ieremia vorbește despre indignarea lui Dumnezeu în aceste cuvinte către slăvitorii ipocriți: „Este Casa aceasta peste care este chemat Numele Meu o peșteră de tâlhari înaintea voastră? Eu însumi văd lucrul acesta, zice Iehova!” (Ieremia 7:11) Pentru a corecta ideile greșite despre lăcașul Său sfânt, Dumnezeu l-a inspirat pe profetul Său, Isaia, să spună: „Așa vorbește Iehova: „Cerul este scaunul Meu de domnie, și pământul este așternutul picioarelor Mele! Ce Casă ați putea voi să-Mi zidiți și ce loc Mi-ați putea voi da ca locuință?” (Isaia 66:1; Fapte 7:48-50) În comparație cu cerurile unde Iehova este așezat pe scaunul Său ca fiind Regele universal al veșniciei, pământul este așternutul picioarelor Sale. Acest așternut ar trebui să fie sfânt. Va fi tratat astfel când voia Sa va fi îndeplinită în totalitate atât pe pământ, cât și în ceruri.

³ La începutul existenței omului, acest așternut pământesc al Dumnezeului Iehova nu era pângărit de ființe păcătoase. Grădina sau Paradisul pe care Creatorul l-a sădit în Eden era parte a așternutului Său. Era un loc sfânt, în special pentru că acolo Dumnezeul Iehova conversa cu omul și „umbla prin grădină în răcoarea zilei” (Genesa 2:15-17; 3:8) Fiind sădită de El și fiind peste măsură de frumoasă, era „grădina lui Iehova.” (Genesa 13:10) Era „Eden, grădina lui Dumnezeu.” (Ezechiel 28:13, AS) Acest lucru a transformat-o de fapt într-un sanctuar, un loc sacru, sfânt, unde nu trebuie să pătrundă ceea ce este păcătos, unde nu poate locui ceea ce este păcătos. În sanctitatea sa, era un loc al existenței fericite, vesele a perechii umane, Adam și Eva. Ei au avut plăcerea de a trăi în sfințenie, supuși voinței Dumnezeului lor și Tatălui Ceresc. Acesta este luat ca un exemplu al fericirii copiilor spirituali ai lui Iehova când acesta le transformă condiția pământească într-una copleșitoare a prosperității spirituale. Referitor la această transformare pentru organizația sa spirituală, El a spus într-un mod profetic: „Tot astfel mângâie toate dărâmăturile lui. El va face pustiul lui ca un rai, și pământul lui uscat, ca o grădină a lui Iehova. Bucuria și veselia vor fi în mijlocul lui, mulțumiri și cântări de laudă.” – Isaia 51:3.

⁴ Totuși, nu a trecut mult timp până când păcatul a încercat să pătrundă și să își facă sălașul în acel lăcaș sfânt Edenic. Cum s-a putut întâmpla vreodată asemenea lucru în universul sfânt a lui Dumnezeu? Prin căderea unui fiu al lui Dumnezeu în dorința egoistă pe care acest fiu necredincios a permis să îi pătrundă în inimă și pe care a cultivat-o. Lucru adevărat, familia omenească de astăzi își trage originea de la Noe până la „fiul lui Enos, fiul lui Set, fiul lui Adam, fiul lui Dumnezeu” (Luca 3:38) Adam a fost un fiu pământesc al lui Dumnezeu, deoarece Dumnezeu a fost Creatorul și dătătorul său de Viață. Dar au mai existat și alți fii ai lui Dumnezeu, nu în carne și oase, pe pământ, ci în ceruri; și aceștia au privit crearea pământului nostru și a primului om. Dumnezeul Iehova

¹Cum nu au fost salvate de la profanare, tâlhărie și distrugere clădirile socotite de oameni lăcașe sfinte și ce întrebare ridică acest fapt?

²De către cine a arătat Ieremia că era profanat templul lui Iehova și când va fi tratat ca fiind sfânt marele așternut al picioarelor lui Dumnezeu ?

³ De ce era, de fapt, grădina Edenului un lăcaș sfânt și cum este folosită fericirea de a trăi cu sfințenie în ea ca imagine?

⁴ Ce alți fii ai lui Dumnezeu au existat atunci în afară de fiul perfect, Adam, și deci prin cine a încercat păcatul să se stabilească în lăcașul sfânt din Eden?

însuși a rostit astfel, când l-a întrebat pe Iov: „Unde erai tu când am întemeiat pământul? Spune, dacă ai pricepere. Pe ce sunt sprijinite temelile lui? Sau cine i-a pus piatra din capul unghiului, atunci când stelele dimineții izbucneau în cântări de bucurie și când toți fiii lui Dumnezeu scoteau strigăte de veselie?” (Iov 38:1, 4, 6, 7) A fost un fiu - spirit auto-ademenit al lui Dumnezeu care a devenit conducător al păcatului în universul sfânt al lui Dumnezeu și care l-a introdus cu repeziciune pe pământ în lăcașul sfânt al lui Dumnezeu, în Eden.

⁵ După mult timp în istoria umană, un rege din Orientul Mijlociu, monarhul portului Mării Mediterane, Tir, a comis o acțiune asemănătoare necredinciosului fiu - spirit al lui Dumnezeu. Astfel, Dumnezeu L-a asemuit pe rege păcătosului original și L-a inspirat pe profetul Său, Ezechiel să-i spună regelui simbolic al Tirului: „Ajunseserai la cea mai înaltă desăvârșire, erai plin de înțelepciune și desăvârșit în frumusețe. Stăteai în Eden, grădina lui Dumnezeu... Ai fost fără prihană în căile tale, din ziua când ai fost făcut până în ziua când s-a găsit nelegiuirea în tine. Prin mărimea negoțului tău te-ai umplut de silnicie și ai păcătuit; de aceea te-am aruncat de pe muntele lui Dumnezeu... Ți s-a îngâmfat inima din pricina frumuseții tale; ți-ai stricat înțelepciunea cu strălucirea ta... Prin mulțimea nelegiuirilor tale, prin nedreptatea negoțului tău ți-ai spurcat lăcașurile sfinte” (Ezechiel 28:12-18, RS) Fiul –spirit a avut un interes în Edenul adevărat, primul lăcaș Paradisiac al omului. Avea darul libertății voinței, dar voința sa era egoistă, pe măsură ce a început să vadă oportunități egoiste în Eden. Cercetarea acestor posibilități egoiste au condus la încercarea lui. Dumnezeu nu era de învinovățit pentru acest lucru: „Nimeni, când este ispitit, să nu zică: "Sunt ispitit de Dumnezeu." Căci Dumnezeu nu poate fi ispitit ca să facă rău, și El însuși nu ispitește pe nimeni. Ci fiecare este ispitit, când este atras de pofta lui însuși și momit. Apoi pofta, când a zămislit, dă naștere păcatului; și păcatul, odată făcut, aduce moartea.” (Iacov 1:13-15)

⁶ Prin hotărârea de a face rău lui Dumnezeu și astfel de a păcătui și mai apoi de a face pașii necesari pentru satisfacerea dorinței egoiste de care a fost ispitit, acest fiu – spirit al lui Dumnezeu s-a transformat dintr-un fiu al lui Dumnezeu într-un renegat al lui Dumnezeu, Tatăl său, dintr-un lucrător de-ai lui Dumnezeu într-un adversar al lui Dumnezeu, dintr-un grăitor de adevăr, slăvitor de Dumnezeu într-un defăimător mincinos al lui Dumnezeu. El s-a transformat în Diavolul Satana pe care Dumnezeu nu l-a putut recunoaște ca fiind fiul Său. A săvârșit aceasta încercând să îi convertească pe Adam și Eva din copii perfecți, drepecți, fără păcate ai lui Dumnezeu în persoane rele pe care să le poată iniția, păcătoși împotriva Creatorului lor. Acesta este motivul pentru care Ioan scrie: „Cine păcătuiește este de la diavolul, căci diavolul păcătuiește de la început. Fiul lui Dumnezeu S-a arătat ca să nimicească lucrările diavolului... Prin aceasta se cunosc copiii lui Dumnezeu și copiii diavolului. Oricine nu trăiește în neprihănire nu este de la Dumnezeu; nici cine nu iubește pe fratele său... să ne iubim unii pe alții; nu cum a fost [fiul lui Adam] Cain, care era de la cel rău și a ucis pe fratele său [Abel]. Și pentru ce l-a ucis? Pentru că faptele lui erau rele, iar ale fratelui său erau neprihănite. (1 Ioan 3:8-12) Prin introducerea păcatului, Satana a desacralizat lăcașul sfânt al lui Dumnezeu, Eden.

⁷ Prin menținerea Paradisului Edenului ca loc sfânt sau sanctuar, ar fi posibil ca Adam și Eva să trăiască în el împreună cu copiii lor pentru totdeauna. În această grădină, Dumnezeu a sădit un pom special pe care l-a numit “pomul cunoștinței binelui și răului.” Cât timp Dumnezeu nu dorea ca omul să mănânce din el, ca el să fi făcut acest lucru ar fi fost greșit, neascultător față de Părintele ceresc, plin de păcat împotriva Dumnezeului său. „Domnul Iehova a dat omului porunca aceasta: "Poți să mănânci după plăcere din orice pom din grădină. Dar din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mănânci, căci în ziua în care vei mânca din el vei muri negreșit." (Genesa 2:9, 16,17) Dătătorul de Legi, Dumnezeul Iehova, a poruncit ca pedeapsa pentru păcat să nu fie un chin veșnic al sufletului uman viu, ci o moarte categorică, o încetare a vieții și existenței. Adam, în imaginea și asemănarea lui Dumnezeu, a înțeles atât porunca Tatălui ceresc, cât și pedeapsa ce ar putea să o primească prin încălcarea poruncii. După ce Tatăl ceresc i-a dăruit femeia perfectă ca soție, pe Eva, Adam i-a spus despre porunca Tatălui, deoarece, precum spunea Adam, „Iată în sfârșit aceea care

⁵ Ce monarh a asemuit Ezechiel cu păcătosul original și cum s-a atras acest păcătos în păcat?

⁶ Din ce în ce anume s-a transformat și cum a desacralizat lăcașul sfânt al lui Dumnezeu, Edenul?

⁷ Prin menținerea Paradisului ca lăcaș sfânt, ce ar fi posibil pentru Adam și Eva să facă și ce poruncă specială ar fi posibil ca ei să încalce și care ar fi pedeapsa?

este os din oasele mele și carne din carnea mea! Ea se va numi "femeie", pentru că a fost luată din om." – Genesa 2:23.

⁸ O dată cu această poruncă, Diavolul Satana a știut punctul pe care ar putea testa supunerea lui Adam și al Evei față de Tatăl lor ceresc și devotamentul lor exclusiv față de Dumnezeu lor. Era, bineînțeles invizibil Evei, fiind o făptură spirit. Dar, și-a manifestat prezența și și-a prezentat sugestiile spre răufacere și păcat prin intermediul unei fiare a câmpului, un șarpe. Adam nu era tocmai atunci acolo ca să fie întrebat. Astfel, prin intermediul șarpelui, Diavolul Satana a întrebat-o pe Eva, nu pentru a bârfi, ci aparent pentru a se informa: "Oare a zis Dumnezeu cu adevărat: "Să nu mâncați din toți pomii din grădină"?" Eva a răspuns negreșit: "Putem să mâncăm din rodul tuturor pomilor din grădină. Dar despre rodul pomului din mijlocul grădinii, Dumnezeu a zis: "Să nu mâncați din el și nici să nu vă atingeți de el, ca să nu muriți." Eva nu a rămas ignorantă în fața legii lăcașului sfânt Paradis. Prin intermediul șarpelui, Diavolul Satana a atacat acum dreptatea acelei legi. "Atunci șarpele a zis femeii: "Hotărât, că nu veți muri, dar Dumnezeu știe că, în ziua când veți mânca din el, vi se vor deschide ochii și veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul." " – Geneza 3:1-5.

⁹ Acea afirmație era defăimătoare; și defăimarea este ceea ce face un diavol. Dar Eva nu a realizat că aceasta era o defăimare al lui Dumnezeu, al Tatălui ei ceresc. S-a "înșelat în totalitate." Ce avea să facă acum? Dacă porunca lui Dumnezeu era nedreaptă, bazată pe afirmații false, era greșit ca ea să se revolte împotriva nedreptății și să ia legea în mâinile ei proprii? De altfel, fructul din pomul cunoașterii binelui și răului a fost inofensiv, doar un aliment. Ce bine arăta! Și ce lucru minunat ar fi să deschizi ochii cuiva pentru a vedea lucrurile precum niciodată înainte și de a fi precum Dumnezeu însuși, cunoscând binele și răul pentru fiecare! Atunci de ce să fie teocratică și să se supună în continuare oricărei porunci nedrepte, lipsite de temeii a Dumnezeului și Tatălui ei? Astfel, printr-un mod și spirit democratic, Eva a luat fructul din pomul interzis și l-a mâncat. Ah, nu a murit de la prima mușcătură! Deci trebuie ca șarpele să fi avut dreptate în acea privință, putea argumenta Eva, înșelată.

¹⁰ Eva a lăsat ca încrederea ei în Tatăl ceresc să fie distrusă. În ea s-a inițiat ceva ce este atât de răspândit în lumea întreagă în zilele noastre, neascultarea de părinți. După prima îmbucătură din fructul interzis, Eva s-ar putea să se fi simțit democratică prin acest tip de "acțiune a oamenilor." Dar nu s-a simțit ca și Dumnezeu, așa cum a promis șarpele. Nici nu avut ochii deschiși din punct de vedere moral pentru a vedea răutatea nesupunerii ei. De altfel, dacă era ceva adevărat cu privire la moartea cauzată de împotrivirea față de legea lui Dumnezeu, atunci ea ar face ca soțul ei Adam să moară împreună cu ea, convingându-l să mănânce cu ea. Prin urmare, ea i-a oferit fructul lui Adam, capul familiei noastre.

¹¹ Ce putea să facă Adam acum? Să fie teocratic și să se supună autorității și supremației lui Dumnezeu sau să fie democratic și să lase oamenii de pe pământ să conducă? Va menține sanctuarul Edenic al lui Dumnezeu sfânt și liber de păcatul nesupunerii, un loc unde Iehova este venerat ca Dumnezeu? Sau va lăsa dorința Evei de a fi precum Dumnezeu să îl influențeze? Prin urmare, își va nega Dumnezeul și Creatorul și își arăta mândria ridicându-se ca un Dumnezeu în locul lui Iehova? Adam s-a decis să îi facă pe plac Evei și să mănânce cu ea, acceptând păcatul ei și, de asemenea, să își facă pe plac fiind de partea ei și împărțind cu ea consecințele păcatului ei, anunțata pedeapsă cu moartea. Știa ce făcea: "Căci întâi a fost întocmit Adam, și apoi Eva. Și nu Adam a fost amăgit; ci femeia, fiind amăgită, s-a făcut vinovată de călcarea poruncii." (1 Timotei 2:13,14) Împotriva cunoașterii date de Dumnezeu, Adam a acționat împotriva statutului său de conducător al familiei umane. El a păcătuit voit. – Genesa 3:6, 7.

¹² Adam, ca decident responsabil, a instalat falsa venerație în lăcașul sfânt Edenic. Era venerația de sine, venerația față de persoana creată și nu față de Creator. Încalcând porunca lui

⁸ De ce, când și cum a atacat Diavolul Satana dreptatea poruncii lui Dumnezeu față de ei?

⁹ (a) Care a fost afirmația șarpelui către Eva? (b) Neapreciind aceasta, cum ar putea să se motiveze în încălcarea poruncii și cum ar putea să argumenteze pentru dreptatea șarpelui?

¹⁰ Ce a inițiat astfel Eva pe pământ și cum ar face ca soțul ei să moară împreună cu ea dacă pedeapsa pentru încălcarea poruncii era într-adevăr aceea?

¹¹ Între ce tipuri de acțiuni trebuia acum să aleagă Adam și de ce a fost dispus să păcătuiască?

¹² ¹³ Ce venerație a inițiat astfel Adam în Eden și cum se făcea el în fața lui Dumnezeu, în conformitate cu principiul legii lui Dumnezeu față de Israel?

Dumnezeu pe care o avea în el, s-a ridicat deasupra legii teocratice. S-a făcut mândru, a făcut din sine un dumnezeu pentru a decide ce era bine și ce era rău din punctul său personal de vedere. S-a făcut detestabil, respingător sau dezgustător. Cu mult timp după aceasta, înțeleptul a spus: "Orice inimă trufașă este o scârbă înaintea lui Iehova." Iar Isus Hristos a spus: "Dumnezeu vă cunoaște inimile; pentru că ce este înălțat între oameni este o urâciune înaintea lui Dumnezeu." (Proverbe 16:5; Luca 16:15) În ziua Regelui Solomon și în ziua lui Isus au fost multe animale, păsări și insecte pe care Dumnezeu le-a pronunțat a fi necurate pentru ca poporul evreu să le mănânce. Mâncarea unor astfel de creaturi îi făcea pe evrei necurați, oribili, urâcioși și respingători față de Dumnezeu, dătătorul celor Zece Porunci și legii cu privire la hrana curată. În legea înțelegerii Sale cu Israel, El a poruncit:

¹³ "Să nu vă faceți urâcioși prin toate aceste târâtoare care se târăsc; să nu vă faceți necurați prin ele, să nu vă spurcați prin ele. Căci Eu sunt Iehova Dumnezeul vostru; voi să vă sfințiți și fiți sfinți, căci Eu sunt sfânt." De asemenea: "Să faceți deosebire între dobitoacele curate și necurate, între păsările curate și necurate, ca să nu vă spurcați prin dobitoacele, prin păsările, prin toate târâtoarele de pe pământ, pe care v-am învățat să le deosebiți ca necurate." - Leviticul 11:43, 44; 20:35.

¹⁴ Multe astfel de animale, păsări și insecte existau în lăcașul Edenic. Și pomul cunoașterii binelui și răului erau în același lăcaș al grădinii. Pomul special era interzis ca și hrană pentru Adam și Eva, la fel ca și cum mai târziu acele multe animale au fost considerate de către Izraeliți ca fiind necurate. Ca și în cazul Izraeliților aflați sub legea lui Dumnezeu, Adam și Eva au comis un lucru odios, dezgustător prin consumarea fructului interzis. Prin consumarea acestuia și-au transformat sufletul într-un lucru detestabil, odios, dezgustător pentru Dumnezeul Iehova, care este sfânt și care dorește ca ființele sale inteligente să fie sfinte. Oare astfel de suflete dezgustătoare, cum erau Adam și Eva, meritau să trăiască o veșnicie? Nu! Se putea permite unor astfel de lucruri odioase și dezgustătoare să rămână într-un loc atât de sfânt cum era lăcașul Paradisului Edenic? Nu! Imediat după ce Adam și-a dat acordul pentru păcatul împotriva lui Dumnezeu prin consumarea fructului interzis, el împreună cu soția lui au ieșit din locul aceluia lăcaș pe care Dumnezeu l-a sfințit prin frăția sa acolo cu ei. S-au simțit dezbrăcați, neprezentabili în fața sa și au încercat să se ascundă de el.

¹⁵ Astfel, Adam și Eva și-au pierdut sfințenia. Prin luarea legilor în mâinile lor și acționând împotriva legii drepte ai lui Dumnezeu, s-au pus în poziția zeității, idolatrizându-se printr-o formă de lăcomie. Creștinii sunt avertizați de faptul că "niciun lacom de avere, care este un închinător la idoli, n-are parte de moștenire în Împărăția lui Hristos și a lui Dumnezeu." (Efeseni 5:5; Coloseni 3:5) În lăcașul Edenic al lui Dumnezeu nu era loc pentru închinători la idoli, pentru dumnezei falși, pentru zei auto-proclamați; deoarece idolii și dumnezeii falși sunt un lucru respingător sau dezgustător pentru singurul Dumnezeu adevărat și viu, Iehova.

¹⁶ Iehova a protestat împotriva plasării idolilor falși în lăcașul său. Legat de Evreii antici, a spus: „Căci copiii lui Iuda au făcut ce este rău înaintea Mea, zice Domnul; și-au așezat urâciunile lor în Casa peste care este chemat Numele Meu ca s-o spurce.” (Ieremia 7:30; 32:34) Prezența continuă a lui Adam și Eva era pângăritoare pentru lăcașul Paradisului Edenic. Nu au câștigat niciun drept pentru a mânca din „pomul vieții din mijlocul grădinii” și astfel nici pentru a trăi veșnic pe pământ. Deci, Dumnezeu a acționat pentru a-și curăța lăcașul.

¹⁷ Asupra dumnezeului fals, Diavolul Satana, Dumnezeu a pronunțat sentința distrugerii. Acest lucru l-a făcut prin aceste cuvinte adresate șarpelui folosit de Diavol pentru a o înșela pe Eva: „Fiindcă ai făcut lucrul acesta, blestemat ești între toate vitele și între toate fiarele de pe câmp; în toate zilele vieții tale să te târăști pe pânțe și să mănânci țărână. Vrajmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei. Aceasta [sămânța femeii] îți va zdrobi capul, și tu îi vei zdrobi călcâiul.” (Genesa 3:14, 15) Prin acele cuvinte Dumnezeu nu s-a referit la sămânța șarpelui

¹⁴ Prin consumarea fructului interzis, cum erau sufletele lui Adam și Eva pentru Dumnezeu, meritau astfel de suflete să trăiască în Eden și cum se simțeau acum în Eden?

¹⁵ Cum s-au considerat ei acum, prin ce formă de lăcomie și de ce nu era loc pentru ei într-un astfel de Eden?

¹⁶ Împotriva cărui lucru legat de lăcașul său a protestat Iehova și ce a trebuit să facă Iehova lăcașului său Edenic?

¹⁷ În pronunțarea sentinței asupra șarpelui, unealta Diavolului, la cine se referea Dumnezeu prin sămânța șarpelui și prin femeie?

propriu-zis. S-a referit la sămânța dumnezeului fals care era similar cu șarpele, Diavolul Satana. În aceeași manieră, Dumnezeu nu s-a referit la copiii pământești ai femeii întocmai, păătoasa Eva. S-a referit la sămânța sau la fiul organizației sale universale, pe care, acum, a comparat-o cu o femeie, o soție căsătorită cu el în rai. – Isaia 54:5.

¹⁸ Sămânța organizației universale a lui Dumnezeu trebuie să fie primul și principalul său Fiu creat, care a devenit omul Isus Hristos care putea deveni „un singur mijlocitor între Dumnezeu și oameni.” (1 Timotei 2:5) Cu el este asociată congregația sa credincioasă a 144.000 de următori ai pașilor, care sunt prezentați în Revelația lui Ioan ca cei douăzeci și patru de „bătrâni” așezați pe tronuri în jurul tronului ceresc al lui Dumnezeu. Pentru acești Creștini care câștigă victoria împotriva Satanei, Diavolul întruchipat în acel șarpe bătrân, aceste cuvinte sunt scrise: „Dumnezeul păcii va zdrobi în curând pe Satana sub picioarele voastre.” (Romani 16:20) Acest fapt îi leagă de împlinirea promisiunii lui Dumnezeu, în Genesa 3:15, conform căreia sămânța femeii trebuie să rănească Șarpele.

¹⁹ Dumnezeu i-a spus păătoasei Eva că nu va fi omorâtă îndată. I se va permite să aducă pe lume mulți copii, dar prin naștere asociată cu dureri. Soțul ei urma să o domine până la moarte. Apoi Dumnezeu i-a deschis ochii Evei în legătură cu minciuna pe care i-a spus-o Satana, Șarpele, atunci când Satana a spus că ea și Adam nu vor muri cu siguranță după consumarea fructului interzis. De față cu Eva, Dumnezeu i-a spus lui Adam: “Fiindcă ai ascultat de glasul nevestei tale și ai mâncat din pomul despre care îți poruncisem: "Să nu mănânci deloc din el", blestemat este acum pământul din pricina ta. Cu multă trudă să-ți scoți hrana din el în toate zilele vieții tale; spini și pălămidă să-ți dea și să mănânci iarba de pe câmp. În sudoarea feței tale să-ți mănânci pâinea, până te vei întoarce în pământ, căci din el ai fost luat; căci țărână ești și în țărână te vei întoarce.” – Genesa 3:16-19.

²⁰ Adam nu mai trebuia să cultive și să îngrijească lăcașul Edenic. El era necurat, nesfânt. Nu mai consuma hrană Paradisiacă, ci „plantele de pe câmp”, pe care le creștea cu sudoarea pe față. Lăcașul Paradisului nu a fost blestemat din cauza lui Adam, cu pământul din jurul acestuia; și acesta, nu lăcașul Paradisului, era partea pământului care urma să crească spini și scaiete pentru el. Lăcașul Paradisului Edenic nu trebuia umplut cu mormintele păătoșilor, ci praful din exteriorul lăcașului Paradisiac în care Adam urma să se întoarcă. „Omul dintâi este din pământ, pământesc; Omul al doilea [Isus Hristos] este din cer. (1Corinteni 15:47) Deci, Adam nu urma să meargă în rai după moarte. Fiind pe pământ, revenea în locul de unde a venit, în praf. Forța de viață care îl anima apoi a revenit la Dumnezeu, cel care l-a dat – Eclesiastul 12:7.

²¹ Ce s-a făcut pentru a-l opri pe Adam de a lua un alt fruct la care nu avea drept, fructul pomului vieții împreună cu care era garantată viața veșnică? „De aceea Dumnezeu Iehova l-a izgonit din grădina Edenului, ca să lucreze pământul din care fusese luat. Astfel a izgonit El pe Adam; și la răsăritul grădinii Edenului a pus niște heruvimi, care să învârtască o sabie învăpăiată, ca să păzească drumul care duce la pomul vieții.” – Genesa 3:22-24.

²² Orice încercare a lui Adam de a reveni în lăcașul Paradisului ar fi fost blocată de acei heruvimi. Din moment ce nu a putut reveni în Paradisul pământesc din cauza acelor heruvimi, nici în lăcașul măreț al raiului nu putea intra deoarece era păzit de și mai mulți heruvimi care erau pregătiți să îl oprească. Orice încercare de a ajunge la pomul vieții din mijlocul grădinii pentru a obține viața veșnică pe pământ ar fi însemnat intrarea în distrugere de către lama înflăcărată a săbiei rotitoare. Chiar și așa, în afara lăcașului, Adam a trăit sute de ani. Pe parcursul acelor secole, s-a întâmplat ceva care ar fi eliminat sentința la moarte a lui Adam și Eva? Nu; nu s-a schimbat nimic în înstrăinarea față de Dumnezeu. „Toate zilele pe care le-a trăit Adam au fost de nouă sute treizeci de ani; apoi a murit.” (Genesa 5:5) Adam a câștigat plata păcatului – moartea. – Romani 6:23.

¹⁸La cine se referea Dumnezeu prin sămânța femeii?

¹⁹Ce i-a spus Dumnezeu direct Evei și cum i-a deschis ochii la minciuna Satanei?

²⁰Ce aliment nu trebuia să consume Adam, ce loc i s-a blestemat, unde trebuia să se întoarcă în praf și de ce nu a mers în rai după moarte?

²¹La ce alt fruct nu a avut Adam dreptul și ce a făcut Dumnezeu pentru a preveni încercarea acestuia de a-l consuma?

²²Ce ar fi însemnat încercarea de revenire în lăcașul Paradisului și ce arată dacă s-a întâmplat ceva ce ar fi eliminat sentința pentru Adam și Eva?

²³ Păcatul, împreună cu condamnarea la moarte a acestuia, a trecut mai departe la copiii lui Adam, născuți în afara lăcașului Paradisului. Acest lucru este evident din ceea ce s-a întâmplat cu primul său fiu, Cain. Acest fiu a devenit cultivator al pământului blestemat din afara lăcașului Edenic. Fratele său mai mic, Abel, a devenit cioban. Cain și Abel au adus ofrande lui Dumnezeu. În apropierea lăcașului Edenului, lângă intrarea estică unde păzeau heruvimii, era un loc potrivit pentru aducerea ofrandelor. Fiecare a adus câteva produse din meșteșugul său. Cain a oferit produse de pe câmp. Abel a sacrificat viața câtorva oi, miei și le-a vărsat sângele pe pământ și a dus bucăți mari din ele lui Dumnezeu.

²⁴ Apoi Dumnezeu a indicat faptul că era necesară o sacrificare de viață și că această viață trebuia să i se prezinte pentru ca umanitatea păcătoasă să îi intre din nou în grație și să fie iertată și să își răscumpere păcatul și pedeapsa cu moartea. Dumnezeu a privit cu mulțumire sacrificiul animal al lui Abel; a respins ofrandele fără viață ale lui Cain. Din gelozie Cain acum a vărsat sânge, dar era sângele fratelui său Abel, care l-a mulțumit pe Dumnezeu cu sacrificiul său oferit prin credință în Dumnezeu. Prin această vărsare de sânge, Cain a pângărit pământul. Chiar dacă nu a fost condamnat la moarte în acel moment, Cain a intrat sub incidența blestemului lui Dumnezeu (Genesa 4:1-23; Evrei 11.4) Era criminal din două perspective, din ura față de fratele său nevinovat și prin actul de a-i lua viața. A arătat că este de același soi cu Diavolul și că era un fiu al Diavolului. (Ioan 1 3:8-12) La momentul potrivit, Cain a murit sub blestemul lui Dumnezeu. De asemenea, toți copiii săi au fost șterși de pe suprafața pământului prin potopul din vremea lui Noe. – Genesa 4:16-24; 6:5-13.

²⁵ Nici până în vremea potopului din perioada lui Noe, nici măcar unul din descendenții lui Adam nu a fost capabil să invadeze lăcașul Edenic și să ajungă la acel pom al vieții. Calea lui Dumnezeu nu mai presupunea ca vreo creatură umană să ajungă la viața eternă în Paradisul de pe pământ. În perioada considerată potrivită de către Dumnezeu, Potopul a șters orice urmă a aceluia lăcaș Paradisiac al Edenului care se afla undeva lângă Orientul Mijlociu. Astfel, a fost acea moarte transmisă în rasa umană, chiar și prin Noe și familia sa, care au supraviețuit potopului, până în ziua de azi. Tot misterul legat de moarte și cauza sa este clarificată în această scurtă afirmație: „De aceea, după cum printr-un singur om a intrat păcatul în lume, și prin păcat a intrat moartea, și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, din pricină că toți au păcătuit.” (Romani 5:12) Înțeleptul Rege Solomon a spus: „Nu este om care să nu păcătuiască” (Regi 1 8:46) Din această cauză toți oamenii primesc răsplata plătită de păcat, adică moartea. (Romani 6:23) Acceptarea sacrificiului oilor lui Abel, cu vărsatul sângelui formează un tipar. Arată calea prin care umanitatea urmează să fie eliberată de condamnarea la moarte și revenirea din moarte. Trebuie să se facă prin sacrificarea unei vieți acceptabile aici pe pământ. Abel nu a avut dreptul de a consuma niciunul din miei sacrificiați din turma sa în comuniune cu Dumnezeu și mai mult, nici consumarea sângelui lor. Atunci, de ce sacrificiul lui Abel l-a mulțumit pe Dumnezeu?

²⁶ Nu a învățat de la Adam, ci a învățat prin credință în Dumnezeu. Astfel, s-a potrivit cu legile lui Dumnezeu prezentate cu mult timp după. „Numai carne cu viața ei, adică sângele ei, să nu mâncați.” (Genesa 9:4) „Căci viața trupului este în sânge. Vi l-am dat ca să-l puneți pe altar, ca să slujească de ispășire pentru sufletele voastre, căci prin viața din el face sângele ispășire.” (Leviticul 17:11) „Și, după Lege, aproape totul este curățat cu sânge; și fără vărsare de sânge nu este iertare.” (Evrei 9:22) Iehova, care a văzut că dreptatea pentru umanitatea muribundă, păcătoasă putea fi transformată în favoare pentru umanitate doar printr-un sacrificiu cu suficientă valoare și putere, a fost suficient de iubitor pentru a oferi sacrificiul necesar. A făcut acest lucru în Fiul său ceresc, prima și principala sa creație, pe care l-a trimis din rai pe pământ pentru a deveni omul perfect, Isus Hristos. Sacrificiul lui Isus poate face ceea ce primul sacrificiu al unui om, sacrificiul lui Abel, nu a

^{23, 24} Care lucru a arătat trecerea păcatului la copiii lui Adam născuți în afara Edenului și din care cele două perspective era Cain un criminal?

²⁴ Care lucru a arătat trecerea păcatului la copiii lui Adam născuți în afara Edenului și din care cele două perspective era Cain un criminal?

²⁵ Cum s-a transmis moartea prin Noe și familia sa din perioada potopului și până azi și ce tipar s-a format prin acceptarea de către Dumnezeu a sacrificiului lui Abel?

²⁶ Cu ce lege divină s-a aliniat sacrificiul lui Abel și cum a fost un sacrificiu mai bun decât cel al lui Abel furnizat umanității?

putut face. Ne poate oferi eliberare de păcatul și condamnarea moștenită și de la moartea și mormântul care rezultă. Din acest motiv, Biblia Sfântă ne spune „Isus, Mijlocitorul legământului celui nou, și de sângele stropirii, care vorbește mai bine decât sângele lui Abel.” (Evrei 12:24) Sângele lui Abel a strigat din pământ către Dumnezeu pentru răzbunare împotriva criminalului Cain, cu ură față de fratele său. Sângele lui Isus strigă din altarul lui Dumnezeu pentru îndurare divină asupra bărbaților și femeilor credincioși și supuși – Genesa 4:10; Evrei 13:10-12.

UN SANCTUAR MATERIAL TEMPORAR

²⁷ De la Abel încolo, oamenii de credință care au câștigat plăcerea lui Dumnezeu, au oferit sacrificii. Acest lucru însemna vărsarea de sânge și astfel sacrificarea victimei. Noe, Avram, Isaac, Iacob și Iov nu l-au considerat pe Iehova un Dumnezeu însetat de sânge, dar și-au prezentat discernământul clar cu privire la nevoia unui sacrificiu. Astfel, s-au îndreptat spre Dumnezeu în mod regulat cu un sacrificiu. Acești oameni credincioși erau preoții lui Dumnezeu pentru familiile și gospodăriile lor. Avram era chiar dispus să ofere sacrificiul uman al fiului său pe un altar pe Muntele Moria unde este așezat astăzi moscheea Mohamedană, Domul Stâncii, din Ierusalim. Acest lucru era dispus să îl facă cu credință în Dumnezeu și cu credința în învierea din morți pentru fiul său sacrificat. Astfel, el a acționat dintr-o dramă profetică la fel cum Tatăl ceresc și-ar sacrifică unicul Fiu, Isus Hristos, pentru ca toți credincioșii din toate familiile și națiunile pământului să se binecuvânteze în Tatăl ceresc și Fiul său sacrificat, Sămânța promisă. – Genesa 12:1-3; 22:1-18.

²⁸ Avram a primit o binecuvântare de la un om care era atât împărat, cât și preot, pe nume Melhisedec. „Melhisedec, împăratul Salemului [Ierusalimul antic], a adus pâine și vin: el era preot al Dumnezeului celui Preaînalt. Melhisedec a binecuvântat pe Avram și a zis: "Binecuvântat să fie Avram de Dumnezeul cel Preaînalt, Ziditorul cerului și al pământului. Binecuvântat să fie Dumnezeul cel Preaînalt, care a dat pe vrăjmașii tăi în mâinile tale!" (Genesa 14:18-20) Totuși, nu există nicio înregistrare Biblică legată de faptul că împăratul-preot Melhisedec avea un templu ca lăcaș sfânt unde oferea sacrificii Dumnezeului Preaînalt. În consecință, nici unul dintre acei oameni de credință antici nu aveau temple ca lăcașe sfinte.

²⁹ Când Moise, urmașul lui Avram, s-a născut în Egipt, era un tărâm plin de temple pentru numeroși zei. Încă până la acea vreme, oamenii lui Iehova nu aveau temple ca lăcașe sfinte pentru el. Egiptul nu era un loc pentru niciun templu pentru Iehova. Tărâmul către care l-a îndrumat Dumnezeu pe Avram în afara Mesopotamiei și pe care Dumnezeu a promis să-l ofere urmașilor săi, era locul pentru un astfel de lăcaș sfânt. Când Moise și oamenii săi au lăsat în urmă sclavia din Egipt și erau în drum spre Tărâmul Promis, Dumnezeul Iehova i-a îndrumat la poalele Muntelui Sinai pentru un popas de aproape un an. Acolo l-a îndrumat pe Moise ca oamenii să-i construiască un lăcaș sfânt. Deoarece se îndreptau spre Tărâmul Promis, trebuia să fie un lăcaș sfânt mobil, un cort cu două compartimente și o curte care îl împrejmuia. Rostise Iehova către Moise după ce îi dăduse Cele Zece Porunci: „Să-Mi faci un Lăcaș Sfânt, și Eu voi locui în mijlocul lor. Să faceți Cortul și toate vasele lui după chipul pe care ți-l voi arăta.” (Exod 25:8, 9) Să nu lase pe nimeni să surâdă batjocoritor la micul cort sau lăcaș sfânt din sălbăticiune, pentru că era o imagine cerească de o deosebită valoare și importanță pentru noi astăzi. Astfel spune scriitorul inspirat când cita acele instrucțiuni ale lui Iehova către Moise și face comentarii asupra lor. – Evrei 8:1-6

³⁰ Înălțat în primăvara anului 1512 î.Hr., acel cort sfânt a continuat să fie locul de întâlnire al lui Iehova cu poporul antic al Israelului timp de secole după stabilirea lor în tărâmul promis, în vitalul Orient Mijlociu. În acel tărâm de legătură între Europa, Asia și Africa, poporul Israelului a devenit un regat. Cel de-al doilea împărat al lor a fost credinciosul David. În 1069 î.Hr. David a capturat Muntele Zion, citadela Ierusalimului, transformând-o în capitala sa. Acolo, aproape de palatul său avea sfântul chivot al legământului care conținea tăblițele celor Zece Porunci puse sub un cort, sub conducerea Leviților credincioși, care erau ajutoare ale preoților. Acum a conceput

²⁷ De ce oamenii de credință de la Noe și Iov oferă sacrificii și ce a anunțat sacrificarea lui Isaac încercată de Avram?

²⁸ De la cine a primit Avram o binecuvântare și a avut el sau celălalt om de credință temple ca lăcașe sfinte?

²⁹ Sub ce circumstanțe i-a dat Iehova instrucțiuni cu privire la construirea lăcașului său sfânt și de ce nu era cel original de surâs în batjocură?

³⁰ Cât timp și-a servit scopul acel cort sfânt și cum a fost conceput gândul dumnezeiesc al construirii sanctuarului fix?

Regele David gândul dumnezeiesc al construirii unui templu fix pentru Iehova, din lemn și piatră și metale prețioase. El a prezentat acest lucru lui Dumnezeu.

³¹ Regele David era un împărat luptător, pe care Dumnezeu Iehova l-a folosit ca și călăul său în vărsarea sângelui inamicilor săi. Deci, Dumnezeu nu l-a favorizat cu privilegiul construirii templului la Ierusalim. Totuși, Dumnezeu l-a onorat pe David cu ceva mult mai mare decât construirea în numele său sfânt a unui lăcaș sfânt din materiale perisabile.

³² David, din dragoste, a fost preocupat de construirea unui lăcaș pământesc material pentru a-l onora pe Dumnezeu; de aceea Iehova a făcut legământ cu David ca acesta să-i construiască un lăcaș. Nu, nu un palat ci un lăcaș împărătesc sau al unei linii de împărați, toți succesori ai săi, toți urmași ai săi, până la venirea Regelui veșnic al lăcașului lui David. Dumnezeu a rostit:

³³ „Iehova îți vestește că-ți va zidi o casă. Când ți se vor împlini zilele și vei fi culcat cu părinții tăi, Eu îți voi ridica un urmaș după tine, care va ieși din trupul tău, și-i voi întări împărăția. El va zidi Numelui Meu o Casă, și voi întări pe vecie scaunul de domnie al împărăției lui...Și casa ta și împărăția ta vor dăinui veșnic înaintea Mea, și scaunul tău de domnie va fi întărit pe vecie.” (2 Samuel 7 1:16).

³⁴ Acela a fost legământul cu David pentru împărăție. Iehova a jurat pentru acel legământ. Pot trece soarele și luna, încetând să ofere lumină omului pe acest pământ? Nici acest legământ davidic pentru împărăție nu poate trece în mai mare măsură. Dumnezeu nu-și poate încălca jurământul său sfânt. El nu va pângări niciodată legământul său cu David. Pentru ocrotire lui, acest lucru este îndeplinit peste măsură în zilele noastre. – Psalm 89:26-37.

³⁵ Încurajându-și oamenii să-l sprijine pe urmașul său, Solomon, în construirea unui templu mare pentru Iehova pe Muntele Moria, David a spus: „Puneți-vă acum inima și sufletul să caute pe Dumnezeu vostru Iehova; sculați-vă și zidiți Sfântul Lăcaș al Dumnezeului Iehova, ca să aduceți chivotul legământului Domnului și uneltele închinat lui Dumnezeu în Casa care va fi zidită Numelui lui Iehova.” (1 Cronici 22:19). Fiind toate materialele pregătite, Regele Solomon a început construirea în cel de-al patrulea an al împărăției sale. În cel de-al unsprezecelea an de împărăție pașnică, el a terminat acest templu care inspiră venerație, care ca valoare materială prezintă s-ar ridica la miliarde de dolari americani. După ce chivotul sfânt al legământului său a fost adus în Preasfântul acestui templu, Iehova și-a arătat acceptul față de acest lăcaș sfânt pentru venerarea sa. El a umplut templul sfânt cu un nor de glorie miraculos. Apoi, a trimis un foc miraculos din cer pentru a lumina altarul templului din curtea acestuia și pentru mistuirea primelor sacrificii animale pe acesta. Cei care se aflau la fața locului, pătrunși de venerație, și-au plecat fața la pământ pe pardoseala templului și „s-au închinat și au lăudat pe Iehova, zicând: "Căci este bun, căci îndurarea Lui ține în veac!" (2 Cronici 5:4-14; 7:1-3).

³⁶ În rugăciunea dedicată acestui templu, Regele Solomon a reamintit tuturor celor care puteau auzi că acest templu spațios, atât de glorios nu era adevăratul lăcaș sfânt al Dumnezeului ceresc: „Dar ce! Să locuiască Dumnezeu cu adevărat împreună cu omul pe pământ? Iată că cerurile și cerurile cerurilor nu Te pot cuprinde: cu cât mai puțin această Casă pe care am zidit-o eu! (2 Cronici 6:18) Să fi fost adevăratul său lăcaș sfânt, de ce ar fi poruncit Iehova mai târziu ca acesta să fie distrus deoarece Izraeliții necredincioși renegați l-au profanat, umplându-l cu lucrurile lor respingătoare, oribile, dezgustătoare? Cu o aparentă pierdere a prestigiului său propriu în rândul națiunilor lumii, de ce ar permite păgânilor care se închină la dumnezei falși ai Babilonului să invadeze pământul asemenea unor lei sălbatici ca să nu arate niciun respect față de cei care s-au închinat la templu, să omoare preoții, să jefuiască templul de tot ce era de valoare și să îl ardă până la temelii? În 607 î.Hr., armatele Babilonului, sub conducerea Regelui Nebucadnețar, au distrus renumitul oraș sfânt al Ierusalimului și au distrus templul pe care Iehova l-a sfințit odată. I-au jefuit comorile și vasele sfinte, în afara chivotului sfânt al legământului care dispăruse și scăpase din

³¹ De ce nu a fost David onorat cu construirea lăcașului sfânt propus?

^{32, 33} Ce legământ a făcut acum Iehova cu David ca apreciere?

³⁴ De ce nu poate acest legământ davidic trece neîmplinit?

³⁵ De aceea la ce i-a încurajat David pe oamenii săi și cum și-a arătat Dumnezeu acceptarea noului templu pentru venerarea sa?

^{36, 37} (a) Ce poruncă și ce permisiune de purtare păgână arată dacă acest templu era lăcașul sfânt adevărat al lui Iehova? (b) Cum se lamenta Ieremia asupra orașului sfânt la părăsirea acestuia?

măinile lacome ale păgânilor. (Regi 2 25:8-21; Cronici 2 36:17-21) Ieremia, pe care Dumnezeu l-a folosit la prorocirea acestora, stătea trist și deplângea în fața lui Dumnezeu starea orașului sfânt, fiica Ierusalimului (Zion):

³⁷ „Asupritorul a întins mâna la tot ce avea el mai scump; ba încă a văzut cum în Lăcașul lui cel Sfânt au intrat neamurile cărora Tu le porunciseși să nu intre în adunarea Ta! Iehova Și-a disprețuit altarul, Și-a lepădat Lăcașul Său cel Sfânt. A dat în mâinile vrăjmașului zidurile palatelor Sionului; au răsunat strigătele în Casa lui Iehova ca într-o zi de sărbătoare. Și-a pus de gând Domnul Iehova să dărâme zidurile fiicei Sionului... Uită-Te, Iehova, și privește: cui i-ai făcut Tu așa? Să mănânce femeile rodul pântecelui lor, pruncii dezmiertați de mâinile lor? Să fie măcelăriți preoții și prorocii în Lăcașul cel Sfânt al lui Iehova? Vai! cum s-a înnegrit aurul și cum s-a schimbat aurul cel curat! Cum s-au risipit pietrele Sfântului Lăcaș pe la toate colțurile ulițelor! (Plângerile 1:10; 2:7, 8, 20; 4:1)

LĂCAȘ SFÂNT PĂMÂNTESC RECONSTRUIT

³⁸ Exact cum a prorocit Ieremia, locul templului lui Solomon stătea părăsit de șaptezeci de ani. Între timp, acei mii de Evrei care au supraviețuit distrugerii Ierusalimului și al templului ei erau majoritatea captivi în Babilon, robi cărora Babilonul nemilos nu le-a oferit altă speranță decât cea a morții departe de casă. Dar Iehova era în lăcașul său sfânt ceresc. El privea la ceea ce se întâmpla, cu deplină considerație față de numele și venerația sa. „Căci El privește din înălțimea sfințeniei Lui; Iehova privește din ceruri pe pământ, ca să audă gemetele prinșilor de război și să izbăvească pe cei ce sunt pe moarte. (Psalmi 102: 19, 20) El își calcula toate mișcările îndreptate spre propriii săi oameni și spre asupritorii lor. L-a înălțat pe acel cuceritor, Regele Cyrus al Persiei, căruia i-a prezis prin Isaia: „Eu, Iehova, am făcut toate aceste lucruri, ... Zice despre Cyrus: "El este păstorul Meu, și el va împlini toată voia Mea; el va zice despre Ierusalim: "Să fie zidit iarăși!", și despre Templu: "Să i se pună temeliile!" (Isaia 44:24, 28; 45:1-5, 11-13) În 539 î.Hr., spre surprinderea tuturor popoarelor, mărețul Babilon căzuse înaintea Mezilor și Perșilor și a băut din paharul rușinii din care îi făcuse pe oamenii poporului lui Iehova să bea. În cel de-al șaptezecilea an al părăsirii Ierusalimului, în 537 î.Hr., împăratul Imperiului Persian a promulgat decretul pentru reconstruirea lăcașului sfânt al lui Iehova.

³⁹ „Așa vorbește Cyrus, împăratul perșilor: "Domnul Dumnezeuul cerurilor mi-a dat toate împărățiile pământului și mi-a poruncit să-I zidesc o Casă la Ierusalim în Iuda. Cine dintre voi este din poporul Lui? Dumnezeuul lui să fie cu el, și să se suie la Ierusalim în Iuda, și să zidească acolo Casa lui Iehova, Dumnezeuul lui Israel! El este adevăratul Dumnezeu, care locuiește la Ierusalim. " (Ezra 1:2, 3; 2 Cronici 36:22, 23)

⁴⁰ Un număr de aproximativ 50.000 de Izraeliți credincioși și robi rămași au răspuns la decret și s-au reîntors nerăbdători la Ierusalim. Până la sfârșitul aceluia de-al șaptezecilea an al Ierusalimului părăsit, ei erau înapoi pe locurile fostelor lor orașe, restabilindu-se. Acest lucru era o îndeplinire deplină a profeției lui Iehova prin Ieremia. În prima zi a lunii a șaptea, Etanim, în luna în care sărbătoreau ziua ispășirii și sărbătoarea corturilor, s-au adunat cu conducătorul lor Evreu, Zerubabel, și s-au unit cu marele lor preot, Jeshua, pentru reconstruirea altarului lui Iehova în curtea Muntelui Moria. „Au așezat din nou altarul pe temeliile lui.” Apoi, sacrificiile pentru Iehova au fost reînnoite, conform cu ceea ce era convenit în fiecare zi. Și-au ținut chiar și sărbătoarea cortului care dura o săptămână, prima în șaptezeci de ani. Pe lângă aceasta, exista „arderea de tot necurmată” sau „arderea de tot continuă”, arderea zilnică, dimineața și seara. (Ezra 3:1-5; Exod 29:38-42; Numeri 28:3-10) Astfel, s-a început reînnoirea preamăririi lui Iehova, chiar în locul unde și-a pus numele. Ce moment fericit era pentru oamenii săi eliberați rămași! Temelia templului nu era încă așezată, dar acest lucru a urmat șapte luni mai târziu în 536 î.Hr., pe timpul împărăției lui Cyrus cel Mare.

⁴¹ Cuvântul lui Iehova s-a adevărat din nou în mod miraculos. După aproximativ 185 de ani de la profeția lui Isaia cu privire la Cyrus, templul lui Iehova își avea așezată temelia și lăcașul sfânt

^{38, 39} (a) Cât timp a calculat Iehova pentru ca locul templului să fie părăsit? (b) Conform profeției către Isaia, pe cine a înălțat Iehova și ce decret a emis a emis acesta?

^{40, 41} (a) Cum erau sacrificiile pentru Iehova reînnoite la locul drept? (b) Când a fost așezată temelia templului pentru a adevăra ale cui cuvinte?

al lui Dumnezeu din Israelul antic era reconstruit. Astăzi vedem chiar și mai multe împliniri minunate ale profețiilor lui Iehova!

⁴² Lăcașul lui Iehova este un punct cheie de atac, până în zilele noastre. În vremurile Evreilor care reconstruiau templul său urmând decretul lui Cyrus, oamenii din ținuturile din jur au luat în nume de rău restaurarea acestei rămășițe a oamenilor lui Iehova și restabilirea templului său și venerării acestuia. Au făcut tot ce le-a stat în putință, local și în tribunalul conducătorilor Persieni, pentru a împiedica reconstruirea lăcașului lui Iehova, pentru a „pune piedici în scopul lor tot timpul vieții lui Cyrus, împăratul perșilor, până la domnia lui Darius, împăratul perșilor. (Ezra 4:1-5) Lucrarea la acest de-al doilea templu pentru Iehova a fost chiar stopată sub decretul unui împărat Persian dezinformată și prin forța armelor adversarilor păgâni ai lăcașului lui Iehova. În timpul acestei stopări în construcția templului, Evreii au crescut din punct de vedere material și Iehova și-a păstrat binecuvântarea. Apoi, pentru a-și îndemna credincioșii rămași în efectuarea principalului scop pentru care i-a eliberat din Babilon, Iehova și-a ridicat profeții Hagai și Zaharia pentru a sublinia neglijența lor și pentru a-și construi credința în Dumnezeul Atotputernic. Fiind curajoși, în al doilea an al domniei lui Darius I, aceștia au reluat construirea lăcașului lui Iehova. Au refuzat să se oprească din cauza protestelor inamicilor și i-au oprit cu decretul lui Iehova prezentat prin Împăratul Cyrus cel Mare. Inamicii lăcașului au apelat la Împăratul Darius I. Împăratul Persian a efectuat investigații, a dovedit actualitatea decretului lui Cyrus pentru reconstruirea de către Evrei a templului lui Iehova și a ordonat cu loialitate punerea în aplicare a decretului lui Cyrus. Și iată porunca pe care o dau cu privire la oricine va călca porunca aceasta: să se scoată din casa lui o bârnă, s-o ridice ca să fie spânzurat pe ea, și casa să i se prefacă într-o grămadă de gunoi! De fapt, i-a împrumutat pe constructorii Evrei cu materiale pentru a-și finaliza lăcașul” – Ezra 6:6-12.

⁴³ Astfel, prin puterea și spiritul lui Iehova, chiar și prin sprijinul imperial al conducătorului Persiei, construirea templului a continuat. În mai puțin de patru ani, a fost finalizat. „Casa a fost isprăvită în ziua a treia a lunii Adar (Februarie – Martie), în al șaselea an al domniei împăratului Darius. (Ezra 6:15) Acest lucru se întâmpla în anul 516 î.Hr. Bucuroși, credincioșii lui Iehova au inaugurat lăcașul său finalizat. În următoarea lună, Nisan 14, au ținut Paștele Evreiesc. Serviciile templului au înaintat în acest lăcaș construit de Guvernatorul Zerubbabel, la fel cum au înaintat și în cazul templului construit de Solomon. Încă odată, sacrificiul zilnic, sau „arderea de tot necurmată” sau „arderea de tot continuă,” a fost oferit lui Iehova dimineața și seara. În 468 î.Hr., care era al patrulea an al Împăratului Persian Artaxerxe, preotul Evreu numit Ezra, care de asemenea era scrib al legii lui Dumnezeu, a venit de la Babilon din ordinul împăratului la acest templu din Ierusalim pentru a aduce o mare contribuție făcută pentru susținerea lăcașului lui Iehova. (Ezra 7:1 până la 8:36) În secolul următor, conform raportului, a mai avut loc o vizită a unui personaj istoric la acest lăcaș din Ierusalim. Aceasta a fost vizita împăratului macedonean sau grec, Alexandru cel Mare, în 332 î.Hr., în timpul expediției pentru cucerirea Persiei*, adevărindu-se profeția.

⁴⁴ După aproximativ două secole, acest de-al doilea templu a trecut printr-o rededicație. Împăratul Sirian, Antioh al IV-lea Epiphanes, a avut o tentativă diabolică de a elimina venerarea lui Iehova. În anul 168 î.Hr. a profanat lăcașului lui Iehova prin construirea unui altar deasupra marelui altar al lui Iehova și pe acesta a oferit un oribil sacrificiu pentru dumnezeul fals pe care acesta îl venera, lui Zeus din Olimp (sau Jupiter). Acest lucru se întâmpla în a 25-a zi a lunii evreiești Chislev (noiembrie-decembrie). A oprit sacrificiul zilnic sau arderile constante în templu. A persecutat cumplit credincioșii intransigenți ai lui Iehova. (Macabei 1 1:20-64) Acest lucru a pornit răscoala Macabeilor, fiilor preotului credincios, Matatia. Iuda, cel de-al treilea fiu, fiind ales conducător, și-a condus puținele trupe spre învingerea inamicului, a recapturat Ierusalimul și a rededicaat templul în Chislev 25, 165 î.Hr., în aceeași zi în care împăratul Sirian l-a desacralizat. De atunci, Evreii celebrează sărbătoarea dedicării, Hanukkah, de aniversarea acesteia. (Macabei 1 4:36-59; Macabei 2 10:1-9; *Antichități ale Evreilor*, Josephus, Cartea 12, Capitolul 7, paragraful 7) La acest lucru se face referire în Ioan 10:22-23: „În Ierusalim se prăznuia atunci praznicul Înnoirii

⁴² Ce efect a avut interferența inamicilor asupra construirii templului și cum a rezolvat Iehova situația care a rezultat?

⁴³ (a) Când s-a inaugurat templul reconstruit și când s-au reînceput serviciile templului? (b) Care a fost motivul vizitei lui Ezra la acest templu și ce vizitator distins a fost acolo în 332 î.Hr.?

⁴⁴ Cum a ajuns acest templu să fie rededicaat în 165 î.Hr. și la ce sărătoare a participat Isus în celebrarea acesteia?

Templului. Era iarna. Și Isus Se plimba prin Templu, pe sub pridvorul lui Solomon.” În zilele lui Isus, chiar și Evreii au profanat acest templu prin practicile lor.

⁴⁵ Scena lumii s-a schimbat și Roma a devenit puterea mondială. În anul 63 î.Hr., Generalul Roman Pompei a cucerit dealul pe care templul lui Iehova era așezat și a îndrăznit să intre în Locul Cel Mai Sfânt al acestui lăcaș. Nu a văzut niciun chivot sacru al legământului lui Iehova acolo, deoarece nu fusese înapoiat în Locul Celui Mai Sfânt.** Generalul Pompei nu s-a atins de nicio comoară a templului.*** Astfel, a cucerit orașul Ierusalimului și Iudeea a devenit o provincie Romană.

⁴⁶ Ani mai târziu, Generalul Crassus a luat tot ce era de valoare în templu.**** Acum, Evreii s-au răsculat, dar Roma a ieșit învingătoare. Anul 40 î.Hr. a adus numirea de către Senatul Roman a lui Irod cel Mare, Edomitul sau Idumeul, în funcția de împărat al Iudeii. În 37 î.Hr. a fost prima oară când a invadat și a cucerit Ierusalimul și a devenit împărat *de facto*. Din acest an trebuie dată și numărată domnia lui Irod. Atunci s-a descoperit suprapunerea nașterii lui Isus în Betleem în jurul datei de 1 octombrie, anul 2 î.Hr. Acest rău Rege Irod a fost cel care a încercat să îl omoare pe pruncul Isus pentru a evita ca el să crească și să devină rege. – Matei 2:1-19.

⁴⁷ Irod, care a ajuns să i se spună cel Mare, a domnit timpe de treizeci și șapte de ani. Pe la mijlocul domniei sale a planificat reconstruirea templului existent din perioada Governorului Zerubbabel. Pentru a-i mulțumi pe Evrei, a dorit să îl reconstruiască la o scală mult mai mare. În 17 î.Hr., a început lucrările de construire iar lucrările au continuat fără a întrerupe serviciile normale ale templului. După un an și jumătate, lăcașul templului sau *naosul* a fost finalizat. A fost nevoie de opt ani pentru a finaliza curțile templului și cărările din jurul acestuia. Reconstruirea completă a templului a ținut mult mai mult. De fapt, aceasta nu a fost realizată de Irod cel Mare. În anul 30 (d.Hr.), în timpul sărbătoririi Paștelui Evreiesc, Evreii i-au spus lui Isus că lucrările la templu durau de patruzeci și șase de ani; și putea el să îl ridice în trei zile? (Ioan 2:13-22) De fapt, templul nu a fost reconstruit în totalitate până în anul 64 d.Hr. Acest lucru se întâmpla cu șase ani înainte ca armata Romană condusă de Generalul Titus să distrugă atât templul cât și orașul, respectând profeția lui Isus, rostită în primăvara anului 33 (d.Hr.). (Matei 24: 1, 2) Cei care s-au închinat acolo au fost alungați spre capetele pământului.

⁴⁸ Lăcașul pământesc al lui Iehova nu a mai fost niciodată reconstruit. Acest lucru respecta în totalitate dorința sa. Au trecut zilele unui astfel de lăcaș material lipsit de viață. Iehova și-a îndreptat atenția spre un lăcaș mult mai important, un lăcaș viu și acestuia i-a transferat numele și spiritul său sfânt. Când va fi finalizat în viitorul apropiat, va sta pentru gloria sa universală eternă. Prin acest lăcaș neobișnuit își va trimite binecuvântarea asupra oamenilor din toate familiile și națiunile ale umanității care respectă voința sa pe pământ. Așa cum lăcașul din Muntele Moria din Ierusalim a fost asociat cu împărăția sa asupra Israelului, așa și lăcașul său spiritual etern este legat în totalitate de guvernarea promisă, regatul cerurilor. Este construit de Cineva mai presus de Împăratul Solomon și Governorul Zerubbabel, ne mai vorbind de Împăratul Irod.

⁴⁵ Cine s-a raportat ca invadând Cel Mai Sfânt al acestui lăcaș și ce a devenit Iudeea în 63 î.Hr.?

⁴⁶ Cum a devenit Irod cel Mare împăratul Iudeii și ce a încercat să îi facă lui Isus?

* *Antichități ale Evreilor*, Josephus, Cartea 11, Capitolul 8, paragrafele 3-6

** *Mishnah* Evreiesc (*Yoma*, 21,2) spune că templul construit de Governorul Zerubbabel ducea lipsă de cinci lucruri care marcau templul lui Solomon, mai precis, (1) chivotul legământului, (2) focul sacru aprins din rai, (3) lumina Shekinah în Cel Mai Sfânt, (4) spiritul sfânt al lui Iehova și (5) Urium-ul și Thummim-ul marelui preot, echipamentul pentru învățarea deciziilor divine.

*** *Antichități ale Evreilor*, Josephus, Cartea 14, Capitolul 4, paragraful 4.

**** *Ibidem*, Cartea 14, Capitolul 7, paragraful 1.

⁴⁷ Pentru a-i mulțumi pe Evrei, ce a început Împăratul Irod să facă și cum a fost totul dărâmat confirmând cuvintele lui Isus?

⁴⁸ Ce s-a întâmplat prin ordinul de construire al aceluia lăcaș pământesc și cu ce guvernare promisă este acesta asociat?

CAPITOLUL 4 : ÎNTREZĂRIRI ALE ÎMPĂRĂȚIEI LUI DUMNEZEU

¹ Până când păcatul a luat amploare, Dumnezeuul Iehova a fost Conducătorul acceptat al omului în locașul Edenului. Când omul a încălcat legea Conducătorului său drept și astfel omul a ales să aibă un nou conducător și dătător de legi, Dumnezeuul Iehova a susținut o judecată. A emis sentința asupra noului conducător ales al omului, Diavolul Satana, care acum a devenit un dumnezeu rival, simbolizat prin șarpele deșertului. Judecătorul Iehova a spus: „Vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei. Aceasta îți va zdrobi capul, și tu îi vei zdrobi călcâiul.” (Genesa 3:15) Mulți oameni au fost mușcați de călcâi de către un șarpe adevărat și mulți oameni au zdrobit capul unui șarpe cu călcâiul; dar neamul șerpilor a continuat să existe până în zilele noastre. Acest lucru nu a reprezentat împlinirea judecării divine din Eden, deoarece Dumnezeu în judecata sa a decretat deja ca „șarpelui cel vechi, numit Diavolul și Satana” să-i fie zdrobit capul. – Apocalipsa 12:9.

² Rana fatală trebuia să i se facă Șarpelui de către „sămânța” promisă sau urmașul femeii lui Dumnezeu, adică, organizația sa universală sfântă. Este ca și o soție pentru el și poate oferi copii pentru servirea sa. Judecata sa profetică din Eden a dus la apariția dintr-o dată nu numai a întrebării „Cine va fi Sămânța femeii lui Dumnezeu?”, ci și a întrebării „Când va zdrobi această Sămânță capul Șarpelui nesuferit și când îl va distruge pe el și pe urmașii săi?” Când va ajunge acest act mareț de mântuire asupra omenirii, victimele minciunii Șarpelui? Chiar și îngerii care formează organizația de tipul unei soții, care este soția lui Dumnezeu, erau interesați de cunoașterea acestui lucru. – 1 Petru 1:12.

³ Zdrobirea capului bătrânului Șarpe însemna o luptă a conducătorilor. Diavolul Satana s-a proclamat conducător asupra omului prin uneltirea omului spre a i se supune lui mai degrabă decât Dumnezeuului Iehova. Ar fi nevoie de un alt conducător puternic pentru a-l înfrânge și distruge pe Satana ca și conducător. Potopul din vremurile lui Noe nu l-a eliminat pe Satana din poziția sa de conducător. A curățat „lumea veche”, „lumea de nelegiuiți”, dar l-a lăsat în continuare pe Satana în conducerea Sămânței sale demonice, spiritele invizibile sau îngerii decăzuți. – Petru 2 2:5.

⁴ În lumea de după potop, Diavolul Satana a ademenit repede un număr mare din descendenții lui Noe într-o rebeliune directă împotriva Dumnezeuului Iehova, cel care a salvat strămoșii lor, familia lui Noe, din acea inundare distrugătoare de lume. Prima izbucnire considerabilă de rebeliune a avut loc în orașul antic al Babilonului, pe țărmul Râului Eufrat, pe pământul Mesopotamian cunoscut azi ca Irac. „Noe a trăit, după potop, trei sute cincizeci de ani.” (Genesa 9:28) Totuși, în tot acest timp, nu a susținut faptul că este Sămânța promisă a femeii lui Dumnezeu doar din cauză că a construit arca salvării; nici nu s-a proclamat rege al descendenților săi, al umanității. Dacă ar fi făcut acest lucru, ar fi pus bazele unui guvernământ mondial, el fiind conducătorul întregii umanități. Dar, strănepotul lui Noe, Nimrod, nu a urmat exemplul dumnezeiesc al strămoșului său. Nimrod s-a despărțit de Noe. Chiar dacă Noe era încă în viață, Nimrod a încălcat înțelegerea curcubeului făcut de către Dumnezeu cu Noe pentru a proteja sanctitatea sângelui animal. Nimrod a devenit un vânător sportiv și militar și s-a proclamat rege, în opoziție față de Iehova. Citim:

⁵ „Iată spița neamului fiilor lui Noe: Sem, Ham și Iafet. Fiii lui Ham au fost: Cuș, Mițraim, Put și Canaan. Cuș a născut și pe Nimrod: el este acela care a început să fie puternic pe pământ. El a fost un viteaz vânător înaintea lui Iehova; iată de ce se zice: "Ca Nimrod, viteaz vânător înaintea lui Iehova." El a domnit la început peste Babel, Erec, Acad și Calne, în țara Șinear. Din țara aceasta a intrat în Asiria; a zidit Ninive, Rehobot-Ir, Calah și Resen între Ninive și Calah.” – Genesa 10:1, 6, 8-12.

¹ De ce a susținut o judecată Dumnezeuul Iehova în locașul Edenului și zdrobirea capului lui a decretat?

² Ce întrebări au apărut în urma judecării profetice a lui Dumnezeu?

³ Ce însemna acea zdrobire și de ce acest lucru nu a fost efectuat în timpul Potopului?

^{4,5} (a) Unde a început rebeliunea după Potop? (b) Ce nu a devenit Noe pentru urmașii săi și cum Nimrod nu a urmat exemplul său?

⁶ Astfel, cu mai mult de o mie șase sute de ani, Nimrod era precursorul original al marelui împărat Nebuchadnețar, împăratul Imperiului Babilonian. În zilele lui Noe, când rebelii împotriviți lui Iehova planificau transformarea Babelului (sau Babilonului) în capitala lumii pentru a înălța un sanctuar înalt cât cerul dedicat religiei false, Iehova a sfârșit planul lor păcătos. Cum? Prin confundarea limbii constructorilor, astfel forțându-i să se împrăștie, fiecare grup cu o anumită limbă fiind separată.

⁷ Prin acest miracol, Dumnezeu Iehova a arătat supremația conducerii sale și faptul că voința sa nu poate fi blocată pe pământ. Religiile non-evreiești arată că Nimrod a avut un deces violent. În ciuda vânătorilor, construirilor și cuceririlor sale, nu a reușit să demonstreze că el este Sămânța promisă a femeii lui Dumnezeu. Dar moartea sa violentă, care se înțelege că a venit ca și o judecată pentru Nimrod, nu a speriat mișcarea împărătească. În zilele lui Avraam, care s-a născut după doi ani de la moartea lui Noe, exista un număr de regi în Orientul Mijlociu, da, exact în regiunile în care Nimrod a domnit ca primul împărat uman. Acum, Avraam s-a mutat din Ur din Caldeea. Sub ghidarea lui Dumnezeu, a venit în pământul promis din vest.

⁸ Printre toți acești împărați din lume, Dumnezeu nu avea un împărat care să îl reprezinte pe pământ? Avea; și Avraam a avut privilegiul de a-l întâlni în Pământul Promis. Acesta era Melhisedec „împăratul Salemului” și „preotul Dumnezeului celui Preaînalt.” Melhisedec, fiind împăratul și preotul lui Dumnezeu, era superior lui Avraam și l-a binecuvântat; și Avraam a oferit lui Melhisedec o zecime din prăzile pe care le-a adus din victoria sa dată de Dumnezeu împotriva a patru împărați, regi ai nordului.

⁹ Importante erau cuvintele de binecuvântare ale lui Melhisedec: „Binecuvântat să fie Avram de Dumnezeu cel Preaînalt, Ziditorul cerului și al pământului și Binecuvântat să fie Dumnezeu cel Preaînalt, care a dat pe vrăjmașii tăi în mâinile tale!” (Genesa 14:1-20) Orașul regatului lui Melhisedec era Salem, acesta fiind partea originală a viitorului oraș Ierusalim. Aici, atunci, era o împărăție tipică a lui Dumnezeu pe pământ și Melhisedec a domnit ca un împărat corect în numele și prin denumirea de către Dumnezeu cel Preaînalt, „Împăratul eternității.” Stătea pe tronul lui Iehova într-o modalitate tipică. Deținea autoritatea nu numai să conducă, dar și să ofere sacrificii lui Dumnezeu și să binecuvânteze pe cei pe care Dumnezeu îi aproba, cum a fost Avraam. Biblia nu ne spune ce s-a întâmplat cu acest guvernământ teocratic. Dar, Melhisedec nu a avut succes în acea împărăție a lui Dumnezeu în Salem. Din această cauză a trebuit să treacă sute de ani până când o împărăție tipică a lui Dumnezeu să existe din nou pe pământul nostru. Din acest motiv, Melhisedec nu a fost Sămânța promisă care trebuia să zdrobească în cap bătrânul Șarpe, Diavolul Satana, și să elibereze rasa umană muribundă, oprimată. Totuși, Melhisedec a fost folosit ca un tip de Sămânță regală a femeii lui Dumnezeu, care era superior oricărui împărat uman, superior chiar și Împăratului David sau Împăratului Solomon.

¹⁰ Dumnezeu însuși a jurat că această Sămânță promisă a femeii sale va fi un împărat-preot, la fel ca și Melhisedec, și va sta pe tronul lui Dumnezeu, nu un tron material pe pământ ca și cel al lui Melhisedec sau David sau Solomon, ci propriul tron ceresc al lui Dumnezeu. Cu mai mult de o mie de ani înainte de nașterea lui Isus Hristos, Dumnezeu Iehova l-a inspirat pe Împăratul David în următorul cântec: „Domnul a zis Domnului meu: "Șezi la dreapta mea, până voi pune pe vrăjmașii Tăi sub picioarele Tale." Iehova a jurat, și nu-i va părea rău: "Tu ești preot în veac, în felul lui Melhisedec!" Iehova, de la dreapta Ta, zdrobește pe împărați în ziua mâniei Lui.” – Psalm 110: 1, 4, 5.

¹¹ Fiind fără succes, Melhisedec era o prefigurare profetică a lui Isus Hristos, care va fi veșnicul preot-împărat al lui Iehova. „În adevăr, Melhisedec acesta, împăratul Salemului, preot al Dumnezeului Preaînalt – care a întâmpinat pe Avraam când acesta se întorcea de la măcelul împăraților, care l-a binecuvântat, care a primit de la Avraam zeciuială din tot, care, după însemnătatea numelui său, este întâi "împărat al neprihăririi", apoi și "împărat al Salemului", adică

⁶ Astfel, al cui precursor a devenit Nimrod și cum a sfârșit Iehova planul original al babilonienilor?

⁷ Ce mișcare nu a fost speriată de moartea lui Nimrod și ce arată acest lucru?

⁸ Pe cine a avut Dumnezeu ca împărat pe pământ pentru a-l reprezenta și ce i-a oferit Avraam?

⁹ Cu ce cuvinte l-a binecuvântat Melhisedec pe Avraam și de ce a fost nevoie de sute de ani până când o împărăție tipică a lui Dumnezeu a existat din nou pe pământ?

¹⁰ Cine urma să fie împăratul-preot ca și Melhisedec și prin ce jurământ?

¹¹ Fiind fără succes, cum l-a înfățișat Melhisedec pe Isus Hristos și care locaș este servit de către ultimul?

"împărat al păcii"; fără tată, fără mamă, fără spiță de neam, neavând nici început al zilelor, nici sfârșit al vieții, dar care a fost asemănat cu Fiul lui Dumnezeu – rămâne preot în veac." (Evrei 7:1-3) Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, este cel care va servi în legătură cu adevăratul locaș al lui Iehova. Fiind Împărat-Rege pentru veșnicie din cauza nemuririi sale datorate învierii din morți, nu are nevoie de succesori. Preoția și domnia pentru Dumnezeu Preaînalt se opresc la el. Cât de diferit era Împăratul Melhisedec din Salem față de Împăratul Nimrod din Babilon!

¹² Acest fapt este negreșit evidențiat: Cel care este adevărata Sămânță a femeii lui Dumnezeu trebuie denumit în funcția sa de împărat și preot de către Dumnezeu Preaînalt, Iehova. Având în vedere prezența Împăratului Melhisedec în Pământul Promis, Avraam nu avea motive pentru a dori să devină împărat asupra gospodăriei sau pământului său. Avraam a stabilit tiparul potrivit pentru strănepoții săi, fiii lui Iacob sau Israel, izraeliții. Iehova și-a condus oamenii Israelului antic din Egiptul înrobitor. I-a adus miraculos prin Marea Roșie spre siguranță și i-a distrus pe egiptenii care îi urmăreau, îngropându-i sub pereții de apă care se prăbușeau. Apoi, Moise a cântat triumfător adevărata relație a lui Iehova față de poporul său, spunând: „Și Iehova va împărăți în veac și în veci de veci.” (Exod 15:18) Era Împăratul ceresc al Israelului!

¹³ Fiind aduși în Tărâmul Promis al Canaanului, izraeliții erau conduși de către judecători fără moștenitori. Judecătorul Ghedeon, deși era izbăvitorul vizibil al Israelului, a refuzat să întemeieze o dinastie conducătoare sau o linie de regi în familia sa. El spusese: „Eu nu voi domni peste voi, nici fiii mei nu vor domni peste voi, ci Iehova va domni peste voi.” (Judecătorii 8:23) Doar la cererea oamenilor necredincioși a început Dumnezeu Iehova să ofere celor doisprezece triburi ale Israelului un împărat uman vizibil. Când bătrânul Judecător Samuel se ruga la Dumnezeu cu amărăciune, Iehova l-a consolată, spunând: „Nu pe tine te leapădă, ci pe Mine Mă leapădă, ca să nu mai domnesc peste ei.” (1 Samuel 8:7) Primul rege care le-a fost dat, Saul din tribul lui Veniamin, a sfârșit în mod dezastruos sub dezaprobarea lui Dumnezeu. Cu privire la Saul, Iehova a spus Israelului: „Ți-am dat un împărat în mânia Mea, și ți-l iau în urgia Mea!” (Osea 13:11, AS) În timpul domniei Regelui Saul, Iehova a găsit în tribul lui Iuda un om care era apropiat de inima Sa. L-a făcut pe profetul Samuel să-l ungă pe acest tânăr păstor, David din Betleem, să devină rege după Saul. Astfel, David era unsul lui Iehova sau Hristosul lui Iehova. (1 Samuel 13:13, 14; 16:3-13) Totuși, David nu era Isus Hristos sau Isus unsul lui Dumnezeu. El era, precum Melhisedec, doar o prefigurare profetică a lui Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu. În profetie, Isus Hristos era chiar amintit ca David, care însemna "Preaiubit", prin cuvinte precum:

¹⁴ "Voi pune peste ele un singur pastor care le va paște, și anume pe Robul Meu David; El le va paște, El va fi păstorul lor. Eu, Iehova, voi fi Dumnezeuul lor, și Robul Meu David va fi voievod în mijlocul lor. Eu, Iehova, am vorbit!" (Ezechiel 34:23,24 AS).

¹⁵ Împăratul Saul a murit în luptă. Izraeliții au ajuns să aprecieze faptul că Iehova l-a uns pe David să fie moștenitorul lui Saul și l-au uns ca fiind unsul lui Iehova. Stabilit cu fermitate în împărăția sa la Ierusalim, David a dorit să construiască un locaș sfânt pentru Iehova pentru a înlocui cortul sau tabernacolul pe care Moise îl construise în sălbăticie. Iehova l-a privat pe războinicul David de acest privilegiu. Dar, prețuind dorința dumnezeiască a lui David, Iehova prin propriul acord a făcut un legământ cu David pentru o Împărăție care urma să nu fie niciodată îndepărtată de familia lui David. Atunci, ce urma să se întâmple la moartea lui David? Legământul lui Iehova cu David pentru împărăție spunea: "Voi ridica sămânța ta după tine și anume pe unul din fiii tăi și-i voi întări domnia. El Îmi va zidi o casă, și-i voi întări pe vecie scaunul lui de domnie. Eu îi voi fi Tată, și el Îmi va fi fiu; și nu voi îndepărta bunătatea Mea de la el, cum am îndepărtat-o de la cel dinaintea ta [Saul]. Îl voi așeza pentru totdeauna în Casa Mea, și în Împărăția Mea scaunul lui de domnie va fi întărit pe vecie." – 1 Cronici 17:11-14

¹⁶ Niciun împărat, de la Împăratul Constantin al Romei până la orice împărați sau conducători politici ai Creștinătății din zilele noastre nu a ajuns la acest legământ al lui Iehova cu

¹² (a) De către cine trebuie să fie denumită adevărata Sămânță a femeii lui Dumnezeu? (b) Cum a stabilit Avraam tiparul potrivit pentru strănepoții săi, izraeliții, și când și cum a cântat Moise pentru legătura dintre Dumnezeu și poporul său?

^{13, 14} (a) Cum a ajuns atunci Israel să aibă un rege uman și cum a sfârșit primul? (b) Pe cine a găsit Iehova aproape de inima sa pentru a fi împărat și cu cine l-a asemănat Iehova?

¹⁵ Pe cine a uns atunci Israelul să fie împărat și ce urma să se întâmple cu împărăția după moartea acestuia?

¹⁶ De ce niciun împărat al Creștinismului nu a ajuns la acel legământ pentru Împărăție?

David pentru Împărăție. Cu sute de ani înaintea apariției Creștinătății și a împăraților acesteia, acel legământ pentru Împărăție a început să se aplice și să funcționeze față de Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu.

¹⁷ Fiind unsul lui Iehova, Împăratul David stătea pe scaunul de domnie al lui Iehova. El nu stătea pe scaunul de domnie al lui Iehova în felul în care Domnul lui David, Isus Hristos, stă așezat acum de-a dreapta lui Dumnezeu. David stătea pur și simplu ca un reprezentant al lui Iehova pe un scaun vizibil pe Muntele Sion din Ierusalim. El l-a recunoscut pe Iehova ca fiind Împăratul adevărat al Israelului. În Psalmul 59:13, el a scris fiind cuprins de inspirație: "Împărățește Dumnezeu peste Iacov [Israel] , până la marginile pământului." Spre sfârșitul vieții sale, când David se bucura de contribuțiile generoase pe care conducătorii Israelului le-au făcut pentru construirea locașului sfânt al lui Iehova de către fiul său Solomon, David l-a binecuvântat pe Dumnezeu și a spus: "A Ta este, Iehova, mărirea, puterea și măreția, veșnicia și slava, căci tot ce este în cer și pe pământ este al Tău; a Ta, Iehova, este domnia, căci Tu Te înalți ca un stăpân mai presus de orice." (1 Cronici 29:10,11) Și David a mai spus: "Iehova... a ales pe fiul meu Solomon, ca să-l pună pe scaunul de domnie al împărăției lui Iehova, peste Israel." – 1 Cronici 28:5; 2 Cronici 9:8.

¹⁸ Astfel se spunea că moștenitorul lui David reprezintă pe Iehova pe scaunul de domnie al Israelului: "Solomon a șezut pe scaunul de domnie al lui Iehova ca împărat în locul tatălui său, David. El a propășit, și tot Israelul l-a ascultat." (1 Cronici 29:23) La fel, toți moștenitorii lui David care l-au urmat respectând legământul pentru împărăția lui Iehova au stat pe "scaunul de domnie al lui Iehova". Împărăția era a Sa. Era o împărăție a lui Dumnezeu pe pământ. Casa lui David a oferit împărății vizibili.

¹⁹ Atunci, ce s-a întâmplat cu acel veșnic legământ pentru împărăție când împăratul Nebucadnețar din Babilon a distrus orașul capitală al Ierusalimului și locașul sfânt al acestuia și a distrus scaunul de domnie al Împăratului Zedechia și l-a exilat în Babilon pentru ca să moară acolo? A încetat atunci legământul pentru împărăție să existe? Nu; acel legământ pentru împărăție trebuia să continue până la venirea Sămânței femeii lui Dumnezeu, despre cine a rostit Iehova: "Casa ta și împărăția ta vor dăinui veșnic înaintea Mea, și scaunul tău de domnie va fi întărit pe vecie". Doar că împărăția tipică a lui Dumnezeu pe pământ a ajuns o ruină și a încetat să existe. Fiii împărătești ai lui Zedechia au fost înjunghiați de către împăratul Babilonului; dar, au existat alți moștenitori ai Împăratului David prin care moștenitorul legal și natural al scaunului de domnie al lui David urma să vină. Iehova s-a asigurat de acest lucru când l-a condamnat pe Împăratul Zedechia și a spus:

²⁰ "Și tu, domn nelegiuit, gata să fii ucis, domn al lui Israel, a cărui zi vine tocmai când nelegiuirea este la culme, așa vorbește Domnul Dumnezeu: La o parte cu mitra, jos cununa împărătească; Nu mai este cum a fost. Ce este plecat va fi înălțat, și ce este înălțat va fi plecat! Voi da jos cununa, o voi da jos, o voi da jos. Dar lucrul acesta nu va avea loc decât la venirea Aceluia care are drept la ea și în mâna căruia o voi încredința." – Ezechiel 21:25-27, *RS*.

²¹ Cei din linia de moștenitori ai lui David nu au stat pe un scaun de domnie pământesc la Ierusalim după prima sa distrugere în 607 î.Hr. Totuși, ei puteau transmite cerința conform legământului pentru împărăție până la venirea celui din urmă care avea dreptul la scaunul de domnie și coroană. Atunci Dumnezeu ar înscăuna și încorona pe acel moștenitor drept. Atunci acela, asemenea prezisei Sămânței a femeii lui Dumnezeu, ar fi îndreptățit să-i zdrobească "șarpelui original", Diavolului Satana, capul.

²² Atunci, cât timp ar trece până când împărăția distrusă ar fi restaurată și împărăția lui Dumnezeu ar fi dată Sămânței femeii lui Dumnezeu, care are dreptul asupra acesteia? Când cei rămași dintre evreii penitenți au fost restabiliți pe pământul lor după ce acesta a stat izolat de oameni și fiare domestice timp de șaptezeci de ani, împărăția tipică a lui Dumnezeu din linia lui David nu a fost restabilită. Ei erau supuși unui conducător neevreu, Împăratul Cyrus al Persiei. Ei aveau, pur și simplu, un guvernator local din casa regală a lui David care să le conducă activitățile.

¹⁷ Pe al cărui scaun de domnie stătea Împăratul David și pe cine a recunoscut ca fiind adevăratul împărat al Israelului?

¹⁸ Pe al cui scaun de domnie au stat moștenitorii lui David și astfel ce reprezenta împărăția Israelului?

^{19, 20} (a) Ce s-a întâmplat atunci cu legământul pentru împărăție după ce Împăratul Zedechia a fost detronat și fiii săi au fost înjunghiați? (b) Ce i-a spus Ezechiel Împăratului Zedechia cu privire la împărăție?

²¹ După 607 î.Hr., ce ar putea face aceia din linia de moștenitori a lui David cu privire la legământul pentru Împărăție?

²² La întoarcerea celor rămași din Babilon în Ierusalim, de ce nu a fost restaurată împărăția tipică a lui Dumnezeu și de ce împărăția stabilită de macabeianul Iuda Hircanus Aristobulus nu era împărăția?

În 167 î.Hr. a avut loc revolta macabeilor împotriva împăratului sirian Antioh IV, Epifanul, iar macabeii și-au stabilit propriul guvernământ. În 104 î.Hr., Iuda Hircanus Aristobulus a preluat titlul "Împărat al evreilor." Dar, aceea era o împărăție a preoților leviți. Nu era o restaurare a împărăției lui Dumnezeu din linia Împăratului David al tribului regal al lui Iuda. - Genesa 49:8-10.

²³ În primăvara anului 33 d.Hr. când Isus a intrat triumfător pe un măgar în Ierusalim, precum făcuse Solomon la încoronarea sa cu multe secole în urmă, împărăția lui Dumnezeu de către moștenitorul de drept al Împăratului David a eșuat în a fi din nou stabilită. După învierea din morți a lui Isus și chiar înainte de înălțarea lui în ceruri pentru a sta la dreapta Tatălui, discipolii lui Isus l-au întrebat cu simplitate: "Doamne, în vremea aceasta ai de gând să așezi din nou Împărăția lui Israel?" Isus, ca urmare, le-a răspuns Nu! El le-a răspuns: "Nu este treaba voastră să știți vremurile sau soroacele; pe acestea Tatăl le-a păstrat sub stăpânirea Sa; ci voi veți primi o putere, când Se va cobori Duhul Sfânt peste voi, și-Mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudeea, în Samaria și până la marginile pământului." (Fapte 1:6-8) După zece zile, la sărbătoarea Pentecost, spiritul sfânt al lui Dumnezeu s-a pogorât și au primit putere. Dar, împărăția Israelului nu a fost restabilită acolo la Ierusalim, capitala Israelului.

²⁴ Discipolii credincioși ai lui Hristos nu au rămas în Ierusalim așteptând ca împărăția lui Dumnezeu să fie restaurată acolo pentru Israel. Ei știau că Moștenitorul de drept al împărăției lui Dumnezeu stătea atunci în dreapta lui Iehova în ceruri. Astfel, au plecat mărturisind pe Hristos, părăsind Ierusalimul. În anul 70 d.Hr. armatele romane conduse de Generalul Titus au distrus Ierusalimul și templul lui Irod; dar, în timp util, înainte de oribila distrugere, Creștinii care se aflau încă în Ierusalim au fugit din orașul pierdut și au scăpat de pieirea împreună cu acesta. Ei au urmat instrucțiunile lui Isus, în Luca 21:20 -24. Apostolul Paul scrisese înainte de aceasta congregației Creștine din Roma: "Dumnezeul păcii va zdrobi în curând pe Satana sub picioarele voastre. (Romani 16:20) Dar, acea zdrobire sub picioare a marelui adversar al lui Dumnezeu nu s-a petrecut la distrugerea necredinciosului Ierusalim în anul 70 d.Hr. Cu mult peste douăzeci și cinci de ani după, Apocalipsa lui Ioan cu privire la "lucrurile care trebuie să aibă loc în scurt timp" i-a avertizat pe Creștini că Șarpele original va persecuta "femeia" lui Dumnezeu în mod feroce și declara război copiilor ei spirituali pe pământ, frații spirituali ai Domnului Isus Hristos – Apocalipsa lui Ioan 12:17.

²⁵ În Revelație, Ioan a auzit cum sufletele Creștinilor credincioși care au fost înjunghiați din pricina Cuvântului lui Dumnezeu și din pricina mărturisirii pe care o ținuseră strigau: „Până când, Stăpâne, Tu, care ești sfânt și adevărat, zăbovești să judeci și să răzbuni sângele nostru asupra locuitorilor pământului?" (Apocalipsa lui Ioan 6:9, 10) Chiar și azi ne întrebăm, Când va zdrobi Sămânța femeii lui Dumnezeu capul șarpelui rău? Cât timp va ține de la ruina împărăției tipice a lui Dumnezeu în 607 î.Hr. până când împărăția cerească a lui Dumnezeu va fi înființată prin oferirea ei Celui care va zdrobi șarpele, Sămânței femeii lui Dumnezeu, care are dreptul asupra ei?

²⁶ La ruina sa în 607 î.Hr. orașul capitală a împărăției tipice a lui Dumnezeu a început să fie călcat în picioare de neamurile ne-evreiești, Împăratul Nebucadnețar începând această călcare în picioare. Ierusalimul a fost reînființat în anul 537 î.Hr. de către urmașii credincioși care au revenit din exilul din Babilon la pământul lor părăsit. Dar, călcarea în picioare a Ierusalimului a fost continuată de către neamurile ne-evreiești. Isus a prezis distrugerea Ierusalimului reconstruit în timpul apostolilor săi. Armatele romane din Orientul Mijlociu au făcut această distrugere în câteva luni în anul 70 (d.Hr.). Dar, Isus a spus că distrugerea va continua și după această dată. Cât timp? Ascultați cuvintele sale: „Va fi o strâmtorare mare în țară și mânie împotriva norodului acestuia, și vor cădea sub ascuțișul sabiei, vor fi luați robi printre toate neamurile; și Ierusalimul va fi călcat în picioare de Neamuri, până se vor împlini vremurile Neamurilor. – Luca 21:23,24.

²³ A fost împărăția lui Dumnezeu stabilită după ce Isus a intrat triumfător în Ierusalim sau după învierea sa sau în ziua de Pentecost?

²⁴ De ce nu au așteptat în Ierusalim discipolii lui Isus ca împărăția lui Dumnezeu să fie stabilită și cum arată Apocalipsa lui Ioan 12:17 faptul că Satana nu a fost călcată în picioare la distrugerea Ierusalimului?

²⁵ Ce întrebare ne punem astăzi legată de zdrobirea Șarpelui și legată de împărăția Celui care va Zdrobi Șarpele?

²⁶ Când a început călcarea în picioare a împărăției tipice al lui Dumnezeu și de unde știm că distrugerea nu s-a oprit nici în zilele lui Isus pe pământ?

²⁷ În 607 î.Hr. Ierusalimul, care a fost distrus, reprezenta împărăția lui Dumnezeu pentru că avea scaunul de domnie tipic al lui Iehova pe care cel ales de Iehova stătea ca împărat. La fel, Ierusalimul care a fost călcat în picioare de către neamurile lumii reprezintă împărăția lui Dumnezeu. În zilele sale pe pământ, Isus a rostit următoarele cuvinte, fiind parte a Predicii sale de pe Munte: „Să nu jurați nicidecum; nici pe cer, pentru că este scaunul de domnie al lui Dumnezeu; nici pe pământ, pentru că este așternutul picioarelor Lui; nici pe Ierusalim, pentru că este cetatea marelui Împărat.” (Matei 5:34, 35) Deci, sfârșitul distrugerii Ierusalimului la împlinirea completă a „vremurilor desemnate ale neamurilor” ar însemna creșterea încă o dată a Ierusalimului simbolic, mai precis, a împărăției lui Dumnezeu. Ar însemna oferirea împărăției lui Dumnezeu marelui Urmaș al Împăratului David, care stătea pe scaunul de domnie al lui Iehova în Ierusalimul vechi. Ar însemna că acest Urmaș ar începe să domnească deoarece are dreptul la acest lucru respectând legământul întocmit între Dumnezeu Iehova și Împăratul David.

“VREMURILE DESEMNALE ALE NEAMURILOR”

²⁸ Atunci, este vitală cunoașterea lungimii acestor „vremuri desemnate ale neamurilor.” Câte perioade există? Cât ține fiecare? În Biblia Sfântă, numărul șapte este folosit ca simbol al desăvârșirii sau perfecțiunii spirituale. Săptămâna creării complete a lui Dumnezeu nu era formată din șapte zile? Astfel, prin cartea apocaliptică a lui David, Dumnezeu ne informează că perioadele desemnate pentru distrugerea Ierusalimului sunt șapte, un număr complet. A trimis Împăratului Nebucadnețar un vis pe care nici un om de știință, știutor sau lider religios din Babilon nu a putut interpreta. La final, Daniel, profetul lui Iehova, a fost chemat. Îngrozitul Împărat Nebucadnețar i-a spus lui Daniel detaliile visului și l-a încurajat să nu îi fie frică să spună adevărul concret despre interpretarea acestuia. Daniel, pe care regele l-a numit Belșațar, a spus:

²⁹ „Domnul meu, visul acesta să fie pentru vrăjmașii tăi, și tâlcuirea lui, pentru potrivnicii tăi! Copacul pe care l-ai văzut, care se făcuse atât de mare și puternic, încât i se înălța vârful până la ceruri și se vedea de la toate capetele pământului; copacul acesta a cărui frunză era așa de frumoasă și care avea roade atât de multe, și în care era hrană pentru toți, sub care se adăposteau fiarele câmpului și în ramurile căruia își făceau cuibul păsările cerului, ești tu, împărate, care ai ajuns mare și puternic, a cărui mărime a crescut și s-a înălțat până la ceruri și a cărui stăpânire se întinde până la marginile pământului.” – Daniel 4:19-22, *RS*.

³⁰ Copacul visat avea o aplicare personală pentru cel care l-a visat, în primul rând. Dar lui Nebucadnețar i s-a permis de către Dumnezeu Atotputernic Iehova să transforme Babilonul în putere mondială. Era succesorul primelor două puteri mondiale, adică Egiptul și Asiria. Această putere mondială babiloniană a cerut atenție și respect mondial. Deci, Nebucadnețar era simbolul unui lucru mai mare decât el. El simboliza dominarea mondială, care, în acel moment, era efectuat prin permisiunea și acordul Dumnezeului celui Preaînalt. Dumnezeu Iehova l-a folosit pentru efectuarea răzbunării împotriva națiunii necredincioase a lui Iuda, răsturnând împărăția sa și astfel începând „vremurile desemnate ale neamurilor”, perioadă în care Ierusalimul trebuie călcat în picioare de către astfel de neamuri. Astfel, Babilonul și alte neamuri care urmau în „vremurile desemnate” nu aveau interferența împărăției Dumnezeului Iehova, nici măcar într-o formă tipică. Ca putere națională, împărăția tipică a lui Dumnezeu a fost întrerupt.

³¹ Daniel a continuat: „Împăratul a văzut pe un străjer sfânt coborându-se și zicând: "Tăiați copacul și nimiciți-l; dar trunchiul cu rădăcinile lui lăsați-l în pământ și legați-l cu lanțuri de fier și de aramă în iarba de pe câmp, ca să fie udat de roua cerului și să stea la un loc cu fiarele câmpului, până vor trece șapte vremuri peste el." Iată tâlcuirea acestui fapt, împărate, iată hotărârea Celui Preaînalt care se va împlini asupra domnului meu, împăratul.” – Daniel 4:23, 24, *RS*.

²⁷ Ce a însemnat Ierusalimul care a început să fie distrus în 607 î.Hr. și ce ar însemna oprirea distrugerii în vremea stabilită de Dumnezeu?

²⁸ Câte sunt „perioadele” în care Ierusalimul trebuie să fie distrus și prin visul cui știm acest lucru?

²⁹ Cu ce identificare a început Daniel interpretarea visului?

³⁰ Ce simboliza Împăratul Nebucadnețar în acea vreme și de ce el și alte neamuri care urmau nu aveau interferență cu împărăția lui Dumnezeu?

³¹ Ce trebuia făcut cu copacul simbolic și cât timp trebuia să treacă în legătură cu acesta?

³² Mai simplu, acesta a arătat că însuși Nebucadnețar va fi răsturnat de pe poziția sa de dominare mondială dar nu va fi distrus pentru a nu a ajunge încă o dată la putere. „Ciotul” său va rămâne în pământ, dar va fi oprit din creștere și expansiune pe durata a „șapte vremuri”. Între timp, organizația guvernamentală a Babilonului continua să lucreze, dar fără ca Nebucadnețar să fie activ în conducerea guvernării.

³³ În sensul mai larg al copacului tăiat, dominarea mondială a celui drept a fost oprită. Doar împărăția lui Dumnezeu are dreptul la dominare mondială. Doar împăratul uns al lui Iehova are dreptul oferit de Dumnezeu de a conduce întregul pământ, chiar ca și împărăția Israelului care a condus Tărâmul Promis în perioada credinței sale față de Dumnezeu. Dar, împărăția tipică a lui Dumnezeu a căzut în anul 607 î.Hr. și cuceritorul Nebucadnețar a început dominarea întregului Tărâm Promis. În această schimbare internațională, butucul de viță întins, Împăratul Zedechia al lui Iuda, a fost scos din rădăcini și i s-au rupt fructele, fiul său fiind ucis. (Ezechiel 17:5-10, 20, 21, AS) Legământul împărăției lui Dumnezeu s-a întors apoi spre alt moștenitor.

³⁴ Interpretarea lui Daniel a continuat: „Iată tâlcuirea acestui fapt, împărate, iată hotărârea Celui Preaînalt care se va împlini asupra domnului meu, împăratul. Te vor izgoni din mijlocul oamenilor, vei locui la un loc cu fiarele câmpului și îți vor da să mănânci iarbă ca la boi; vei fi udat de roua cerului și șapte vremuri vor trece peste tine, până vei cunoaște că Cel Preaînalt stăpânește peste împărăția oamenilor și o dă cui vrea. Porunca, să lase trunchiul cu rădăcinile copacului, înseamnă că împărăția ta îți va rămâne ție îndată ce vei recunoaște stăpânirea Celui ce este în ceruri.” – Daniel 4:24-26, RS.

³⁵ Nebucadnețar trebuia să facă o manifestare personală a mânuirii Dumnezeiești a problemelor guvernamentale respectând pământul. Totuși, această manifestare personală, poziția de dominare mondială a lui Nebucadnețar, la fel ca și ciotul copacului, trebuia să fie ascunsă de el până când ajungea la înțelepciune după ce trecea de șapte ori peste el. La fel, în 607 î.Hr., împărăția lui Iehova fiind reprezentată tipic de împărăția Ierusalimului trebuia înjosită, oprită. Apoi trebuia să continue în acest stadiu josnic, fără a avea funcții guvernamentale, timp de „șapte vremuri”. Totuși, pe parcursul acestei perioade, legământul împărăției făcut de Iehova cu Împăratul David pentru o împărăție veșnică trebuia să continue legată de Dumnezeul Iehova și așteptând împlinirea completă cu Moștenitorul de drept.

³⁶ Cu doisprezece luni după interpretarea făcută de Daniel, Nebucadnețar se lăuda spunând că Babilonul este o putere mondială. Apoi, o voce cerească a spus: „un glas s-a coborât din cer și a zis: „Află, împărate Nebucadnețar, că ți s-a luat împărăția și te vor izgoni din mijlocul oamenilor, și vei locui la un loc cu fiarele câmpului, îți vor da să mănânci iarbă ca la boi, și vor trece peste tine șapte vremuri, până vei recunoaște că Cel Preaînalt stăpânește peste împărăția oamenilor și că o dă cui vrea.” Dintr-o dată, cel mai mare conducător de pe pământ și-a pierdut cumpătul și și-a imaginat că este o fiară, posibil un bou. „A fost izgonit din mijlocul oamenilor, a mâncat iarbă ca boii, trupul i-a fost udat de roua cerului, până i-a crescut părul ca penele vulturului și unghiile, ca ghearele păsărilor.” Lauda de sine și ridicarea Babilonului deasupra împărăției lui Dumnezeu meritau să fie corectate și dumnezeul fals al lui Nebucadnețar, Merodac sau Marduk, a fost incapabil să îl ajute. În timp ce cele „șapte vremuri” treceau asupra sa în această condiție, se comporta ca un fiară stupidă în câmp; dar nelegiuirile și opresiile continuau să fie practicate de către guvernarea Babilonului. – Daniel 4:28-33, RS.

³⁷ La fel, în timp ce guvernările omenirii au fost continuate de sistemele politice mondiale în timpul celor „șapte vremuri” de la ruina împărăției lui Iuda tipice a lui Dumnezeu în 607 î.Hr., conducătorii din afara legământului lui Dumnezeu pentru împărăție se comportau ca și înnebunitul Nebucadnețar. Nu se comportau ca și niște oameni făcuți după imaginea lui Dumnezeu. Prin urmare, toți oamenii, nu numai martorii lui Iehova, au suferit.

³² Mai simplu, ce a arătat acesta și ce s-a întâmplat cu organizația guvernamentală a Babilonului între timp?

³³ Care a fost adevărata dominare mondială care a fost oprită și cine a urcat în acea dominare?

³⁴ Ce a spus atunci interpretarea lui Daniel legată de Împăratul Nebucadnețar?

³⁵ În timpul celor șapte vremuri asupra Împăratului Nebucadnețar, ce trebuia ascuns de el și în perioada înjosirii împărăției Ierusalimului, ce trebuia să continue să existe?

³⁶ După un an, cum s-a împlinit visul interpretat asupra lui Nebucadnețar?

³⁷ În timpul celor „șapte vremuri” mai mari, cum s-au comportat conducătorii mondiali asemenea lui Nebucadnețar și care a fost efectul asupra oamenilor?

³⁸ Ce s-a întâmplat la sfârșitul celor „șapte vremuri” ale lui Nebucadnețar?. El ne spune: „După trecerea vremii sorocite, eu, Nebucadnețar, am ridicat ochii spre cer și mi-a venit iarăși mintea la loc. Am binecuvântat pe Cel Preaînalt, am lăudat și slăvit pe Cel ce trăiește veșnic, Acela a cărui stăpânire este veșnică și a cărui Împărăție dăinuie din neam în neam; toți locuitorii pământului sunt o nimica înaintea Lui; El face ce vrea cu oastea cerurilor și cu locuitorii pământului, și nimeni nu poate să stea împotriva mâniei Lui, nici să-I zică: "Ce faci?" În vremea aceea mi-a venit mintea înapoi; slava împărăției mele, măreția și strălucirea mea mi s-au dat înapoi; sfetnicii și mai marii mei din nou m-au căutat; am fost pus iarăși peste împărăția mea, și puterea mea a crescut. Acum, eu, Nebucadnețar, laud, înalț și slăvesc pe Împăratul cerurilor, căci toate lucrările Lui sunt adevărate, toate căile Lui sunt drepte, și El poate să smerească pe cei ce umblă cu mândrie. “ (Daniel 4:24-37, RS) Nebucadnețar a recunoscut, nu pe dumnezeul fals Marduk, ci pe Dumnezeul lui Daniel, Iehova.

³⁹ S-a spus că Nebucadnețar a domnit timp de patruzeci și trei de ani. Deci, aceste „șapte vremuri” de nebie dintre trebuia să fie maxim șapte ani, în cazul său personal. În Biblia Sfântă, o „vreme” este folosită în locul unui an. (Daniel 7:25; 12:7, AV; Apocalipsa 12:6, 14; 11:2, 3) Dar, aici, Nebucadnețar se prezenta o dramă profetică, în care un an reprezenta o perioadă mai îndelungată. Trebuie să fie astfel, deoarece distrugerea Ierusalimului ca reprezentant al împărăției lui Iehova nu s-a terminat la sfârșitul nebiei lui Nebucadnețar; Și șase secole mai târziu, Isus Hristos a spus că Ierusalimul va continua să fie călcat în picioare de către neamuri până când vremurile desemnate ale neamurilor Gentile erau împlinite. Deci, cât timp țin aceste „șapte vremuri”?

⁴⁰ Biblia măsoară în funcție de perioade lunare când vorbește despre luni sau ani. În cazul lui Nebucadnețar o „vreme” reprezenta un an lunar, media căreia a fost apreciată ca fiind de 360 de zile. De fapt, un an lunar format din doisprezece luni era cu unsprezece zile mai scurt decât anul solar mediu. Acest lucru a dus la adăugarea în calendarul lunar a celei de-a treisprezecea luni formate din douăzeci și nouă de zile la anumiți ani pentru a aduce calendarul în concordanță cu calendarul solar. Adăugarea celei de-a treisprezecea luni se efectua de șapte ori la fiecare nouăsprezece ani. Când vorbea de perioade mai lungi de timp, Dumnezeu spunea că o zi ar trebui să reprezinte un an întreg. Astfel, un an lunar de 360 de zile ar trebui să fie 360 de ani, „Un an de fiecare zi, câte o zi pentru fiecare an.” (Numeri 14:34, Ezechiel 4:6, AV) Astfel, o „vreme” simbolică ar însemna 360 de ani. „Șapte vremuri,” din punct de vedere simbolic, ar însemna 2.520 de ani. Astfel, cele „șapte vremuri” sau șapte ani ai nebiei lui Nebucadnețar preziceau o perioadă de 2.520 de ani. Din cauză că Biblia Sfântă ne arată că aceste „șapte vremuri” sau 2.520 ani au început în toamna anului 607 î.Hr., atunci „vremurile desemnate ale neamurilor” ar lua sfârșit în toamna anului 1914 (d.Hr.).

⁴¹ În timpul acelor ani din 607 î.Hr., împărăția Dumnezeului Iehova nu a funcționat prin intermediul unui descendent uns al Împăratului David conformă cu legământul împărăției. Era ca și un copac tăiat, fără creaturi sub sau pe ramurile sale. Legământul împărăției era ca și acel ciot de copac lăsat în pământ. A fost oprit de către puterea de restricționare a lui Iehova până când „șapte vremuri” treceau asupra sa. La fel, Nebucadnețar nu își putea reprimi judecata și să revină în putere pe tronul Imperiului Babilonian pentru a domina lumea până când cele „șapte vremuri” sau șapte ani desemnați nu luau sfârșit. Apoi, a fost un domnitor care a recunoscut Regele cerului, Dumnezeul lui Daniel, care a revenit pe scaunul de domnie și a fost stabilit în împărăție cu glorie, maiestruozitate și splendoare și cu „mai multă măreție”. La fel, legământul Împărăției nu putea ajunge la împlinire finală și completă până când cele „șapte vremuri” sau 2.520 ani treceau deasupra sa. Apoi, va veni timpul în care Dumnezeu va stopa restricțiile. Apoi va veni vremea pentru el ca să își restabilească împărăția cu un descendent al unsului Împărat David. Apoi, împărăția va fi oferită celui care are dreptul asupra sa prin legământul împărăției lui Iehova.

³⁸ Ce a spus Nebucadnețar că s-a întâmplat cu el la sfârșitul celor „șapte vremuri”?

³⁹ În cazul personal al lui Nebucadnețar cât timp au ținut, cel mai mult, acele „șapte vremuri” și de ce nu a fost cazul legat de distrugerea Ierusalimului?

⁴⁰ (a) Din perspectiva calculului de timp lunar al Bibliei, cât timp ar ține o „vreme” în profeție? (b) Așadar, cât timp ar ține o „vreme” simbolică și când s-ar termina cele „șapte vremuri” ale neamurilor?

⁴¹ (a) Cum a fost ciotul copacului restricționat în cazul lui Nebucadnețar și ce fel de conducător a fost el când s-a întors la tron? (b) Ce a prezentat acest lucru legat de legământul Împărăției?

⁴² Ce au însemnat toate acestea legate de dominarea mondială la finalul celor „șapte vremuri” în toamna anului 1914 (d.Hr.)? Nimic mai mareț sau minunat decât acest lucru, adică dominarea trebuie să ajungă în controlul împărăției restaurate a lui Dumnezeu, deoarece apoi au venit „vremurile așezării din nou a tuturor lucrurilor; despre aceste vremuri a vorbit Dumnezeu prin gura tuturor sfinților Săi proroci din vechime. (Faptele Apostolilor 3:21) Începutul „vremurilor desemnate ale neamurilor” a fost marcat de distrugerea împărăției tipice a lui Dumnezeu în Iuda și prin călcarea în picioare a capitalei sale, Ierusalimului, de către neamurile gentile. Sfârșitul acelor „șapte vremuri” ai celor 2.520 ani trebuia să marcheze un sfârșit pentru o astfel de ruinare a împărăției și pentru călcarea în picioare a capitalei sale simbolice. Cum? Prin restabilirea împărăției lui Dumnezeu conformă cu legământul împărăției cu David, peste puterea de distrugere a națiunilor mondiale. Apoi, pentru a arăta faptul că el conduce împărăția oamenilor, Preaînaltul Dumnezeu Iehova trebuie să o ofere cui dorește El. Trebuie să înalțe pe ea pe cel mai de jos dintre oameni. – Daniel 4:17 *RS*.

⁴³ Acest lucru înseamnă că trebui să o ofere Fiului uns al lui David, Isus Hristos, care a fost considerat cel mai de jos dintre oameni, atât de jos, de fapt, încât i s-a spus greșit profanator, defăimător, răzvrătit, bețivan și lacom și crucificat precum un rob răufăcător. A coborât din cer pe pământ dezbrăcându-se pe sine însuși și a luat chip de rob, făcându-se asemenea oamenilor. Pe pământ a preluat acordul lui Dumnezeu și a invitat și pe alții să ia acest acord asupra lor, deoarece, el spunea: „Sunt cumpătat și smerit.” Apoi „s-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce.” (Filipeni 2:5-8)

⁴⁴ Din cauza unei astfel de înjosiri, Dumnezeu l-a înălțat pe Isus, mai sus decât pe Împăratul David, care a domnit pe pământescul Munte Sion. Dumnezeul cel Preaînalt trebuie să îl înalțe pentru a deveni „Domnul” lui David prin așezarea acestui Fiu uns al lui David la mâna Sa dreaptă, lângă el în univers. Împărăția restaurată a lui Dumnezeu asupra umanității trebuie astfel înființată în ceruri, cum a fost, pe Muntele ceresc Sion, nu pe pământescul Munte Sion din Orientul Mijlociu. Apoi, Dumnezeul Iehova trebuie să trimită pedeapsa puterii Împăratului său uns afară din acest Sion ceresc și să-i comande: „Stăpânește în mijlocul vrăjmașilor Tăi!” (Psalmi 110:1,2; Apocalipsa lui Ioan 14:1) Apoi, la ordinele lui Iehova, Isus Hristos trebuie să zdrobească capul „șarpelui original”, Satana. Acest eveniment se apropie. Această împărăție a Fiului lui David trebuie să binecuvânteze Dumnezeul cel Preaînalt, la fel cum a făcut și Nebucadnețar când și-a revenit. Trebuie să binecuvânteze toți oamenii binevoitori.

⁴² De ce toate acestea înseamnă că în 1914 (d.Hr.) dominarea trebuia să treacă în controlul împărăției restaurate a lui Dumnezeu și ce arată acest fapt despre Dumnezeu?

⁴³ Cum era cel căruia Iehova i-a oferit împărăția „cel mai de jos dintre oameni”?

⁴⁴ Din cauza unei astfel de înjosiri manifestate, ce trebuie să îi facă Iehova lui Isus conform legământului împărăției și acum ce eveniment se apropie?

CAPITOLUL 5: PROCESIUNEA PUTERILOR LUMII

¹ În timpul trecerii celor 2.520 de ani ai "vremii orânduite a neamurilor", oamenii și îngerii au văzut cum se perindă marile puteri într-o vastă procesiune pe pământ. Această procesiune a început în anul 607 î. Chr., când a început numărătoarea celor 2520 de ani. Cu mult înainte, atot-înțeleptul Rege al cerurilor, Iehova Dumnezeu, a anticipat procesiunea și succesiunea puterilor lumii înșirate în paradă. Într-o impresionantă dovadă a puterii sale de anticipare fără greș, el a prevăzut procesiunea și participanții, și chiar și numele și trăsăturile lor, încât să îi putem identifica. El le-a scris istoria cu mult înainte, în mod miraculos. De aceea Cuvântul său sfânt, Sfânta Biblie, cuprinde multă istorie scrisă dinainte, istorie pe care istoriile scrise mai târziu de oameni despre evenimente trecute o confirmă acum, într-un mod uimitor.

² Doar din perspectiva Cuvântului profetic al lui Iehova putem noi înțelege și aprecia ce s-a întâmplat pe pământ de la sfârșitul "vremii orânduite a neamurilor" în toamna lui 1914 d. Chr. Lunga procesiune a puterilor lumii se apropie de sfârșit. Evenimente care vor zgudui lumea se apropie. Istoria scrisă dinainte a lui Iehova ne asigură de aceasta.

³ Procesiunea de-a lungul "vremii orânduite a neamurilor" a început cu Babilon. Cu mult timp înainte, Babilon fusese întemeiat în valea Mesopotamiei de Nimrod, strănepotul lui Noe, cam cu 2.239 ani înainte de era creștină. Dar înainte de a deveni o mare putere, și de a avea de a face cu martorii lui Iehova Dumnezeu, Babilon a fost precedat de două alte mari puteri; mai întâi Egiptul, și apoi Asiria. Doar după ce i-a îngenuncheat pe acești rivali la dominația lumii, și după ce apoi a devastat regatul poporului lui Iehova, și capitala sa, vechiul oraș Ierusalim, Babilon a devenit o putere a lumii, a treia putere a lumii enumerată în Biblie. Asiria a cucerit Egiptul și chiar a încercat să oprească ascensiunea puterii Babilonului, distrugând orașul. Dar Babilon a fost reconstruit și a pornit să își recapete puterea. A distrus capitala asiriană, Ninive, în jurul anului 633 î. Chr. A ajuns la apogeul puterii în vremea Regelui Nebucadnețar, care a distrus Ierusalimul și templul lui Iehova Dumnezeu.

⁴ Iehova Dumnezeu a prezis șirul procesiunii puterilor lumii mai ales prin mijlocirea proorocului său Daniel. Dovada se găsește în cartea de proorocii a lui Daniel. Cu treisprezece ani înainte de distrugerea Ierusalimului și a templului de acolo, Nebucadnețar a năvălit în Ierusalim și l-a obligat pe Regele Ioiachim din Iuda să îi jure credință ca stăpân. Asta se întâmpla când Ioiachim era de opt ani pe "tronul lui Iehova" în Ierusalim. Dar Ioiachim a mai domnit ca vasalul lui Nebucadnețar doar trei ani. (2 Regi 24:1) În al treilea și ultimul an din domnia sa ca supus al Babilonului, Regele Ioiachim și-a încălcat jurământul și s-a răzvrătit.

⁵ În acest moment, în ultimul an al revoltei lui Ioiachim, își începe relatarea cartea lui Daniel, cu aceste cuvinte: "În al treilea an al domniei lui Ioiachim, împăratul lui Iuda, Nebucadnețar, împăratul Babilonului, a venit împotriva Ierusalimului și l-a împresurat. Și Domnul [Iehova] * a dat în mâinile lui pe Ioiachim, împăratul lui Iuda și o parte din vasele Casei lui Dumnezeu." (Daniel 1:1, 2, RS) Ioiachim cel răzvrătit nu a capitulat în fața regelui Babilonului; a murit în cetatea Ierusalimului, așa cum prezisese Iehova.—Ieremia 22:18, 19.

⁶ Fiul său Ioiachin (sau Ieconia) i-a urmat pe "tronul lui Iehova" din Ierusalim, unde năvălise Regele Nebucadnețar. Trupul mort al lui Ioiachim a fost târât și aruncat în afara porților Ierusalimului, și îngropat, neplâns de nimeni; dar fiul său Ioiachin a ieșit și s-a dus la năvălitor, Nebucadnețar, după o domnie de doar trei luni. Conform vrierii lui Iehova, Nebucadnețar i-a cruțat viața lui Ioiachin, cel în vârstă de optsprezece ani, și l-a luat cu el, cu casa și slujbașii lui, la Babilon. Acolo Ioiachin a avut copii, păstrând neîntreruptă spița, așa cum cerea legământul

¹ Ce procesiune a început în 607 î. Chr., și cum știm că Iehova Dumnezeu a prezis procesiunea și participanții?

² Care este singura perspectivă din care putem înțelege ce s-a petrecut începând din 1914 d. Chr., și de aceea ce urmează să se întâmple?

³ Când a început procesiunea puterilor lumii cu Babilon, și ce planuri avea Babilon?

⁴⁻⁵ (a) Prin intermediul cui, în mod special, a prezis Iehova înșiruirea procesiunii? (b) Cu ce an din domnia Regelui Ioiachim începe cartea lui Daniel?

⁶ (a) Cum se continua spița Regelui David – conform legământului Regelui – cu Regele Ioiachin? (b) Când și cum au fost duși la Babilon Daniel și cei trei tovarăși ai săi?

regatului veșnic al lui Iehova cu Regele David. (2 Regi 25:27-30; Matei 1:11-17) În ceea ce privește vasele din templul lui Iehova din Ierusalim, Nebucadnețar "a dus vasele în țara Șinear, în casa dumnezeului său, le-a pus în casa vistieriei dumnezeului său." Nebucadnețar l-a pus pe unchiul lui Ioiachin, Zedechia, rege în locul lui, dar a luat alți membri ai casei regale și ai nobilimii la Babilon. Printre aceștia era și tânărul Daniel și trei tovarăși apropiați, Hanania, Mișael și Azaria, dintre copiii lui Iuda. Aceasta se întâmpla cu unsprezece ani înainte de distrugerea Ierusalimului și a templului de acolo, adică în 618 î. Chr.—Daniel 1:2-7, RS.

⁷ În Babilon Daniel și cei trei tovarăși ai săi au primit educație aleasă și s-au dovedit a fi mai înțelepți decât învățații din Babilon. Daniel a devenit proorocul lui Iehova în Babilon și a trăit așa până în al treilea an al domniei Regelui Cyrus al Persiei. (Daniel 1:8-21; 10:1) În acest timp, Regele Zedechia și-a călcat jurământul de supunere pe care îl făcuse în numele lui Iehova și s-a răsculat împotriva lui Nebucadnețar. (Ezechiel 17:13-21) Și astfel în al nouălea an al revoltei, regele Babilonului a năvălit pentru a treia oară în Ierusalim. Orașul a rezistat asediului vreo optsprezece luni. Apoi armatele babiloniene au străpuns zidurile orașului lovit de foamete. Regele Zedechia a fugit din orașul sortit pieirii dar a fost ajuns din urmă de soldații dușmani. Regele Nebucadnețar a poruncit ca Zedechia să fie orbit după ce a asistat la execuția fiilor săi, și apoi să fie dus în lanțuri la Babilon, unde a și murit. Aceasta se întâmpla în al unsprezecelea an al domniei sale, în anul 607 î. Chr. Nici el nici nepotul său, fostul rege Ioiachin (Conia sau Ieconia), nu au avut vreun urmaș care să stea pe tronul lui David și să domnească în Iuda.—Ieremia 22:24-30.

⁸ Luna următoare, adică în luna a cincia (Ab), armatele babiloniene au ars templul lui Iehova și au distrus orașul din temelii. Sfântul chivot al legământului lui Iehova a scăpat de la a fi jefuit de babilonieni, dar ei au luat celelalte unelte sfinte din templu, ori întregi ori sparte în bucăți, și le-au dus la Babilon. Două luni după aceea, în luna a șaptea (Ethanim), oamenii care mai rămăseseră în acel ținut au fugit spre sud, în Egipt, și ținutul Iuda și Ierusalimul au rămas pustii, fără oameni sau animale de casă. Așa au început cei șaptezeci de ani de pustietate în acel ținut. De asemenea, așa au început și cele "șapte vremuri" sau "vremea rânduită a neamurilor" de a zdrobi pustiitul Ierusalim.—2 Regi 25:22-26.

NEBUCADNEȚAR ȘI CHIPUL VISAT DE EL

⁹ Cu regatul-model al lui Iehova Dumnezeu în ruine și doi dintre regii săi captivi în Babilon, Regele Nebucadnețar a ajuns să domnească ca puterea dominantă a lumii, împăratul celei de-a treia puteri a lumii din istorie în Biblie, fără vreun amestec al lui Iehova Dumnezeu lui Israel. Atunci, în toamna anului 607 î. Chr., Nebucadnețar a pornit cele "șapte vremuri", care aveau să țină 2,520 ani, până în momentul când Dumnezeu Preaînalt va fi instituit orânduirea cea bună asupra omenirii. Iehova Dumnezeu i-a arătat aceasta regelui Babilonului în al doilea an din domnia sa ca stăpân al lumii, adică în 606-605 î. Chr. Iehova Dumnezeu i-a trimis un vis pe care regele Babilonului nu putea să și-l reamintească la trezire; totuși, frica pe care o simțise în visul uitat încă îl stăpânea. El a poruncit să cheme pe vrăjitori, pe cititorii în stele, pe descântători și pe haldei, cu toții adoratori ai lui Satana Diavolul, "stăpânul acestei lumi", ca să-i deslușească visul. Aceștia au vrut mai întâi să știe ce vis era. Cum nu putea să le spună, mândros, regele a poruncit să piardă pe toți înțelepții Babilonului. Printre ei se numărau și Daniel și cei trei tovarăși ai lui.—Daniel 2:1-13, RS.

¹⁰ Adus în fața călăului, Daniel a cerut o întrevvedere cu regele, și a cerut o amânare a execuției, în așa fel încât să deslușească visul și să i-l tălmăcească regelui. Apoi Daniel și cei trei tovarăși ai săi s-au adunat în rugăciune la Iehova Dumnezeu. Rugăciunile lor au fost ascultate, și secretul de importanță mondială i-a fost descoperit lui Daniel într-o viziune, noaptea. Cu recunoștință Daniel l-a binecuvântat pe Iehova, zicând: "Binecuvântat fie numele lui Dumnezeu în

⁷ (a) Ce a devenit Daniel în Babilon? (b) Cum de nu a avut Regele Zedechia vreun urmaș pe tronul din Ierusalim?

⁸ Cum au fost pustiite ținuturile din Iuda și Ierusalim, fără oameni sau animale, și când a pornit număratoarea celor "șapte vremuri"?

⁹ (a) Când și-a început Nebucadnețar domnia ca și conducător vizibil al lumii? (b) Când i s-a arătat primul lui vis profetic, și cine nu a fost în stare să i-l tălmăcească?

^{*} Acesta este unul din cele 134 locuri unde copiii evrei sau Sopherim pretind că au modificat textul original în ebraică, din *Yehowah* sau *Yahweh* ("Iehova") în *Adonay* ("Domnul").

¹⁰ Cum i s-a descoperit lui Daniel visul și sensul lui, și cu ce cuvinte l-a binecuvântat el pe Iehova Dumnezeu?

vecii vecilor, căci a lui este înțelepciunea și puterea. El schimbă vremurile și împrejurările; El răstoarnă și pune pe împărați; El dă înțelepciune înțelepților și pricepere, celor pricepuți! El descoperă ce este adânc și ascuns; El știe ce este în întuneric și la El locuiește lumina." (Daniel 2:12-22, RS) Acum marele secret!

¹¹ Spre a mântui pe toți înțelepții Babilonului, Daniel a fost dus în fața regelui. Ce a zis el acolo este de cea mai mare importanță pentru noi azi, căci, spuse el, "Este în ceruri un Dumnezeu care descoperă tainele și care face cunoscut împăratului Nebucadnețar ce se va întâmpla în vremurile de pe urmă ... În patul tău, împărate, ți-au venit în minte gânduri cu privire la cele ce vor fi după aceste vremuri; și Cel ce descoperă tainele ți-a făcut cunoscut ce se va întâmpla." (Daniel 2:27-29, BS) Acum trăim în vremurile de cumpănă descrise în împlinirea visului lui Nebucadnețar!

¹² Daniel a recunoscut că nu prin înțelepciunea sa i s-a arătat visul uitat al regelui, căruia i l-a reamintit acum: "Tu, împărate, te uitai, și iată că ai văzut un chip mare. Chipul acesta era foarte mare și de o strălucire nemaipomenită. Stătea în picioare înaintea ta, și înfățișarea lui era înfricoșătoare. Capul chipului acestuia era de aur curat; pieptul și brațele îi erau de argint; pânțele și coapsele îi erau de aramă; fluierile picioarelor, de fier; picioarele, parte de fier și parte de lut. Tu te uitai la el, și s-a dezlipit o piatră fără ajutorul vreunei mâini, a izbit picioarele de fier și de lut ale chipului și le-a făcut bucăți. Atunci fierul, lutul, arama, argintul și aurul s-au sfărâmat împreună și s-au făcut ca pleava din arie vara; le-a luat vântul, și nici urmă nu s-a mai găsit din ele. Dar piatra care sfărâmasese chipul s-a făcut un munte mare și a umplut tot pământul." (Daniel 2:31-35, RS) Uimit, regele Babilonului a recunoscut descrierea, dar oare ce însemnau toate aceste lucruri?

¹³ "Iată visul. Acum îi vom spune și tâlcuirea înaintea împăratului", a spus Daniel, vorbind în numele său și al celor trei tovarăși care se rugaseră cu el. "Tu, împărate, ești împăratul împăraților, căci Dumnezeul cerurilor ți-a dat împărăție, putere, bogăție și slavă. El ți-a dat în mâini, oriunde locuiesc ei, pe copiii oamenilor, fiarele câmpului și păsările cerului și te-a făcut stăpân peste toate acestea: tu ești capul de aur!"—Daniel 2:36-38, RS.

¹⁴ Însemna oare aceasta că Nebucadnețar însuși era capul? Sau Daniel, tâlmăcitorul, se adresa indirect altcuiva decât Nebucadnețar, adevăratului cap de aur, un conducător nevăzut reprezentat de regele din Babilon? Și oare trupul de metal de sub capul de aur reprezenta o organizație cu mai multe nivele sub acel misterios cap, sau chiar o astfel de organizație sub însuși Nebucadnețar? Și dacă așa era, exista deja acel chip cu totul, cu excepția, să zicem, a fluierelor picioarelor din fier și a picioarelor din fier și lut? Dacă așa era, atunci acest chip din vis era în mare parte o imagine statică a unui lucru care exista deja, și nu era de natură profetică, cu excepția părților referitoare la fluierile picioarelor de fier și a picioarelor. Mai mult, dacă Nebucadnețar, capul de aur, reprezenta o personalitate nevăzută și ascunsă, atunci pieptul și brațele de argint trebuie să fi reprezentat cel mai de sus nivel al acelei organizații de sub acel cap nevăzut, pânțele și coapsele de aramă trebuie să fi reprezentat următorul nivel al organizației, și fluierile picioarelor de fier și picioarele parte de fier și parte de lut trebuie să fi reprezentat cel mai de jos nivel sau niveluri ale acelei organizații, un nivel sau mai multe nivele care erau deja dezvoltate, cel puțin în parte. Și apoi?

¹⁵ Din acel punct de vedere, Nebucadnețar ca regele vizibil al regilor, simbolizat de capul de aur, trupul de metal de sub acel cap de aur ar simboliza organizația vizibilă sub Nebucadnețar, o organizație existentă deja și cel puțin în mare parte deja în funcțiune. Astfel, pieptul și brațele de argint de sub capul de aur ar reprezenta următorul nivel al organizației guvernamentale imediat sub Nebucadnețar; pânțele și coapsele de aramă ar reprezenta nivelul organizației guvernamentale subordonat nivelului de argint de asupra, și fără legătură directă cu conducătorul, Nebucadnețar; și fluierile picioarelor și picioarele parte de fier și parte de lut ar reprezenta cele mai de jos niveluri în organizația guvernamentală, cele mai îndepărtate de conducător. Ce ar putea să însemne aceasta, totuși?

¹¹ Cum i-a mulțumit Daniel lui Iehova, în fața regelui, și de ce ceea ce a zis el este de maximă importanță pentru noi?

¹² Care era visul pe care Daniel i l-a reamintit regelui?

¹³ Cine a tâlmăcit Daniel că ar fi capul de aur, și de ce?

¹⁴ Dacă Nebucadnețar – simbolizat de capul de aur – reprezenta un conducător nevăzut, ce ar reprezenta părțile de metal ale trupului, și în ce măsură ar fi aceasta o imagine profetică?

¹⁵ Din moment ce din acea perspectivă capul de aur l-ar reprezenta pe Nebucadnețar, ce ar simboliza celelalte părți metalice ale chipului?

¹⁶ Aceasta ar însemna că Daniel și cei trei tovarăși ai săi, și poate și alți câțiva slujbași babilonieni, erau reprezentați de pieptul și brațele de argint. De ce aceasta? Deoarece imediat după ce Daniel i-a tălmăcit visul corect, "împăratul a înălțat pe Daniel și i-a dat daruri multe și bogate; i-a dat stăpânire peste tot ținutul Babilonului și l-a pus ca cea mai înaltă căpetenie a tuturor înțelepților Babilonului. Daniel a rugat pe împărat să dea grija treburilor ținutului Babilonului în mâna lui Șadrac, Meșac și Abed-Nego. Daniel însă a rămas la curtea împăratului." (Daniel 2:48, 49, RS) Prin urmare, Daniel și cei trei evrei tovarăși ai săi erau reprezentați prin pieptul și brațele de argint ale chipului care urma să fie distrus. De fapt, este clar că ei reprezentau de asemenea și nivelul superior, de argint, al marii organizații de sub puterea invizibilă, reprezentată de Nebucadnețar, capul de aur. Aceasta nu putea fi interpretarea corectă a înțelesului chipului de metal, deoarece Daniel și cei trei tovarăși ai săi nu sunt parte din vreo organizație menită să fie distrusă precum chipul din vis.

¹⁷ Dar nu! Acea reprezentare simbolică nu este o imagine statică cu calități proorocești doar în părțile de jos. Este o reprezentare în mișcare și profetică din cap până în picioare, și ce se întâmplă cu ea este de asemenea profetic. Nebucadnețar nu este personal reprezentat undeva jos în imagine, undeva la picioarele de fier. Era imposibil ca el să fie acolo și în același timp să fie și capul chipului. Ca rege al regilor al puterii lumii, Babilon, cu voia lui Dumnezeu din ceruri, care i-a permis să distrugă atât Ierusalimul, cât și templul de acolo, Nebucadnețar este capul de aur al chipului profetit.

¹⁸ El este capul de aur așa cum el este capul unei dinastii de conducători ai Imperiului Babilonian. Așadar, capul de aur de fapt reprezintă dinastia lui Babilon ca una din puterile lumii, începând cu Nebucadnețar. Biblia însăși menționează încă doi din acea dinastie, și anume pe Evil-Merodac și Belșatar. (2 Regi 25:27; Ieremia 52:31; Daniel 5:1-30, RS) Se spune că Nebucadnețar ar fi domnit patruzeci și trei de ani de la înscăunarea în 625 î.Chr., sau timp de douăzeci și cinci de ani după ce a distrus Ierusalimul și templul de acolo în 607 î.Chr. Evil-Merodac și-a început domnia în 582 î.Chr. ca urmaș direct al lui Nebucadnețar. Cu Belșatar* s-a încheiat dinastia lui Nebucadnețar, în 539 î.Chr., când acesta a murit de mâna dușmanului. (Daniel 5:30, 31, AV) Astfel capul de aur al chipului simbolic a luat cu adevărat naștere când Nebucadnețar a devenit conducător al lumii după ce a distrus Ierusalimul în 607 î. Chr., ceea ce a marcat începutul celor "șapte vremuri".

¹⁹ Chipul din vis nu se limita doar la capul de aur. Sub el se găsea un trup alcătuit din câteva straturi de metal. Așadar dinastia reprezentată prin capul de aur nu era sortită să dăinuie. Istoriile lumești enumeră și alți regi în șirul de la Nebucadnețar la Belșatar. După distrugerea Ierusalimului, Babilon ca o putere a lumii a dăinuit doar până în 539 î. Chr., adică mai puțin de șaptezeci de ani. Indicând acest sfârșit al puterii Babilonului în lume, Daniel a mai spus, când interpreta visul: "După tine [adică după dinastia ta] se va ridica o altă împărăție, mai neînsemnată decât a ta." (Daniel 2:39, BS) Acest regat era prefigurată de pieptul și brațele de argint. Ce regat simboliza, deci, această parte a chipului?

²⁰ Acesta era "regatul" sau puterea mondială a mezilor și perșilor. Sintagma "După tine" se referă la timp, și îi amintește lui Nebucadnețar că o altă putere va veni să domine lumea, după

¹⁶ În cel fel, totuși, l-ar lega aceasta pe Daniel și cei trei tovarăși ai săi de chip, și astfel ce parte a unei organizații nevăzute ar reprezenta ei?

¹⁷ În loc de a fi un simbol în mare parte static, ce reprezintă chipul metalic, și în ce fel este Nebucadnețar simbolizat de capul de aur?

¹⁸ Ce sens mai larg capătă capul de aur, și când a apărut acel cap?

* Daniel este cel care l-a adus pentru prima dată pe Belșatar în atenția lumii moderne, cu mult înainte ca arheologia modernă să îi fi demascat pe "înaltii critici" ai Bibliei și să ofere dovezi concrete ale existenței lui. De exemplu, în 1929 *Yale Oriental Series* ■ *Researches* ■ Volumul XV, arăta:

"Mențiunile cuneiforme referitoare la Belșatar au făcut așa de multă lumină asupra rolului pe care l-a jucat, încât locul său în istorie este bine definit. Numeroase texte arată că Belșatar era aproape egalul lui Nabonidus în rang și prestigiu. Conducerea duală în cea mai mare parte a epocii neo-Babiloniene este un fapt bine documentat. Nabonidus făcea uz de autoritatea supremă de la curtea sa din Tema în Arabia, în timp ce Belșatar funcționa ca și co-regent în ținutul de origine, cu centrul său de influență la Babilon. Este evident că Belșatar nu era un vicerege slab, i se încredințase 'domnia.'—Vezi pagina 186 din Capitolul XIV, intitulat "Sensul mențiunilor ne-cuneiforme despre Belșatar," din Volumul XV al seriei mai sus menționate, sub titlul "Nabonidus și Belșatar—Un studiu al evenimentelor finale ale imperiului neo-Babilonian," de Raymond Philip Dougherty, profesor William M. Laffan de asirologie și literatură babiloniană și curator al colecției babiloniene de la Universitatea Yale, New Haven, Connecticut, SUA.

¹⁹ Cum a arătat chipul de metal că Babilon ca putere a lumii nu era menit să dăinuie, și cum a arătat aceasta tălmăcirea lui Daniel?

²⁰ În ce fel se aseamăna, și în ce fel era acest "regat" de argint mai neînsemnat decât regatul capului de aur, și ce s-a proorocit referitor la cuceritorul Babilonului?

dinastia lui. Aceasta urma să se petreacă cândva. Sintagma "mai neînsemnată decât a ta" se referă la întinderea noii puteri a lumii sau la calitatea sa, prin comparație cu cea a Babilonului. Aceasta era mai jos decât capul de aur și făcută dintr-un metal mai puțin prețios, din argint. Această putere a lumii, mezii și perșii, au creat o civilizație de o uluitoare măreție lumească, care nu era mai prejos decât cea a Babilonului. Dar ea nu avea, în fața lui Iehova Dumnezeu, calitatea distinctivă de a fi cucerit regatul-model al Ierusalimului. Înainte ca Media-Persia să devină o putere a lumii, a patra putere a lumii menționată în Biblie, regele Cyrus al Persiei a reușit să unească Media și Persia, și după aceea a cucerit Lydia, puternicul regat din vestul Asiei Mici. Cuvântul profetic al lui Iehova a proorocit că Cyrus va veni împotriva Babilonului și îl va dărâma din poziția sa de măreție. După aceea, el va fi folosit ca un instrument în a face munca de reparare pe care Iehova o menise acestui cuceritor din Persia.—Isaia 44:28.

²¹ Ca dovadă a faptului că Dumnezeu Preaînaltul era cel care a dat atotputernicul Babilon în mâinile lui Cyrus cel Mare, proorocul Isaia spusese cam cu două sute de ani mai înainte:

²² "Așa vorbește Domnul către unsul Său, către Cyrus, pe care-l ține de mână ca să doboare neamurile înaintea lui și să dezlege brâul împărăților, să-i deschidă porțile, ca să nu se mai închidă: 'Eu voi merge înaintea ta, voi netezi drumurile muntoase, voi sfărâma ușile de aramă și voi rupe zăvoarele de fier. Îți voi da vistierii ascunse, bogății îngropate, ca să știi că Eu sunt Domnul care te chem pe nume, Dumnezeul lui Israel. Din dragoste pentru robul Meu, Iacov, și pentru Israel, alesul Meu, te-am chemat pe nume, ți-am vorbit cu bunăvoință, înainte ca tu să Mă cunoști. Eu sunt Domnul, și nu mai este altul, afară de Mine nu este Dumnezeu. Eu te-am încins, înainte ca tu să Mă cunoști. Eu am ridicat pe Cyrus, în dreptatea Mea, și voi netezi toate cărările lui. El Îmi va zidi iarăși cetatea și va da drumul prinșilor Mei de război, fără preț de răscumpărare și fără daruri', zice Domnul oștirilor."—Isaia 45:1-6, 13.

²³ Deoarece porțile Babilonului rămăseseră deschise, în mod ciudat, în noaptea de 6-7 octombrie, 539 î.Chr., trupele invadatoare au coborât și au urmat albia uscată a râului Eufrat, apoi au urcat peste malurile sale și astfel au ajuns înăuntrul marilor ziduri ale Babilonului. Profețiile lui Iehova prin intermediul lui Isaia preziceau că războinicii din Elam și Media îl vor însoți pe Cyrus în cucerirea Babilonului. (Isaia 13:17-22; 21:2, 9) Așa cum se prezisese, unchiul lui Cyrus, Darius medul, i s-a alăturat acestuia în această campanie victorioasă împotriva Babilonului. Proorocul Daniel era în Babilon la acea vreme. El studia profețiile lui Dumnezeu, inclusiv cea făcută prin intermediul lui Ieremia, care de asemenea prezisese căderea Babilonului, sau Șeșac. (Daniel 9:1, 2, AV; Ieremia 25:12-26; 50:1 până la 51:64) În noaptea când mărețul Babilon a căzut și ultimul său rege, Belșatar, a fost ucis, Belșatar și mulți dintre nobilii săi petreceau, căci se simțeau în siguranță în spatele zidurilor orașului. Petrecerea s-a încheiat când, spre groaza lor, Iehova le-a arătat o mână de om care a început să scrie litere stranii pe peretele sălii de banchete a lui Belșatar. În cele din urmă proorocul Daniel a trebuit să fie chemat ca să citească și să tălmăcească scrisul de pe perete. Inspirat de Dumnezeu, Daniel a descoperit că miraculosul mesaj confirma spusele proorocilor lui Iehova, Isaia și Ieremia, cu mult timp în urmă. Daniel a spus că Dumnezeuul său, Dumnezeuul lui Israel, scrisese acel mesaj. El a spus:

²⁴ "De aceea a trimis El acest cap de mână care a scris scrierea aceasta. Iată însă scrierea care a fost scrisă: "Numărat, numărat, cântărit și împărțit!" Și iată tâlcuirea acestor cuvinte: Numărat înseamnă că Dumnezeu ți-a numărat zilele domniei și i-a pus capăt. Cântărit înseamnă că ai fost cântărit în cumpănă și ai fost găsit ușor! Împărțit înseamnă că împărăția ta va fi împărțită și dată mezilor și perșilor!"

²⁵ Chiar în aceeași noapte, profetia scrisă pe perete s-a împlinit, ca justificare a cuvântului lui Iehova și al proorocului său Daniel. "Dar chiar în noaptea aceea, Belșatar, împăratul haldeilor, a fost omorât. Și a pus mâna pe împărăție Darius, medul, care era în vârstă de șaiszeci și doi de ani." (Daniel 5:24-28, 30, 31, RS) Cu moartea acestui ultim rege din dinastia lui Nebucadnețar din Babilon, capul de aur al chipului din vis a încetat să mai existe ca o putere a lumii. Medo-Persia,

^{21, 22} Ce prezisese Isaia cu mult înainte, ca dovadă a faptului că Iehova era cel care a dat Babilonul pe mâna lui Cyrus?

²³ (a) Cum a pătruns armata lui Cyrus în Babilon, și cine a fost alături de persani când ei au cucerit orașul? (b) Cum au fost îngroziți participanții la banchetul lui Belșatar de un mesaj?

²⁴ Cum a citit și tălmăcit Daniel ce ar însemna acel mesaj?

²⁵ Cum s-a adevărat mesajul în acea noapte, și ce schimbare de putere în lume a avut loc?

reprezentată ca pieptul și brațele de argint, s-a înălțat ca a patra putere a lumii din istorie în Biblie. Aceasta se întâmplă în 539 î.Chr.

²⁶ În mod firesc, la moartea unchiului său, Darius medul, Cyrus persanul a devenit unicul conducător al Imperiului Persan. El a îndeplinit munca de redare proorocită de Isaia. În 537 î. Chr.* decretul lui Cyrus referitor la evreii prizonieri exilați pe atunci în Babilon a intrat în vigoare, și evreii credincioși care mai erau au fost eliberați, și li s-a permis să se întoarcă în patria lor și să reconstruiască templul lui Iehova și orașul sfânt, Ierusalim. Babilon, orașul cucerit, nu a fost distrus imediat, așa cum spunea profeția lui Iehova referitoare la pustiirea sa de durată, dar Regele Cyrus a domnit din acel oraș.

²⁷ Pieptul și brațele de argint care i se arătasera lui Nebucadnețar în vis reprezentau un "regat", șirul de regi care începea cu Cyrus cel Mare, care domnise pentru un timp împreună cu unchiul său, Darius medul, și care continuă timp de mai mult de două sute de ani. Acest șir de regi a cuprins mai mulți decât pe aceia câțiva menționați în Biblie. Cyrus a fost primul arian, adică primul din casa lui Iafet a familiei omului, care să ajungă conducător al lumii. Ca și conducător al lumii, Cyrus cel Mare a domnit nouă ani și a fost urmat în 529 î.Chr. de Regele Cambise, care a mărit Imperiul Persan, cucerind Egiptul în 525 î. Chr. Acesta a fost urmat de un uzurpator, în 522 î.Chr., un Mag numit Gaumata care pretindea că este Smerdis. Acesta a domnit mai puțin de opt luni, și a fost ucis de primul rege persan numit Darius, care astfel s-a urcat pe tron în 521 î.Chr.

²⁸ Acest Darius I persanul a pornit un război împotriva Greciei dar a suferit o înfrângere dezastruoasă în bătălia de la Maraton. După el, în 486/485 î.Chr., a venit la tron Xerxes I sau Ahașveroș, soțul Reginei Estera din Biblie. (Estera 1:1-3; 3:7) Și el a pornit să cucerească Grecia dar a eșuat, suferind o înfrângere dezastruoasă pe pământ la Thermopylae și una la fel de dezastruoasă pe mare în bătălia de la Salamina în 480 î.Chr. El a fost urmat de Artaxerxes I, poreclit Longimanus deoarece avea mâna dreaptă mai lungă ca stânga. În al douăzecilea an al domniei lui Artaxerxes, adică în 455 î. Chr., el l-a numit pe paharnicul său, evreul Neemia, guvernator al provinciei Iudea, să meargă la Ierusalim și să reconstruiască zidurile orașului. Când Neemia a reconstruit zidurile Ierusalimului, a început număratoarea celor "șaptezeci de săptămâni" de ani, menționate în Daniel 9:24-27, care indicau momentele venirii și morții lui Mesia sau Hristos, Isus din Nazaret.—Neemia 1:1; 2:1-18.

²⁹ Apoi, în ordine, au urmat Regele Xerxes II; Darius II (persanul); Artaxerxes II, poreclit Mnemon; Artaxerxes III, poreclit Ochus; Arses, care a domnit timp de doi ani (338-336 î. Chr.); și în cele din urmă Darius III, poreclit Codomannus, al cărui domnie a sfârșit brusc în 331 î.Chr. Cu el se sfârșea Persia ca o putere a lumii, simbolizată de pieptul și brațele de argint ale chipului visat de Nebucadnețar. Aceasta se întâmplă după ce Darius III a fost înfrânt în acel an în bătălia de la Gaugamela, aproape de locul unde fusese odinioară Ninive, capitala imperiului asirian. De cine a fost Darius înfrânt? De către macedoneanul care a întemeiat următoarea putere a lumii, Imperiul Macedonean sau Grec, a cincina putere a lumii, și anume Alexandru cel Mare.

A CINCA, ȘASEA ȘI ȘAPTEA PUTERE A LUMII

³⁰ Ajungem acum cu studiul nostru al chipului de metal din visul lui Nebucadnețar la "pânțele și coapsele de aramă [sau bronz]." Proorocul Daniel i-a spus lui Nebucadnețar că această parte a chipului reprezenta un regat sau o dinastie de regi. A spus Daniel: "După tine se va ridica o altă împărăție, mai neînsemnată decât a ta; apoi o a treia împărăție, care va fi de aramă și care va stăpâni peste tot pământul." (Daniel 2:39, RS) Alexandru era fiul Regelui Filip II al Macedoniei, care își întinsese stăpânirea asupra întregii Grecii la sud, și a desființat sistemul de oraș-stat al

²⁶ Când și cum s-a împlinit profeția repunerii în drepturi a evreilor, și a fost Babilon pustiit imediat?

²⁷⁻²⁸ (a) Ce reprezentau pieptul și brațele de argint ale chipului din visul lui Nebucadnețar? (b) Cum a extins Cambise Imperiul Persan, și ce legătură aveau Xerxes I și Artaxerxes I cu două cunoscute figuri biblice?

* Vezi *The Bible as History*, de Werner Keller (1956), pagina 300, ediția Londra; pagina 313, ediția New York.

²⁹ Cu domnia cărui rege s-a încheiat puterea mondială a Persiei, și cine a întemeiat următoarea putere a lumii?

³⁰ Cum a prezis Daniel acest imperiu macedonean sau grecesc în tălmăcirea sa, și cum de a ajuns el să "conducă întreg pământul"?

grecilor. Alexandru a moștenit ambiția tatălui său și a pornit să cucerească Imperiul Persan la est, în Asia. Acest Alexandru cel Mare era deci proorocit în profeția lui Daniel, așa cum vom vedea. El a dobândit victorie după victorie asupra regelui persan, Darius III, și în 331 î.Chr. a cucerit orașul Babilon și l-a înfrânt pe Darius în bătălia de la Gaugamela. Aceasta a însemnat prăbușirea Persiei ca o putere a lumii, și Alexandru Macedon a devenit conducătorul lumii, întemeind a cincia putere a lumii din istorie așa cum arată Biblia. În 327 î.Chr. Alexandru și-a extins cuceririle în părțile de vest ale Indiei. Imperiul său era mai mare decât oricare din cele care îl precedaseră. Din acest punct de vedere regatul de aramă sau de bronz era unul "care va domni peste tot pământul."

³¹ Alexandru cel Mare a domnit doar opt ani ca și conducător al lumii; el a murit în Babilon în 323 î. Chr. În timpul campaniilor sale militare s-a născut așa-zisa greacă populară sau koine, limba în care au fost scrise Scripturile Greco-Creștine ale Sfintei Biblii. Datorită mării întinderi a imperiului lui Alexandru și a coloniilor grecești pe care el le-a fondat, greaca koine a devenit limbă de circulație internațională. De aceea era, ca limbă, mijlocul potrivit prin care să se răspândească vestea cea bună a Regatului lui Dumnezeu sub Hristos în toate părțile lumii cunoscute de atunci în zilele apostolilor lui Hristos.

³² Când Alexandru a murit în 323 î.Chr., "regatul" reprezentat de pânțele și coapsele de bronz (aramă) nu s-a sfârșit ca să lase loc părții de fier a chipului simbolic. Cei doi fii și fratele lui Alexandru, care urmau să îi succedă, au fost asasinați într-un interval de paisprezece ani. Imperiul lui Alexandru s-a sfărâmițat, cu patru din generalii săi preluând puterea, fiecare într-o parte a imperiului lui Alexandru. În mai puțin de un secol de la moartea lui Alexandru s-au format trei imperii elenice sau grecești distincte, fiecare cu dinastia sa de regi. Unul din aceste imperii elenice avea centrul în Macedonia, un altul în Siria și al treilea în Egipt. Ultimele două au făcut eforturi să elenizeze sau grecizeze Egiptul și Orientul Mijlociu și Asia, până în India spre est. În această perioadă au fost traduse Scripturile profeților lui Iehova din ebraică în limba greacă populară a vremii, formând ceea ce se numește Septuagintul grecesc folosit de primii creștini. Cu trecerea timpului, puterea crescândă a Romei, în Italia, a absorbit aceste imperii elenice, mai întâi pe cel din Macedonia, apoi pe cel din Siria, și în cele din urmă pe cel din Egipt în 30 î. Chr.

³³ În acel an, imperiul elenic din Egipt a fost subjugat de Roma, și Egiptul a devenit o provincie romană condusă de un guvernator roman. La cel moment, 30 î.Chr., Roma devenise deja puterea dominantă a lumii, a șasea putere a lumii. Procesiunea puterilor lumii, așa cum era ea reprezentată de chipul metalic din visul lui Nebucadnețar, ajunsese la nivelul fluierelor picioarelor de fier. Daniel, tălmăcind visul lui Nebucadnețar, îi prezisese aceasta, spunând: "Va fi o a patra împărăție, tare ca fierul; după cum fierul sfărâmă și rupe totul, și ea va sfărâma și va rupe totul, ca fierul care face totul bucăți." (Daniel .2:40, RS) Faptul că erau două picioare de fier nu însemna că puterea lumii simbolizată de picioare era împărțită într-o parte de est și una de vest, sau una de nord și una de sud, așa cum nici faptul că chipul avea două brațe de argint nu însemna că puterea persană în istoria povestită de Biblie ar fi fost împărțită în două părți, opuse politic. Roma, ca putere a lumii, a șasea putere a lumii în istorie conform Bibliei, a suferit diverse modificări și s-a dovedit mai puternică decât imperiile de aur, argint și bronz (aramă) de mai înainte. În termeni de putere și capacitate de a strivi, era într-adevăr ca fierul.

³⁴ A șasea putere a lumii, cea romană, nu era singura putere mondială simbolizată de fluierul picioarelor de fier. În decursul secolelor de existență a sistemului inflexibil al puterilor lumii s-a ridicat cea mai mare și cea mai puternică putere dintre toate în procesiune. Aceasta era a șaptea putere a lumii, care a fost prevestită în profeția biblică. Acesta era Imperiul Britanic, a cărui putere a crescut în timp datorită cooperării cu Statele Unite ale Americii pe continentul nord-american. Rezultatul acestei cooperări a fost o putere mondială globală, cea mai puternică și cea mai întinsă vreodată până în anul 1914 d. Chr.

³¹ Ca rezultat al campaniilor de cucerire ale lui Alexandru, care a fost noua limbă internațională, și ce veste bună a ajutat ea să fie răspândită în toate ținuturile?

³² De ce regatul simbolizat de pânțele și coapsele de bronz nu s-a sfârșit cu moartea lui Alexandru, și cine a absorbit imperiul său treptat?

³³ Cum a fost proorocită de Daniel această următoare putere a lumii în tălmăcirea lui, și de ce cele două picioare de fier nu înseamnă o divizare?

³⁴ De ce Roma nu era singura putere mondială reprezentată de picioarele de fier?

³⁵ Dar mai era și o ultimă parte a chipului profetit, și anume "degetele de la picioare erau parte de fier și parte de lut." Referitoare la aceasta, proorocul Daniel a făcut următoarea remarcă plină de inspirație: "Și după cum ai văzut picioarele și degetele picioarelor parte de lut de olar și parte de fier, tot așa și împărăția aceasta va fi împărțită; dar va rămâne în ea ceva din tăria fierului, tocmai așa cum ai văzut fierul amestecat cu lutul. Și după cum degetele de la picioare erau parte de fier și parte de lut, tot așa și împărăția aceasta va fi în parte tare și în parte plăpândă [sfărâmicioasă]. Dacă ai văzut fierul amestecat cu lutul, înseamnă că se vor amesteca prin legături omenești de căsătorie, dar nu vor fi lipiți unul de altul, după cum fierul nu se poate uni cu lutul. Dar în vremea acestor împărați, Dumnezeu cerurilor va ridica o împărăție care nu va fi nimicită niciodată și care nu va trece sub stăpânirea unui alt popor. Ea va sfârâma și va nimici toate acele împărății, și ea însăși va dăinui veșnic."—Daniel 2:41-44, AS, adnotat.

³⁶ Așa cum partea de fier a imaginii simbolic începea cu Imperiul Roman și continua cu puterea mondială duală anglo-americană, duritatea și puterea fierului ar reprezenta tăria și forța controlului și orânduirii lor în lume. Dar cum rămâne cu cele zece degete de la picioare cu care se sfârșea chipul simbolic? Această trăsătură arată că la vremea când această imagine simbolică va ajunge la sfârșit, rămășițele celei de-a șasea puteri a lumii, cea romană, se va lupta cu cea de-a șaptea putere a lumii, cea anglo-americană, și că vor mai exista și alte forțe politice independente care se vor fi alăturat acestor puteri rivale. Așa cum numărul zece este un număr biblic care simbolizează completitudinea pământească, cele zece degete reprezintă toate aceste puteri și guverne care coexistă.

³⁷ Dar cum au ajuns aceste zece degete simbolice să fie parte de fier și parte de lut de olar? Aceasta s-a întâmplat deoarece "se vor amesteca prin legături omenești de căsătorie." Este adevărat că Imperiul Roman păgân a fost parțial transformat, prin convertiri, în Sfântul Imperiu Roman, uns de pontifii religioși ai Bisericii Catolice de la Roma. Ierarhia romano-catolică a încercat să domine acest Sfânt Imperiu Roman, și o luptă a pornit între conducătorii politici ai acestui imperiu și Papă și clerul său. Biserica s-a unit cu Statul, excepție fiind Statele Unite ale Americii.

³⁸ Totuși, o amestecare a conducătorilor sau liderilor politici cu "legături omenești" ar însemna combinări între ei, rezultând în vlăstare politice, sau ar însemna o popularizare, o democratizare sau o socializare a formelor de guvernare. În secolul al nouăsprezecelea, mișcarea socialistă a luat măsuri energice împotriva creștinătății. În anul 1848 Karl Marx și Friedrich Engels au publicat Manifestul Comunist, care oferea o declarație concisă și clară a socialismului științific, și diverse mișcări revoluționare au izbucnit în întreaga Europă. Chiar și Papa Pius IX a trebuit să fugă din Roma, și nu s-a putut întoarce decât în 1850. Elementul socialist, atunci când a putut juca vreun rol, indiferent cât de mare, în guvernare, a avut scopul de a slăbi și a răsturna așa-zisul guvern capitalist, pe când elementele democratice ale guvernului au slăbit puterea monarhilor imperiali, absoluțiști. Nu a existat vreun fel de "lipire", prin dragoste sau asemănare, a acestor elemente mai moderne și radicale cu felurile mai vechi de dominare a lumii. Aceasta este la fel cu a încerca să amesteci fierul cu lut.

REGATUL INDESTRUCTIBIL FĂRĂ URMAȘI

³⁹ În acest moment se desfășoară deznodământul spectaculos al visului lui Nebucadnețar și împlinirea lui! Proorocul Daniel și-a continuat tălmăcirea: "Dar în vremea acestor împărați, Dumnezeu cerurilor va ridica o împărăție care nu va fi nimicită niciodată și care nu va trece sub stăpânirea unui alt popor. Ea va sfârâma și va nimici toate acele împărății, și ea însăși va dăinui veșnic. Aceasta înseamnă piatra pe care ai văzut-o dezlipindu-se din munte fără ajutorul vreunei mâini și care a sfărâmat fierul, arama, lutul, argintul și aurul. Dumnezeu cel mare a făcut deci

³⁵ Care era ultima parte a chipului din visul lui Nebucadnețar, și cum a interpretat Daniel această ultimă parte?

³⁶ Ce ar sugera partea de fier a chipului, și ce reprezintă cele zece degete de la picioare ale chipului?

³⁷ Ce rol a jucat Biserica Romano-Catolică într-una din părțile Imperiului Roman?

³⁸ În ceea ce privește pe conducătorii politici, în ce măsură a avut loc o amestecare a lor cu sau prin legături omenești, strict într-un politic, și cu ce rezultate?

³⁹ Cum a tălmăcit Daniel punctul culminant al visului lui Nebucadnețar?

cunoscut împăratului ce are să se întâmple după aceasta. Visul este adevărat, și tâlcuirea lui este temeinică."—Daniel 2:44, 45, AT.

⁴⁰ În 1914 d.Chr. cele "șapte vremuri" sau "vremea rânduită a neamurilor" a luat sfârșit. În toamna aceluși an, conform calendarului din Biblie, Dumnezeu din ceruri a instaurat regatul său promis, întronându-l și încoronându-l pe Fiul său uns, preaslăvitul Isus Hristos, ca Rege al regilor și Domn al domnilor. (Apocalipsa 12:1-5; 17:14; 19:16) Astfel, regatul lui Dumnezeu nu a fost ridicat de mâinile omului. Era ca și cum o piatră ar fi fost tăiată din munte, dar neatinsă de mâna omului. Suveranitatea universală a lui Iehova Dumnezeu este simbolizată de munte; și acest regat în mâinile Regelui uns de el care împlinește legământul regatului cu David este pur și simplu o expresie a suveranității universale a lui Iehova. Aceasta este "Împărăția Domnului nostru [Dumnezeu] și a Hristosului Său."—Apocalipsa 11:15.

⁴¹ Nașterea Regatului a avut loc "în zilele acelor regi," nu doar regii reprezentați de către cele zece degete de la picioare, dar și aceia reprezentați de părțile de fier, bronz (aramă), argint și aur ale chipului. Deși imperiile Babilonului, Persiei, Greciei și Romei dispăruseră de mult ca puteri ale lumii, în 1914 d.Chr. mai existau încă rămășițe ale acelor trecute puteri ale lumii, Imperiul Otoman Turc ocupând teritoriul vechiului Babilon, și guverne naționale funcționau în Persia (acum Iran) și în Grecia, și Roma, în Italia.

⁴² Acest regat ceresc înființat de Dumnezeu din ceruri nu va fi niciodată distrus. Așadar, acest regat nu își va trece suveranitatea sa vreunei noi puteri a lumii, ca urmaș, și nici nu va fi vreodată înrobite sau cucerite de vreoaică nație din lume. Nu va exista vreoaică națiune sau putere lumească căreia să îi lase această suveranitate, căci regatul lui Dumnezeu – prin Regele său uns – va sfârși în bucați toate aceste regate reprezentate în chipul de metal, și le va încheia pentru vecie. Acel regat ceresc, ieșit, ca un prunc nou-născut, din organizația universală a lui Dumnezeu peste care el își exercită suveranitatea, se grăbește acum înspre sarcina sa să lovească în picioarele de fier și lut ale aceluși chip simbolic. La vremea ultimului război al Armagedonului, "războiul din marea zi a lui Dumnezeu Atotputernic," acea Piatră simbolică va lovi în chipul simbolic cu forță nimicitoare.

⁴³ Distrugerea literală a chipului simbolic va decurge repede, și nici unul din martorii lui Iehova pe pământ nu își va ridica mâna să o oprească. Doar praful va mai rămâne din imaginea simbolică a dominației lumii de către conducătorii vechii lumi, și vântul furtunii lui Dumnezeu va risipi praful precum pleava din arie, și acea imagine nu va mai fi readusă vreodată pe pământ. Precum piatra de zdrobi chipul, și apoi cresc mare cât un munte și umplu pământul, regatul lui Dumnezeu va deveni o orânduire ca un munte ce va acoperi tot pământul și va conduce treburile oamenilor pentru totdeauna. "Nu se va face niciun rău și nicio pagubă pe tot muntele Meu cel sfânt; căci pământul va fi plin de cunoștința Domnului, ca fundul mării de apele care-l acoperă." (Isaia 11:9) Voia lui Dumnezeu cel mare va fi fost atunci făcută, pe pământ ca și în cer. Lunga procesiune a puterilor necurate ale lumii se va fi sfârșit pentru totdeauna.

⁴⁰ Cum a fost desprinsă piatra simbolică, neatinsă de mâna omului, și ce este muntele din care s-a desprins?

⁴¹ În ce fel s-a născut astfel regatul lui Dumnezeu "în zilele acelor regi"?

⁴² De ce puterea aceluși regat nu va fi transmisă unei alte nații, și când va izbi el chipul simbolic?

⁴³ Cât de mult va fi distrus chipul simbolic, și cum va crește piatra într-un munte care va umple pământul?

CAPITOLUL 6: REGELE CE IMPUNE VOIŢA SUPREMĂ

¹ Când Imperiul Roman devenise a şasea putere mondială din istoria biblică, moştenitorul mult-promisului Regat al lui Dumnezeu s-a născut printre oameni, în jurul datei de 1 octombrie al anului 2 î.H. Acest moştenitor al regatului ceresc a coborât cu adevărat din ceruri. Ce evenimente premergătoare naşterii lui pe Pământ s-au petrecut în rai, nu ne-a fost făcut cunoscut, dar au existat preliminariile importante aici, pe pământ. Aşa cum i se cuvine unui rege, avea să aibă un predecesor care să îl prezinte oamenilor. Cu aproximativ cincisprezece luni înainte de naşterea Regelui promis din linia de sânge a lui David, îngerul Gabriel a apărut tatălui viitorului predecesor. I-a apărut în primul compartiment sacru al sanctuarului lui Iehova din Ierusalim, sau în aşa-zisul templu al lui Irod, unde preotul Zaharia oferea tămâie lui Iehova, în timp ce adulanţii se rugau afară în curte. Gabriel a spus:

² „Nu te teme Zahario; fiindcă rugăciunea ta a fost ascultată. Nevasta ta Elisabeta îţi va naşte un fiu, căruia îi vei pune numele Ioan. El va fi pentru tine o pricină de bucurie şi veselie, şi mulţi se vor bucura de naşterea lui. Căci va fi mare înaintea Domnului*. Nu va bea nici vin, nici băutură ameţitoare şi se va umple de Duhul Sfânt încă din pântecul maicii sale. El va întoarce pe mulţi din fiii lui Israel la Domnul* Dumnezeul lor. Va merge înaintea lui Dumnezeu, în duhul şi puterea lui Ilie, ca să întoarcă inimile părinţilor la copii şi pe cei neascultători la umblarea în înţelepciunea celor neprihăniţi, ca să gătească Domnului* un norod bine pregătit pentru El.” – Luca 1:13-17

³ După ce săptămâna în care servea la templu s-a terminat, bătrânul Zaharia a mers acasă şi soţia sa în vârstă, Elisabeta, a conceput copilul care urma să poarte numele Ioan. În a şasea lună de sarcină, îngerul Gabriel a fost trimis la aproximativ o sută de kilometri de Ierusalim, în oraşul Nazaret din provincia Galilea. A apărut unei evreice virgine pe numele ei Maria, fiica lui Heli, din linia de sânge a Regelui David (Luca – 3:23-31) Era logodită cu un tâmplar pe nume Iosif, care era de asemenea urmaş al Regelui David, dar prin penultimul rege al Ierusalimului, Ieconia sau Ioiachin. Dar înainte de a se uni la Regele David, liniile ereditare ale lui Iosif şi Mariei se întâlneau la Zorobabel şi tatăl sau Salatiel, descendenţi ai lui David. Astfel, viitorul vlăstar al Mariei era din sângele Regelui David, atât prin fiul său, Regele Solomon, cât şi prin celălalt fiu al său, Natan. Luca 3:34-38 arată acea parte a ascendenţei Mariei care se întinde de la Avraam la „Adam, fiul lui Dumnezeu”, după cum urmează: 1. Adam. 2. Set. 3. Enos. 4. Cainan. 5. Maleel. 6. Jared. 7. Enoh. 9. Matusala. 9. Lameh. 10. Noe. 11. Sem. 12. Arfaxad. 13. Cainan. 14. Sala. 15. Eber. 16. Falec. 17. Ragau. 18. Seruh. 19. Nahor. 20. Tara. 21. Avraam. De la Avraam, liniile ereditare ale lui Iosif şi Mariei arată astfel:

Linia ereditară a lui Iosif	Linia ereditară a Mariei		
Matei 1:2-16	Luca 3:23-34	Matei 1:2-16	Luca 3:23-34
21. Avraam	Avraam	30. Salmon	Salmon
22. Isaac	Isaac	31. Boaz	Boaz
23. Iacov	Iacov	32. Obed	Obed
24. Iuda	Iuda	33. Iese	Iese
25. Fares	Fares	34. David	David
26. Esrom	Esrom	35. Solomon	Natan
27. Aram	Arni	36. Roboam	Matata
28. Aminadab	Aminadab	37.	Mena
29. Naason	Naason	38.	Melea
Matei 1:2-16	Luca 3:23-34	Matei 1:2-16	Luca 3:23-34
39. Abia	Eliachim	59.	Ioanan

^{1,2}. În timpul stăpânirii cărei mari puteri s-a născut moştenitorul regatului promis şi, potrivit anunţului lui Gabriel, ce avea să îl preceadă?

³ Când i-a apărut Gabriel Mariei şi care erau circumstanţele ei?

* „Iehova”, în cel puţin nouă traduceri evreieşti publicate după Evanghelia după Luca.

40. Asa	Ionam	60. Abiud	Ioda
41. Iosafat	Iosif	61. Eliachim	Ioseh
42. Ioram	Iuda	62.	Semei
43. [Ahazia]	Simeon	63	Matatia
44. [Ioaș]	Levi	64.	Maat
45. [Amatia]	Matat	65.	Nagai
46. Ozia	Iorim	66. Azor	Esli
47. Iotam	Eliezer	67.	Naum
48. Ahaz	Isus	68.	Amos
49. Ezechia	Er	69. Sadoc	Matatia
50. Manase	Elmadam	70. Achim	Iosif
51. Amon	Cosam	71. Eliud	Ianai
52. Iosia	Adi	72. Eleazar	Melhi
53. [Ioiachim]	Melhi	73. Matan	Levi
54. Iehonia	Neri	74. Iacov	Matat
55. Salatiel	Salatiel	75.	Eli (tatăl lui Mariei)
56. Zorobabel	Zorobabel	76. Iosif	Iosif (ginerele lui Eli)
57. [Hanania, conform 1 Cronici 3:19, 21]		77. Isus (fiu adoptiv)	Isus (fiul Mariei)
58.	Resa		

⁴ Oh ce veste a adus Gabriel nepoatei îndepărtate a Regelui David! "Nu te teme, Marie; căci ai căpătat îndurare înaintea lui Dumnezeu. Și iată că vei rămâne însărcinată și vei naște un Fiul, căruia Îi vei pune numele Isus. El va fi mare și va fi chemat Fiul Celui Preaînalt; și Domnul Dumnezeu Îi va da scaunul de domnie al tatălui Său David. Va împărăți peste casa lui Iacov în veci, și Împărăția Lui nu va avea sfârșit." Maria, care nu se unise cu tâmplarul Iosif, a întrebat cum era posibilă acea naștere fără un tată uman. Gabriel i-a răspuns: "Duhul Sfânt Se va coborî peste tine, și puterea Celui Preaînalt te va umbri. De aceea Sfântul care Se va naște din tine, va fi chemat Fiul lui Dumnezeu." Cu umilință, Maria spuse: „Iată! Roaba lui Iehova! Facă-mi-se după spusele tale.” – Luca 1:26-38

⁵ Maria a conceput imediat pe Isus Fiul lui Dumnezeu, pentru că acum Duhul Sfânt se coborî peste ea și puterea Celui Prea Înalt o umbri. S-a grăbit să relateze rudei sale însărcinate Elisabeta, soția preotului Zaharia, despre care Gabriel spusese că este însărcinată cu Ioan. De îndată ce Maria o salută, Ioan îi tresări în pânțece și Elisabeta „se umplu de Duh Sfânt” Aceasta spune Mariei: "Binecuvântată ești tu între femei și binecuvântat este rodul pântecelui tău. Cum mi-a fost dat mie să vină la mine maica Domnului meu? Fiindcă iată, cum mi-a ajuns la urechi glasul urării tale, mi-a săltat pruncul în pânțece de bucurie.” Luca 1:39-44

⁶ Aici Elisabeta, sub puterea Duhului, recunoaște că fiul Mariei va fi „Domnul” ei. Sub influență aceluiași Duh Sfânt, fiul încă nenăscut al Elisabetei, Ioan, îl recunoaște și el pe fiul Mariei ca fiind „Domnul” său. Cu secole înainte, Regele David făcuse aceeași recunoaștere, în Psalmi 110:1. Chiar Maria, sub influența Duhului, l-a mărit pe Iehova Dumnezeu, Tatăl Ceresc al fiul său nenăscut. A rămas cu Elisabeta până aproape de nașterea lui Ioan, după care s-a întors la Nazaret.

⁷ Fiul Elisabetei se născuse. Bărbatul ei i-a pus acestuia numele Ioan și apoi, plin de Duh Sfânt, a prevăzut acestea despre fiul lui, Ioan: „Și tu, pruncule, vei fi chemat proroc al Celui Preaînalt. Căci vei merge înaintea Domnului, ca să pregătești căile Lui și să dai poporului Său cunoștința mântuirii, care stă în iertarea păcatelor lui datorită mării îndurări a Dumnezeului nostru.” (Luca 1:57-78) Între timp, tâmplarul Iosif află că Maria era însărcinată. Gândind că a comis o imoralitate, tindea să anuleze logodna decât să o acuze public de adulter și să fie bătută cu pietre.

⁴ Ce informație i-a împărtășit Gabriel Mariei și cum a răspuns aceasta?

⁵ Ce s-a întâmplat când Maria a vizitat-o și a salutată-o pe Elisabeta?

⁶ Ce recunoaștere au făcut Elisabeta și nenăscutul Ioan și în ce fel s-a potrivit această recunoaștere cu Psalmi 110:1?

⁷ Ce profeție a făcut Zaharia la nașterea fiului său Ioan și cum a fost încurajat tâmplarul Iosif să se căsătorească cu Maria, care era însărcinată?

Dar într-o noapte, Iosif avu un vis și cu el un înger care spunea că Iosif ar trebui să se căsătorească cu Maria. De ce? „căci ce S-a zămislit în ea este de la Duhul Sfânt. Ea va naște un Fiu, și-I vei pune numele Isus, pentru că El va mântui pe poporul Lui de păcatele sale.” După ce s-a trezit, Iosif a ascultat și a dus-o pe Maria acasă la el – Matei 1:18-25

⁸ Isus, Fiul lui Dumnezeu, nu s-a născut acolo la Nazaret. Înainte ca el să se nască, Iosif și Maria au fost nevoiți să meargă mai bine de o sută de kilometri, până în sudul Betleemului, locul nașterii Regelui David, în provincia Iuda sau Iudeea. Cezar Augustus, primul împărat al Imperiului Roman, decretase ca toți locuitorii pământului de sub imperiu trebuie înregistrați în locul de unde a plecat familia sa. Astfel, cam la mijlocul celei de-a șaptea luni evreiești, denumită Ethanim, sau în jurul datei de 1 octombrie, anul 2 î.H., Isus Fiul lui Dumnezeu s-a născut la Betleem. Ploile de iarnă nu începuseră încă și păstorii își țineau încă turmele afară noaptea pe câmpiile de lângă Betleem. O explozie miraculoasă de lumină se petrecu, în mijlocul căreia apără un înger și spuse: „Nu vă temeți: căci vă aduc o veste bună, care va fi o mare bucurie pentru tot norodul: astăzi, în cetatea lui David, vi S-a născut un Mântuitor, care este Hristos, Domnul. Iată semnul, după care-L veți cunoaște: veți găsi un Prunc înfășat în scutece și culcat într-o iesle.” Și deodată, împreună cu îngerul, s-a unit o mulțime de oaste cerească, lăudând pe Dumnezeu și zicând: "Slavă lui Dumnezeu în locurile preînalte și pace pe pământ între oamenii plăcuți Lui." Păstorii au găsit pruncul și au devenit martorii nașterii Fiului lui Dumnezeu. Apoi au mărturisit asta și altora, dar nu vicleanului Rege Irod al Iudeei. – Luca 2:21-20

⁹ După ce a fost adus în Egipt până după moartea Regelui Irod cel Mare, Isus a fost adus înapoi în nord, la Nazaret. Aici a crescut și a devenit ucenic de tâmplar tatălui său adoptiv Iosif. În acest timp, părinții lui Ioan au murit și, conform dorinței lui Dumnezeu, Ioan a plecat să trăiască în sălbăticia Iudeei. Aici a stat până la vârsta de treizeci de ani, hrănindu-se cu insecte și miere. Apoi Dumnezeu l-a trimis pe Ioan să boteze și să fie premergătorul Fiului lui Dumnezeu, Isus, moștenitorul Regatului lui David. (Ioan 1:33,34) Astfel, în primăvara anului 29 (d.H.), sau în „cel de-al treisprezecelea an de domnie al lui Tiberius Cezar”, succesorul lui Cezar Augustus*, Ioan a început să propovăduiască în sălbăticia Iudeei și să boteze în râul Iordan pe evreii care se căiau de păcate. Tatăl lui Ioan, preotul Zaharia, prorocise în legătură cu el: "Tu vei merge înaintea lui Iehova pentru a-i pregăti calea, să dai vestea mântuirii poporului său prin iertarea păcatelor lor." Era deci potrivit ca Ioan să spună evreilor care se supuneau celor zece porunci să se căiască pentru păcatele lor și să fie botezați ca simbol al căinței lor. – Matei 3:1-11, Luca 3:1-16.

¹⁰ Ioan a început de asemenea să anunțe venirea Regatului lui Dumnezeu. A spus el: „Căiți-vă, Regatul lui David se apropie?” Dacă Ioan ar fi propovăduit aceasta, împăratul roman și Pilat din Pont, guvernatorul roman al Iudeei, l-ar fi căutat pe Ioan pentru instigare la revoltă și pentru încălcarea legii *laesa majestas* („lezmajestate”). Dar ce a propovăduit Ioan? Aceasta: "Pocăiți-vă, căci Împărăția cerurilor este aproape." (Matei 3:1,2) Dumnezeu îi spusese lui Ioan că el era premergătorul Fiului lui Dumnezeu și că va avea privilegiul de a-l identifica pe Fiul lui Dumnezeu, dacă nu chiar de a-l boteza. Tatăl lui Ioan, dacă nu și mama acestuia, Elisabeta, spusese lui Ioan că îngerul Gabriel spusese în templu că Ioan va fi premergător și, asemenea profetului Ilie, „va aduna pentru Iehova un popor pregătit”. Drept pentru care, Ioan îl aștepta pe Iehova să vină la el pentru a fi identificat. Le-a spus evreilor pocăiți: „Cât despre mine, eu vă botez cu apă, spre pocăință; dar Cel ce vine după mine este mai puternic decât mine, și eu nu sunt vrednic să-I duc încălțăminte. El vă va boteza cu Duhul Sfânt și cu foc.” Matei 3:11, Luca 1:17

¹¹ Isus încă mai făcea tâmplărie cu mama sa și frații săi vitregi în Nazaret. Dar Isus știa că nu va face tâmplărie o veșnicie. Mama sa îi spusese că este Fiul lui Dumnezeu prin puterea Duhului

⁸ Ce s-a întâmplat astfel încât Isus să nu se nască în Nazaret și cum au devenit păstorii martorii nașterii Fiului lui Dumnezeu?

⁹ Totuși, unde a crescut Isus și ce meserie și-a ales Ioan fiul lui Zaharia și de ce?

¹⁰ Venirea a ce a prevăzut-o Ioan și cum a știut și a arătat Ioan că era premergătorul Fiului lui Dumnezeu?

* Cezar Augustus a murit pe 19 august 14 d.H. Deci „cel de-al cincisprezecelea an de domnie al lui Tiberius Cezar” s-a terminat pe 18 august 29 d.H. Înainte de data aceea, Ioan Botezătorul, care avea în jur de treizeci de ani, a început să predice.

Sfânt care se coborâse asupra ei pentru ca ea să îl poată concepe. Iosif, tatăl său adoptiv, îi spusese de asemenea că el, Iosif, nu era tatăl lui Isus, ci că el fusese conceput de Maria prin Duh Sfânt. Maria îi mai spusese și că îngerul Gabriel mai spusese că Iehova Dumnezeu îi va da lui Isus tronul strămoșului său David și că va fi rege peste pământul lui Iacob (sau Israel) pentru totdeauna și că domnia lui nu va avea sfârșit. Astfel Isus știa că era moștenitorul regal al înțelegerii pe care Iehova o făcuse cu David pentru împărăția veșnică.

¹² Dar când urma să înceapă domnia lui? Avea acum vârsta de treisprezece ani. Nu putea începe după voia lui. I se spusese că îngerul Gabriel anunțase că Ioan, fiul preotului Zaharia, era predecesorul său. Astfel că trebuia să îl lase mai întâi pe acesta să apară și să își exercite misiunea timp de vreo șase luni, anunțând venirea sa. Apoi a ajuns vestea la Isus din Nazaret că Ioan a început să boteze evrei care se pocăiesc și că acesta proclama: „Împărăția Cerurilor se apropie.” La auzul acestora, Isus trebuie să își fi simțit sufletul răscolit. Ah, acum se apropia timpul ca el să apară ca moștenitor al împărăției!

¹³ Acum ajungea la treizeci de ani, vârsta unui om complet matur. Cea de-a șaiszeci și noua săptămână a anilor sau, prevăzută de Daniel 9:24-26, se apropia de sfârșit și cea de-a șaptezecia săptămână a anilor de la reconstruirea pereților Ierusalimului era pe punctul de a începe. Isus acum realizează că era momentul să apară ca Mesia, ca Hristos, a cărui naștere fusese anunțată de înger în Betleem. Isus a pus jos uneltele de tâmplărie. A părăsit munca și casa. S-a îndreptat către sud-est către premergătorul său Ioan, care anunța pe malurile râului Iordan venirea Împărăției Domnului. Va merge nu la Ierusalim, orașul marelui Rege Iehova, nu la templul lui Irod pentru a fi uns rege al iudeilor de marele preot Ana. Va merge la premergătorul său, la fiul preotului, nu pentru a fi uns cu ulei sfânt ca rege peste Israelul pământesc, ci pentru a fi botezat cu apă. – Matei 3:13, Marcu 1:9

¹⁴ Ioan Botezătorul s-a bucurat să îl vadă pe Isus. Dar de ce a cerut acesta să fie botezat în apă? Ioan știa că botează evrei care păcătuiseră și care se căiau pentru păcatele lor față de legea pe care Iehova Dumnezeu o lăsase nației Israel prin Moise. Isus nu era un astfel de păcătos. Ioan știa că Isus era sfânt, căci era Fiul lui Dumnezeu, conceput în Maria prin Duhul Sfânt. Ioan știa că atunci când încă nu era născut și se afla în pântecele mamei sale, a tresărit recunoscând pe acel Isus încă nenăscut ca fiind „Domnul” lui. Așa că Ioan a încercat să îl oprească pe Isus din a se boteza, spunând: „Eu sunt cel care are nevoie să fie botezat de tine, iar tu vii la mine?”

¹⁵ Cum a depășit Isus obiecțiile lui Ioan? Isus a spus: "Lasă-Mă acum, căci așa se cade să împlinim tot ce trebuie împlinit." Ioan s-a supus în a face ceea ce trebuia în acel moment. L-a botezat pe Isus Moștenitor al regatului cerurilor, timp în care Isus se ruga, fără a se confesa de vreun păcat. Apoi lui Ioan i s-a confirmat identitatea Fiului lui Dumnezeu, nu o identificare a lui dintr-un sens strict uman, ci una spirituală, un sens diferit de a fi zămislit de un pântec uman. Ce s-a întâmplat?

¹⁶ „De îndată ce a fost botezat, Isus a ieșit afară din apă. Și în clipa aceea, cerurile s-au deschis, și a văzut pe Duhul lui Dumnezeu coborându-Se în chip de porumbel și venind peste El. Și din ceruri s-a auzit un glas care zicea: "Acesta este Fiul Meu preaiubit în care Îmi găsesc plăcerea." (Matei 3:13-17, Luca 3:21-24) Acesta era evenimentul miraculos despre care Ioan a spus mai apoi discipolilor săi că îl aștepta: „Am văzut Duhul coborându-Se din cer ca un porumbel și oprindu-Se peste El. Eu nu-L cunoșteam; dar Cel ce m-a trimis să botez cu apă mi-a zis: "Acela peste care vei vedea Duhul coborându-Se și oprindu-Se este Cel ce botează cu Duhul Sfânt." Și eu am văzut lucrul acesta și am mărturisit că El este Fiul lui Dumnezeu." – Ioan 1:32-34

¹⁷ Prin acest act divin, Isus a fost zămislit prin Spiritul lui Dumnezeu, aparte de pântecul Mariei, pentru a deveni un Fiu al lui Dumnezeu spiritual, o „nouă creație” care să distingă viața

¹¹ Cum a aflat Isus care este adevărata relație între el și Iosif și că era moștenitorul regal al înțelegerii pentru regatul lui David?

¹² De unde a știut Isus când să își facă apariția ca moștenitor al regatului?

¹³ Ce săptămână profetică urma să înceapă și unde s-a dus Isus, pentru a i se face ce?

¹⁴ De ce era Ioan reticent în legătură cu a-l boteza pe Isus în apă?

¹⁵ Cum au fost depășite obiecțiile lui Ioan și ce confirmare a primit acesta după ce l-a botezat pe Isus?

spirituală din raiul invizibil. Prin acest act fusese de asemenea uns, nu de către un înalt preot al Israelului cu un oarecare ulei, ci de către Iehova Dumnezeu cu Duh Sfânt. Prin nașterea sa umană în familia regelui David și prin adopția de către tâmplarul Iosif care făcea parte din linia regală, Isus a devenit moștenitorul Regelui David, natural și legal, potrivit înțelegerii lui Iehova pentru Împărăție. Dar acum, că fusese zămislit din ceruri și fusese declarat a fi Fiul lui Dumnezeu și fusese uns cu Duhul Sfânt de la Dumnezeu, Isus a devenit Unsul lui Dumnezeu sau Hristos. A devenit moștenitorul uns al unui regat mai mare și mai înalt decât regatul pământesc al Regelui David din Palestina. Isus a devenit moștenitorul Împărăției Cerurilor. Cu adevărat prin el, Mesia, „cel uns, prințul”, venise în acel an 29 (d.H.), la sfârșitul celor șaiszeci și nouă de săptămâni ale anilor. Cu adevărat prin el, ca Moștenitor al Împărăției Cerurilor, aceasta s-a apropiat; era de fapt, în mijlocul evreilor. – Luca 17:21.

¹⁸ Atunci ce a semnat botezul cu apă al lui Isus? Nu că era un păcătos pocăit, pentru că respectase întocmai legea Domnului. Făcuse asta mult mai bine decât evreul care dorea să primească viață veșnică și care îi spusese lui Isus: „Învățătorule, toate aceste lucruri le păstrez din copilărie” (Marcu 10:17-20) Recunoscându-l pe Isus ca fiind sfântul Fiul uman al lui Dumnezeu, Ioan nu l-a botezat pe acesta pentru iertarea păcatelor. Ce cuvinte a folosit, dacă a folosit, Ioan când l-a scufundat pe Isus în apa Iordanului, Biblia nu ne spune. Dar Isus știa de ce vine pentru a se boteza. Era pentru a face voia Tatălui său ceresc pe pământ ca și în Rai.

¹⁹ Apostolul Pavel explică, referindu-se la Învățătorul său Isus: „Căci este cu neputință ca sângele taurilor și al țapilor să șteargă păcatele. De aceea, când intră în lume, El zice: "Tu n-ai voit nici jertfă, nici prinos; ci Mi-ai pregătit un trup; n-ai primit nici arderi de tot, nici jertfe pentru păcat." Atunci am zis: "Iată-Mă (în sulul cărții este scris despre Mine), vin să fac voia Ta, Dumnezeule!" După ce a zis întâi: "Tu n-ai voit și n-ai primit nici jertfe, nici prinosuri, nici arderi de tot, nici jertfe pentru păcat" (lucruri aduse toate după Lege), apoi zice: "Iată-Mă, vin să fac voia Ta, Dumnezeule." Prin această "voie" am fost sfințiți noi, și anume prin jertfirea trupului lui Isus Hristos o dată pentru totdeauna.” (Evrei 10:4-8) Apostolul Pavel îi adresa aici lui Isus la botezul său profeticul Psalm 40:6-8.

²⁰ Botezul lui Isus în apă simbolizează dedicarea sa către el însuși, cu trup și toate, în voia lui Iehova, într-un fel presus decât prevedea legea dată lui Moise. La botezul său în apă, când Ioan l-a scufundat sub ape, Isus a murit în mod simbolic din viața sa pământească anterioară. Voința sa nu a murit, pentru că atunci când a ieșit din apa Iordanului, încă avea puterea voinței sale. A spus după aceasta: "Mâncarea Mea este să fac voia Celui ce M-a trimis și să împlinesc lucrarea Lui." „Eu nu pot face nimic de la Mine însumi: judec după cum aud; și judecata Mea este dreaptă, pentru că nu caut să fac voia Mea, ci voia Tatălui, care M-a trimis.” „Căci M-am coborât din cer ca să fac voia Mea, ci voia Celui ce M-a trimis. Și voia Celui ce M-a trimis este să nu pierd nimic din tot ce Mi-a dat El, ci să-l învii în ziua de apoi. Voia Tatălui Meu este ca oricine vede pe Fiul și crede în El să aibă viața veșnică; și Eu îl voi învia în ziua de apoi.” Și în rugăciune către Dumnezeu, chiar înainte de a fi trădat de necredinciosul Iuda, Isus a spus: "Tată, dacă nu se poate să se îndepărteze de Mine paharul acesta, fără să-l beau, facă-se voia Ta!" „Totuși facă-se nu voia Mea, ci a Ta.” – Ioan 4:34; 5:30; 6:38-40; Matei 26:42; Luca 22:42; 1 Corintieni 7:37.

²¹ Până în ziua în care Isus a fost botezat în moarte, fiind înfipt pe un țaruș de tortură, a trebuit să își exercite continuu voința în armonie cu dorința lui Dumnezeu, Tatăl Său. (Ioan 21:22) Nu a arătat ipocrizie când i-a învățat pe discipoli să se roage la Dumnezeu: „Vie Împărăția Ta; facă-se voia Ta, precum în cer și pe pământ.” – Matei 6:9, 10

²² Acest lucru cutremurător trebuie reținut: Botezul cu apă pe care Dumnezeu l-a început prin Ioan era un semn că Împărăția Cerurilor se apropiase! Faptul că Ioan îl boteza pe Isus era

¹⁶ Cum a ajuns această confirmare la Ioan și cum a știut în ce fel să o înțeleagă?

¹⁷ (a) În ce fusese transformat Isus și a ce devenise el Moștenitor? (b) Prin el, ce se găsea acum în mijlocul evreilor?

^{18, 19} De ce nu l-a botezat Ioan pe Isus în semn de pocăință și de ce, atunci, venise Isus pentru a fi botezat cu apă?

²⁰ Ce simboliza acum Isus și ce semn a existat dacă sau nu, la botezul său, și-a pierdut voința?

semnul că Împărăția Domnului s-a apropiat; de fapt, acea împărăție a venit în mijlocul evreilor la coborârea Duhului lui Dumnezeu peste Isus, după botezul acestuia cu apă. Acolo, chiar Dumnezeu și-a botezat fiul cu Duh Sfânt. Venirea lui Isus la locul botezului pentru a face voia Domnului și dedicarea lui printr-un botez al apei a fost un pas pe care Isus l-a făcut către Împărăția lui Dumnezeu. Își întorsese spatele la a mai face tâmplărie în Nazaret. Acum servea interesele împărăției cerurilor, pe care o proclama Ioan. Se dedica acum intereselor suveranității universale ale lui Dumnezeu, reprezentate în acea împărăție.

²³ Botezul care s-a făcut în cazul lui Isus a fost diferit de botezul lui Ioan pentru evreii pocăiți după ce au păcătuit împotriva legii mozaice. Botezul cu apă ce a început cu Isus este botezul tuturor celor ce cred în el și în tatăl său ceresc, credincioși care vin, asemenea lui Isus, să facă voia Domnului. Este un botez de recunoaștere a, sau „în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh.” (Matei 28:19) Este un botez ce simbolizează dedicarea de sine a credinciosului lui Iehova Dumnezeu Suveran Universal, de a îi face voia pentru a ajunge la Împărăția sa. Nu este deci anormal ca Iehova Dumnezeu să reia acum printre martorii săi de pe pământ întregul botez al apei, scufundând întregul corp al credinciosului în apă, ca simbol al dedicării acestuia de a face voia lui Dumnezeu, asemenea unsului Rege Isus Hristos.

²⁴ De la botezul său cu apă și cu sufletul uns întru ceruri, Isus, acum Hristos, trăia pentru împărăția cerească. Tentat în sălbăticiile Iudeei, Isus a refuzat oferta Satanei de a îi da toate împărățiile acestei lumi și gloria lor dacă Isus ar ceda și l-ar slăvi ca și „domnul acestui sistem”. Isus știa foarte bine că este moștenitorul regatului potrivit înțelegerii lui Dumnezeu cu David. Știa că tocmai fusese uns cu Duhul Sfânt pentru a moșteni împărăția cerurilor. Așa că a refuzat oferta ieftină a Satanei și i-a poruncit: "Pleacă, Satano", i-a răspuns Isus. "Căci este scris: "Domnului Dumnezeului tău să te închini și numai Lui să-I slujești." (Matei 4:8-10) Isus mai știa, luminat de Duhul Sfânt, că fusese uns să aducă vești bune celor amărâți. – Isaia 61:1-3, Luca 4:16-21.

²⁵ După ce Ioan Botezătorul a fost întemnițat și oprit din a mai predica sau a mai boteza, Isus a început să propovăduiască deschis Împărăția, spunând: "Pocăiți-vă, căci Împărăția cerurilor este aproape." (Matei 4:12-17) Și-a ales doisprezece apostoli, pe care i-a învățat să predice și pe care i-a trimis să propovăduiască veștile bune despre Împărăția Cerurilor. A prezis sfârșitul lumii Satanei și venirea Regatului lui Dumnezeu și a prezis asta ca o dovadă a existenței lui în Rai: „Evangelhia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârșitul.” – Matei 24:14.

²⁶ În final, Isus Hristos a murit ca martir, ca martor al Împărăției lui Dumnezeu, crezând în dedicarea sa în voia Domnului, crezând în ungera lui întru propovăduirea Împărăției. Înainte ca mulții preoți evrei ai guvernatorului roman Pilat din Pont să îl refuze pe Isus spunând: "Noi n-avem alt împărat decât pe cezarul!" Și când Isus a murit pe Cruce, deasupra capului lui stătea scris: "Isus din Nazaret, Împăratul iudeilor." (Ioan 19:15, 19) Aceasta s-a întâmplat vineri, Nisan 14, 33 d.H., în mijlocul celei de-a șaptesprezecea săptămâni a anilor așa cum fusese prevăzut de Daniel 9:26, 27. În momentul morții sale a început un cutremur și îndată perdeaua dinăuntrul Templului din Ierusalim s-a rupt în două, de sus până jos. – Matei 27:51.

²⁷ Acel „șarpe original”, Satana Diavol, pângărise Sămânța femeii lui Dumnezeu în călcâi; dar în zadar! Iehova Dumnezeu nu putea rupe legământul cu moștenitorul lui David, Isus Hristos, pentru împărăție. Nu își putea încălca promisiunea, conform căreia Sămânța femeii Sale îl va lovi pe

²¹ De ce nu a arătat Isus ipocrizie când i-a învățat pe discipoli să se roage: „Vie Împărăția Ta; facă-se voia Ta, precum în cer și pe pământ.”?

²² Ce a semnat botezul lui Ioan în general, și al lui Isus în particular, și deci în numele a ce s-a dedicat Isus lui Dumnezeu?

²³ În ce fel era diferit botezul început în Isus de botezul lui Ioan asupra evreilor pocăiți?

²⁴ Știind ce și sub influența a ce a refuzat Isus oferta Satanei de a îi ceda regatele acestei lumi?

²⁵ După întemnițarea lui Ioan, ce început Isus să propovăduiască și ce a mărturisit ca dovadă a venirii Împărăției lui Dumnezeu?

²⁶ Cum a devenit proeminentă ideea de regat la execuția lui Isus și ce s-a întâmplat când a murit?

²⁷ De ce a fost în zadar că Satana l-a rănit pe Isus în călcâi și cum a fost acum Isus declarat Fiu al lui Dumnezeu?

²⁸ Pentru a deveni ce a fost Isus înviat și ce a făcut acesta apoi?

Șarpe în cap. Îl inițiasse de asemenea întru viața spirituală din ceruri coborându-se asupra lui cu Duh Sfânt, după botezul său cu apă. Mai rămânea să își facă unsoarele Fiul să se nască în Rai. La exact momentul prezis, la a treia zi după moartea sa, Tatăl ceresc l-a ridicat la ceruri, „primul născut din moarte”, făcându-l astfel Fiul divin nemuritor ceresc al lui Dumnezeu. „Fiul Său, născut din sămânța lui David, în ce privește trupul, iar în ce privește duhul sfințeniei, dovedit cu putere că este Fiul lui Dumnezeu, prin învierea morților; adică pe Isus Hristos, Domnul nostru.” – Coloseni 1:18; Romani 1:3, 4.

²⁸ Prin puterea irezistibilă a lui Dumnezeu, Isus a fost ridicat prin botezul său în moarte, pentru a putea face voia Tatălui său mai departe în Rai. A devenit o „nouă creație” în orice sens. A înviat ca un spirit, cu un corp spiritual, „El a fost omorât în trup, dar a fost înviat în duh.” (1 Petru 3:18) Datorită acestei învieri spirituale, el se putea ridica la ceruri în cea de-a patruzecia zi după înviere, să apară în fața lui Dumnezeu în numele celor care cred în el și să stea de-a dreapta lui Dumnezeu, ca „Domnul” lui David. – Evrei 9:24; 10:12.

CAPITOLUL 7: SFINȚII CARE VOR CONDUCE

¹ Isus Hristos i-a adunat pe primii săi ucenici dintre bărbații și femeile pe care Ioan Botezătorul îi pregătise pentru venirea lui. Îngerul Gabriel spusese că Ioan avea “să gătească Domnului un norod bine pregătit pentru El.” (Luca 1:13-17) Când Isus, după botez, s-a întors după cele patruzeci de zile petrecute postind, rugându-se și fiind ispitit de diavol în deșertul Iudeii, Ioan l-a văzut venind și a zis: "Iată Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii! (Ioan 1:29). A doua zi doi dintre ucenicii lui Ioan, Andrei și Ioan fiul lui Zebedei, au început să îl urmeze pe Isus. Andrei a găsit pe fratele său Simon Petru și "i-a zis ‘Noi am găsit pe Mesia’ (care tâlmăcit înseamnă Hristos)". Simon Petru a văzut că aceasta era adevărat și a început să îl urmeze pe Mesia promis, sau Hristos. Mai târziu Isus l-a găsit pe Filip din Betsaida și i-a zis: "Vino după Mine." Dornic să răspândească vestea cea bună, Filip l-a găsit pe Natanael. Lui Isus i se arătase dinainte acest Natanael, care apoi a zis: "Rabi, Tu ești Fiul lui Dumnezeu, Tu ești Împăratul lui Israel!" – Ioan 1:35-49.

² Este clar că Isus a fost recunoscut de către ucenicii săi ca Hristos sau Mesia promis chiar de la început. De fapt, Ioan Botezătorul le-a spus ucenicilor săi pe malul Iordanului că îl botezase pe Isus și că văzuse spiritul lui Dumnezeu pogorându-se întrupat deasupra lui Isus, și astfel fusese martor la faptul că “El este Fiul lui Dumnezeu.” (Ioan 1:29-34). Ucenicii lui Ioan credeau aceasta când Ioan i-a îndrumat spre Isus “Mielul lui Dumnezeu.” Totuși, Isus nu a spus norodului ca el ar fi Mesia sau Hristos, deși a zis că este Fiul lui Dumnezeu, și s-a referit de mai multe ori la Tatăl său ceresc care îl trimisese. Părerile despre el ale evreilor care l-au auzit propovăduind și l-au văzut făcând minuni erau împărțite. Dar oare primii săi ucenici erau la fel de convinși în ceea ce îl privea pe Isus ca și la început? În al treilea an de predicat, pe când erau în părțile Cezareii lui Filip, Isus i-a întrebat: "Dar voi, cine ziceți că sunt?" Simon Petru a răspuns: "Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui Viu!" Isus a zis ferice de Petru, căci Tatăl ceresc îi descoperise aceasta. Apoi Isus a adăugat: "Și Eu îți spun: tu ești Petru [*Petros*, în greacă], și pe această piatră [*petra*, în greacă] voi zidi Biserica Mea, și porțile Locuinței morților nu o vor birui." – Matei 16:13-18.

³ Petru îi contrazice pe teologii romano-catolici, care pretind că Isus ar fi spus aici că Petru era “piatra” pe care se înalță casa duhovnicească, congregația. În prima sa scrisoare, Petru respinge ideea că el ar fi piatra (*petra*), referindu-se la Isus Hristos și scriind: "Apropiați-vă de El, Piatra vie lepădată de oameni, dar aleasă și scumpă înaintea lui Dumnezeu. Și voi, ca niște pietre vii, sunteți zidiți ca să fiți o casă duhovnicească, o preoție sfântă și să aduceți jertfe duhovnicești, plăcute lui Dumnezeu, prin Isus Hristos." (1 Petru 2:4, 5) Petru era doar o piatră vie în acea casă duhovnicească înălțată pe Isus Hristos. Cu privire la asta, Pavel e de acord cu Petru, spunând: "Toți au mâncat aceeași mâncare duhovnicească și toți au băut aceeași băutură duhovnicească, pentru că beau dintr-o stâncă duhovnicească [*petra*] ce venea după ei; și stânca [*petra*] era Hristos." (1 Corinteni 10:3, 4) Așadar Isus Hristos vorbea despre sine ca “piatra” sau *petra*; și el, “Hristos, Fiul lui Dumnezeu cel viu”, este temelia pe care își înalță congregația, pe care porțile Locuinței morților nu o vor birui. Porțile Locuinței morților, care este locul de veci al tuturor oamenilor, nu l-au biruit pe Isus Hristos, deoarece în a treia zi după ce a murit și a fost îngropat, Dumnezeu Atotputernic l-a ridicat din morți.

⁴ Isus nu a răsturnat sinagoga evreiască cu scopul de a întemeia congregația creștină, cu el ca piatră simbolică de temelie. De multe ori Isus a predicat în sinagogile evreiești. (Matei 4:23; 9:35; 12:9; 13:54) După ce a fost trădat, dat pe mâna dușmanilor și adus în fața Marelui Tribunal Evreiesc din Ierusalim, acuzat de erezie și blasfemie, Isus i-a spus marelui preot Ana: "Eu am vorbit lumii pe față; totdeauna am învățat pe norod în sinagogă și în Templu, unde se adună toți iudeii, și n-am spus nimic în ascuns." (Ioan 18:19, 20) Așadar, înainte de țintuirea și învierea lui din morți, Isus nu și-a organizat ucenicii într-o congregație, casă duhovnicească sau altar al lui Dumnezeu.

¹ Cum i-a găsit Isus pe primii ucenici, și ce au zis ei despre el atunci?

² Ce cuvinte arată că apostolii lui Isus erau de aceeași părere spre sfârșitul misiunii lui, și ce i-a zis Isus lui Petru?

³ Cine este piatra menționată aici, așa cum arată chiar Petru?

4. Ce arată dacă Isus a răsturnat sinagoga pentru a întemeia congregația creștină?

"CINA DOMNULUI"

⁵ Era joi, în noaptea de Paște, ziua 14 în luna Nisan a anului 33 d.Chr., aniversarea primului Paște al israeliților, sub Moise, în Egipt, chiar înainte de mântuirea lor. Isus i-a adunat pe cei doisprezece apostoli să sărbătorească într-o cameră mare, în Ierusalim. La masă, le-a spus: "Am dorit mult să mănânc paștile acestea cu voi înainte de patima Mea; căci vă spun că de acum încolo nu le voi mai mânca, până la împlinirea lor în Împărăția lui Dumnezeu." (Luca 22:14-16) Aceasta însemna literalmente că era ultimul Paște pe care Isus urma să îl petreacă ca evreu după naștere. În timpul acestei mese festive Isus l-a alungat pe Iuda din cameră, permițându-i astfel să îl trădeze în acea noapte.– Ioan 13:21-31.

⁶ După ce ei au terminat de mâncat mielul cu pâine nedospită și cu vin, așa cum cerea legământul lui Iehova cu vechiul popor al lui Israel, Isus le-a spus că a venit timpul pentru o nouă ordine pentru cei cu credință întru Iehova. Isus le-a spus despre un nou legământ și un nou legământ al regatului, și a hotărât ca acestea să fie sărbătorite printr-o nouă cină, pe 14 Nisan în fiecare an, după calendarul mozaic. Apostolul Matei era acolo și a luat parte la această cină, și ne spune ce s-a întâmplat: "Pe când mâncau ei, Isus a luat o pâine; și, după ce a binecuvântat, a frânt-o și a dat-o ucenicilor, zicând: 'Luați, mâncați; acesta este trupul Meu.' Apoi a luat un pahar și, după ce a mulțumit lui Dumnezeu, li l-a dat, zicând: 'Beți toți din el; căci acesta este sângele Meu, sângele legământului celui nou, care se varsă pentru mulți, spre iertarea păcatelor. Vă spun că, de acum încolo nu voi mai bea din acest rod al viței, până în ziua când îl voi bea cu voi nou în Împărăția Tatălui Meu.' După ce au cântat cântarea, au ieșit pe Muntele Măslinilor." – Matei 26:26-30.

⁷ Când Isus le-a spus celor unsprezece apostoli rămași că pâinea era sau însemna trupul său, apostolii au înțeles în mod corect că însemna trupul lui Isus în carne și oase. Isus nu le-a spus apostolilor că biserica pe care urma s-o înalțe, cu el ca piatră de temelie, urma să fie "trupul" său duhovnicesc, iar el să îi fie Capul ceresc. În cele patru relatări ale vieții lui Isus, scrise de Matei, Marcu, Luca și Ioan, Isus e menționat ca folosind cuvântul "congregație" sau "biserică" doar în Matei 16:18; 18:17; dar nu cu sensul de trup duhovnicesc al cărui Cap este el. Deci, în cuvintele sale, "acesta este trupul Meu", el nu se referea la viitorul trup duhovnicesc care este congregația creștină al cărei Cap este el. El se referea la propriul său trup, născut din Fecioara Maria, evreica, trup prin minune pregătit de Dumnezeu.

⁸ Ce urma să se întâmple cu acest trup? Conform Luca 22:19, Isus a spus: "Acesta este trupul Meu care se dă pentru voi; să faceți lucrul acesta spre pomenirea Mea." Aceasta însemna că trupul său omenesc urma să fie oferit într-o jertfă irevocabilă, irepetabilă, pentru apostoli și pentru restul omenirii care va crede în el și îi va primi jertfa. Ca dovadă, Evrei 10:10 arată: "Prin această 'voie' [a lui Dumnezeu] am fost sfințiți noi, și anume prin jertfirea trupului lui Isus Hristos o dată pentru totdeauna." Trupul său omenesc putea fi oferit ca jertfă lui Dumnezeu deoarece era pur, fără de păcat; acest trup era reprezentat de pâinea fără drojdie, căci în Biblie drojdia era un simbol al păcatului. (1 Corinteni 5:8; Evrei 7:26-28) Trupul lui Isus a servit pentru ispășirea păcatelor aceluia, impuri și păcătoși, care vor crede în valoarea și puterea jertfei sale. Petru le reamintește creștinilor: "Hristos a suferit pentru voi și v-a lăsat o pildă, ca să călcați pe urmele Lui. El n-a făcut păcat, și în gura Lui nu s-a găsit vicleșug. ... El a purtat păcatele noastre în trupul Său, pe lemn, pentru ca noi, fiind morți față de păcate, să trăim pentru neprihănire; prin rănilor Lui ați fost vindecați."—1 Petru 2:21-24.

⁹ Acest înțeles clar al pâinii nedospite este confirmat și de sensul pe care îl dă Isus paharului de vin, "rodul viei". Isus le-a dat apostolilor să bea, cu aceste cuvinte: "Acesta este sângele Meu, sângele legământului celui nou, care se varsă pentru mulți, spre iertarea păcatelor." Astfel, vinul era un simbol al sângelui lui Isus. Cât curgea în vinele trupului său omenesc, sângele însemna viața pământescă în toată perfecțiunea sa. Creatorul trupului lui Isus spusese, cu mult timp mai înainte: "Căci viața trupului este în sânge. Vi l-am dat ca să-l puneți pe altar, ca să slujească de ispășire

⁵ Unde și când a petrecut Isus ultima sa cină de Paște, și de ce l-a izgonit pe Iuda Iscariot de acolo?

⁶ Ce a hotărât Isus că trebuie ucenicii săi să sărbătorească pe 14 Nisan în fiecare an, și cum descrie Matei aceasta?

⁷ La ce trup se referă cuvintele lui Isus spuse în timp ce mâncau pâinea?

⁸ Ce urma să se întâmple cu trupul său omenesc, și cu ce scop?

⁹ Ce urma să se întâmple cu sângele lui Isus, și de ce?

pentru sufletele voastre, căci prin viața din el face sângele ispășire." (Levitic 17:11) Vărsarea sângelui lui Isus ar fi însemnat moartea sa ca om. Deoarece era vorba despre păcate omenești, era necesar să se verse pe altarul lui Dumnezeu sângele unei jertfe omenești pure, "căci este cu neputință ca sângele taurilor și al țapilor să șteargă păcatele." (Evrei 10:4) Isus știa ce trebuie să facă cu sângele său, deoarece știa porunca lui Dumnezeu: "Fără vărsare de sânge nu este iertare."— Evrei 9:22.

¹⁰ Legământul de care le vorbea Isus apostolilor cerea această jertfă. Dar ce legământ era acesta? Nu vechiul legământ al Legii cu Dumnezeu care fusese mijlocit de proorocul Moise pe muntele Sinai. La vremea Cinei Domnului, acel legământ al Legii exista de mai bine de o mie cinci sute de ani, căci fusese întărit de sângele vărsat al jertfelor de animale. Referitor la aceasta apostolul Pavel spune: "De aceea și întâiul legământ n-a fost sfințit fără sânge. Și într-adevăr, Moise, după ce a rostit înaintea întregului norod toate poruncile Legii, a luat sânge de viței și de țapi, cu apă, lână stacojie și isop, a stropit cartea și tot norodul și a zis: 'Acesta este sângele legământului care a poruncit Dumnezeu să fie făcut cu voi.' De asemenea, a stropit cu sânge Cortul și toate vasele pentru slujbă. Și, după Lege, aproape totul este curățat cu sânge; și fără vărsare de sânge nu este iertare." (Evrei 9:18-22) De aceea, când vorbea despre sângele său ca "sângele legământului", Isus vroia să spună că un legământ nou și mai mare, născut din sângele lui trupesc pur, urma să înceapă în curând. Conform cu Luca 22:20, Isus a spus: "Acest pahar este legământul cel nou, făcut în sângele Meu care se varsă pentru voi."

¹¹ Vorbind despre acest "nou legământ", Isus a folosit aceleași cuvinte pe care le folosisese Moise când inaugurase vechiul legământ al Legii cu Israelul natural, adică "sângele legământului". La cuvintele lui Isus despre un nou legământ, apostolii trebuie să își fi reamintit promisiunea lui Iehova, din Ieremia 31:31-34: "Iată, vin zile, zice Domnul, când voi face cu casa lui Israel și cu casa lui Iuda un legământ nou; ... Voi pune Legea Mea înăuntrul lor, o voi scrie în inima lor; și Eu voi fi Dumnezeul lor, iar ei vor fi poporul Meu. Niciunul nu va mai învăța pe aproapele sau pe fratele său zicând: 'Cunoaște pe Domnul!', ci toți Mă vor cunoaște, de la cel mai mic până la cel mai mare, zice Domnul; căci le voi ierta nelegiuirea și nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatul lor." Acest nou legământ putea fi o bază pentru iertarea și uitarea de către Iehova Dumnezeu a păcatelor și greșelilor omenești doar dacă se întemeia pe sângele vărsat al unei jertfe omenești pure, la fel de pură ca Adam, omul pur din lăcașul Edenic. Lăsându-și sângele să fie vărsat, Isus, omul perfect, devenea mijlocitorul acestui nou legământ între Dumnezeu și om.

¹² Oamenii care fuseseră primiți în vechiul legământ prin Moise erau israeliți, evrei naturali după trup. Cei primiți în noul legământ trebuie să fie israeliți după spirit, evrei în sinea lor, a căror circumcizie este una a inimii și nu una a prepuțului trupesc, și deci membri ai casei lui Israel în spirit și ai casei lui Iuda în spirit. (Romani 2:28, 29) Acești israeliți sau evrei după spirit alcătuiesc congregația pe care Isus Hristos spunea că o va înălța deasupra lui, ca deasupra unei "stânci" sau *petra*. Fiind o congregație în noul legământ, acești israeliți sau evrei după spirit demonstrează unitatea și asemănarea lor prin a mânca și a bea aceleași lucruri deosebite, așa cum sub Moise poporul lui Iehova "toți au mâncat aceeași mâncare duhovnicească și toți au băut aceeași băutură duhovnicească." —1 Corinteni 10:3, 4.

¹³ Folosind aceasta ca un argument pentru unitatea israeliților duhovnicești între ei și cu Iehova Dumnezeul lor, Pavel mai spune, în ceea ce privește sărbătoarea Cinei Domnului: "Paharul binecuvântat, pe care-l binecuvântăm, nu este el împărțirea cu sângele lui Hristos? Pâinea pe care o frângem, nu este ea împărțirea cu trupul lui Hristos? Având în vedere că este o pâine, noi, care suntem mulți, suntem un trup; căci toți luăm o parte din aceeași pâine." (1 Corinteni 10:16, 17) Deși congregația Israelului spiritual cuprinde mulți membri, 144.000 de membri în cele din urmă, ei sunt un tot unitar și integrat. Ei demonstrează această unitate când împart sau mănâncă o pâine

¹⁰ Care era legământul la care se referea Isus, vorbind despre sângele său, și ce a arătat el prin aceasta că urma să se întâmple?

¹¹ Când Isus a vorbit despre noul legământ, la a cui profetie trebuie să se fi gândit apostolii, și pe ce trebuie să se întemeieze acest legământ pentru a permite iertarea păcatelor?

¹² Spre deosebire de poporul vechiului legământ al Legii, cine sunt cei incluși în noul legământ, și în ce fel se arată unitatea și asemănarea lor?

¹³ Când se sărbătorește Cina Domnului, cum își arată congregația unitatea, deși e alcătuită din mulți membri, așa cum arată apostolul Pavel?

nedospită, la aniversarea anuală a Cinei Domnului. Acea pâine este un simbol al trupului sacrificat al lui Isus Hristos, din care ei se împărtășesc cu toții, prin mijlocirea credinței lor vii, în fiecare zi a anului. Paharul simbolic pentru care ei îl binecuvântează pe Dumnezeu de asemenea reprezintă ceva ce ei împărtășesc, și anume sângele prețios al lui Isus Hristos. Prin credință în sângele lui ei dobândesc iertarea păcatelor și justificare, adică sunt numărați printre cei dreți în fața lui Iehova Dumnezeu. "Dar Dumnezeu Își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi. Deci cu atât mai mult acum, când suntem socotiți neprihăniți, prin sângele Lui, vom fi mântuiți prin El de mânia lui Dumnezeu." (Romani 5:8, 9) Rasa, culoarea pielii, nația, limba, starea în societate nu pot dezbina această congregație.—Galateni 3:28, 29.

¹⁴ Cina Domnului atrage pregnant atenția asupra sacrificiului lui Isus Hristos, mai ales în numele congregației sale de israeliți întru spirit. Datorită acestei jertfe omenești pure, care a fost oferită lui Iehova Dumnezeu și din care ei se împărtășesc prin credință, ei nu pot lua parte la acte de idolatrie, ci trebuie să arate credință doar față de Dumnezeu. Masa Cinei Domnului cu cupa de vin sunt simbolul "mesei lui Iehova" și al "cupei lui Iehova". Cupa Cinei reprezintă sângele legământului lui Isus. Sângele său a fost prefigurată de sângele animalelor jertfite, cu care Moise inaugurasă vechiul legământ al Legii, cu mult timp înainte. Așa cum se arată în Exodul 24:3-8, sângele cu care s-a consfințit acel vechi legământ includea sângele unor ofrande de împăcare sau "jertfe de credință lui Iehova." Când se ofereau ofrande de împăcare sau credință, sângele, grăsimea și organele jertfei erau oferite lui Iehova; preotul care oficia la altar primea o porție prescrisă, iar cel care aducea ofranda și cei care erau cu el mâncau restul. (Leviticul 3:1-17; 7:11-15, 28-34) În acest fel, prin ofrandele lor de credință, vechii israeliți se împărtășeau din mâncare cu Iehova Dumnezeu la masa altarului său. În același fel israeliții întru spirit, când sărbătoresc Cina Domnului, sunt în împărtășire nu numai unul cu celălalt, ci, ceea ce e mai important, cu Dumnezeu. Ei nu pot în același timp să se ocupe cu idolatria și astfel să fie în împărtășire cu dracii. Pavel spune:

¹⁵ "Uitați-vă la Israelul după trup: cei ce mănâncă jertfele nu sunt ei în împărtășire cu altarul? Deci ce zic eu? Că un lucru jertfit idolilor este ceva? Sau că un idol este ceva? Dimpotrivă, eu zic că ce jertfesc Neamurile jertfesc dracilor, și nu lui Dumnezeu. Și eu nu vreau ca voi să fiți în împărtășire cu dracii. Nu puteți bea paharul Domnului și paharul dracilor; nu puteți lua parte la masa Domnului și la masa dracilor."—1 Corinteni 10:18-21; Maleahi 1:6-8, 12, AS.

¹⁶ Sărbătoarea Cinei Domnului în a paisprezecea zi a lunii Nisan în fiecare an, după calendarul lunar, trebuie să îi întărească pe credincioși în a se abține de la orice formă de idolatrie, și în a oferi credință doar Dumnezeului singur viu și adevărat, Iehova, care ni l-a dat pe Mielul său Isus Hristos. Isus nu le-a spus ucenicilor săi să îi sărbătorească nașterea, a cărei dată nici nu este exact precizată în Biblie, deoarece a sărbători zilele de naștere trupești era un obicei păgân. Totuși, el a poruncit congregației sale credincioase de israeliți întru spirit să țină o sărbătoare. Aceasta era "Cina Domnului" pe care Isus a instituit-o în Ierusalim în acea noapte de Paști. El "a luat o pâine. Și, după ce a mulțumit lui Dumnezeu, a frânt-o și a zis: 'Luați, mâncați; acesta este trupul Meu care se frânge pentru voi; să faceți lucrul acesta spre pomenirea Mea.' Tot astfel, după Cină, a luat paharul și a zis: 'Acest pahar este legământul cel nou în sângele Meu; să faceți lucrul acesta spre pomenirea Mea, ori de câte ori veți bea din el'." Și apostolul Pavel comentează aceasta, spunând: "Pentru că, ori de câte ori mâncați din pâinea aceasta și beți din paharul acesta, vestiți moartea Domnului, până va veni El." (1 Corinteni 11:23-26) În acest fel Isus ne-a învățat să îi sărbătorim moartea, și nu nașterea.

¹⁷ În semn de supunere față de această înțelegere și poruncă a Domnului Isus Hristos, poporul ales, născut întru spirit al lui Iehova, pe care el i-a adus în noul său legământ, a sărbătorit Cina Domnului an de an, aniversând ziua când Isus a creat aceasta, 14 Nisan, începând cu anii 1870, conform relatărilor scrise.*

¹⁴ La ce anume fac referință pâinea și paharul, și cu cine se împărtășesc de fapt participanții, și de ce de aceea nu pot ei face acte de idolatrie?

¹⁵ Cum arată Pavel aceasta celor care sărbătorească Cina Domnului?

¹⁶ De la ce trebuie cina anuală să îi întărească pe participanți în a se abține, și în amintirea a ce sărbătorească ei?

¹⁷ Când și cât de des au sărbătorit martorii moderni ai lui Iehova Cina Domnului, și începând de la ce dată, conform relatărilor?

¹⁸ În pâinea nedospită și vinul folosit în acea zi ei au descoperit, recunoscători din toată inima, corpul trupesc pur și sângele Domnului Isus. Ei s-au trudit să arate respectul cuvenit și mulțumirea cuvenită înspre aceste prețioase mijloace de a se mântui, încât să nu se împărtășească din simboluri într-un mod nevrednic. Ei și-au amintit cuvintele apostolului Pavel: "De aceea, oricine mănâncă pâinea aceasta sau bea paharul Domnului în chip nevrednic, va fi vinovat de trupul și sângele Domnului. Fiecare să se cerceteze, dar, pe sine însuși, și așa să mănânce din pâinea aceasta și să bea din paharul acesta. Căci cine mănâncă și bea își mănâncă și bea osânda lui însuși, dacă nu deosebește trupul Domnului. Din pricina aceasta sunt între voi mulți neputincioși și bolnavi, și nu puțin dorm. Dacă ne-am judeca singuri, n-am fi judecați. Dar, când suntem judecați, suntem pedepsiți de Domnul, ca să nu fim osândiți odată cu lumea."—1 Corinteni 11:27-32, 20, 21.

¹⁹ Mai ales de când s-a sărbătorit Cina Domnului, duminică 20 martie, 1932, după apusul soarelui, mari mulțimi de oameni, "celelalte oi" ale Pastorului cel Drept Isus Hristos, au participat la sărbătoarea anuală, nu ca să se împărtășească din simboluri, ci ca să asiste. De exemplu, s-a scris că la sărbătoarea de joi, 3 aprilie, 1958, după apusul soarelui, 1.150.000 de oameni s-au strâns la locurile de întâlnire ale martorilor lui Iehova, peste tot în lume. Din acest număr, doar 15.000 s-au împărtășit cu pâine și vin. "Marea mulțime" a celorlalte oi nu s-a împărtășit, deoarece au considerat că nu sunt parte din congregația spirituală de israeliți întru noul legământ consfințit de sângele lui Isus. Ei mai știu, de asemenea, că Isus a fondat această cină cu cei care urmau să fie primiți în legământul Regatului. În timpul discuției la masă, după cină, Isus le-a spus celor unsprezece apostoli credincioși: "Voi sunteți aceia care ați rămas neconținut cu Mine în încercările Mele. De aceea vă pregătesc Împărăția, după cum Tatăl Meu Mi-a pregătit-o Mie, ca să mâncați și să beți la masa Mea în Împărăția Mea și să ședeți pe scaune de domnie, ca să judecați pe cele douăsprezece seminții ale lui Israel." (Luca 22:28-30) "Celelalte oi" care au asistat au dovada în Scriptură că ei nu sunt parte din acel legământ al Regatului.

²⁰ Este adevărat că acești unsprezece apostoli au fugit și l-au abandonat pe Isus când a fost arestat mai târziu în noaptea aceea în grădina Ghetsimani. Dar după ce a fost ridicat din morți în dimineața de 16 Nisan, Isus le-a apărut ucenicilor săi înspăimântați, care se adunaseră într-o cameră sub pământ. Patruzeci de zile după aceea, Isus le-a apărut pentru ultima dată. El le-a spus că regatul lui Dumnezeu nu va fi redat poporului pământesc al lui Israel și i-a învățat să rămână în Ierusalim până când spiritul sfânt al lui Dumnezeu se va pogorî asupra lor. Apoi, în fața lor, s-a înălțat spre ceruri și a dispărut. Doi îngeri au apărut apoi și le-au spus: "Acest Isus, care S-a înălțat la cer din mijlocul vostru, va veni în același fel cum L-ați văzut mergând la cer." (Faptele 1:1-11) Zece zile după aceea, în ziua sărbătorii de Rusalii la Ierusalim, Isus Hristos a început să boteze cu sfântul duh, de la dreapta Tatălui în ceruri. Prin puterea Dumnezeiască, Isus a pogorât sfântul duh peste cei 120 de ucenici adunați. Ei au fost astfel născuți întru spirit să fie copiii spirituali ai lui Dumnezeu și au fost aduși în neamul nou-născut al Israelului spiritual.

²¹ Ca israeliți întru spirit ei au fost incluși în noul legământ prin sângele vărsat al lui Isus Hristos Mijlocitorul și au fost făcuți poporul numelui lui Iehova, martorii săi. Ei au fost unși să fie moștenitorii Regatului cu Isus Hristos și au fost astfel incluși în legământul Regatului cu el, Moștenitorul și Domnul Regelui David. Astfel, unși cu har, ei au fost împuterniciți și hirotonisiți să predice vestea cea bună a Regatului printre toate popoarele. Prin puterea sfântului duh de a consacra ei au fost făcuți "sfinți" sau cuvioși, "un neam sfânt."—Faptele 2:1-38; Romani 8:15-17; 1 Ioan 2:20, 27; 1 Petru 2:9.

ORGANIZAREA CONGREGAȚIEI PE TEMELIA DE STÂNCĂ

²² În acea zi de Rusalii când și-a botezat ucenicii pe pământ cu sfântul duh, Isus a început construcția congregației sale, deasupra temeliei de piatră (*petra*) care era El. Cu mult timp mai

¹⁸ Cum au încercat ei să se împărtășească, fără a atrage Mânia Domnului asupra lor?

¹⁹ Ce mare mulțime de oameni participă, mai ales de la 1932, la sărbătoarea Cinei Domnului, și de ce?

* Vezi *Zion's Watch Tower*, numărul din aprilie, 1980, pagina 8, sub titlul "Christ Our Passover," alineatul 3.

²⁰ Ce a făcut Isus cu cei unsprezece apostoli care l-au părăsit dușmanilor, și când au fost ei aduși în neamul lui Israel după spirit?

²¹ În ce legământ au fost ei incluși prin sângele lui Isus, și cu ce scop au fost ei unși și sfințiți?

²² Când a început Isus să construiască biserica pe stâncă, și pe cine a folosit ca o a doua temelie?

înainte, Iehova folosisese pe cei doisprezece fii ai lui Iacov (Israel) ca temeliiile neamului lui Israel, alcătuit din douăsprezece triburi. (Facerea 49:1, 2, 28) Folosind aceasta ca model, Isus Hristos i-a folosit pe cei doisprezece apostoli credincioși ca o a doua temelie construită deasupra sa. El a vorbit despre congregația sa ca fiind un oraș cu douăsprezece temelii: "Zidul cetății avea douăsprezece temelii, și pe ele erau cele douăsprezece nume ale celor doisprezece apostoli ai Mielului." (Apocalipsa 21:14) Dar, ca să arate că Isus preaslăvit în ceruri este temelia tuturor lucrurilor, apostolul Pavel spune congregației: "Așadar, voi nu mai sunteți nici străini, nici oaspeți ai casei, ci sunteți împreună cetățeni cu sfinții, oameni din casa lui Dumnezeu, fiind zidiți pe temelia apostolilor și prorocilor [creștini], piatra din capul unghiului fiind Isus Hristos. În El toată clădirea, bine încheată, crește ca să fie un Templu sfânt în Domnul. Și prin El și voi sunteți zidiți împreună, ca să fiți un locaș al lui Dumnezeu, prin Duhul." —Efeseni 2:19-22.

²³ În munca sa de a construi congregația pe temelia de stâncă care era El, Isus nu numai că a înălțat "pietrele vii", ucenicii săi botezați, deasupra sa, ci i-a și orânduit în slujba lui Iehova ca templul sau lăcașul lui Dumnezeu. Aceasta implica numirea a numeroși servitori aparte, și încredințarea lor cu sarcini în congregație. Apostolul Pavel explică aceasta, în următoarele cuvinte despre munca de orânduire a lui Isus în ceruri:

²⁴ "Cel ce S-a coborât [pe pământ] este același cu Cel ce S-a suit mai presus de toate cerurile ca să umple toate lucrurile. Și El a dat pe unii apostoli; pe alții, proroci; pe alții, evangheliști; pe alții, păstori și învățători, pentru desăvârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos, până vom ajunge toți la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos; ca să nu mai fim copii." —Efeseni 4:10-14.

²⁵ Scopul lui Isus în a orândui congregația și în a numi slujitori aparte era pentru desăvârșirea deplină a celor sfinți în vederea lucrării de slujire, ca ei să nu rămână precum copii întru ale spiritului, ci să ajungă la starea de om mare în unire cu Hristos. Ei trebuie cu toții să devină "persoane de vârstă înaintată" în sensul duhovnicesc creștin, "bătrâni" sau oameni bătrâni cu toții, așa cum se arată cei douăzeci și patru de "bătrâni" în viziunea lui Ioan, așezați pe tronuri în jurul tronului ceresc al lui Dumnezeu.—Apocalipsa 4:4,10, RS.*

²⁶ Prima congregație creștină locală a fost întemeiată la Ierusalim. Acolo și-a avut scaunul înalta conducere pământească a "neamului sfânt" al Israelului spiritual, până cu puțin timp înainte de distrugerea orașului Ierusalim în 70 d. Chr. Dar, datorită măreței viziunii care s-a arătat în Ierusalim de Rusalii și după aceea la mii de vizitatori care au trecut la credință, s-au întemeiat congregații în multe alte orașe, orașele și comunități. Numărul acestora a crescut și mai mult după ce s-a permis să se predice vestea bună a Regatului și către ne-evrei, începând cu anul 36 d. Chr. Toate aceste congregații aveau propria lor orânduire pentru întâlniri și munca de predicare. Acolo unde astfel de servicii erau disponibile, fiecare congregație avea episcopi și ajutoare ale acestora, diaconi. De exemplu, cui anume scrie Pavel în orașul Filipi din Macedonia? Iată începutul scrisorii sale către Filipeni: "Pavel și Timotei, robi ai lui Isus Hristos, către toți sfinții în Hristos Isus care sunt în Filipi, împreună cu episcopii și diaconii." (Filipeni 1:1) Pavel mai atrage atenția și asupra episcopilor congregației din Efes, în Asia Mică.—Faptele 20: 17-28.

²⁷ Timotei și Tit erau episcopi peste congregații în provinciile care le fuseseră atribuite. În acest sens, cele două scrisori ale lui Pavel către Timotei și scrisoarea sa către Tit sunt de fapt instrucțiuni adresate episcopilor. Totuși, în 1 Timotei 3:1-12 și în Tit 1:5-9, apostolul Pavel însuși calitățile pe care trebuie să le aibă aceia potriviți pentru a fi numiți de Timotei și Tit episcopi și diaconi în congregațiile creștine din lume. Desigur, toți acești slujitori aparte trebuiau să fie "bătrâni" creștini, sau oameni spiritualicește bătrâni. Așa era cu cei doisprezece apostoli; și Petru vorbește despre sine ca despre un "bătrân" sau "prezbiter" (în greacă) când scrie: "Sfătuiesc pe

²³⁻²⁴ Ce a implicat înălțarea de către Isus a bisericii deasupra sa, și cum a explicat Pavel aceasta în Efeseni 4:10-14?

²⁵ Care era scopul lui Isus în a orândui congregația și a numi slujitori aparte pentru aceasta?

* Vezi capitolul 1, paginile 6-7.

²⁶ Cum au fost întemeiate multe congregații în afara Ierusalimului, și ce aveau aceste congregații, acolo unde erau oamenii potriviți?

²⁷ De ce sunt speciale scrisorile lui Pavel către Timotei și Tit, și ce primă condiție trebuiau să îndeplinească toți acei slujitori aparte în congregații, înainte de a fi numiți?

prezbiterii dintre voi, eu, care sunt un prezbiter [*presbyteros*, în greacă] ca și ei, un martor al patimilor lui Hristos și părtaş al slavei care va fi descoperită:—1 Petru 5:1.

²⁸ În mod necesar, grupul de conducători din Ierusalim nu cuprindea decât "bătrâni" sau "prezbiteri" sau "bărbați bătrâni." Aceștia nu erau doar "cei doisprezece apostoli ai Mielului", dar și alți slujitori ai congregației de acolo. Faptele 15:1, 2, 6, 22, 23 arată că, atunci când congregația din Antiohia, Siria, a supus o problemă contestată grupului de conducători din Ierusalim, "apostolii și bătrânii [*prezbiterii*] s-au adunat laolaltă, ca să vadă ce este de făcut." După ce au luat o decizie în privința problemei disputate, "apostolii și bătrânii" au hotărât să trimită câțiva oameni aleși anume cu o scrisoare care să explice decizia lor. Scrisoarea lor începea astfel: "Apostolii, prezbiterii și frații: către frații dintre Neamuri care sunt în Antiohia, în Siria și în Cilicia". Dar cum toți aceștia au devenit "bătrâni"?

²⁹ Printre membrii congregațiilor creștine, termenul de "bătrân" a devenit un titlu și "patriarhia" a devenit o funcție sau slujbă în care sunt numiți oameni. Confirmând aceasta, organizațiile religioase care au astfel de bătrâni și patriarhii invocă Faptele 14:23 (AS), care povestesc despre Pavel și Barnabas ca fondatori de congregații: "Au rânduit prezbiteri în fiecare biserică și, după ce s-au rugat și au postit, i-au încredințat în mâna Domnului, în care crezuseră." Și la fel în Tit 1:5 (RS): "Te-am lăsat în Creta ca să pui în rânduială ce mai rămâne de rânduit și să așezi prezbiteri în fiecare cetate, după cum ți-am poruncit". Totuși, oare înseamnă aceasta numirea unor oameni ca patriarhi ca funcție, sau numirea unor oameni care erau deja bătrâni în sensul necesar al cuvântului în funcții sau slujbe de servire în congregații? Poate fi "patriarhia" căpătată prin numire?

³⁰ Se scrie că în vremurile vechi ale proorocului Moise, congregația Israelului natural avea "bătrâni." Iehova Dumnezeu l-a trimis dinadins pe Moise la acești "bătrâni" sau oameni în vârstă ai Israelului. (Exodul 3:16,18) Dar erau acei bătrâni numiți în funcție sau oare ei deveniseră bătrâni, în trup și înțelepciune? *The Jewish Encyclopedia*, volumul V (din 1910), pagina 92, la cuvântul "Bătrân," spune:

În epocile primitive vârsta era o condiție necesară a autorității. Nu numai printre vechii evrei, ci și printre alte popoare ale antichității, bătrânii poporului sau tribului alcătuiau clasa conducătoare. Instituția bătrânilor exista la egipteni (Facerea 1.7), la madianiți (Numeri 22:7), și mai târziu la greci (*gerontes* sau *presbyteroi*) și la romani ("patres" sau "senatus"). . . . bătrânii ocupau un loc important atât în treburile interne cât și în politica poporului evreiesc. Nu este sigur dacă ei erau aleși de popor, deși erau considerați reprezentanții poporului . . . Poziția și funcția bătrânilor nu este nicăieri clar definită.

³¹ Acum, în ceea ce privește congregația creștină sau congregația Israelului spiritual, un lucru este cert, conform Efeseni 4:13, 14 și 1 Corinteni 3:1-3 și Evrei 5:11-14: Un om devine un "bătrân" sau "prezbiter" creștin prin evoluția și dezvoltarea sa spirituală, nu doar prin vârstă sau numire în funcție. Conform cerințelor înșiruite de Pavel în 1 Timotei 3:1-12 și Tit 1:5-9, episcopii și diaconii sunt numiți dintre "bătrânii" în ale spiritului. În acest sens, deci, cei cu puterea de a numi îi numesc pe bătrâni, nu pentru a fi bătrâni, ci pentru a fi slujitori de răspundere în și asupra congregației.

³² Totuși, cine are puterea de a numi sau hirotonisi bătrâni în funcții de slujire a congregației? În a doua jumătate a secolului al nouăsprezecelea, s-a sugerat că congregațiile înseși sunt autorizate de Sfintele Scripturi să își hirotonisească proprii lor "bătrâni."* S-a arătat că în Faptele 14:23, când se face referire la numirea sau hirotonisirea bătrânilor în fiecare biserică, cuvântul în textul original în greacă este *kheirotonein* și că acest cuvânt în greacă "înseamnă 'a alege prin ridicarea mâinii', încă forma uzuală de a vota. Această definiție este dată în cartea *Analytical*

²⁸ În mod necesar, din ce era alcătuită înalta conducere din Ierusalim, și ce arată că includea și alți membri în afară de cei doisprezece apostoli?

²⁹ Ce au ajuns să fie "bătrânii" și "patriarhia" în lumea creștină, și ce întrebări se ridică asupra textelor referitoare la ei, Faptele 14:23 și Tit 1:5?

³⁰ La cine anume l-a trimis Iehova pe Moise, și ce spune *The Jewish Encyclopedia* despre "bătrâni"?

³¹ Cum devine cineva un "bătrân" creștin, și deci în ce fel sunt numiți "bătrânii"?

³² Cine, așa cum s-a dezbătut în a doua jumătate a secolului al nouăsprezecelea, avea autoritatea de a numi bătrânii, și prin ce metodă?

* Vezi cartea *The New Creation*, de C. T. Russell, copyright 1904, paginile 276-282.

Bible Concordance a profesorului Young. Deoarece aceasta poate fi considerată o autoritate prezbiteriană, vom mai oferi și definiția formulată în *Exhaustive Concordance* a lui Strong, care poate fi considerat o autoritate metodistă. Cea de a doua definește rădăcina cuvântului—'Cineva care întinde mâna, sau votează (prin ridicare de mână).' "**

³³ Aceste definiții, totuși, iau în considerare doar sensul primitiv sau timpuriu al verbului grecesc *kheirotonein*. Pe măsură ce limba greacă s-a dezvoltat, sensul cuvântului s-a extins odată cu trecerea timpului.

³⁴ *A Greek-English Lexicon*, de Liddell și Scott, într-o nouă ediție de Jones și McKenzie, retipărită în 1948, definește *kheirotonein* după cum urmează: "a ridica mâna, cu scopul de a vota, într-o adunare, ... II. cu persoană la acuzativ, a vota, și anume prin ridicare de mâini, . . . b. mai târziu, în general, a numi, . . . a numi într-o funcție în Biserică, presbyterous Faptele Apostolilor 14:23, compară 2 Epistolă către Corinteni 8:19 (pasiv)."

³⁵ Această informație este confirmată de *A Greek and English Lexicon to the New Testament*, de John Parkhurst, într-o nouă ediție (1845) de J. R. Major, pagina 673, unde se arată: "III. A alege prin vot sau sufragiu, indiferent de mod. Apare 2 Corinteni 8:19. IV. Urmărit de acuzativ, a numi sau a institui într-o funcție, deși fără sufragiu sau voturi. Apare Faptele 14:23."

³⁶ Ca dovadă a celui de-al doilea sens - cel de a numi fără voturile celorlalți membri ai congregației - istoricul evreu Josephus a scris *Antichități iudaice*, în greaca obișnuită, în vremea apostolilor lui Hristos, în a doua jumătate a primului secol d. Chr. În Cartea 6 și în Capitolele 4 și 13, Josephus folosește verbul grecesc *kheirotonein* când spune că Regele Saul al Israelului a fost numit de Dumnezeu. Biblia nu afirmă cum că congregația lui Israel l-ar fi votat pe Saul Rege prin ridicare de mâini. Proorocul Samuel l-a uns pe Saul rege și Saul a devenit cel uns numit (*kheirotonein*) de Iehova Dumnezeu.** Prin urmare, pe vremea apostolilor, verbul grec folosit în Faptele Acts 14:23 și în 2 Corinteni 8:19 ajunsese să însemne a fi hirotonisit sau a fi numit chiar și de către o singură persoană, fără confirmarea sau aprobarea celorlalți prin voturi cu ridicarea de mâini.

³⁷ Pe când Faptele 14:23 afirmă "ei au rânduit prezbiteri în fiecare biserică" și folosește verbul grecesc *kheirotonein*, apostolul Pavel a însărcinat o persoană, pe episcopul Tit, "să așezi prezbiteri în fiecare cetate, după cum ți-am poruncit." Nu s-au ținut alegeri pentru a-i numi pe acei bătrâni în funcții, alegeri în care Tit să fi obținut votul unei majorități a congregației, prin ridicare de mâini, pentru sau împotriva candidaților. Aceea ar fi fost metoda democratică. Dar numirea conform poruncilor lui Pavel, care era un membru cu har al ierarhiei superioare creștine, era metoda teocratică. (Tit 1:5) De aceea textul grecesc din Faptele 14:23 nu poate fi interpretat corect ca confirmând metoda democratică sau congregațională prin opoziție cu numirea teocratică.

³⁸ Izraeliții întru spirit, care sunt parte a noului legământ de a fi un neam pentru numele lui Iehovah, sunt "sfinții" săi. Ei alcătuiesc un lăcaș viu în care el să dănuie în spirit. Ei trebuie să fie rânduiți pe Isus Hristos temelie de "piatră" și cei doisprezece apostolici ai săi, în armonie cu orânduirea teocratică, iară nu cu cea democratică. Calea democratică cere o orânduire unde puterea și autoritatea să izvorască de la popor. Calea teocratică cere o orânduire condusă din vârf, de la Ființa Supremă în jos. Aceasta este calea pură, lină și bună pentru "lăcașul" viu al sfinților lui Iehova. Aceasta este calea preaferită în care ei să fie orânduți pentru a sluji pe pământ ca martorii lui Iehova. Slujind cu credință până la moarte, ei vor domni și conduce cu Isus Hristos în ceruri. Astfel legământul pentru Regatul întru care ei au fost unși de Dumnezeu va fi împlinit.

** *The New Creation*, pagina 276, alineatul 2. Vezi și *Zion's Watch Tower* din 15 martie, 1906, pagina 91, alineatele 7, 8.

³³⁻³⁵ Care era singurul sens al *kheirotonein* luat în considerare de definițiile date, și ce alte sensuri mai târzii sunt menționate ca valide de două lexicoane greco-engleze?

³⁶ Ce înțeles avea acest verb grecesc pe vremea apostolilor, așa cum dovedește *Antichități iudaice* de Josephus?

³⁷ Referitor la sensul din Faptele 14:23, ce a poruncit Pavel să facă cineva, în Tit 1:5, și cum anume, și de aceea cum poate fi Faptele 14:23 incorect interpretat?

³⁸ De ce nu este metoda democratică cea potrivită pentru lăcașul viu al lui Iehova pe pământ, și cum vor fi răsplătiți cei sfinți pentru slujirea lor cu credință pe pământ?

CAPITOLUL 8: „MICUL CORN” CARE A RĂSTURNAT PUTERILE

¹ De la nemiloasa săvârșire a vieții și până la a primi împărăția fără sfârșit asupra acestui pământ – e însumarea experienței fără seamăn a celor drepti care Îl au pe Domnul Cel Preamărit, așa cum i s-a arătat profetului Daniel. Gloria poleită în aur a puterii babiloniene era pe cale să își piardă strălucirea. Ultima dintre dinastiile sale de regi caldeeni se afla la tron. Era primul an de domnie al lui Belșatar, rege al Babilonului. Visele și profețiile lui Daniel în acel an al sfârșitului Babilonului ca a treia putere a lumii au de-a face în parte cu decăderea acelei lumi. Deci venise vremea ca acel vis să-i apară lui Daniel înaintea ca Babilonul să se prăbușească de pe înaltul său tron. Urmașii celor sfinți ce l-au cunoscut pe Iehova, precum Daniel, Zerubabel și marele preot evreu Iosua, erau încă ținuți captivi și considerați sclavi în Babilon. Visul și scurta lui revelare angelică l-au alarmat pe Daniel peste măsură. Paloarea i-a coborât în obraz. Însă, pentru că astăzi putem vedea interpretarea visului aproape deplină, privind la cele întâmplate de-a lungul a doua milenii și jumătate și așteptând ca și alte fapte să urmeze, înțelegem neliniștea lui Daniel.

² Iată descrierea făcută de Daniel visului său:

³ „În vedenia mea de noapte am văzut cum cele patru vânturi ale cerurilor au izbucnit pe Marea cea Mare. Și patru fiare mari au ieșit din mare, deosebite una de alta. Cea dintâi semăna cu un leu și avea aripi de vultur. M-am uitat la ea, până în clipa când i s-au smuls aripile; și, sculându-se de pe pământ, a stat drept în picioare ca un om și i s-a dat o inimă de om. Și iată ca o a doua fiară era ca un urs și stătea într-o râna; avea trei coaste în gură între dinți; și i s-a zis: "Scoală-te și mănâncă multă carne!" După aceea m-am uitat mai departe și iată o alta ca un pardos, care avea pe spate patru aripi ca o pasăre; fiara aceasta avea și patru capete și i s-a dat stăpânire. După aceea m-am uitat în vedeniile mele de noapte și iată că era o a patra fiară, nespuse de grozav de înspăimântătoare și de puternică; avea niște dinți mari de fier, mânca, sfărâma și călca în picioare ce mai rămânea; era cu totul deosebită de toate fiarele de mai înainte și avea zece coarne. M-am uitat cu băgare de seamă la coarne și iată că un alt corn mic a ieșit din mijlocul lor, și dinaintea acestui corn au fost smulse trei din cele dintâi coarne. Și cornul acesta avea niște ochi ca ochii de om și o gură care vorbea cu trufie.” (Daniel 7: 2-8, RS)

⁴ Lumea de astăzi cunoaște semnificația „leului” britanic, a „vulturului” american, a „ursului” rusesc, a *long*-ului sau „dragonului” chinezesc sau a „vulturului” cu două capete al Germaniei imperiale. Dar ce evenimente istorice vestesc cele patru fiare din visul lui Daniel? Cuprins de teamă, acesta s-a rugat îngerului ca noi să putem afla astăzi „adevărul privind toate acestea”. Daniel ne spune: „El mi-a vorbit și mi le-a tâlcut astfel: «Aceste patru fiare mari sunt patru împărați care se vor ridica pe pământ.»” Atunci înseamnă că cele patru fiare corespund celor patru metale din visul împăratului Nebucadnețar, pe care Daniel l-a tâlmăcit cu mai bine de 50 de ani în urmă. (Daniel 7:15-17; 2:31-45, RS). Prin cele două vise revelate divin, drumul ce aveau să-l parcurgă marile puteri, începând cu anul 607 î.Hr. și până în zilele noastre, avea să fie de două ori mărturisit, ca prin doi martori.

⁵ Cele patru fiare au ieșit din marea agitată tot astfel cum, sute de ani mai târziu, apostolul Ioan va vedea în visul său bestia cu șapte capete și zece coarne ieșind din abisul mării ca un leopard, dar cu picioare de urs și gură de leu. (Apocalipsa 13:1, 2). În sistemul simbolurilor biblice, marea reprezintă „noroade, gloate, neamuri și limbi”, mulțimile ce împânzesc pământul așa cum apele acoperă bazinele mărilor. Sunt oamenii ce s-au înstrăinat de Iehova prin păcate și prin „domnul puterii văzduhului”, Satana. (Apocalipsa 17:15; Isaia 57:20, 21; Efeseni 2:2) Cele patru vânturi iscate din ceruri, ce agită întinsul mării și le face pe cele patru fiare să iasă la suprafață, întruchipează „spiritele viclene din ceruri” împreună cu Satana, „duhul care lucrează acum în fiii

1. De ce i s-a arătat acel vis lui Daniel chiar în primul an de domnie a regelui Belșatar și cum l-a afectat acest vis pe Daniel ?

2, 3. Cum a descris Daniel visul avut ?

⁴ Ce i-a spus îngerul lui Daniel că simbolizează cele patru fiare, și căror alte simboluri corespund acestea din urmă ?

⁵ În acest vis revelat, ce reprezintă marea și cele patru vânturi ?

neascultători”. Toate acestea își unesc forțele împotriva oamenilor aflați sub puterea Satanei și se revoltă împotriva lui Iehova, ca astfel să domnească puterile simbolizate de cele patru fiare demonice.

⁶ Geneza 10:8-10 arată deslușit că Babilonul, care a devenit cea de-a treia putere a lumii, e reprezentat aici de leul cu aripi de vultur, ridicat nu din rândul oamenilor lui Iehova, ci din Nimrod, „viteaz vânător înaintea lui Iehova”. Astfel fiara „a ieșit din mare”. Regele pe care îl reprezenta era din linia dinastică a regilor caldeeni ai Babilonului, de la Nebucadnețar la Belșatar. Această putere babiloniană a nimicit precum leii noroade și neamuri, inclusiv popoarele lui Iehova din vechiul Israel. – Ieremia 4:5-7; 50:1

⁷ Ajutat parcă de ghearele-i vultuřești, leul înaintează în goana războinică a cuceririlor. (Plângerile 4:19; Habacuc 1:6-8, VA) Către finalul domniei regelui Belșatar, Babilonului i-au fost smulse aripile. Și-a pierdut viteza atacului și agilitatea leului de a continua drept căpetenie a demonicele puteri. Babilonul a fost relativ slăbit, ca un om care nu se poate baza în mișcare decât pe cele două picioare ale sale. I-a fost dată “minte de om” să sălășluiască în corpu-i de fiară, și astfel nu a mai putut să fie rege “printre fiarele pădurii”; își pierduse “inima de leu” (Mica 5:8, AS; 2 Samuel 17:10) A fost înfrânt înaintea ursului din vis, cedând puterea Medo-Persiei.

⁸ “Regele” simbolizat de urs reprezenta linia dinastică a conducătorilor medo-perși de la Darius al Mediei la Darius III Persanul, din 539 Î.Hr. până în 331 Î.Hr. Acesta linie dinastică apăruse în visul lui Nebucadnețar sub forma bustului și a brațelor de argint. Ursul era “ridicat într-o rână” gata să atace, să apuce și să stăpânească, sau să arate că regii persani îl vor supune pe regele Mediei, Darius, care a fost primul și singurul rege med (*mādai*, n.t.) în istoria dinastică a Medo-Persiei. Ursul din vis avea trei coaste între dinți. Ele pot simboliza cele trei direcții în care puterea persană și-a extins cuceririle: spre nord, să prade Babilonul în 539 Î.Hr; către vest, prin Asia Mică în Tracia; și în sud, să cucerească Egiptul. Cum numărul trei este, de asemenea, un simbol al intensității sau al proeminenței, cele trei coaste pot reprezenta lăcomia ursului din vis de a cuceri noi popoare.

⁹ S-a năpustit asupra națiunilor la auzul poruncii: “Scoală și mănâncă mai multă carne”. Devorând Babilonul după vrerea lui Iehova, această a patra putere a lumii putea prin Cyrus cel Mare, Darius I și Artaxerxes I să-i lase pe evreii captivi în Babilon să plece acasă, și să-i ajute să reconstruiască templul lui Iehova la Ierusalim, să reclădească și să repare zidurile orașului sfânt. Ca un urs, această putere și-a mărit trupul cu “o sută douăzeci și șapte de districte”, și astfel, Ahasveros sau Xerxes I, soțul reginei evreice Estera, a domnit din “India până în Etiopia.” (Estera 1:1)

¹⁰ Prin forța invizibilă și neadormită a diavolilor, marea agitată a umanității a zămislit o altă fiară simbolică ce reprezenta cuceritorul lumii, pardosul cu patru aripi și patru capete. Regele pe care-l simboliza era linia dinastică a împăraților macedoneni sau greci, începând cu Alexandru cel Mare. Viteza cu care Alexandru a cucerit Persia, înaintând apoi spre Asia Mică, spre Egipt și în est, către granița vestică a Indiei, poate fi asociată cu viteza unui pardos care își mărește forța și agilitatea cu ajutorul celor patru aripi. (Habacuc 1: 8, VA) Teritoriile pe care le stăpânea erau mai însemnate decât cele ale ursului simbolic. Ele includeau nu numai domeniile Imperiului Persan, ci și Macedonia și Grecia, precum și Tracia. Alexandru a început cucerirea Imperiului Persan în 334 Î.Hr. Atunci când a murit, în ziua de 13 iunie 323 Î.Hr. în Babilon, încă mai nutrea planuri ambițioase. Profeția lui Daniel era corectă când se referea la acest leopard astfel: „se va ridica altă împărăție”; „care va stăpâni peste tot pământul.” – Daniel 7: 6; 2: 39, SR.

¹¹ Pardosul simbolic a devenit unul cu patru capete atunci când Alexandru a murit, iar patru dintre generalii săi au vrut să devină succesori (Diádochi) ai acestuia în anumite părți ale teritoriilor cucerite. În cele din urmă, generalul Seleucos a preluat Mesopotamia și Siria; generalul Ptolemei teritoriile din Africa; generalul Lisimac Asia Mică și Tracia; iar generalul Casandru Macedonia.

⁶ Cum a apărut prima fiară simbolică și ce a făcut ea cu puterile sale de leu ?

⁷ În ce fel a fost afectat leul simbolic de faptul că i-au fost smulse aripile, de faptul că trebuia să umble pe două picioare și că i-a fost dată inimă de om ?

⁸ Ce reprezenta ursul și faptul că s-a ridicat într-o rână și avea în gură trei coaste ?

⁹ La ce a condus faptul că a ascultat porunca de a se ridica să mănânce și mai multă carne ?

¹⁰ Ce simbolizează cea de-a treia fiară, cu ce este corelată viteza sa și ce anume dovedește că i-a fost încredințată puterea de a conduce întreaga lume ?

¹¹ Care sunt împrejurările în care leopardului i-au crescut cele patru capete ?

¹² Aceste diviziuni ale Imperiului Macedonean nu s-au bucurat de relații pașnice. O nouă amenințare și-a făcut apariția din vest, de la Roma. Această putere politică și militară s-a amestecat din ce în ce mai mult în problemele diviziunilor politice elene ale imperiului. Una câte una aceste formațiuni au fost preluate de Roma, până când, în cele din urmă, pardosul simbolic a fost îmblânzit și a fost supus unui stăpân mai puternic.

¹³ Până în anul 30 î.Hr., cea de-a patra fiară simbolică deținea controlul complet și nedisputat ca cea de-a șasea putere în istoria biblică. Acest „rege” era din dinastia liderilor politici ai lumii, începând cu Împăratul Cezar Augustus al Romei și sfârșind cu liderii de astăzi. Profetul Daniel era interesat să afle identitatea acestor fiare, așa cum fac astăzi cei care cercetează Biblia și trăiesc cu frica lui Dumnezeu. Daniel a spus: „În urmă am dorit să știu adevărul asupra fiarei a patra, care se deosebea de toate celelalte; și era nespuse de grozavă: avea dinți de fier și gheare de aramă, mânca, sfărâma și călca în picioare ce rămânea; și asupra celor zece coarne pe care le avea în cap, și asupra celui alt corn care ieșise și înaintea căruia căzuseră trei; asupra cornului acestuia care avea ochi, o gura care vorbea cu trufie și avea o înfățișare mai mare decât celelalte coarne. Am văzut, de asemenea, cum cornul acesta a făcut război sfinților [celor sfinți; *qaddishîn*], și i-a biruit.” – Daniel 7:19-21, SR.

¹⁴ Îngerul i-a dezvăluit lui Daniel cheia interpretării visului, care ne ajută și pe noi astăzi să înțelegem lucrurile. „El mi-a vorbit așa: «Fiara a patra este o a patra împărăție care va fi pe pământ. Ea se va deosebi de toate celelalte, va sfâșia tot pământul, îl va calca în picioare și-l va zdrobi. Cele zece coarne înseamnă că din împărăția aceasta se vor ridica zece împărați. Iar după ei se va ridica un altul care se va deosebi de înaintașii lui și va doborî trei împărați. El va rosti vorbe de hulă împotriva Celui Preaînalt, va asupri pe sfinții Celui Preaînalt și se va încumeta să schimbe vremurile și legea; și sfinții vor fi dați în mâinile lui timp de o vreme, doua vremuri și o jumătate de vreme.»” (Daniel 7:23-25, SR) Faptele consemnate din istorie confirmă această profecie.

¹⁵ S-a spus în repetate rânduri că această a patra bestie simbolică este diferită de cele trei de dinainte. Această „fiară” a început cu Imperiul Roman, iar în *Scurtă istorie universală* H.G. Wells vorbea despre ea astfel:

Această nouă putere romană care a dominat lumea vestică în primul și în cel de-al doilea secol înaintea erei noastre, era, din mai multe puncte de vedere, diferită de toate celelalte mari imperii care au avut însemnătatea în lumea civilizată de până atunci. Nu a fost o monarhie de la început și nu a fost creația vreunui mare cuceritor. Nu era, într-adevăr, prima republică; ... Dar a fost prima republică care a reușit să supraviețuiască și care a continuat să se dezvolte. ... nu a fost niciodată capabilă să își mențină dominația în Asia Centrală sau Persia întrucât acestea din urmă erau prea departe de centrele sale administrative. Această nouă putere ... înglobase aproape toată civilizația greacă, iar populația sa era mai puțin de origine hamitică și semitică decât a oricărui alt imperiu care i-a precedat ... Astfel, Imperiul Roman a fost o primă încercare de a conduce teritoriile întinse locuite preponderent de arieni. Propunea astfel un nou model istoric, devenind o vastă republică ariană ... Imperiul Roman era o mare putere, o nouă și neașteptată mare putere; Aproape luați prin surprindere, romanii s-au văzut antrenati într-un vast experiment administrativ ... Era într-o continuă schimbare. Niciodată nu a atins stabilitatea. Într-un fel, experimentul [administrativ] a eșuat. Într-un fel, experimentul rămâne neterminat, iar Europa și America încă mai încearcă astăzi să afle secretul artei de a governa, o necunoscută cu care poporul roman s-a confruntat cel dintâi. – Capitolul 33, „Expansiunea Imperiului Roman”, pag. 149-151. Publicat în 1922.

¹⁶ Cucerirea romană s-a extins în jurul mării Mediterane, cuprinzând Marocul și Spania. S-a îndreptat apoi către nord-vestul Europei, traversând canalul englez, în Britania. În anul 55 î.Hr., prima invazie romană în Britania a avut loc sub conducerea lui Iulius Cezar, unchiul lui Cezar Augustus. În 120 d.Hr., însuși împăratul Hadrian a vizitat Britania și a construit zidul roman situat pe istmul Tyne-Solway. În anul 204, romanii au cucerit sudul Britaniei și au divizat-o în două provincii. Dar profețiile lui Iehova arătau că această a șasea putere lacomă și dominatoare va avea

¹² Cum a fost pardosul simbolic îmblânzit și făcut să se supună altei puteri ?

¹³ Ce simboliza cea de-a patra fiară și ce vroia Daniel să afle ?

¹⁴ Ce interpretare i-a oferit îngerul lui Daniel ?

¹⁵ Cu ce a început a patra fiara simbolică, și în ce fel a fost diferită dezvoltarea acesteia fata de fiarele care i-au premers ?

¹⁶ În ce a constat expansiunea celei de-a șasea puteri și decăderea sa care au adevărat profețiile ?

același destin ca predecesorii ei și se va prăbuși. Teritoriile în care se va diviza erau simbolizate de cele zece coarne înspăimântătoare de pe capul celei de-a patra fiare. Numărul zece sugerează plinătatea pe acest pământ.

¹⁷ Daniel a vrut să afle cu precădere ce simboliza acel corn crescut pe capul fiarei, care a făcut să cadă trei dintre coarnele deja existente. Astăzi, acest corn este cunoscut și identificat prin date istorice clare. Este vorba despre Imperiul Britanic, începând cu secolul al XVII-lea. Îngerul a vorbit astfel despre „regele” întruchipat de acest corn victorios: „Va fi diferit de cele de dinainte.” Despre această diferență, *Enciclopedia Britannica* (Ediția a 11-a din 1910), volumul 4, paginile 606a și 610a, spune în 1910:

IMPERIUL BRITANIC, nume dat unui vast sistem teritorial ai cărui locuitori, aflați sub diferite forme de guvernare, consideră Coroana britanică drept conducător suprem. Termenul “imperiu” are, evident, în aceasta situație, o utilizare de conveniență, și nu trimite la vechile și despoticele imperii consemnate în istorie.

Vastul conglomerat de state, foarte diferite între ele și câștigate prin metode diverse, este guvernat de Coroana britanică, pe baza principiilor general acceptate ale auto-guvernării, auto-determinării și auto-apărării. Principiul are un grad mai mare de aplicabilitate în anumite părți ale Imperiului decât în altele; ...

¹⁸ Istoricul britanic H.G. Wells spune:

Putem trece în revistă varietatea elementelor componente ale Imperiului Britanic în 1914, elemente pe care vaporul cu aburi și căile ferate le-au adus împreună. A fost și este o combinație politică unică; nimic de acest gen nu a mai existat vreodată. Sistemul avea în centru “Coroana” Regatului Unit ... Este evident că nicio autoritate și nicio minte omenească nu a înțeles vreodată Imperiul Britanic în complexitatea lui. Reprezenta un amestec de entități complet diferit de tot ceea ce înainte fusese cunoscut sub numele de imperiu. ... Ca și Imperiul Atenian, Imperiul Britanic era înconjurat de ape, legăturile sale se făceau pe mare, iar metoda de comunicare era flota britanică. Ca toate imperiile, coeziunea sa depindea fizic de modalitățile de comunicare; ... - paginile 365, 366, 368 din *Scurtă istorie universală*, Capitolul 64, “Imperiul Britanic în 1914”.

¹⁹ Imperiul Britanic a “devorat întreaga lume” într-adevăr, prin faptul că a devenit o entitate globală, astfel încât soarele nu ajungea niciodată să apună pe teritoriul său. Îmbrățișa un sfert din întreaga suprafață a pământului și îngloba un sfert din populația lumii. Era cel mai mare imperiu din istoria omenirii. Mai mult decât atât: în 1775 cele treisprezece colonii britanice din America s-au răsculat și și-au câștigat independența după opt ani de lupte. Eliberate de sub suveranitatea Coroanei, republica americană s-a extins pe continentul Nord American de la Oceanul Atlantic până pe coasta Pacificului. A cumpărat Alaska și a intrat în posesia mai multor insule. Circumstanțele au făcut ca Rusia să devină aliatul țării mamă; împreună, Marea Britanie și Statele Unite au luptat pentru victorie în cele două războaie mondiale. După cel de-al II-lea Război Mondial, Statele Unite au devenit cea mai mare putere din lume, dar au continuat să mențină legături strânse și să coopereze în probleme vitale cu Marea Britanie.

²⁰ Profeticul corn „care avea ochi, o gura care vorbea cu trufie și o înfățișare mai mare decât celelalte coarne” este identificat în istorie ca fiind puterea duală anglo-americană, cea de-a șaptea putere arătată în profețiile Biblice. Cele trei coarne, sau „trei regi”, care au fost eliminate înainte de 1914 erau puterile navale (1) Spania, (2) Olanda și (3) Franța.*

²¹ Această a șaptea putere a lumii este caracterizată prin discernământ, istețime și diplomatie; este cornul „care avea ochi”. Avea o „gura care vorbea cu trufie” stabilind politica pentru o mare parte a statelor lumii, acționând în același timp ca purtător de cuvânt sau profet al lumii. (Apocalipsa 16:13; 19:20) Națiunile și-au aplecat urechea la ce spunea această putere, înainte de a lua singure o decizie. Asemeni puterilor care i-au precedat, și anume Egiptul, Asiria, Babilonul,

¹⁷ Ce simboliza cornul care a făcut să cadă trei coarne de pe capul fiarei, și cum este el descris de Encyclopaedia Britannica ?

¹⁸ Cum descrie un istoric britanic unicitatea cornului ?

¹⁹ În ce mod a “devorat întreaga lume” cornul simbolic și ce a devenit o parte din el pentru a-i spori puterea ?

²⁰ Ce simboliza cornul în ultima sa fază și care sunt cele trei coarne pe care le-a făcut să cadă ?

²¹ Ce înseamnă că acest corn simbolic avea ochi și cum a vorbit gura acestui corn cuvinte făloase împotriva Celui Preaînalt ?

Medo-Persia, Grecia și Roma, ea a vorbit împotriva lui Iehova și a avut de-a face cu martorii lui Iehova, „cei sfinți” pe acest pământ. „Ea va rosti vorbe de hulă împotriva Celui Preaînalt, va asupra pe sfinții Celui Preaînalt și se va încumeta să schimbe vremurile și legea”. (Daniel 7:25, SR) În ciuda acestor lucruri, „ea” pretinde ca este Creștină !

²² Puterea anglo-americană este neîndoielnic o parte a lumii necreștine. Este o parte a tuturor „împărățiilor lumii cu strălucirea lor”, cu care Satana l-a ispitit pe Hristos pe munte, dar pe care Acesta din urma le-a refuzat, spunând: "Pleacă, Satano, căci este scris: «Domnului Dumnezeului tău să te închini și numai Lui să-I slujești.» (Matei 4:8-10) În goana sa inconștientă de a avea puterea, cornul simbolic cu ochi și gură nu a lucrat în interesul Regatului promis de Dumnezeu. Atunci când și-a exprimat intenția de a prelua conducerea acestei lumi, vorbele sale nu au fost lipsite de păcat sau de falsitate diplomatică. A vorbit împotriva voinței și scopului Celui Preaînalt și a refuzat să recunoască faptul că „Tu, al cărui nume este Domnul, Tu ești Cel Preaînalt pe tot pământul.” – Psalmul 83:18, *Varianta Autorizată* din 1611.

²³ Până astăzi, cornul simbolic s-a gândit cum „să schimbe vremurile și legea” Domnului. În toamna anului 1914 cele „șapte vremuri” sau „vremurile neamurilor” au luat sfârșit și pentru puterea anglo-americană. Trecuse timpul sfărâmării „Ierusalimului de sus”, care este sfânt și este „mama” celor sfinți sau „plăcuți” lui Dumnezeu. A venit timpul ca Regatul Promis al lui Dumnezeu și al lui Hristos să se ridice ca stăpânitor drept al acestui pământ. Venise vremea ca regatele lumii, și în special cele creștine, să se plece în fața acestui nou stăpânitor și să renunțe la puterea pe care o aveau, în favoarea acestuia. – Psalmul 2:1-12.

²⁴ Puterea anglo-americană avea altă percepție a „vremurilor” și ridiculiza faptul că „vremea neamurilor” a luat sfârșit în 1914.^{**} S-a lansat în războiul care a cuprins întreaga lume, nu pentru a susține regatul lui Dumnezeu născut în ceruri, ci pentru a-și păstra dominația politică și supremația comercială. (Apocalipsa 11:15-18) Legea lui Dumnezeu până în 1914 era că vestea bună a venirii împărăției promise pentru care s-au adus rugi trebuie propovăduită pe tot cuprinsul pământului de către martorii săi. (Matei 24:14) Puterea anglo-americană s-a opus fâțiș răspândirii acestei legi de către poporul sfânt al lui Iehova. Astfel, ea a împlinit profețiile îngerului: El ... va asupra pe sfinții Celui Preaînalt și ... sfinții vor fi dați în mâinile lui timp de o vreme, două vremuri și o jumătate de vreme.” – Daniel 7:25, SR.

²⁵ O vreme, două vremuri și o jumătate de vreme fac trei vremuri jumătate, sau jumătate din șapte. Cele „șapte vremuri” care au trecut peste Nebucadnețar în timpul nebulii sale din Babilon sunt de fapt șapte ani. Măsurat astfel, jumătate din „șapte vremuri”, sau trei vremuri și jumătate, reprezintă trei ani jumătate.[†] În tot acest timp, „sfinții” sau slujitorii Celui Preaînalt au fost dați pe mâna puterii anglo-americane, iar acest corn „a făcut război sfinților și i-a biruit.” (Daniel 7:21, SR) Aceste fapte s-au întâmplat în timpul primului război mondial, începând cu 1914, anul în care cele șapte „vremuri ale națiunilor” au luat sfârșit. Partea britanică a intrat în conflagrația mondială în 4 august 1914, iar Statele Unite în 6 aprilie 1917. Dar aceste două puteri au purtat război spiritual împotriva „popoarelor sfinte” de izraeliți ale lui Iehova, mai ales în timpul celor trei vremuri jumătate profețite.

²⁶ Această perioadă care a durat trei ani și șase luni corespunde celor 42 de luni sau 2460 de zile în care cei „doi martori” ai lui Iehova aveau să profețească îmbrăcați în saci sau haine ale căinței. (Apocalipsa 11:1-3) Această perioadă a început în prima jumătate a lunii noiembrie 1914, și a luat sfârșit în 7 mai 1918. În această zi președintele, secretarul trezorer și publicistii Watch Tower

²² Din ce face parte cornul simbolic și în ce fel a fost el împotriva lucrării lui Dumnezeu și a vorbit împotriva voinței lui Dumnezeu ?

^{23,24} (a) Cum a vrut acest corn simbolic să schimbe „timpul” lui Dumnezeu ? (b) Cum a vrut el să schimbe legea lui Dumnezeu ?

* Vezi *Europa Modernă până în 1870*, de Carlton J. H. Hazes, din 1953, pag. 330-356, capitolul 8, intitulat „Expansiunea Britanică”. Remarcă în special paragraful 2 de la pagina 356, care atrage atenția asupra a două secole de războaie ale Marii Britanii cu Spania, Olanda și Franța pentru ca în 1763 să devină „cea mai mare putere colonială și comercială din lume”.

* Vezi capitolul 4, pagina 94 (paragraful 28) până la pagina 103.

²⁵ Cât timp reprezintă o vreme, două vremi și o jumătate de vreme, și ce fel de război a dus cornul simbolic împotriva „sfinților” lui Dumnezeu ?

[†] Vezi capitolul 4, pagina 101, paragraful 40.

²⁶ Cum și unde au început și s-au sfârșit cele trei vremuri și jumătate ?

Bible & Tract Society au fost arestați pe baza unor acuzații false. Ei au fost transportați cu trenul către penitenciarul federal unde au stat nouă luni, până când eliberarea pe cauțiune, ce le-a fost neîntemeiat interzisă, putea fi obținută, iar cei arestați puteau fi eliberați.* Ca urmare a acestei măsuri, propovăduirea Bibliei de către martorii Celui Preaînalt a fost întreruptă pe tot cuprinsul globului.

²⁷ Între timp, în 12 Februarie 1918, Canada a dat atacul final. În acea zi, secretarul de stat canadian a interzis cel de-al șaptelea volum al *Învățăturilor Scripturii* realizat de Societate și intitulat „*Sfârșitul Tainei*”, precum și seria de versete intitulată „Lunarul celor ce studiază Biblia”. Deținerea de cărți interzise atrăgea amenzi în valoare de nu mai puțin de 5.000 de dolari și o pedeapsă de cinci ani în închisoare. În Statele Unite, chiar în luna următoare, 14 martie 1918, Departamentul de Justiție de la Washington D.C. a stabilit că distribuția celor șapte volume ale *Învățăturilor Scripturii* reprezintă o violare a Decretului asupra spionajului. Măsurile luate de guvernul canadian și de cel american au dus la confiscarea cărților, percheziția caselor martorilor lui Iehova și arestarea celor ce Îl slujesc pe cel Preaînalt. Arestarea, procesul nedrept și aruncarea în închisoare a celor mai importanți reprezentanți ai Watch Tower Bible & Tract Society au avut loc în lunile următoare.

²⁸ Decizia guvernamentală luată după cel de-al doilea război mondial de a da undă verde literaturii care fusese interzisă și de a-i exonera pe funcționarii și scriitorii Societății a venit ca o obligație legală. Această faptă nu a putut însă șterge memoria luptei care s-a dat împotriva lui Dumnezeu, a cărui voie a fost împlinită de slujitorii săi pe pământ. Mai mult, această amintire rușinoasă validează profețiile și ne oferă certitudinea că și restul profețiilor lui Daniel se vor adevăra.

JUDECATA DIVINĂ PRIVIND STĂPÂNIREA LUMII

²⁹ Atunci când profetul Daniel și-a întors privirea de la cele patru fiare înspăimântătoare ieșite din mare, i-a fost revelată o scenă din ceruri. „Mă uitam la aceste lucruri, până când s-au așezat niște scaune de domnie. Și un Îmbătrânit de zile a șezut jos. Haina Lui era albă ca zăpada, și părul capului Lui era ca niște lână curată; scaunul Lui de domnie era ca niște flăcări de foc, și roțile lui ca un foc aprins. Un râu de foc curgea și ieșea dinaintea Lui. Mii de mii de slujitori Îi slujeau și de zece mii de ori zece mii stăteau înaintea Lui. S-a ținut judecata și s-au deschis cărțile.” (Daniel 7:9, 10, SR) Cel cu multe zile este Iehova, cel care din veșnicie în veșnicie este Dumnezeu. (Psalmul 90:2) „Ci Dumnezeu este Cel ce judecă: El coboară pe unul, și înalță pe altul.” (Psalmul 75:7) Cel Preaînalt trebuie să judece prin prisma stăpânirii lumii. Timp de 2.520 de ani națiunile pământului au stăpânit lumea iar Creatorul ei nu a intervenit. Dar a venit toamna lui 1914 iar „vremea națiunilor” a ajuns la sfârșit. Cărțile și documentele realizate de națiuni în timpul celor „șapte vremuri” sunt acum deschise. O mărturie înfricoșătoare îl privește pe Judecător în față. Națiunile nu mai merită să stăpânească acest pământ.

³⁰ Priviți ! Cineva este chemat în fața Judecății divine. Daniel grăiește: „Eu mă uitam mereu, din pricina cuvintelor pline de trufie pe care le rostea cornul acela: m-am uitat până când fiara a fost ucisă, și trupul ei a fost nimicit și aruncat în foc ca să fie ars. Și celelalte fiare au fost dezbrăcate de puterea lor, dar li s-a îngăduit o lungire a vieții până la o vreme și un ceas anumit. M-am uitat în timpul vedeniilor mele de noapte și iată că pe norii cerurilor a venit unul ca un fiu al omului; a înaintat spre Cel Îmbătrânit de zile și a fost adus înaintea Lui. I s-a dat stăpânire, slavă și putere împărătească, pentru ca să-I slujească toate popoarele, neamurile și oamenii de toate limbile. Stăpânirea Lui este o stăpânire veșnică și nu va trece nicidecum, și Împărăția Lui nu va fi nimicită niciodată.” (Daniel 7:9-14, SR)

²⁷ Care a fost climaxul luptei împotriva sfinților ?

²⁸ În ciuda îndreptării lucrurilor după război, ce mărturie rămân și cum adevăresc ele profețiile ?

²⁹ Ce vis are Daniel, cine este cel îmbătrânit de vreme, ce va fi judecat și ce spun cărțile deschise ?

³⁰ Ce a văzut Daniel în visul său că s-a întâmplat celor patru fiare și celorlalte, și cine este adus înaintea Judecătorului și ce îi este dat acestuia ?

³¹ Când trăia pe pământ, Hristos vorbea despre sine ca fiind Fiul omului. (Matei 16:13; 25:31) Când Sanhedrinul sau Curtea Supremă a Ierusalimului l-a pus pe Isus să spună sub jurământ cine este, acesta a grăit: "Ba mai mult, vă spun că de acum încolo veți vedea pe Fiul omului șezând la dreapta puterii lui Dumnezeu și venind pe norii cerului." (Matei 26:59-64) Așadar, în visul arătat lui Daniel cel care a venit pe norii cerului și s-a așezat de-a dreapta Domnului este Isus Hristos înviat din morți. Este cel cu care Cel Îmbătrânit de Ani a făcut legământ pentru o nouă împărăție, așa cum o arată legământul pentru o nouă împărăție făcut cu Regele David, acesta din urmă fiind întruchiparea profetică a lui Isus Hristos. Prin Regele David, Iehova l-a invitat profetic pe Fiul Său să Îi ceară la momentul potrivit popoarele pe care le-a moștenit și marginile pământului. (Psalmul 2:7,8; Actul 4:24-26) Timpul este sfârșitul „vremii națiunilor” din 1914. Acum când timpul așteptat de Isus în ceruri a venit, Acesta a venit în fața Celui fără vârstă. El l-a întrebat pe Judecător despre lucrurile care i se cuvin asupra pământului așa cum a fost hotărât. Toate dovezile vizibile și spirituale dovedesc că i-a fost dată putere asupra tuturor locuitorilor lumii, adevărind revelațiile profetului Daniel.

³² Între Fiul omului adus pe tron în împărăția cerurilor ca rege al Lumii Noi în 1914 și fiara simbolică din visul lui Daniel nu poate exista bună înțelegere. Potrivit visului revelat, cea de-a patra fiară simbolică, și anume puterea duală anglo-americană și celelalte zece „coarne” sau „regi” care s-au ivit din Imperiul Roman și care încă mai pretind suveranitate și există încă pe pământ, trebuie distruse. Ele trebuie să dispară ca și când ar fi aruncate într-un lac de foc cu sulf. (Apocalipsa 19:19, 20) Cât privește cornul simbolic cu ochi și gură, îngerul a spus: „Apoi va veni judecata și i se va lua stăpânirea, care va fi prăbușită și nimicită pentru totdeauna.” (Daniel 7:26, SR) Această nimicire va fi făcută cu acordul marelui Judecător, Cel fără vârstă, pe câmpul de luptă al Armagedonului, în „războiul zilei celei mari a Dumnezeului celui Atotputernic.” – Apocalipsa 16:14, 16.

³³ Cât privește celelalte trei fiare simbolice, Babilon, Imperiul Medo-Persan și Imperiul Macedonean, când li s-a luat puterea, fundamentele lor naționale nu au fost complet distruse. De exemplu, în 483 D.Hr. Babilonul s-a ridicat împotriva Persiei, iar Xerxes I a fost nevoit să îl cucerească prin luni întregi de asediu, după care l-a jefuit. Alexandru cel Mare murise în Babilon în 323 Î.Hr. Devenind babilonian, el a vrut să transforme Babilonul în capitala imperiului său, dar Dumnezeu era împotriva Babilonului. Și istoria Persiei a continuat după moartea lui Alexandru, până la Iranul zilelor noastre. Succesorul lui Alexandru, generalul Seleucos Nicator, care a murit în 280 Î.Hr. a mutat capitala de la Babilon la Seleucia, în Siria, un nou oraș întemeiat de el. Grecia există și astăzi, iar Irakul ocupă teritoriul vechiului Babilon.

³⁴ Rămășițele acelor groaznice lumi antice, împreună cu cornul simbolic al celei de-a patra fiare, se regăsesc astăzi în alte națiuni ale pământului, în acea organizație numită Națiunile Unite care este cea de-a opta putere din istoria biblică. (Apocalipsa 17:11) Visul lui Daniel a profetizat corect: Stăpânirea Babilonului, Medo-Persiei și Greciei a fost îndepărtată, dar viețile lor au fost „prelungite pentru o vreme”. În bătălia de la Armagedon, împărăția lui Dumnezeu, ca piatra care a lovit în picior statuia din visul lui Nebucadnețar, dându-i stăpânire asupra lumii, va distruge toate urmele acelor străvechi fiare simbolice, inclusiv pe cea de-a patra fiară.

³⁵ Cel ca un fiu al omului nu va fi singur în împărăția sa indestructibilă și fără sfârșit. „Sfinții” sau slujitorii lui Dumnezeu vor fi alături de Fiul omului cel plin de glorie. Referitor la toate acestea, Daniel a spus: „Am văzut, de asemenea, cum cornul acesta a făcut război sfinților și i-a biruit, până când a venit Cel Îmbătrânit de zile și a făcut dreptate sfinților Celui Preaînalt, și a venit vremea când sfinții au luat în stăpânire împărăția.” Interpretând acest vis, îngerul i-a spus lui Daniel: „Apoi va veni judecata și i se va lua stăpânirea, care va fi prăbușită și nimicită pentru totdeauna. Dar domnia, stăpânirea și puterea tuturor împărățiilor care sunt pretutindeni sub ceruri se vor da poporului sfinților Celui Preaînalt. Împărăția Lui este o împărăție veșnică, și toate puterile Îi vor

³¹ Cine este cel ca fiul omului, când va apărea în fața Judecății și ce îi va cere Judecătorului ?

³² Ce trebuie să se întâmple cu coarnele celei de-a patra fiare, și în special cu cel care are ochi și gură, și unde vor avea loc evenimentele ?

³³ Ce s-a întâmplat cu celelalte trei fiare în visul arătat, și ce cum s-a concretizat profetia ?

³⁴ Sub ce formă dăinuie astăzi rămășițele celor trei puteri străvechi ale lumii și coarnele celei de-a patra fiare simbolice, și când va fi pus capăt existenței lor ?

³⁵ Va fi Cel ca fiul omului singur în împărăția Sa și cum ne înfățișează profetul Daniel răspunsul la această întrebare ?

sluji și-L vor asculta!” (Daniel 7:21, 22, 26, 27, RS) Cel ce e deasupra „sfinților Celui Preaînalt” este Isus Hristos. – Actele 3:14; 4:27, 30.

³⁶ Cei pe care Isus Hristos îi va lua în Împărăția cerurilor vor alcătui „un neam sfânt”, o seminție formată din „frații” săi spirituali, „considerați a fi preaiubiți lui Dumnezeu”. (1 Petru 2:9; Evrei 2:11; Romani 1:7) Potrivit legământului făcut pentru Împărăția cerurilor, aceștia vor fi înviați din morți și se vor alătura lui Isus Hristos pe muntele Sion. – Apocalipsa 2:10; Evrei 12:22-28.

³⁷ Referindu-se la visul care i-a fost arătat, apostolul Ioan, care era unul dintre sfinți sau cel plăcut lui Dumnezeu, a spus: „Apoi m-am uitat și iată că Mielul stătea pe muntele Sionului; și împreună cu El stăteau o sută patruzeci și patru de mii, care aveau scris pe frunte Numele Său și Numele Tatălui Său.” De asemenea: „Fericiți și sfinți sunt cei ce au parte de întâia înviere! Asupra lor a doua moarte n-are nicio putere; ei vor fi preoți ai lui Dumnezeu și ai lui Hristos și vor împărăți cu El o mie de ani.” (Apocalipsa 14:1; 20:6) Acești 144.000 adepți ai Mielului sacrificat au îndurat suferințe alături de el de-a lungul stăpânirii celei de-a patra fiare simbolice și a coarnelor ei. Pentru acesta, le-a fost promis și lor că vor „împărăți împreună cu El” (2 Timotei 2:11, 12) Ei vor împărăți ca voia Tatălui să fie făcută pe pământ și în ceruri.

³⁶ Ce alcătuiesc cei luați în împărăția lui Dumnezeu și cum și unde vor intra în posesia stăpânirii promise ?

³⁷ Cum se numesc cei reînviați care stau alături de Hristos pe Muntele Sion, și pentru ce patimi vor împărăți alături de Fiul omului ?

CAPITOLUL 9: RESTAURAREA TEMPLULUI LA STAREA SA DE DREPT

¹ Pe parcursul celor 69 de ani, timp în care Babilonul s-a impus drept a treia putere mondială în istoria biblică, templul Dumnezeului Iehova de la Ierusalim a cunoscut dezolarea. Manifestând interes sincer în idolatrizarea Dumnezeului Suprem în locul pe care Acesta l-a ales în vremurile străvechi, profetul Daniel se ruga în exil: „Ascultă dar, acum, Dumnezeul nostru, rugăciunea și cererile robului Tău, și, pentru dragostea Domnului, fă să strălucească Fața Ta peste sfântul Tău locaș pustiit.” (Daniel 9:17, RS). Neliniștea sa în legătură cu templul lui Iehova a fost amplificată de viziunea conform căreia Domnul Dumnezeu l-a trimis în timpul domniei ultimului rege al Babiloniei, putere mondială la acea vreme, și anume „în al treilea an din timpul domniei regelui Belșatar.”

² Nu este un fapt cunoscut cert dacă Daniel se afla încă în orașul Babiloniei și, pur și simplu, s-a imaginat într-o altă locație în viziunea sa sau acesta chiar s-a aflat în numita locație. Schimbând limba aramaică în cea ebraică, Daniel scrie: „În anul al treilea al domniei împăratului Belșatar, eu, Daniel, am avut o vedenie, afară de cea pe care o avusesem mai înainte. Când am avut vedenia aceasta, mi s-a părut că eram la capitala Susa, în ținutul Elam; și în timpul vedeniei mele, mă aflam lângă râul Ulai. Am ridicat ochii, m-am uitat, și iată că într-un râu stătea un berbec, și avea două coarne; coarnele acestea erau înalte, dar unul era mai înalt decât celălalt, și cel mai înalt a crescut cel din urmă. Am văzut cum berbecul împungea cu coarnele spre apus, spre miazănoapte și spre miazăzi; nici o fiară nu putea să-i stea împotriva și nimeni nu putea să scape pe cine-i cădea în mână; ci el făcea ce voia, și a ajuns puternic.” – Daniel 8:1-4, JPS.

³ Noi, cei care trăim în cea de-a doua jumătate al celui de-al 20-lea secol, putem cerceta această profeție emoționantă, cu convingerea că aceasta are legătură cu vremurile de restriște pe care le trăim, „vremea sfârșitului”, dat fiind că nimeni altul decât un înger de seamă al Dumnezeului Iehova a mărturisit aceasta. În vremurile de odinioară, Daniel nu putea înțelege viziunea, însă acesta scrie: „Gavriile, tâlcuiește-i vedenia aceasta.” El a venit atunci lângă locul unde eram; și la apropierea lui, m-am înspăimântat, și am căzut cu fața la pământ. El mi-a zis: "Fii cu luare aminte, fiul omului, căci vedenia privește vremea sfârșitului!" Pe când îmi vorbea el, am căzut cu fața la pământ leșinat. El m-a atins, și m-a așezat iarăși în picioare în locul în care mă aflam. Apoi mi-a zis: "Iată, îți arăt ce se va întâmpla la vremea de apoi a mâniai, căci vedenia aceasta privește vremea sfârșitului." Așadar, noi ar trebuie să ne arătăm interesați astăzi.

⁴ Începând interpretarea, îngerul Gavriil a spus acestea: „Berbecul, pe care l-ai văzut, cu cele două coarne, sunt împărații Mezilor și Perșilor.” (Daniel 8:15+20, JPS). Acest berbec simbolic reprezintă cea de-a patra putere mondială, Medo-Persia. Cele două coarne înalte îl înfățișează pe rege. Cornul Median trebuia, inițial, să reprezinte succesul direct al regelui caldeean al Babiloniei, însă practic s-a sfârșit cu Darius din Medeea. Nepotul său, Cyrus cel Mare, l-a însoțit în expediția de cucerire a Babiloniei. Cyrus din Persia l-a succedat pe unchiul său, Darius, devenind astfel rege peste toată Babilonia. Regii persani au continuat să-și mențină poziția dominantă. În timpul celei din urmă domnii a regelui persan Darius I, a răbufnit o revoltă printre medeeni, pe care însă persanii au reușit s-o înăbușe. Astfel, cornul persan a devenit cel mai înalt dintre cele două. Ca un semn al acestui fapt, Daniel 5:28, 6:8, 12, 15; 8:20 vorbesc despre medeeni ca fiind înaintea perșilor, însă cea din urmă carte a lui Estera afirmă că perșii ar fi fost înaintea medeenilor. (Estera 1:3, 14, 18, 19; 10:2). Prin intermediul profetului Isaia, Iehova a vorbit despre stărnirea mai degrabă a medeenilor decât a perșilor în ceea ce privește nimicirea Babilonului. – Isaia 13:17; 21:2.

¹ În timpul dominației mondiale a Babilonului, care era starea templului pământesc al Lui Iehova și ce anume a amplificat neliniștea lui Daniel?

² Ce anume a văzut Daniel cea dintâi oară în viziunea sa, în timpul celui de-al treilea an de domnie al lui Belșatar?

³ Cine a fost învățat să-l facă pe Daniel să înțeleagă viziunea sa și de ce știm că acest fapt are legătură cu vremurile de restriște pe care le trăim?

⁴ Ce anume simboliza berbecul din viziune și cum anume cel din urmă corn a devenit cel mai înalt?

⁵ În viziunea anterioară care i s-a înfățișat lui Daniel, Babilonul a fost descris de către fiara sălbatică ce a ieșit din mare și care se aseamăna cu un leu care avea aripi de vultur. Această fiară simbolică s-a dovedit incapabilă să combată berbecul simbolic, prezent în noua viziune. Această viziune s-a prăbușit odată cu prăbușirea Babiloniei din anul 539 î.Hr., iar în următorii 50 de ani, nicio altă fiară din guvernul politic nu s-a dovedit capabilă să facă față puterii mondiale medo-persane. Profețiile îl înfățișau pe Iehova ca înălțându-se precum un cuceritor „de la răsăritul soarelui” și îl denumeau ca fiind „o pasăre de pradă” de la zori de zi. (Isaia 41:2; 46:11). „Regii de la răsăritul soarelui” e modul în care Darius din Medeea și nepotul său, Cyrus cel Mare, sunt amintiți în Apocalipsa 16:12. În armonie cu aceasta, Daniel a văzut berbecul simbolic „zorind spre vest”, sau dinspre est, precum și zorind spre nord sau spre sud.

⁶ Până când Imperiul Medo-persan s-a extins mult în afara granițelor Imperiului babilonian, nu exista nicio putere politică ce putea să țină piept atacului venit din partea celei de-a patra mari puteri mondiale, mai cu seamă pe continentul asiatic. A făcut cum a considerat de cuviință și și-a extins ținutul. Regele Cambyses, cel care l-a succedat pe Cyrus cel Mare, a cucerit Egiptul. Succesorul său, regele persan Darius I, s-a deplasat spre vest, dincolo de Strâmtoarea Bosfor, în anul 513 î.Hr. și a invadat teritoriul european al Traciei, al cărei capitală era Bizanțul (actualmente Istanbul). Până în anul 508 a supus Tracia, iar până în anul 496 a cucerit Macedonia. Astfel, în timpul domniei împăratului Darius I, imperiul a devenit cel mai mare dintre cele pe care lumea le cunoscuse până la acea vreme. Darius I e, de altfel, cunoscut pentru re-săparea canalului Suez și pentru îngăduirea iudeilor restabiliți în Palestina să-și finalizeze construirea templului Lui Iehova în Ierusalim, în ciuda opoziției inamice haine. – Ezra 4:1-5, 24, 5:1, până la 6:15.

⁷ Drept mărturie a măreției imperiului, despre succesorul lui Darius, Xerxes I, se vorbește în Sfânta Scriptură „Era pe vremea lui Ahașveroș, al aceluia Ahașveroș care domnea de la India până în Etiopia peste o sută douăzeci și șapte de ținuturi.” – Estera 1:1.

⁸ Pentru susținerea profețiilor Lui Iehova, un rival de succes a dominării pământului de către puterea mondială persană s-a ivit la vremea convenită. Drept indiciu anticipativ, chiar și regele Darius I a cunoscut înfrângerea în fața grecilor la Maraton, Grecia, în anul 490 î.Hr. Anticipând nu numai o simplă înfrângere, ci o nimicire absolută, Daniel povestește mai mult din viziunea sa: „Pe când mă uitam cu băgare de seamă, iată că a venit un țap de la apus, și a cutreierat toată fața pământului, fără să se atingă de el; țapul acesta însă avea un corn mare între ochi. A venit până la berbecul care avea coarne, și pe care-l văzusem stând în râu, și s-a repezit asupra lui cu toată puterea lui. L-am văzut cum s-a apropiat de berbec, s-a aruncat încrunțat asupra lui, a izbit pe berbec, și i-a frânt amândouă coarnele, fără ca berbecul să i se fi putut împotrivi; l-a trântit la pământ, și l-a călcat în picioare, și nimeni n-a scăpat pe berbec din mâna lui. Țapul însă a ajuns foarte puternic; dar când a fost puternic de tot i s-a frânt cornul cel mare. În locul lui au crescut patru coarne mari, în cele patru vânturi ale cerurilor.” – Daniel 8:5-8, JPS.

⁹ În vederea interpretării inspirate a acestei viziuni profetice, trebuie să luăm din nou aminte la ce anume îngerul Gavriil i-a grăit lui Daniel: „Țapul însă este împărăția Greciei, și cornul cel mare dintre ochii lui, este cel dintâi împărat. Cele patru coarne care au crescut în locul acestui corn frânt, sunt patru împărății, care se vor ridica din neamul acesta, dar care nu vor avea atâta putere.” – Daniel 8:21,22, JPS.

¹⁰ În anul 336 î.Hr., acel ultim rege al Imperiului Persan, Darius III (Codomannus), a fost încoronat. În același an, Alexandru a fost încoronat rege în Macedonia, ținut înapoiat de persani cu mult timp în urmă, în anul 479 î.Hr., în urma unei înfrângeri a perșilor la Plateea. Alexandru era hotărât să ducă la bun final planurile tatălui său, Filip II al Macedoniei. Filip II a fost cel care a organizat falanga macedoneană, cu care a combinat atacuri de cavalerie în flancurile inamice. Fiul

⁵ Ce putere mondială s-a dovedit incapabilă să facă față acestui berbec simbolic și cum anume e descris berbecul ca zorind dinspre est?

⁶ Până la ce punct nu s-a mai putut combate Imperiul persan și ieși de sub dominația sa și pentru ce anume e regele celei mai mari colonii din imperiu vrednic de remarcat?

⁷ Cum se vorbește despre succesorul lui Darius I Persanul în cartea lui Estera?

⁸ În viziunea lui Daniel, ce animal s-a opus berbecului și ce s-a întâmplat cu cornul său care iese în evidență?

⁹ Cum anume a explicat îngerul Gavriil țapul și cornul său vădit?

¹⁰ Când a invadat Alexandru Asia Mică și de ce forțe s-a folosit acesta și în ce loc a câștigat prima sa victorie împotriva forțelor regelui Darius III?

său, Alexandru, după supunerea Greciei, a traversat strâmtoarea îngustă a Dardanelor (vechiul Helespont), ajungând în Asia Mică, în primăvara anului 334 î.Hr. Acesta a fost însoțit de 30.000 de soldați bine înarmați care formau falangele sale, alături de 5.000 de călăreți, soldați vorbitori de numeroase dialecte grecești care au dezvoltat limba uzuală grecească (Koiné), limbă în care au fost ulterior scrise Scripturile Creștine Grecești. Cu viteza unui leopard echipat cu patru aripi ca de pasăre, într-adevăr, cu viteza unui țap care părea să leviteze deasupra pământului, în timp ce se repezea către berbecul simbolic, Alexandru a pătruns cu forțele sale în ținuturile Imperiului Persan, care era de 50 de ori mai mare decât propriul său imperiu. La râul Granicus, acesta a înregistrat cea dintâi victorie împotriva forțelor regelui Darius III. Mai departe, Alexandru a înaintat, cucerind și cu scopul de a cuceri, supunând oraș după oraș în Asia Mică.

¹¹ În drumul său spre sud către Egipt, acesta a distrus orașul insulă al Tyrului, după șapte luni de asediu. Apoi, acesta a pătruns în Ierusalim. Egiptul a îngenucheat în fața sa, iar acolo, în anul 332 î.Hr., acesta a întemeiat orașul care-i poartă și astăzi numele, Alexandria, oraș care a devenit cel mai mare oraș antic din ținuturile elene. La Gaugamela, nu departe de ruinele vechiului Ninive de pe râul Tigru, Alexandru a înfrânt armata persană și l-a izgonit pe Darius III. Orașul Babilonului s-a prăbușit în fața sa (331 î.Hr.). Când acesta a ajuns la Balkh, teritoriul pe care se află acum Afghanistanul, în anul 328 î.Hr., acesta anexase deja complet Imperiul Persan. Dornic să înainteze spre Oceanul Pacific, acesta s-a îndreptat spre orașul Punjab din India, însă a reușit să ajungă doar până la râul Sutlej (327 – 326 î.Hr.). Din cauza oboselii, a dispus ca trupele care tânjeau de dor de casă să se întoarcă spre vest.

¹² Într-adevăr, pe vremea lui Alexandru cel Mare, simbolul țapului „l-a amplificat în mod excesiv”. Pornind din India, Alexandru s-a întors în Babilonia, bântuit fiind de gândul de a o transforma în capitala supremă a imperiului său. În această privință, profeția Bibliei era de partea sa. În Babilonia, acesta a fost lovit de malarie, însă a continuat să se ospăteze, înecându-se în alcool și, subit, acesta și-a dat duhul, în cel de 33-lea an de viață, în anul 323 î.Hr. Astfel, simbolul „marelui corn” al țapului, care reprezenta „cel dintâi rege”, a fost distrus. În locul cornului frânt (Alexandru), au apărut patru coarne simbolice, însă nu în succesorii naturali ai lui Alexandru. Până în anul 301 î.Hr., patru dintre generalii lui Alexandru au urcat la putere, generalul Ptolemeu Lagos în Egipt și Palestina; generalul Seleucus Nicator în Mesopotamia și Siria; generalul Casandru în Macedonia și Grecia; și generalul Lisimah în Tracia și Asia Mică. Cele patru coarne simbolice mânuiau puterea „către cele patru vânturi din Ceruri”, sud, nord, vest și est. Profecții „împărat de miazănoapte” și „împărat de miazăzi” se aflau acum în prim-plan internațional.

¹³ Ceea ce Daniel a văzut apoi în viziunea sa l-a uimit sau l-a îngrozit. Acesta a văzut mai mult decât înălțarea celor patru coarne, de aceea el adaugă: „Dintr-unul din ele a crescut un corn mic, care s-a mărit nespuse de mult spre miazăzi, spre răsărit, și spre țara cea minunată. S-a înălțat până la oștirea cerurilor, a doborât la pământ o parte din oștirea aceasta și din stele, și le-a călcat în picioare. S-a înălțat până la căpetenia oștirii, i-a smuls jertfa necurmată, și i-a surpat locul locașului său celui sfânt. Oastea a fost pedepsită din pricina păcatului săvârșit împotriva jertfei necurmate; cornul a aruncat adevărul la pământ, și a izbutit în ce a început.” (Daniel 8:9-12, JPS). Cine e acest „mic corn” care l-a sfidat pe Dumnezeu Iehova?

¹⁴ Îngerul Gavriil, după ce a explicat „cele patru coarne”, a spus: „La sfârșitul stăpânirii lor, când păcătoșii vor fi umpluți măsura nelegiuirilor, se va ridica un împărat fără rușine și viclean. El va fi tare, dar nu prin puterea lui însuși; el va face pustiiri de necrezut, va izbuti în tot ce va începe, va nimici pe cei puternici și chiar pe poporul sfinților. Din pricina propășirii lui și izbândirii vicleniilor lui, inima i se va îngâmfa, va pierde pe mulți oameni care trăiau liniștiți, și se va ridica împotriva Domnului domnilor, dar va fi zdrobit, fără ajutorul vreunei mâini omenești.” – Daniel 8:23-25, JPS.

¹¹ Ce alte fapte vitejești a înfăptuit Alexandru până să ajungă la Punjab, în India?

¹² Cum anume a fost frânt „marele corn” al țapului simbolic și cum anume a fost acesta înlocuit de cele patru coarne, reprezentând cele patru zări?

¹³ În viziunea sa, ce a văzut Daniel apoi și s-a înspăimântat?

¹⁴ Cum a explicat apoi îngerul Gavriil apariția și faptele „micului corn”?

¹⁵ Înălțarea „micului corn simbolic” survine în cea din urmă perioadă a domniei urmașilor lui Alexandru, când cei ce au păcătuit împotriva Dumnezeuului Iehova se apropie de final. Aceasta localizează înălțarea „micului corn” în secolele moderne, înainte de anul 1914 d.Hr. Ce corn simbolic a evoluat de la un început modest și s-a extins excesiv spre sud, spre est și spre „mândrele ținuturi” ale Sfintelor Scripturi? Ce „rege” sau putere dominantă de factură feroce sau cutezătoare s-a ivit și a stăpânit o putere teribilă în secolele recente? E vorba de cea de-a șaptea mare putere a lumii, prezisă în profeția biblică, puterea mondială duală a statului anglo-american.

¹⁶ Cum a putut acest stat să se înalțe din unul dintre coarnele care simbolizau regatul întemeiat de cei patru generali aflați sub comanda lui Alexandru? În anul 298 î.Hr., linia masculină a generalului Casandru din Macedonia și Grecia s-a sfârșit. 13 ani mai târziu, generalul Lisimah, care deținea puterea asupra Traciei și a Asiei Mici, a luat sub stăpânire partea europeană a Imperiului Macedonean. Așadar, unul dintre imperiile deținute de urmașii lui Alexandru a dispărut. În anul 168 î.Hr., Macedonia a devenit supusă puterii politice în plină expansiune din Roma, iar în anul 146 î.Hr., aceasta a devenit provincie romană. În anul 64 î.Hr., Siria, centrul imperiului deținut de generalul Seleucus Nicator, a fost redus la o provincie romană; iar în anul 30 î.Hr., Egiptul, scaunul imperial al generalului Ptolemeu Lagos, a devenit provincie romană.

¹⁷ În timp ce integra acele imperii elene aparținând celei de-a cincia puteri mondiale grecești, puterea romană agresivă a invadat Britania. Pe când Iulius Cezar se pregătea să săvârșească invazia, acesta a trebuit să distrugă o mare flotilă care includea o delegație britanică de nave. Abia la începutul celui de-al treilea secol d.Hr., sudul Britaniei a fost supus și împărțit în provincii romane. Împăratul roman, Septimius Severus, a terminat construirea zidului său acolo și a murit la York, în Anglia, în anul 211 d.Hr. Spre sfârșitul aceluși secol, generalul Carausius, locotenent al împăratului roman Maximian, a înaintat în Britania și a uzurpat tronul Britaniei, autoproclamându-se August (împărat). După ce Carausius a înfrânt flota romană care fusese trimisă să-i administreze pedeapsa cuvenită, Roma a trebuit să recunoască poziția sa imperială. „Acesta a condus țara cu dibăcie timp de șapte ani, până când a fost ucis, în anul 293 d.Hr. Acesta a transformat Anglia într-un stat independent și, astfel, a devenit „întemeietorul forțelor navale britanice.”* Trei ani mai târziu, împăratul Constantin a recuperat Britania, iar în anul 306 (d.Hr.), și acesta și-a dat duhul în York, Britania. Imaginea Britaniei pe monede a fost bătută inițial de romani. În secolul al cincilea, romanii au început să se retragă treptat din Britania, iar până în anul 436 d.Hr., aceștia părăsiseră deja Anglia.

¹⁸ În secolul al 17-lea, în timpul domniei reginei Elisabeta I, Anglia a început să devină un imperiu, iar forțele navale britanice au reprezentat mijlocul convenabil de expansiune colonială și imperială. Până în anul 1815, forțele navale rivale ale Olandei, Spaniei și Franței au încetat practic să existe; iar până la izbucnirea Primului Război Mondial, în anul 1914, forțele navale britanice au reprezentat, în mod virtual, „poliția mondială a apelor; ...acea marină de război a reprezentat principalul instrument în construirea și menținerea laolaltă a celui mai mare imperiu pe care lumea l-a cunoscut vreodată.” † La încheierea celui de-Al Doilea Război Mondial, aliatul de război al Angliei, Statele Unite ale Americii, stat întemeiat din cele 13 colonii britanice originare, și-a consolidat cea mai mare marină militară din lume. Din cele anterior pomenite, se poate remarca cum cea de-a șaptea putere mondială, sau puterea mondială duală a statului anglo-american, s-a impus drept „micul corn” dintre cele patru coarne dintre care „marele corn” simbolic, Alexandru cel Mare, a fost frânt. Istoria deține mărturii despre cum această putere duală a Angliei și Americii, aliați apropiați, s-au îndreptat vertiginos spre sud, spre est și spre „mândrele ținuturi”.

¹⁵ Unde anume localizează profeția apariția simbolicului „mic corn” și ce anume din timpul prevestit corespunde cu aceasta?

¹⁶ Tinzând spre înălțarea „micului corn”, de către ce puteri vestice au fost centrele imperiale ale urmașilor lui Alexandru reduse la provincii și în ce ordine?

¹⁷ Când anume au supus romanii Britania, cine a transformat-o într-un stat independent pentru a perioadă și i-a îndrumat forțele navale și când anume au părăsit romanii Britania?

* *Enciclopedia Americană*. Volumul 13, pagina 322b.

¹⁸ Cum anume a reușit „micul corn” să se impună dintre cele patru coarne și să înainteze mult spre sud, spre est și spre „mândrele ținuturi”?

† *Ibidem*, Volumul 13, pagina 325b.

¹⁹ „Mândrele ținuturi” reprezintă expresia biblică și înseamnă tărâmul profetului Daniel. (Daniel 11:16, 41, JPS). Însuși Iehova vorbește despre aceste tărâmuri ca fiind „tărâm pe care l-am năzuit pentru ei, din care izvorăsc lapte și miere, care reprezintă frumusețea tuturor tărâmurilor.” (Ezechiel 20:6, 15, JPS). Este adevărat că, în timpul Primului Război Mondial, forțele de expediție britanice au desfășurat o campanie militară în Palestina împotriva Turciei, la data de 9 decembrie 1917, când Ierusalimul a fost capturat de generalul britanic Allenby. După terminarea războiului, nou-înființata Ligă a Națiunilor a încredințat Angliei mandatul asupra Palestinei, pentru a fi continuat până la data de 14 mai 1948. Însă dat fiind că aceasta e doar o profecie și cuprinde numeroase simboluri, „mândrele ținuturi” simbolizează, mai degrabă, condiția pământeană a slujitorilor Lui Iehova în această nouă înțelegere, slujitorii Săi credincioși pe pământ, în timpul existenței celei de-a șaptea puteri mondiale. Aceștia sunt „sfinții” Lui Iehova sau cei sfinți pe pământ; iar apostolul Paul le grăiește acestora: „El ne-a înviat împreună, și ne-a pus să ședem împreună în locurile cerești, în Hristos Isus.” – Efeseni 2:6.

²⁰ Din acest punct de vedere, putem înțelege cum „micul corn” anglo-american s-a mărit „S-a înălțat până la oștirea cerurilor, a doborât la pământ o parte din oștirea aceasta și din stele, și le-a călcat în picioare.” De asemenea, îngerul Gavriil mai explică: „El va fi tare, dar nu prin puterea lui însuși; el va face pustiiri de necrezut, va izbuti în tot ce va începe, va nimici pe cei puternici și chiar pe poporul sfinților.” (Daniel 8:10, 24, JPS). Cea de-a șaptea putere putea atinge „înaltul cerului” și „stelele” numai fiindcă aceștia sunt sfinții lui Iehova sau cei umili care se află pe pământ, care însă au o chemare divină și o înviere divină în vedere, pentru a putea domni cu regele uns de Iehova pe acest tron divin. În congregația slujitorilor Lui Iehova acre urmează pașii Lui Isus Hristos, se numără supraveghetorii, care sunt asemuiți cu „stelele” pe care preaslăvitul Isus le ține în mâna sa dreaptă. (Apocalipsa 1:16, 20). Acest „înalt al cerului” și aceste „stele” simbolice strălucesc cu lumina divină a veștilor bune din Împărăția Domnului, pentru care se înalță rugăciuni: „vină împărăția Ta; facă-se voia Ta, precum în cer și pe pământ.” – Matei 6:10.

²¹ Cea de-a șaptea putere mondială a încercat să nimicească acești „oameni ai sfinților”, însă s-a bucurat de succes numai într-o mică măsură, când i-a azvârlit de pământ și i-a zdrobit sub tălpi în timpul Primului Război Mondial din America, iar în coloniile britanice „de o vreme, două vremuri, și o jumătate de vreme.” (Daniel 7:25, RS) *. Lumina divină a strălucit încet la acea vreme.

PRĂBUȘIREA TEMPLULUI LUI IEHOVA

²² Celor care, cu mult timp în urmă, au reconstruit templul lui Iehova în Ierusalim, după ce tărâmul lui Iuda s-a aflat pustiit timp de 70 de ani, profetul Zaharia le-a spus acestora: „Căci așa vorbește Domnul oștirilor: "După slavă m-a trimis El la neamurile care v-au jefuit; căci cel ce se atinge de voi se atinge de lumina ochilor Lui.” (Zaharia 2:8, AS). Așadar, năvălind asupra „căpeteniei oștirii” la care aceștia se închinau, clasa sanctuară de pe pământ, cea de-a șaptea putere mondială a atacat armata Lui Iehova. „Micul corn” simbolic „s-a înălțat până la căpetenia oștirii, i-a smuls jertfa necurmată, și i-a surpat locul locașului său celui sfânt.” (Daniel 8:11, JPS). Dumnezeu Iehova reprezintă căpetenia sau Supremul teocrat a oștirii sale de sfinți, iar aceștia compun „sanctuarul său”, în care acesta sălășluiește prin Duhul Sfânt. (Efeseni 2:21, 22). „Micul corn” simbolic sau cea de-a șaptea putere mondială s-a mărit mai ceva ca Împărăția Lui Dumnezeu. A refuzat să cedeze suveranitatea sa mondială pe pământ, oferind-o Împărăției Domnului care s-a întemeiat în Ceruri în apropierea „vremii destinate a națiunilor”, în anul 1914. A tratat cu dispreț veștile bune din Împărăția Domnului pe care clasa sa sanctuară, slujitorii săi sau cei sfinți încercau să le propovăduiască în întreg ținutul celei de-a șaptea puteri mondiale, Imperiul Britanic și America.

¹⁹ La ce se referă „mândrele ținuturi” din profecie?

²⁰ În vederea acestor lucruri, cum a reușit „micul corn” anglo-american să ajungă la unele popoare și stele pentru a le lovi?

²¹ Când anume cea de-a șaptea putere mondială i-a izgonit și i-a zdrobit în picioare și până unde au mers cu nimicirea lor?

* A se vedea capitolul 8, pag 180, 181. Paragrafele 25-27.

²² Cum a putut „micul corn” să se mărească „până la căpetenia oștirii”?

²³ Zi după zi, acel mesaj din Împărăție se înalță la Dumnezeu Iehova prin intermediul rugăciunilor, precum un sacrificiu care era zilnic, în mod neîncetat, constant adresat „căpeteniei oștirii”, prin intermediul eforturilor pământești depuse de slujitorii Săi pentru a propovădui mesajul. Aceștia se străduiau neîncetat să asculte porunca adresată slujitorilor lui Isus: „Prin El, să aducem totdeauna lui Dumnezeu o jertfă de laudă, adică, rodul buzelor care mărturisesc Numele Lui. Și să nu dați uitării binefacerea și dărnicia; căci lui Dumnezeu jertfe ca acestea Îi plac.” (Evrei 13:15, 16). Cei ce înalțau rugi își armonizau scopul în viață cu vorbele rostite de apostolul Petru: „Și voi, ca niște pietre vii, sunteți zidiți ca să fiți o casă duhovnicească, o preoție sfântă, și să aduceți jertfe duhovnicești, plăcute lui Dumnezeu, prin Isus Hristos.” (1 Petru 2:5). „Micul corn” simbolic, „regele de factură fioroasă și stratageme de înțelegere” nu dorea să fie umbrat de împărăția Domnului sau să dispună de oameni asemenea unor mioare, care să apeleze la el pentru salvare. Așadar, s-a mâhnit în fața acestei „rugi de sacrificiu”, aceste „sacrificii spirituale acceptate de Dumnezeu”, care erau zilnic și în mod continuu înalțate spre Dumnezeu. Sub pretexte patriotice și constrânsă de clerul religios al creștinătății, cea de-a șaptea putere mondială a anulat „oferirea neîncetată de sacrificii” timp „de o vreme, două vremuri, și o jumătate de vreme.”

²⁴ Astfel, locul de sacrificiu sau însăși fundația unde se odihnea „templul Său” care a rămas o casă spirituală dedicată sacrificiilor de rugăciune și adorare a Sa „a fost răpit”. Nimicirea fundației sau „locului” nu însemna că „templul” în sine fusese distrus; însă acest fapt ar fi putut conduce la distrugerea vestigiilor clasei sanctuare. Isaia 12:1 ne istorisește în mod profetic cum Dumnezeu s-a mâhnit pe slujitorii săi, poporul său a Israelului spiritual, pentru sădirea fricii în fața celei de-a șaptea puteri mondiale și practic încetând oferirea de sacrificii de rugăciune și de declarare publică în numele Său. Din milă, a destrămat durerea pe care începuse s-o abată asupra organizației diavolești. Cum așa? Fiindcă cei aleși, asupra cărora se abătuse necazul, ar putea să nu fie distruși de cea de-a șaptea putere mondială, ci ar mai putea fi salvați cât încă sunt în viață. – Matei 24:21, 22.

²⁵ Eșecul acestora pentru o vreme de a se supune Domnului și de a înalța „neîncetat ofrande” într-un mod spiritual a reprezentat un păcat săvârșit de poporul templului. Din această cauză, ei au sfârșit sub puterea simbolului opresiv al „micului corn”, cu permisiunea Lui Iehova și drept mărturie a mâhnirii sale împotriva lor. Astfel, deși puterea militară și comercială a „micului corn” era mare, acest „împărat semeț și iscusit în uneltiri” nu a adus la picioarele sale mulțimea oamenilor din poporul sfânt „prin propria-i putere”. „Oștirea și jertfa continuă au fost date pe mâna lui din pricina nelegiuirii. Cornul a aruncat adevărul la pământ și a reușit în ceea ce a făcut.” (Daniel 8:12, 24, *JPS) În această perioadă de eșec spiritual, clasa oamenilor credincioși a fost subjugată de puterile lumești, la fel cum pe vremea lui Daniel, acesta împreună cu restul poporului lui Iehova au fost luați în captivitate în Babilon, iar patria și templul lor au rămas pustii timp de 70 de ani.

²⁶ A șaptea putere mondială, dubla putere anglo-americană, n-a manifestat nici un interes față de adevărul mesajului Împărăției lui Dumnezeu și nici față de credința și integritatea oamenilor lui Dumnezeu. A azvârlit cu adevărul și credința de pământ. Pentru acest fapt, nu a judecat a șaptea putere mondială imediat. De ce oare? Pentru a nu săvârși o judecată distructivă și asupra credinciosului Său „popor al sfinților” în același timp. Astfel, a șaptea putere mondială s-a purtat și a prosperat și a ieșit victorioasă din Primul Război Mondial, înfăptuind o mare distrugere asupra temutului său dușman, Germania Imperială.

²⁷ În timpul armistițiului de pace care a urmat începând cu 11 noiembrie 1918, și-a manifestat mai cu precădere desconsiderarea față de Iehova, „prințul popoarelor”. Prin refuzarea mesajului pe care clasa credincioasă încerca să-l transmită tuturor popoarelor, puterea mondială

²³ Cum și când anume a răpit „micul corn” de la El „sacrificiile oferite neîncetat”?

²⁴ Cum anume a fost „locul templului” nimicit, însă poporul templului nu a fost totuși distrus?

²⁵ Care a fost „păcatul” săvârșit de clasa sanctuară din cauza căruia a fost cedată și cum de nu s-a întâmplat aceasta „din voință proprie”, dat fiind că „micul corn” îi capturase?

* La Daniel 8:24, cuvintele „dar nu prin propria-i putere” nu se găsesc în fragmentele de papyrus din Egipt care conțin textul original al versiunii în greacă a *Septuagintei*, ce se află în colecția de papyrusuri Chester Beatty. Acestea conțin versetele de la 3:27 până la 6:18 și de la 7:1 până la 8:27 din Daniel. Niciunul dintre aceste cuvinte nu se găsește în versiunea greacă din secolul al doilea a lui Theodotion. Dar textul evreiesc conține cuvintele.

²⁶ Cum a reușit să dea „micul corn” cu adevărul și credința de pământ și să, totuși, să fie prosper în același timp?

²⁷ În timpul păcii care a urmat după 11 noiembrie 1918, cum și-a mărit și mai mult „micul corn” desconsiderarea față de „prințul popoarelor” prin crearea unui idol?

duală anglo-americană a promovat stabilirea unui idol mondial modern, Liga Națiunilor. Premierul de britanic din timpul războiului, Lloyd George, avusese gânduri despre o asemenea alianță internațională de națiuni;^{*} iar președintele american din timpul războiului, T. Woodrow Wilson, a inclus-o în Cele 14 Puncte pe care le-a creat pentru stabilirea păcii. Deși era președinte în funcțiune, a insistat să participe la Conferința de Pace de la Paris pentru a-și promova Punctele, inclusiv pactul internațional, Liga Națiunilor.

²⁸ Astfel, dubla putere anglo-americană a îndeplinit profeția cu privire la „fiara” care „avea două coarne ca de miel”, dar care „vorbea ca un balaur”, spunându-le locuitorilor pământului să facă „o imagine a fiarei”, pentru ca imaginea fiarei să și vorbească cu autoritate și să facă să se închine la ea toți cei care erau împotriva împărăției stabilite a lui Dumnezeu și care erau în favoarea „fiarei”, sistemul de guvernare al lui Satan din lumea vizibilă. (Apocalipsa 13:11-15) Imaginea simbolică a bestiei, această Ligă a Națiunilor, era o urâciune, un lucru dezgustător în ochii lui Iehova Dumnezeu, asemenea imaginii din aur înalte de 60 de coți și lată de 6 coți, pe care Nebucadnețar, împăratul Babilonului, a dat ordin să fie dedicată de către toate provinciile imperiului său, inclusiv de către prietenii lui Daniel, Ședrak, Meșak și Abed-Nego. (Daniel 3:1-15) Martorii lui Iehova au văzut că Liga Națiunilor e dezgustătoare în ochii săi precum un idol.

„URĂCIUNEA CARE PUSTIEȘTE”

²⁹ Conferința de pace s-a deschis la Paris, Franța, pe 18 ianuarie 1919, iar la ea a participat și președintele american, Wilson. Tratatul de pace asupra căruia s-a convenit, inclusiv carta Ligii Națiunilor, a fost semnat la Versailles, Franța, pe 28 iunie 1919. Pe 13 octombrie, în același an, a fost ratificat de trei mari puteri aliate și a intrat în vigoare alături de carta Ligii Națiunilor. Senatul Statelor Unite a refuzat să facă jocul președintelui Wilson și să ratifice acest tratat. Senatul a considerat că suveranitatea Americii nu era suficient de bine păzită în carta Ligii Națiunilor. Astfel, America a încheiat un tratat de pace separat cu Germania mai târziu. Liga Națiunilor, simbolică „imagine a bestiei”, a început să funcționeze cu adevărat pe 10 ianuarie 1920, la Londra, Anglia. Dar înainte de acest eveniment, creștinătatea religioasă a început să idolatrizeze „imaginea” simbolică.

³⁰ Consiliul Federal al Bisericilor lui Hristos din America s-a oferit imediat ca preot pentru a propovădui în fața „imaginii”. Înainte de conferința de pace, și în timp ce președintele Wilson doar cuvânta în favoarea Ligii Națiunilor, Consiliul Federal al Bisericilor lui Hristos din America a vorbit în favoarea sa și i-a dat rolul lui Hristos Mesia. Comitetul executiv al acestui Consiliu Federal s-a întrunit în Atlantic City, New Jersey, pe 12 decembrie 1918 și a votat aprobarea planului președintelui Wilson pentru Liga Națiunilor. A adoptat următoarea Declarație (citată parțial):

Criza mondială de război a trecut, dar ne pândește o altă criză mondială.

... „Să cădem oare înapoi”, a întreat Lloyd George, „în vechile rivalități, animozități naționale și competiția înarmării, sau să luăm exemplul domniei pe pământ a Prințului Păcii?”

A venit vremea să organizăm lumea pentru adevăr și corectitudine, dreptate și omenie. Pentru aceasta, în calitate de creștini, cerem stabilirea de urgență a unei Ligi a Națiunilor Libere la viitoarea Conferință de Pace. O astfel de Ligă nu e o simplă oportunitate politică; mai degrabă, este expresia politică a Împărăției Domnului pe pământ.

... Eroii căzuți vor fi murit în van dacă, din victorie, nu va rezulta un nou pământ în care să sălășluiască corectitudinea.

* Astfel a spus Lloyd George într-un discurs aproape de începutul anului 1931: Acesta „a propus prima rezoluție la adunarea principalilor lideri de stat Aliați de la Paris din 1919, pe care s-a bazat ulterior Carta Ligii Națiunilor. Cabinetul pe care îl conduceam eu a fost singurul guvern din lume care, dinainte de întrunirea conferinței de pace și încă dinainte de semnarea Armistițiului, a pregătit planuri bine puse la punct pentru aplicarea principiului acelei rezoluții. Chiar și în cele mai nesigure momente ale războiului, existau comitete ale cabinetului care se gândeau cum să pună la punct o asociație de națiuni pentru asigurarea păcii mondiale” – A se vedea *Turnul de Veghe* din 15 ianuarie 1931, pagina 31, coloana 1, sub titlul „O Mare Parte”, paragraful 5.

²⁸ Ce profeție din Apocalipsă a îndeplinit, astfel, dubla putere anglo-americană și care a fost idolul politic în ceea ce-l privește pe Dumnezeu?

²⁹ Când a intrat în vigoare carta Ligii Națiunilor, când a început Liga să funcționeze, dar ce a început creștinătatea să facă?

³⁰ Ce s-a oferit să facă Consiliul Federal al Bisericilor lui Hristos din America și cum a dat propusei Ligi un rol Mesianic?

Biserica are multe de oferit și multe de câștigat. Poate da o sancțiune puternică adaptând la noua ordine internațională ceva din gloria profetică din Împărăția Domnului. Ce e Împărăția Domnului dacă nu triumful voinței Domnului în cele lumești, „vrednicie și pace și bucurie în Duhul Sfânt”? Și ce e această viziune a unei federații mondiale a omenirii organizate pe baza dreptății și corectitudinii, pentru menținerea eficientă și imparțială a păcii, dacă nu chiar Împărăția Domnului?

Biserica poate da un spirit de bunăvoință, fără de care Liga Națiunilor poate îndura...

Liga Națiunilor își are rădăcinile în Evanghelie. Asemenea Evangheliei, obiectivul său este „pacea pe pământ, bunăvoința față de oameni”. Asemenea Evangheliei, chemarea sa este universală.

Haideți să ne rugăm la Tatăl nostru Ceresc, Atotputernicul Dumnezeu, ca Delegații Națiunilor pentru Pace să fie călăuziți de Sfântul Duh și luminați de Înțelepciunea Divină până la punctul în care să poată include în noul material al vieții lumii dreptatea, iubirea și sfânta Sa voie...

³¹ Comitetul executiv al Consiliului Federal al Bisericilor a votat și câteva Rezoluții adiționale. Una dintre acestea a fost pentru numirea unei „Comisii Speciale reprezentante potrivite, pe cât permit Bisericile Protestante din America, pentru a prezenta documentele de mai sus la Conferința de Pace a Națiunilor Aliate și Asociate.” După adoptarea Declarației și Rezoluțiilor, a fost luată în considerare o recomandare, iar comitetul executiv a trimis o cablogramă președintelui Wilson la Paris, aducându-i la cunoștință acțiunile sale. Mai târziu, o scrisoare datată 18 decembrie 1918 a fost adresată președintelui Wilson, conținând o copie a cablogramei, Declarației și rezoluțiilor adiționale. De asemenea, a menționat și numirea Comisiei Speciale pentru a prezenta în mod oficial Declarația la Conferința de Pace care avea să fie organizată în scurt timp.*

³² A prezentat oare această Comisie Specială Declarația la Conferința de Pace de la Paris după deschiderea acesteia pe 18 ianuarie 1919? În raportul anual al Consiliului Federal al Bisericilor lui Hristos din America pentru anul calendaristic 1919, următoarea frază a apărut la pagina 11:

La Conferința de Pace de la Paris, un comitet reprezentativ al Consiliului Federal a fost primit de către reprezentanții guvernului și a prezentat acțiunile comitetului executiv, așa cum au fost instruiți să prezinte la Conferința de Pace.

³³ S-au luat mai multe măsuri decât s-a prezentat mai sus. Tratatul de Pace a fost semnat pe 28 iunie 1919. Buletinul Consiliului Federal din iunie 1919, la pagina 94, scria următoarele, într-un articol intitulat „Rezoluții Adoptate de către Consiliul Federal al Bisericilor lui Hristos în Sesiune Specială la Cleveland, Ohio, 6-8 mai 1919”:

I. Dreptate Socială

....

II. Afaceri Naționale și Internaționale

S-A DECIS: Să ne exprimăm recunoștința pentru înființarea Ligii Națiunilor așa cum s-a stabilit la Conferința de Pace de la Paris și ne oferim sprijinul spre asigurarea ratificării sale de către Senatul Statelor Unite și dedicarea noastră spre a-l face un real succes.

³⁴ Eforturile lor au fost în zadar. Senatul SUA n-a adoptat niciodată Tratatul de Pace de la Paris, împreună cu carta Ligii Națiunilor. Dedicarea Consiliului Federal al Bisericilor n-a făcut din Liga Națiunilor un succes. Și nici devotamentul organizațiilor religioase din spațiul britanic al celei de-a șaptea puteri mondiale. Liga Națiunilor n-a reușit să împiedice Al Doilea Război Mondial și introducerea bombei atomice. Aceasta a fost dizolvată formal la data de 10 ianuarie 1946.

³⁵ Chiar și lăsând la o parte profeticul Cuvânt al Domnului, faptele istorice arată că Liga Națiunilor nu a fost o imagine pământească a Împărăției Domnului cu rădăcinile în Evanghelie, ci un fals blasfemator, o contrafacere a Împărăției Domnului. A fost o „ imagine idolatrizată ” a fiarei, fiară politică ce primise „puterea, tronul și o mare autoritate” de la Balaurul Satan Diavolul. (Apocalipsa 12: 3, 4, 7-9, 13-17; 13:1-2) Declarația adoptată de către comitetul executiv al

³¹ Ce a făcut comitetul executiv al Consiliului pentru a prezenta documentele de mai sus și ce i-a trimis președintelui Wilson?

* A se vedea Buletinul Consiliului Federal, Volumul II, Nr. 1, din ianuarie 1919, paginile 12-14.

³² Prin ce documente se atestă că Comisia Specială a prezentat Declarația la Conferința de Pace de la Paris?

³³ Ce alte măsuri au fost luate de către Consiliul Federal al Bisericilor împotriva idolatrizării Ligii Națiunilor?

³⁴ În ce sens s-au dovedit eforturile Consiliului a fi în zadar?

³⁵ În ceea ce privește Împărăția Domnului, care a fost Declarația, așa cum a fost ea prezentată la Conferința de Pace din Paris? Ce măsuri au luat Bisericile Creștinătății, astfel, față de templul nominal al Domnului?

Consiliului Bisericii la Atlantic City și prezentată de către Comisia Specială la Conferința de Pace de la Paris la sfârșitul lunii ianuarie 1919 a fost o blasfemie la adresa adevăratei Împărății a lui Dumnezeu. A fost o falsă profecie care a înșelat lumea și a fost o faptă dezgustătoare de idolatrizare a unei „imagini” a fiarei. Prin această măsură, în ianuarie 1919, liderii religioși ai Creștinătății și politicienii celei de-a șaptea puteri mondiale și aliații săi au pus la cale o urâciune în fața lui Iehova Dumnezeu, un lucru dezgustător față de el. Întrucât Bisericele Creștinătății susțineau a fi templul lui Dumnezeu, acestea, de fapt, au adus un idol abominabil în templul religios.

³⁶ Prin înființarea acestei „urâciuni pustiirii”, clerul religios al Creștinătății s-a purtat asemenea celor care l-au respins pe Isus Hristos în anul 33 (e.n.) și care s-au tânguit guvernatorului roman Pontius Pilat: „Noi n-avem alt împărat decât pe Cezarul.” (Ioan 19:15) Aici, a șaptea putere mondială a devenit instrumentul „dumnezeului acestei orânduiri a lucrurilor” pentru așezarea „urâciunii pustiirii”, „urâciunea care pustiește”. (Matei 24:15) Acest lucru marchează un punct important în istoria vremurilor profetice.

„PĂCATUL CARE ADUCE PUSTIIRE”

³⁷ Cu toate acestea, există „un păcat” care are legătură cu „urâciunea pustiirii”. Daniel spune că un înger a pus o întrebare despre acest lucru: „Am auzit pe un sfânt vorbind; și un alt sfânt a întrebat pe cel ce vorbea: „În câtă vreme se va împlini vedenia despre desființarea jertfei necurmăte și despre urâciunea pustiirii? [urâciunea care pustiește, RS] Până când va fi călcat în picioare sfântul Locaș și oștirea?” Și el mi-a zis: "Până vor trece două mii trei sute de seri și dimineți; apoi sfântul Locaș va fi curățit!" [readus la starea sa de drept, RS]” – Daniel 8:13, 14, JPS.

³⁸ Aducerea „jertfei de foc” a fost desființată la împlinirea „timpului, două mii trei sute de dimineți”, pe 7 mai 1918. * S-a întâmplat spre sfârșitul lunii ianuarie 1919 ca „urâciunea pustiirii” să fie așezată spre închinare. Dar la acea vreme, „păcatul care aduce pustiirea” nu fusese comis, pentru a începe numărarea celor două mii trei sute de seri și dimineți. Atunci, dar, ce a fost acest „păcat”? Când a fost comis și de către cine? Martorii lui Iehova prezintă următoarele adevăruri:

³⁹ Pe 26 martie 1919, funcționarii și editorii de la Watch Tower Bible and Tract Society au fost eliberați pe cauțiune din detenția lor la Penitenciarul Federal din Atlanta, Georgia.† În ziua următoare, oficialii Societății au început să încropească planuri pentru organizarea și continuarea muncii de propovăduire postbelice prin clasa sanctuară a lui Iehova Dumnezeu. Acest lucru a dus la o mare revigorare în rândul oamenilor sfinți ai lui Iehova. Acesta și-a răsfrânt spiritul plin de energie asupra lor, pentru ca aceștia să-și dea seama ce au de făcut pentru el și să-și pregătească mințile pentru a-i îndeplini munca. Între 1 și 8 septembrie în același an, aceștia au ținut o adunare generală la Cedar Point, Ohio. Acolo, încarceratul președinte de odinioară al Societății, a prezentat neînfricată muncă de propovăduire ce trebuia îndeplinită din acel moment și până la lupta universală a Armagedonului. Profetia a devenit mai limpede, iar la pagina 12 a ediției de pe 1 ianuarie 1921, revista oficială a Societății, *Turnul de Veghe*, a arătat lumii că Liga Națiunilor era „urâciunea pustiirii”, așa cum prezisese profetul lui Iehova, Daniel. (Matei 24:15) În anul următor, a fost organizată o adunare internațională și mai mare, din nou la Cedar Point, Ohio. Printr-o Hotărâre adoptată acolo duminică, 10 septembrie 1922, națiunile lumii care au aderat la abominabila Ligă a Națiunilor au fost provocate și anunțate de eșecul Ligii prin hotărârea lui Dumnezeu.*

⁴⁰ Această a doua adunare de la Cedar Point a dat startul unei serii de adunări anuale de importanță mondială. A cincina a fost organizată la Londra, în Anglia, capitala întinsului Imperiu Britanic. În public, erau delegați din partea partenerului Marii Britanii în dubla putere mondială anglo-americană și din alte țări străine.

³⁶ Asemenea cui s-au purtat bisericile Creștinătății și care a fost instrumentul celei de-a șaptea puteri pentru așezarea urâciunii?

³⁷ Care este legătura cu această urâciune a pustiirii și ce a învățat Daniel despre aceasta de la înger?

³⁸ Ce întrebări apar în legătură cu „urâciunea pustiirii” și de ce e nevoie de răspunsuri?

* A se vedea paginile 180, 181, paragrafele 25-27.

³⁹ În ce fel s-a deschis munca de propovăduire postbelică după Primul Război Mondial și ce revelație și ce măsuri au fost luate în legătură cu Liga Națiunilor?

† A se vedea pagina 181, paragraful 26; De asemenea, publicația *Lumina*, Volumul I, pagina 249

* A se vedea *Turnul de Veghe* din 1 noiembrie 1922, paginile 324, 325.

⁴⁰ Ce a început a doua adunare de la Cedar Point, ducând la ce în Londra, Anglia?

⁴¹ Adunarea și-a deschis porțile marți, 25 mai 1926 și a continuat până luna următoare, pe 31 mai. Vineri după-masă, la terminarea cuvântării sale din Isaia, capitolul 49, președintele Societății a prezentat în fața adunării Rezoluția numită „O Mărturie a Liderilor Lumii”. Aceasta atrăgea atenția asupra responsabilității ce cădea pe umerii tuturor liderilor lumii, întrucât toate dovezile din acea vreme demonstrau stabilirea împărăției Domnului în ceruri în 1914. Al cincilea punct din Rezoluție a spus apoi că, în ciuda dovezilor copleșitoare, „împotriva Cuvântului Domnului, liderii comerciali, politici și ecleziști au încercat să stabilizeze lumea și să țină popoarele sub control prin înființarea acelei improvizații numite Liga Națiunilor și care a fost anunțată în mod greșit și blasfemator drept expresia politică a împărăției Domnului pe pământ; că adevăratul autor și părinte al adunării Ligii Națiunilor e Satan Diavolul, dumnezeul acestei lumi malefice, a fost trimisă la înaintare de acesta ca ultim efort disperat al acestuia de a înșela popoarele, de a la întoarce de la adevăratul Dumnezeu și de a le ține sub controlul său malefic; că, acum, după șapte ani de eforturi laborioase din partea celor care promovează acea adunare, să pună bazele păcii și prosperității înseamnă, practic, eșuarea completă a Ligii Națiunilor și că prăbușirea sa totală e doar o chestiune de foarte puțin timp...”

⁴² Nu doar că Rezoluția a fost acceptată în mod entuziast de adunarea sfinților oameni ai lui Iehova în acea zi de vineri, dar, în seara duminicii următoare, a fost prezentată și unei audiențe publice care s-a adunat în fața Royal Albert Hall. Apoi, președintele Societății a susținut o cuvântare bine formulată în sprijinul acesteia și extinderii numărului de adepți pe baza Rezoluției. Liga Națiunilor a fost dată în vileag în fața tuturor, nu doar ca „urâciune a pustiirii”, ci și ca al optulea împărat din Apocalipsa 17:11, Imperiul Britanic fiind al șaptelea împărat și principalul sprijin al Ligii Națiunilor. „Dacă Marea Britanie se va retrage din aceasta mâine, Liga se va prăbuși imediat”, a declarat Joseph F. Rutherford, într-un ropot de aplauze. După terminarea cuvântării, care a descris binecuvântările omenirii sub împărăția Domnului, vasta audiență s-a ridicat hotărâtă pentru a-și exprima susținerea guvernului Domnului care tocmai fusese descris.

⁴³ În ziua următoare, cu excepția unei pagini întregi alocate de ziarul *Daily News* pentru un reportaj despre Rezoluție și cuvântarea publică, ziarele londoneze au ascuns cea mai mare și mai importantă știre din acele vremuri. * Reimprimări ale întregii pagini din *Daily News* de pe 31 mai 1926 încă erau larg răspândite, iar Rezoluția a ajuns să fie publicată în lumea întreagă. Mărturia a fost făcută tuturor popoarelor lumii, iar Liga Națiunilor a fost dată în vileag drept ceea ce era ea cu adevărat, iar responsabilitatea a căzut în mâinile cui trebuia. Dar a șaptea putere mondială și celelalte puteri politice ale lumii nu au dat ascultare Mărturiei. Acestea nu s-au întors de la „urâciunea pustiirii” în sprijinul împărăției proclamate a lui Dumnezeu. Continuarea închinării la „imaginea fiarei” a fost dramatizată pe 8 septembrie 1926 prin reprimirea Germaniei în familia de popoare drepte, acest lucru având loc prin primirea Germaniei în sânul Ligii Națiunilor. Ce a însemnat această ignorare a mesajului lui Iehova cu privire la Liga Națiunilor ca fiind o făcătură a Diavolului, o improvizație făcută de mâna omului pentru împărăția Domnului sub Hristos? Un „păcat” față de Dumnezeu, „un păcat al pustiirii”, care îi înfricoșează și îi uimește pe toți cei care doresc și se roagă pentru împărăția promisă a lui Hristos de către Dumnezeu. Ce purtare dezgustătoare din partea popoarelor lumii!

⁴⁴ Dacă acceptăm acest lucru ca pe o împlinire a profeției a „urâciunii înfricoșării” sau a „urâciunii pustiirii”, când, oare, va veni momentul refacerii templului? Ar trebui să treacă „două mii trei sute de seri și dimineți” după săvârșirea păcatului cel înfricoșător și care sigur va avea ca rezultat o pustiire. Dacă se aplică regula biblică de numărare a timpului profetic, așa cum s-a stabilit deja, * un an profetic de 360 de zile fiind luat ca unitate de bază, 2.300 de seri și dimineți ar însemna șase ani, patru luni și 20 de zile, fiecare zi cuprinzând o seară și o dimineață. (Geneza 1:5, 8, 13, 19,

⁴¹ Ce a fost adoptat la acea adunare vineri după-masă și ce a fost transmis prin al cincilea punct liderilor mondiali?

⁴² Cum a fost Rezoluția prezentată audienței publice și cum a fost ea primită?

⁴³ Cui i-a fost făcută această Mărturie apoi și cum a fost săvârșit, astfel, „păcatul care aduce pustiire”?

* A se vedea *Turnul de Veghe* din 15 iulie 1926, paginile 211-217; de asemenea *Epoca de Aur* din 8 septembrie 1926, paginile 780-791.

⁴⁴ Începând cu ce dată, așadar, putem începe numărătoarea celor 2300 de seri și dimineți, și când se termină?

* A se vedea pagina 101, paragraful 40. Nu uitați că o a treisprezecea lună evreiască se adaugă în mod regulat de șapte ori la fiecare 19 ani pentru a egaliza timpul lunar cu cel solar cu anii bisecți.

23, 31) Acum numărați de la începutul acestei Adunări Internaționale de la Londra de pe 25 mai 1926 și vom afla că cele 2300 de seri și dimineți ne aduc până la data de 15 octombrie 1932.

⁴⁵ Cum a fost curățit, eliberat sau readus la starea sa inițială templul lui Iehova, până la acea dată? Aruncați o privire în jurnalul oficial al martorilor lui Iehova, *Turnul de Veghe*, de la acea dată. Aveți în vedere pagina 319. Pagina respectivă prezintă Rezoluția adoptată de către compania din New York a martorilor lui Iehova pe 5 octombrie 1932. Aceasta îndemna la o curățire a organizației congregaționale, o restaurare de drept a clasei sanctuare a lui Iehova. Cum? Prin înlăturarea din sânul organizației a „bătrânilor aleși”, sau a „bătrânilor” care fuseseră aleși în biroul celor înțelepți prin ridicarea mâinilor membrilor congregației în alegeri populare sau democratice, după modelul politic al statelor grecești antice și modelul democratic al dublei puteri mondiale anglo-americane.

⁴⁶ Timp de decenii întregi, congregațiile clasei sanctuare a lui Iehova au organizat alegeri locale prin ridicarea mâinilor pentru a alege „bătrâni”. Acest lucru, desigur, s-a datorat neînțelegerii procedurii apostolice din primul secol, așa cum e descris în scripturile creștine grecești.* Acum, la momentul ales de către Dumnezeu, articolul intitulat „Organizația lui Iehova” a apărut în *Turnul de Veghe*, Partea 1 în numărul din 15 august 1932, iar Partea 2 în următorul număr de pe 1 septembrie. Acest lucru a denunțat că sistemul de „bătrâni aleși” se conformează părții democratice a acestei lumi, prin urmare e necurată și neteocratică, nesupusă marelui Teocrat care își conduce templul de sus în jos. Această alegere democratică a „bătrânilor” a avut ca rezultat numirea în funcție a multora care nu erau cu adevărat maturi sau adulți din punct de vedere spiritual, care se simțeau independenți de un control superior, care își acordau importanță în congregațiile lor locale, având ca misiune conducerea congregațiilor lor locale, fiind responsabili, în primul rând, față de congregațiile în care au căutat voturi. Acest lucru a rezultat în împotrivirea acestui tip de „bătrâni” față de munca de mărturie în lumea întreagă pe care Watch Tower Bible & Tract Society l-a încurajat prin reprezentanții săi în fiecare congregație. Articolul despre „Organizația lui Iehova” s-a închis, trimițând tuturor congregațiilor spre adoptare Rezoluție, care, parțial, spunea în felul următor:

⁴⁷ „Prin urmare, să se decidă că nu există nicio autoritate scripturală pentru existența biroului ales de bătrâni în biserică și că, de acum înainte, nu vom mai alege pe nimeni în comitetul bătrânilor; că toți cei unși de către Dumnezeu sunt „bătrâni”, așa cum e definit acest termen de Scripturi, iar toți sunt slujitori ai Celui de Sus... Un director de slujire care va fi nominalizat de noi și care va fi confirmat în funcție de directorul sau managerul Societății, director de slujire care va fi un membru al comitetului de slujire al acestei companii.”

⁴⁸ Această Rezoluție a fost adoptată de toate congregațiile martorilor lui Iehova din lumea întreagă. Anunțul din revista *Turnul de Veghe* din 15 octombrie 1932, la sfârșitul celor 2300 de seri și dimineți, a fost anunțul oficial făcut de către Iehova prin canalul său vizibil de comunicare, cum că templul său de „pietre vii” unse a fost curățit, mântuit și îndreptat. A fost readus la starea sa de drept în ceea ce privește eliminarea „bătrânilor” aleși în mod democratic și în ceea ce privește numirea teocratică a unui supraveghetor teocratic. Cu siguranță, cele douăzeci și patru de persoane în vârstă pe care le-a văzut apostolul Ioan în viziunea sa încoronate și așezate pe tronuri în jurul tronului lui Dumnezeu nu erau „bătrâni” democratic aleși de către congregațiile de pe pământ, de mai jos. Aceștia erau „bătrâni” aleși de către Suveranul universului datorită evoluției lor creștinești complete și integrității lor dovedite. Cu siguranță, și „cele șapte stele” văzute de Ioan deasupra mâinii drepte a gloriosului Isus Hristos și care îi întruchipau pe „îngerii” sau supraveghetorii congregațiilor clasei sanctuare unse de către Iehova, erau „bătrâni” complet maturizați aleși și controlați, nu de către congregații, după procedura democratică a celei de-a șaptea puteri mondiale, ci de către Conducerea Supremă a organizației teocratice prin Isus Hristos. (Apocalipsa 1:16, 20; 2:1; 4:4, 10, 11) Pe bună dreptate, cei rămași din clasa sanctuară de pe pământ au fost aduși în acord cu domnia teocratică în timpul lui Iehova.

⁴⁵ Începând cu acea dată, asupra cărui lucru a vrut oficialul Societății Turnului de Veghe să atragă atenția?

⁴⁶ În ce fel procedase congregația în chestiunea alegerii de „bătrâni” și la ce dusesese acest lucru?

* A se vedea cartea *Noua Creație*, de C. T. Russell, scrisă în 1904, paginile 276-282, *Turnul de Veghe al Sionului*, din 15 martie 1906, la pagina 91, paragraful 7. De asemenea, vedeți capitolul 7 din această carte, de la pagina 161 (paragraful 29) până la pagina 165, paragraful 38.

⁴⁷ Ce Rezoluție supusesse revista *Turnul de Veghe* spre adoptare?

⁴⁸ Prin urmare, ce a însemnat anunțul din numărul de pe 15 octombrie 1932 al revistei *Turnul de Veghe* și în ce fel s-a armonizat cu înțelesul celor „douăzeci și patru de vârstnici” și „cele șapte stele”?

⁴⁹ Acesta a fost doar un început corect, căci templul trebuia să devină teocratic din toate punctele de vedere. Șase ani mai târziu, *Turnul de Veghe* a publicat articolul „Organizația”, Partea 1 în ediția de pe 1 iunie 1938, iar Partea 2 în următoarea ediție de pe 15 iunie. Acest articol începea spunând: „Organizația lui Iehova nu este sub nicio formă democratică. Iehova e suprem, iar guvernarea sau organizația sa este strict teocratică.” Acest articol a mai propus și o rezoluție spre adoptare de către fiecare congregație, rezoluția recunoscând că „guvernarea lui Dumnezeu este o teocrație pură” și cerând „Societății”, în calitate de reprezentant vizibil al acesteia, să organizeze congregația pentru slujirea lui Dumnezeu și să numească în mod teocratic din vârful vizibil diverși slujitori ai congregației. – Partea 2, 15.

⁵⁰ Această rezoluție teocratică a fost adoptată, iar congregațiile martorilor lui Iehova au procedat în baza acesteia în toată lumea; iar organul vizibil de conducere de la sediul Societății din Brooklyn, New York, a procedat la organizarea teocratică a tuturor congregațiilor doritoare. Toate congregațiile nou înființate începând cu acel moment a fost organizate în mod teocratic în acest fel încă de la bun început. Acest lucru a avut ca rezultat o mai bună, mai pașnică și mai productivă organizație a oamenilor credincioși ai lui Iehova, spre împlinirea vorbelor de la Isaia 60:17. Această organizație teocratică a trecut prin Al Doilea Război Mondial, fiind îngrozitor persecutată de către a șaptea putere mondială și aliații și dușmanii acesteia. Dar, sub nicio formă, organizația teocratică nu s-a plecat înfricoșată în sclavie în fața guvernelor dictatoriale sau regimentare și nici nu a încetat să aducă în mod constat, zilnic, jertfa de foc sau slava lui Iehova Dumnezeu și împărăției Sale.

⁵¹ Curățat, mântuit și în starea sa teocratică de drept, templul continuă să-și aducă serviciul divin și în ziua de azi, indiferent de ce-ar face „micul corn” sau „împăratul cu înfățișare sălbatică”. Clasa sanctuară caută împlinirea totală a explicației îngerului Gavriil dată lui Daniel cu privire la acest „împărat” politic abil: „Din pricina propășirii lui și izbândirii vicleniilor lui, inima i se va îngâmfa, va pierde pe mulți oameni care trăiau liniștiți, și se va ridica împotriva Domnului domnilor, dar va fi zdrobit, fără ajutorul vreunei mâini omenești. Iar vedenia cu serile și diminețile, de care a fost vorba, este adevărată. Tu, pecetluiește vedenia aceasta, căci este cu privire la niște vremuri îndepărtate.” – Daniel 8:25, 26, *RS*.

⁵² Dubla putere mondială anglo-americană încă își păstrează poziția în calitate sa de a șaptea putere mondială activă din profeția biblică. Aceasta nu s-a clintit în fața amenințării blocului comunist, care s-a fălit că va prelua controlul lumii întregi. Cea mai mare greșeală pe care a comis-o cea de-a șaptea putere mondială este că, încrezută fiind în propriile-i forțe, s-a opus Împăratului împăraților, Iehova Dumnezeu, care și-a dobândit puterile în anul 1914 (e.n.) și care este Cel mai de Sus asupra întregii lumi și a împăraților acesteia, inclusiv „împăratul cu înfățișare sălbatică”. (Psalmul 83:18, *AV*) Mai ales pentru acest motiv, a șaptea putere mondială va fi frântă în scurt timp, nu de mâna comunismului mondial, ci de mâna sau puterea supraomenească.

⁵³ Împărăția lui Dumnezeu, împotriva căreia a comis a șaptea putere mondială „păcatul”, o va lovi în timpul desfășurării „războiului măreței zile a lui Dumnezeu cel Atotputernic”, la fel cum bolovanul desprins din munte în visul lui Nebucadnețar a lovit imaginea simbolică a puterilor mondiale ce urmau să se succedă pe picioarele sale și a făcut-o una cu pământul spre a fi luată de vânt. Viziunea serilor și dimineților nu mai e închisă. După „multele zile” ale miilor de ani, aceasta a fost deschisă. Cea mai mare parte a viziunii deja s-a împlinit. Simbolicul „împărat cu înfățișare sălbatică” este pe cale să fie distrus de mâna divină. Apoi, Iehova Dumnezeu, care sălășluiește în spirit în templul său, va fi instaurat ca Suveran Universal. Voia sa trebuie să se îplinească pe pământ.

⁴⁹ După aceea, ce a declarat ediția din iunie 1938 a *Turnului de Veghe* și ce rezoluție a propus aceasta spre adoptare?

⁵⁰ Ce măsuri au urmat după această rezoluție, ce reorganizare a avut loc pe urmă și care a fost rezultatul?

⁵¹ Ce a continuat să facă templul în starea sa de drept și ce profeție caută să îplinească acesta?

⁵² Care a fost cea mai gravă greșeală a celei de-a șaptea puteri mondiale și, prin urmare, ce trebuie să se întâmple cu ea?

⁵³ Care este acum starea „profeției serilor și dimineților” după aceste „multe zile” și ce mai este de așteptat?

CAPITOLUL 10: NORDUL ÎMPOTRIVA SUDULUI

¹ După al Doilea Război Mondial, s-au declarat tensiunile și „războiul rece” dintre cele două mari blocuri ale națiunilor din Est și Vest. Viziunea profetică finală ce i-a fost dată lui Daniel se prezintă ca un conflict fulminant între Nord și Sud. Viziunea este atât de precisă în detaliile profetice, încât necredincioșii au negat că Daniel a primit și a scris o descriere a acestei viziuni. Porfir, un filozof grec din secolul al treilea (aprox. 233 – 304 d. Hr.), cel care a scris o lucrare intitulată Împotriva creștinilor, în cincisprezece volume, a fost unul dintre aceștia.

² Porfir l-a recunoscut pe Isus Hristos doar ca pe un filozof remarcabil, dar nu a fost de acord cu el că Daniel a fost autorul cărții din Biblie care-i poartă numele. Pentru că ultima viziune a lui Daniel părea să îl descrie atât de precis pe regele sirian Antiochus IV Epiphanes, Porfir nu a putut să-i accepte istoria scrisă în prealabil din inspirație, dar a privit-o ca pe o istorie scrisă după ce s-a întâmplat. Prin urmare, Porfir l-a văzut pe autorul cărții lui Daniel ca pe un impostor, care și-a asumat rolul de profet căruia Iehova Dumnezeu i-a trimis îngeri și i-a dezvăluit viziuni. Cu toate acestea, ignoranța lui Porfir și a altor sceptici ca și el, este dovedită. Cum așa? Pentru că se constată că viziunea chiar a prezis evenimente care s-au întâmplat în realitate în acest secol al douăzecilea și Daniel nu a fost aici ca să le scrie după ce s-au întâmplat. Într-adevăr, îngerul i-a spus lui Daniel: „Acum vin să-ți fac cunoscut ce are să se întâmple poporului tău în vremurile de apoi, căci vedenia este cu privire tot la acele vremuri îndepărtate.” - Daniel 10:13, 14, BS.

³ De la nimeni altcineva decât de la un înger al lui Iehova Dumnezeu, a șaptea putere mondială, puterea duală anglo – americană, ar putea să învețe că puterile lumii dinaintea ei au avut prinți demoni nevăzuți care le-au condus. Îngerul lui Dumnezeu care a răspuns rugăciunii lui Daniel a fost reținut timp de trei săptămâni de către un asemenea prinț demon. El i-a explicat lui Daniel de ce a întârziat, spunându-i lui Daniel: „Prințul regatului Persia m-a reținut pentru douăzeci și una de zile; dar Mihail, unul din prinții căpetenie, mi-a venit în ajutor, așa că l-am lăsat pe el cu prințul din Persia și eu am plecat... Știi tu de ce m-am arătat ție? Dar acum trebuie să mă întorc și să lupt împotriva prințului din Persia; și când voi fi terminat cu el, va veni Io, prințul Greciei. Dar am să îți spun ce este scris în cartea credinței: nu este nimeni care să mă susțină în afară de Mihail, prințul tău”. Această apariție a îngerului a fost în a douăzeci și patra zi din Nisan în al treilea an de domnie a lui Cyrus, regele Persiei. - Daniel 10: 1-4, 10-14, 20, 21, RS.

⁴ Darius Medul, unchiul lui Cyrus și primul conducător al puterii mondiale Medo – Persiene, a ieșit acum din scenă. Dar îngerul se referă din nou la el la începutul minunatei profeții referitoare la poporul lui Daniel din zilele care vor veni. El a spus: „În anul dintâi al lui Darius, medul, [539-538 B.C.], eram și eu la el, ca să-l ajut și să-l sprijin.” (Daniel 11:1, JPS). Conducătorul necredincios Darius Medul nu a fost cel alături de care s-a ridicat îngerul lui Iehova pentru a-l susține și întări, dar a fost Mihail. Îngerul a vorbit despre Mihail ca cel pe care l-a susținut. În viziunea lui Iehova, scopul pe care el l-a avut a fost de a avea grijă de oamenii lui Daniel, al căror prinț conducător era Mihail, astfel îngerul s-a oprit și i-a oferit sprijinul și ajutorul său lui Mihail împotriva prințului demon a puterii Medo – persiene. Darius a fost manevrat în armonie cu scopurile lui Iehova, ca atunci când Iehova și-a trimis îngerul pentru a-l scăpa pe Daniel din gura leilor care l-ar fi devorat. Astfel, Regele Darius a fost fericit să-l scoată pe Daniel din groapa leilor, de acolo de unde dușmanii invidioși ai lui Daniel îl obligaseră pe Regele Darius să îl arunce. Ca urmare, a acestei eliberări a lui Daniel, unul dintre cei trei conducători ai regatului lui Darius, Darius Medul, de bună voie, a dat un decret pentru toți supușii săi prin care spunea „Poruncesc ca, în toată întinderea împărăției mele, oamenii să se teamă și să se înfricoșeze de Dumnezeul lui Daniel. Căci El este Dumnezeul cel Viu și El dănuie veșnic; Împărăția

¹, ². (a) Cum a prezentat viziunea finală a lui Daniel conflictul dintre cele două mari blocuri ale națiunilor? (b) Cum a văzut Porfir cartea lui Daniel din Biblie, dar și cum a fost ignoranța lui dovedită?

³ Cine au fost conducătorii nevăzuți ai puterilor mondiale din trecut și cum i-a arătat îngerul lui Daniel acest lucru?

⁴ Pentru a fi sprijin și bastion, în fața cui s-a arătat acest înger în primul an al lui Darius Medul, și ce demonstrează efectele acestui lucru?

Lui nu se va nimici niciodată, și stăpânirea Lui nu va avea sfârșit”. Astfel, „Daniel a dus-o bine sub domnia lui Darius și sub domnia lui Cyrus, persanul”. - Daniel 6: 21-28, RS.

⁵ Tot ce urmează în profeția lui Daniel este important. Este mesajul lui Dumnezeu transmis prin îngerul Său însoțit cu Mihail cu prințul. I se răspunde lui Daniel la rugăciunile de trei săptămâni. Nu este numai o profeție bine detaliată despre luptele pentru putere și intrigile politice dintre regii antici rivali, dar nu este cazul să ne pierdem timpul cu acest studiu azi. Deoarece îngerul lui Dumnezeu s-a luptat pentru ocazia de a-i duce lui Daniel mesajul cu profeția pentru că Dumnezeu l-a trimis cu acest mesaj, de asemenea deoarece Dumnezeu l-a inspirat pe Daniel să scrie viziunea tocmai adusă de înger, atunci i-am nesocoti pe Dumnezeu și pe îngerul său și pe Daniel dacă am omite oricare dintre părțile profeției ca fiind neesențială și neimportantă în aceste zile critice. De ce aceasta? Pentru că studiul nostru asupra acestor evenimente care se potrivesc cu profeția arată acuratețea prevederilor lui Iehova Dumnezeu și îl confirmă ca mare profet. Prin urmare, studiul nostru dovedește prima parte a profeției și ne întărește încrederea și certitudinea ca și ultima parte a profeției se va împlini. Da, ni se întărește credința că toate profețiile și cuvântul lui Dumnezeu sunt adevărate și de încredere.

⁶ Referindu-se la Darius Medul, primul conducător Medo – Persian, îngerul lui Iehova a venit și a spus: „Acum, îți voi face cunoscut adevărul: Iată că vor mai fi încă trei împărați în Persia. Cel de al patrulea va strânge mai multă bogăție decât toți ceilalți; și când se va simți puternic prin bogățiile lui, va răscula totul împotriva împărăției Greciei.” (Daniel 11:2, JPS). Cei trei regi ai Persiei care s-au ridicat și și-au asumat conducerea lumii au fost: (1) Cyrus cel Mare, (2) Cambyses (530-522 B.C.), cuceritorul Egiptului, și (3) Darius Histaspe (521-485 B.C.), ginerele lui Cyrus. În această listă a celor trei, nu este luat în calcul uzurpatorul, magul numit Gaumata, care a pretins a fi Smerdis Bardija fratele lui Cambyses. El a domnit mai puțin de opt luni până când s-a descoperit a fi doar uzurpator și a fost condamnat la moarte de către Darius I (Histaspe). Sub comanda lui Darius, a început invazia Greciei în anul 499 î. Hr. În timpul celei de a doua invazii, persanii au fost respinși la Maraton, în 28 - 29 septembrie, 490 î. Hr., iar armata lor a fost forțată să se retragă în Asia Mică. Cinci ani mai târziu, Darius I a murit și succesorul său a fost cel de „al patrulea” rege, Xerxes I.

⁷ Înfrângerea persanilor de la Maraton trebuia răzbunată. Astfel, Xerxes, devenind puternic datorită bogăției sale, a început pregătiri la nivelul întregului imperiu pentru a-i umili pe greci. El a fost cunoscut ca fiind Ahasureus, care s-a căsătorit cu Esther evreica și care a domnit peste 127 de provincii din India până în Etiopia. (Esther 1:1). Trupele sale erau compuse din soldați din toate aceste provincii, inclusiv din India de Est și Etiopia. Fenicienii au furnizat 1.200 de corăbii cu echipaje, în afară de cele 3.000 de corăbii pentru transportul acestui amestec de trupe. Istoricul Herodot a povestit că au fost 1.700.000 de pedestrași, 100.000 de călăreți și 510.000 de marinari și soldați, în total 2.310.000 de ostași. În primăvara anului 480 î. Hr. Această imensă mașină de război a pornit împotriva Greciei.

⁸ Acțiunea eroică a Greciei la Termopile i-a costat mult pe persani. Ei au devastat Atena, dar la Salamina acești persani au suferit o grea înfrângere, căci grecii erau hotărâți să lupte până la moarte. O altă victorie a Greciei la Plataea în anul următor a fost decisivă. Grecia nu era locul potrivit pentru persani, iar regele Xerxes a fugit în Asia Mică. Chiar și Bizanțul, capitala Traciei, a fost smulsă din imperiul Persiei de către curajoșii spartani din sudul Greciei.

⁹ În ciuda înlăturării din Grecia, imperiul persan a continuat să fie cea de a patra putere în lume pentru încă 150 de ani. După Xerxes au urmat încă șapte regi, ei fiind numiți Artaxerxes I, Xerxes II, Darius II (Ochus), Artaxerxes II, Artaxerxes III, Arses și Darius III. Pentru acest motiv „cei mai mari critici” spun că îngerul a greșit când spunându-i lui Daniel: „Acum îți voi arăta adevărul.” Dar nu este așa, pentru că îngerul nu a spus că al „patrulea” rege va fi și ultimul sau că Xerxes I va fi cel de al

⁵ Pe cine ar nesocoti cei care studiază Biblia omițând oricare dintre părțile acestei viziuni finale ca fiind neimportantă, și care este valoarea înțelegerii primei sale părți?

⁶ Cine au fost cei trei regi persani care s-au ridicat și care a fost cel de al patrulea despre care s-a spus în profeție?

⁷ Cum și de ce acest al patrulea rege s-a ridicat și a stărnit pe toți împotriva țărâmului Greciei?

⁸ Cum au fost obligați invadatorii persani să plece din Grecia?

⁹ De ce au spus marii critici că îngerul a greșit referitor la regii Persiei, dar și de ce îngerul a menționat numai patru regi și trece la următoarea putere a lumii?

patrunea și ultimul conducător mondial, numărând de la Cyrus cel Mare. El se oprește doar la acest al „patrunea” rege al Persiei care a purtat campania totală, răzbunătoare împotriva Greciei și care a avut parte de cea mai amară înfrângere și pierdere a renumelui. El a fost ultimul rege persan care a purtat război în Grecia. Astfel îngerul a condensat istoria prin trecerea peste domniile succesive ale celor șapte regi persani rămași și având o viziune profetică a regelui european care a inversat rolurile și a purtat război în Persia. Îngerul a avut dreptate din punct de vedere istoric atunci când a spus:

¹⁰ „Dar se va ridica un împărat viteaz, care va stăpâni cu o mare putere și va face ce va voi.” (Daniel 11:3, JPS). Aceasta s-a întâmplat în anul 336 î.Hr., în același an în care a fost încoronat cel de al unsprezecelea și ultimul conducător persan al lumii, începând de la Cirus cel Mare. În acel an, Alexandru Macedon s-a ridicat, fiind încoronat rege al Macedoniei, ca succesor al tatălui său, Filip II, după care a fost numit faimosul oraș biblic Filipi. Acest conducător în vârstă de douăzeci și unu de ani se va dovedi a fi un „rege puternic” și va fi cunoscut ca Alexandru cel Mare.

¹¹ Mergând pe drumul deschis de către tatăl lui, s-a lansat în cucerirea Asiei și a avut un succes imediat. El a ocupat provinciile persane din Orientul Mijlociu și Egipt, acolo unde a fondat orașul Alexandria, care există și în zilele noastre. Pornind spre Nord, a traversat fluviile Tigru și Eufrat pentru a se întâlni cu Darius III pe câmpul de luptă la Gaugamela, în apropiere de Ninive, capitala străveche a Asiriei ajunsă în ruină. Falangele și cavaleria lui Alexandru, numărând 47.000 de soldați, au luptat împotriva celor 1.000.000 războinici ai lui Darius și i-au împrăștiat. Darius III a fugit, dar a fost ucis, ceea ce a dus la sfârșitul dinastiei Achaemeniene, care a început cu Darius I. Având acum sub comanda sa imperiul persan, Alexandru cel Mare a „condus cu mare putere” și a făcut totul „conform voinței lui”. S-a căsătorit cu Roxana, fiica regelui bactrian cucerit, și, de asemenea, cu Statira, fiica regelui Persiei Darius III. Cu Roxana a avut un fiu numit Alexandru (Allou). Cu o anumită Barsine a avut un fiu nelegitim numit Heracles (Hercule).

¹² Bucuria lui Alexandru de a conduce lumea a fost de scurtă durată. Îngerul lui Iehova a prezis aceasta: „Și cum se va întări, așa se va și sfârâma împărăția lui și va fi împărțită în cele patru vânturi ale cerurilor, dar nu între urmașii lui, și nici nu va fi tot atât de puternică pe cât era sub el, căci va fi făcută bucățele și va trece la alții, afară de aceștia..” (Daniel 11:4, JP8). În apogeul carierei sale, la vârsta de treizeci și trei de ani, în timp ce petrecea, Alexandru a fost lovit de febra malariei la Babilon, în anul 323 î.Hr., iar planurile sale de a face din acest oraș, blestemat în Scriptură, capitala sa mondială, s-au năruit. Vastul său imperiu din Europa, Asia Mică, Orientul Mijlociu și Egipt a fost destrămat în cele patru vânturi ale cerurilor. Corpul său a fost transportat în Egipt și înmormântat la Alexandria, de către generalul său, Ptolemeu, satrap al Egiptului.

¹³ Imperiul nu a fost transferat moștenitorilor lui Alexandru. El a lăsat în urma sa în Macedonia un frate incapabil, Filip Aridaeus. Acesta a domnit pentru mai puțin de șapte ani, și a fost asasinat de către propria sa mamă în anul 317 î.Hr. Fiul legitim al lui Alexandru, născut din căsătoria cu Roxana, Alexandru Allou, i-a urmat la tron și a domnit aproape șase ani. În anul 311 î. Hr. a murit și el de moarte violentă, fiind asasinat de unul din generalii tatălui său, Casandru, care a uzurpat tronul Macedoniei și Greciei. Heracle, fiul nelegitim al lui Alexandru, a preluat conducerea în numele tatălui său, dar a fost asasinat în anul 309 î. Hr. Cu el, linia de sânge a lui Alexandru a încetat. Dinastia sa a rămas fără putere. Profeția îngerului s-a dovedit a fi adevărată.

¹⁴ Și astfel, imperiul alexandrian a fost smuls urmașilor lui Alexandru. Generalii săi s-au certat între ei și s-au luptat pentru teritoriu; iar imperiul destrămat a fost, pentru un timp, împărțit în patru direcții, „spre cele patru vânturi ale cerurilor”. Generalul cu un singur ochi, Antigonus, a încercat să se instaureze ca domn al Asiei întregi, iar în final a luat denumirea de rege, pretinzând că este urmașul lui Alexandru cel Mare. A trebuit să se întâlnească cu confederația formată împotriva lui de către ceilalți

¹⁰ Cine a fost „puternicul rege” care s-a ridicat, și unde?

¹¹ Cum a ajuns Alexandru să „conducă cu mare putere” și a făcut totul „conform voinței lui”?

¹² Cât timp s-a bucurat Alexandru de dominația asupra lumii și cum s-a destrămat imperiul său?

¹³ Cum s-a adevărit profeția că imperiul nu se va împărți între urmașii lui Alexandru?

¹⁴ Cum s-a împărțit imperiul lui Alexandru, pentru un timp, în cele patru vânturi ale cerurilor și cum a ajuns să se împartă mai târziu în trei?

trei generali, Casandru, Seleucus și Lisimach. El a căzut în luptă la Ipsus, în Frigia, Asia Mică, în anul 301 î. Hr. Cele patru imperii elene care au rezultat au fost: (1) al Generalului Casandru în Macedonia și Grecia; (2) al Generalului Lisimach în Asia Mică și Tracia Europeană, inclusiv Bizanțul; (3) al Generalului Seleucus Nicator (Cuceritorul), care a făcut sigure Babilonul, Media, Siria, Persia și provinciile de la est de fluviul Indus; și (4) al Generalului Ptolemeu Lagus, care a preluat Egipt, Libia, Arabia, Palestina și Coele-Siria. În câțiva ani, linia de sânge a Generalului Casandru s-a stins, iar în anul 285 î. Hr., Generalul Lisimach a preluat partea Europeană a imperiului macedonean. Totuși, în 277 î. Hr., Antigonus Gonatas, nepotul generalului cu un singur ochi Antigonus, a intrat în posesia tronului Macedoniei. Acest lucru a dus la reducerea imperiilor elene la trei, până când Macedonia a devenit supusă Romei în 168 î. Hr. și a sfârșit prin a fi provincie romană în 146 î. Hr.

¹⁵ În 281 î. Hr., Generalul Lisimach a căzut în luptă, în fața generalului Seleucus Nicator, și astfel Seleucus a devenit, practic, stăpânul teritoriilor asiatice. Seleucus a devenit fondatorul a seleucizilor sau a casei regilor seleucizi în Siria. Puțin după lupta decisivă de la Ipsus, el a fondat orașul Antiohia în Siria, numindu-l după tatăl său, Antioh. Ca port pentru acesta, a fondat un oraș port maritim, numit după el, Seleucia. Secole mai târziu, Apostolul creștin Paul a folosit portul maritim din Seleucia pentru a propovădui adevărul creștin în Antioh în Siria, unde adepții lui Isus au fost numiți pentru prima oară creștini - Act 11:25-27; 13:1-4.

¹⁶ Seleucus a mutat guvernul de la Babilon în noua lui capitală a Siriei, Antiohia. El a fost asasinat în anul 280 î. Hr. Dinastia regilor seleucizi a continuat să rămână la putere până în 64 î. Hr., când Generalul roman Pompei a transformat Siria în provincie romană. Cu mult timp înainte de a muri, Seleucus i-a dat fiului său, Antioh I, suveranitatea asupra tuturor teritoriilor de dincolo de fluviul Eufrat, ca și titlul de rege. Cu regele Seleucus Nicator a început războiul biblic de lungă durată dintre „împăratul de miazănoapte” și „împăratul de miazăzi”. Predicția îngerului lui Iehova a lăsat numele „împăratul de miazănoapte” și „împăratul de miazăzi” neprecizate, din cauză că naționalitatea și identitatea politică a acestor „doi împărați” s-a schimbat de-a lungul secolelor și a devenit o problemă de o importanță vitală pentru noi în secolul douăzeci d. Hr.

RIVALITATEA CELOR DOI REGI*

¹⁷ Îngerul lui Iehova începe de acum să povestească detaliile unui lung război: ”Împăratul de la miazăzi va ajunge tare. Dar unul din mai marii lui va fi și mai tare decât el și va domni, întemeind o mare împărăție. ” (Daniel 11:5, Le). Acest „împărat de miazăzi” este al cui sud, și acel „împărat de miazănoapte” este nordul cui? Sunt nordul și sudul oamenilor lui Daniel, care, în această perioadă a viziunii lui Daniel, au fost eliberați din Babilon și readuși pe teritoriul iudaic.

¹⁸ Cine este acest „împărat de miazăzi” din Daniel 11:5? El este unul din „prinții” sau dintre căpeteniile militare ale lui Alexandru cel Mare, cel numit Ptolemeu I, fiul lui Lagus. El a fost, de fapt, una dintre cele opt gărzii de corp ale lui Alexandru cel Mare. A fost numit satrapul Egiptului, dar și-a însușit denumirea de rege în 306 î. Hr., imitându-l pe Generalul Antigonus, cel cu un singur ochi. El a fost primul dintre cei treisprezece sau patrusprezece regi macedoneni sau faraoni ai Egiptului. Conform numelui său, el a stabilit linia de conducători ptolemeici din Egipt. Prin 312 î. Hr. el a capturat Ierusalimul în ziua de sabbat. El i-a convins pe evrei să se stabilească în sudul Egiptului ca și coloniști, iar o colonie a acestora s-a stabilit în Alexandria. Împreună cu fiul său care îi era și succesor au fondat faimoasa bibliotecă și muzeul din Alexandria. Provincia Iudeea a fost sub controlul Egiptului ptolemeic sau al „împăratului de miazăzi” până în 198 î. Hr., când a fost preluat de „împăratul de miazănoapte”. Ptolemeu I a invadat teritoriile siriene ale regelui Seleucus de mai multe ori.

¹⁵ Cum a ajuns generalul Seleucus Cuceritorul să devină stăpânul teritoriilor din Asia și ce oraș de interes apostolic a construit?

¹⁶ Unde și-a mutat Seleucus capitala, și ce război de lungă durată a început cu el, așa cum este descris în viziune?

¹⁷ Cu privire la cine au fost cei doi regi din nord și din sud?

* Vezi harta regatului elen din nord și a celui din sud la pag. 372.

¹⁸ Cine a fost acest „împărat de miazăzi” din Daniel 11:5, și ce linie de conducători a stabilit?

¹⁹ Cine este, acum, celalalt prinț sau căpetenie militară a lui Alexandru despre care îngerul a spus că „va deveni puternic împotriva lui” și a cărui domnie va fi „o domnie glorioasă”? Acesta este Generalul Seleucus Nicator, cel care și-a asumat rolul de „împărat de miazănoapte”. După moartea sa, i-a urmat la conducere fiul său, Antioh I (Soter sau Salvatorul). Acest rege nu este inclus în profetia îngerului, pentru că a murit în luptă, dar nu în lupta cu „împăratul de miazăzi”, ci în luptă cu Gatians în Asia Mică. Succesor i-a fost fiul său Antioh II, cel care va fi denumit și Theos sau „Dumnezeu”. El s-a căsătorit cu o femeie numită Laodice, iar fiul său cel mare a primit numele bunicului său, Seleucus.

²⁰ Dar aceasta? Îngerul spune: „După câțiva ani, se vor uni, și fata împăratului de la miazăzi va veni ca nevastă la împăratul de la miazănoapte, ca să facă o învoială. Dar aceste mijloace de ajutorare nu vor avea nicio putere și nici celelalte mijloace ale ei nu vor putea ține piept, ci ea va fi dată la moarte împreună cu alaiul ei, cu tatăl ei și cu cel ce s-a legat cu ea.” (Daniel 11: 6, JPS). Cine este această „fiică a împăratului de miazăzi”? Este Berenice, fiica lui Ptolemeu II (Philadelphus) al Egiptului. Conform tradiției, acest rege egiptean și-a arătat bunăvoința față de supușii săi evrei și a aranjat începerea traducerii Scripturilor Evreiești în limba greacă. Aceasta a dus la vestita versiune greacă, pe care o foloseau creștinii de limbă greacă în primul secol A.D.

²¹ Regele Ptolemeu II a purtat două războaie cu „împăratul de miazănoapte” sirian, Antioh II (Theos). În anul 250 î. Hr., cei doi regi au încheiat un tratat de pace. Ca preț al acestei alianțe sau tratat, regele sirian din nord trebuia să se căsătorească cu Berenice, fiica regelui Ptolemeu II. Dar Antioh II era deja căsătorit cu Laodice. Astfel a fost obligat să divorțeze de Laodice pentru a se putea căsători cu egipteanca Berenice. Cu Berenice, Antioh II a avut un fiu, care a devenit moștenitorul tronului „împăratului de miazănoapte”, excluzând de la succesiune pe fii avuți cu prima soție, Laodice.

²² „Brațul” sau puterea care o sprijinea pe Berenice a fost tatăl ei, regele Ptolemeu II. Odată ce el a murit în 246 – 7 î. Hr., Berenice nu a mai avut de partea ei puterea brațului ei împotriva soțului ei, regele Antioh II al Siriei. El a respins-o, și s-a întors la prima lui soție, Laodice, și l-a numit pe fiul lor cel mare, Seleucus Callinicus, succesorul său la tronul Siriei. Calamitatea a lovit toate legăturile pe care le avea Berenice, așa cum au prevăzut profetii. Nu numai că tatăl ei, „brațul ei”, a avut de îndurat, dar „și urmașii lui”, ai ei însăși. A fost obligată să renunțe la fiul ei sugar, care a fost ucis, iar Laodice a plănuțit aceasta. Chiar și cei care au adus-o din Egipt în Siria, cei care aveau grijă de ea au avut și ei de suferit. Acestea nu au împăcat-o pe Laodice. Fără îndoială ea a fost cea care l-a otrăvit pe Antioh II (Theos), cel care o acceptase înapoi. Ce sfârșit pentru un „Zeu”! A făcut aceasta pentru ca el să nu mai poată divorța și a doua oară de ea. Astfel, atât tatăl Berenicei, cât și soțul ei sirian pe care i-l găsisese pentru o scurtă perioadă, erau morți. Și astfel, fiul cel mai mare al Laodicei, Seleucus II, a devenit succesorul de drept al tatălui său la tronul Siriei. Este evident că pacea nu a devenit mai sigură în aceste condiții.

²³ Va exista un răspuns la toate acestea, a profetizat îngerul, spunând: „În vremea aceea însă se va ridica în locul ei un lăstar din aceeași rădăcină cu ea și va veni împotriva oștirii Siriei, da, va intra în cetățuia împăratului de la miazănoapte, va face ce va voi cu ea și va fi biruitor.” (Daniel 11:7, JPS). „Rădăcinile” ei au fost, bineînțeles, părinții ei, Ptolemeu II (Philadelphus) și sora-soție a sa Arsinoe.

²⁴ Urmașul din aceleași rădăcini care s-a ridicat în locul tatălui ei a fost fratele ei, care a devenit acum „împăratul de miazăzi” ca Ptolemeu III, supranumit și „Binefăcătorul”. El s-a ridicat la moartea tatălui său și și-a asumat autoritatea ca rege. Pe dată el a hotărât răzburarea uciderii surorii lui, Berenice, în Antiohia, capitala Siriei. Cu armata sa el a mărșăluit împotriva regelui sirian, Seleucus II Callinicus, pe care mama sa, Laodice, l-a folosit pentru uciderea Berenicei și a fiului ei sugar. Ptolemeu III a intrat în forță în regatul împăratului de miazănoapte și a ucis-o pe regina mamă, Laodice. Mai

¹⁹ Cine a fost prințul care a devenit „puternic împotriva lui” și ce rol au avut el și succesorii săi?

²⁰ Cine a fost fiica acestui „împărat de miazăzi” și ce traducere a poruncit tatăl ei să fie începută?

²¹ Conform acordului, ce s-a întâmplat cu fiica împăratului de miazăzi și ce a rezultat din aceasta?

²² Cum nu a rezistat „brațul” lui Berenice, și cum au renunțat la ea cei care au adus-o?

²³ Care au fost „rădăcinile” Berenicei?

²⁴ Cum s-a ridicat „urmașul din aceleași rădăcini”, cum a intrat în forță în forțarea împăratului de miazănoapte și cum a tratat situația acolo?

mult, el a copleșit Siria, a capturat zona fortificată a capitalei Antiohia, de asemenea și portul maritim, Seleucia. Apoi s-a mutat la est, trecând prin „marele domeniu” al împăratului de miazănoapte și a jefuit Babilonul și Susa și și-a continuat marșul cât mai mult spre est, până la țărmurile Indiei. În acest fel a fost înlăturat de pe tronul Siriei regele ucigaș Seleucus II.

²⁵ Îngerul lui Iehova a profețit faptul că împăratul de miazăzi va răzbuna și o insultă religioasă: „Va ridica și va strămuta în Egipt, odată cu prinșii de război, chiar și pe dumnezeii și chipurile lor turnate, împreună cu vasele lor scumpe de argint și de aur. Apoi va lăsa câțiva ani în pace pe împăratul de la miazănoapte.” (Daniel 11:8, JPS). Cu mai mult de două sute de ani înainte, în timpul domniei faraonului Psammetichus III, regele persan Cambyses al celei de a patra puteri a lumii, a cucerit Egiptul și a adus acasă pentru triumful său zeitățile capturate ale Egiptului, „imaginile lor topite”. Acum, după ce au jefuit Susa, fosta capitală regală a Persiei, și Babilonul, regele victorios din sud, Ptolemeu III, a recuperat toate zeitățile furate din Egiptul antic și le-a luat din templele jefuitoarelor. Astfel a primit el și denumirea de Evergetes sau Binefăcătorul de la poporul recunoscător al Egiptului.

²⁶ Apărând tulburări interne în sudul Egiptului, cuceritorul Ptolemeu III a fost rechemat pe pământul Nilului. Fiind nevoit să liniștească o revoltă, el nu a mai beneficiat de avantajul succesului asupra împăratului de miazănoapte. Așa că a renunțat la a mai aduce și alte stricăciuni împăratului de miazănoapte. În afară de zeii furați din Egipt, Ptolemeu III a adus înapoi ca pradă de război nu mai puțin de 2.500 de „vase prețioase din argint și aur”. Cum a murit el în anul 221 î. Hr., de moarte naturală sau a fost ucis, nu se știe. Istoria este împărțită în această privință. Dar el i-a supraviețuit regelui sirian Seleucus II pe care s-a răzbunat.

²⁷ Profitând de această situație, ce a făcut împăratul de miazănoapte? Îngerul a prezis aceasta: „Acesta va porni împotriva împărăției împăratului de la miazăzi, dar se va întoarce iarăși în țara sa.” (Daniel 11:9, JPS). Umilitul Seleucus II a lovit înapoi cu răzbunare. A venit în sud, pe tărâmul împăratului de miazăzi, dar a fost înfrânt. În mod rușinos, cu o mică rămășiță a armatei, el s-a retras în capitala Siriei, Antiohia, în 242 î. Hr. Porecla sa, Callinicus, „Gloriosul Învingător”, s-a dovedit a fi improprie. El a murit înaintea celui care l-a umilit, Ptolemeu III al Egiptului, și a fost urmat de către fiul său, Seleucus III, supranumit Ceraunus („Trăznetul”). Un asasinat a pus capăt neașteptat regimului fiului său în mai puțin de 3 ani. Fratele său i-a urmat la tronul sirian ca Antioh III și a fost numit „cel Mare”.

²⁸ Referitor la acești doi fii ai regelui sirian Seleucus II Callinicus, îngerul a profețit: „Totuși fiii săi vor începe iarăși războiul și vor strânge o mare mulțime de oști, care va înainta, se va revărsa ca un râu care iese din matcă și-l vor împinge iarăși înapoi până la cetățuie.” - Daniel 11:10, JPS.

²⁹ Unul din fii, Seleucus III (Ceraunus), a murit de arma unui asasin în timp ce se afla în campanie în vestul Asiei Mici. Fratele său, celălalt fiu, Antioh III cel Mare, a strâns mari forțe pentru atacul asupra regatului împăratului de miazăzi, care era acum Ptolemeu IV, supranumit Philopator. Noul împărat de miazănoapte, Antioh III, a intrat, în final, în conflict cu puterea în ascensiune a Romei. Dar înainte, el și-a condus forțele armate pentru a recupera ceea ce câștigase Egiptul și a recâștigat portul maritim Seleucia, de asemenea provincia Coele – Siria, și orașele de pe coastă Tir și Ptolemea, și orașele din apropiere. Prima armată egipteană pe care a trimis-o Ptolemeu IV împotriva lui a fost învinsă. De asemenea, a mai cucerit și alte multe orașe din provincia Iudeea în Palestina. În timpul iernii, victoriosul Antioh III a intrat în cantonamentul de iarnă, împreună cu cei 60.000 de soldați ai săi, la Ptolemea, la aproximativ douăzeci și cinci de mile sud de Tir. În primăvara următoare (217 î. Hr.), el „s-a întors la cetatea sa”.

²⁵ Cum a șters insulta religioasă și ce nume și-a câștigat?

²⁶ De ce l-a lăsat în pace câțiva ani pe împăratul de miazănoapte și ce a adus cu el acasă?

²⁷ De ce s-a întors împăratul de miazănoapte după ce a invadat regatul împăratului de miazăzi?

²⁸, ²⁹ (a) Ce s-a întâmplat cu fiul cel mai mare al împăratului de miazănoapte? (b) Cum s-a ridicat fiul cel mic, cum s-a revărsat, cum s-a întors și s-a stârnit?

³⁰ Îngerul lui Iehova a arătat cum se va schimba cursul luptei, spunând: „Împăratul de la miazăzi, mâniat de aceasta, va ieși și se va lupta cu împăratul de la miazănoapte; va ridica o mare oștire, dar oștile împăratului de la miazănoapte vor fi date în mâinile lui și nimicite.” (Daniel 11:11, JPS). Înveninat, împăratul de miazăzi, Ptolemeu IV Filopator (sau Trifon), a mers spre nord, cu 70.000 de soldați, împotriva inamicului care avansa. Ei s-au întâlnit în orașul de coastă Rafia, cam la 20 mile sud – vest de Gaza și nu foarte departe de granița cu Egiptul. Regele sirian Antioh III a strâns o mare mulțime, puternică, de 60.000 soldați, dar a fost predat în mâinile împăratului de miazăzi.

³¹ „Atunci inima împăratului se va îngâmfa, va doborî zece mii, dar tot nu va birui.” (Daniel 11:12, JPS). Împăratul de miazăzi, Ptolemeu IV, a omorât 10.000 de soldați sirieni și 300 de călăreți și a luat 5.000 de prizonieri, ceea ce a constituit o mare pierdere pentru împăratul de miazănoapte. Cei doi regi au semnat un tratat de pace, iar Antioh III a fost obligat să renunțe la Fenicia, inclusiv Tyr și Ptolemea, Coela – Siria, pe care le cucerise. Dar totuși el și-a păstrat portul maritim Seleucia. Această pace a fost în avantajul său, pentru că împăratul de miazăzi nu s-a prevalat de victoria sa și nu a profitat de aceasta. El s-a întors la o viață de risipă în Egipt și nu a lăsat un succesor care să preia o conducere agresivă împotriva Siriei, ci numai pe fiul său în vârstă de 5 ani, Ptolemeu V, ca succesor la tronul Egiptului. Acestea s-au întâmplat cu mulți ani înainte ca dușmanul său sirian, Antioh III, să moară și el. Îngerul lui Iehova a prezis: „El nu va învinge”. După această victorie, inima sa s-a ridicat, dar în mod special împotriva lui Iehova Dumnezeu. Iudeii și Ierusalimul au continuat să se afle sub dominația lui, dar el a ajuns să fie împotriva oamenilor lui Iehova.

³² Împăratul de miazănoapte, Antioh III, după ce a fost înfrânt la Rafia, s-a retras în Antiohia, capitala sa siriană. Spre deosebire de oponentul său victorios, el a continuat pe calea spre măreția pământească, câștigându-și numele de Megas, cel Mare. El și-a direcționat geniul militar spre est și i-a învins pe parți în 209 î. Hr. În anul următor a condus o expediție victorioasă și mai departe spre est, împotriva bactrienilor, în adâncul Asiei. Aceste expediții încununare de succes i-au adus titlul de „cel Mare”. Întorcându-se apoi spre vest, a capturat Efesul în Asia Mică și l-a transformat în capitala sa. A traversat Helespontul (strâmtoarea îngustă a Dardanelelor) până în Europa. Acolo a reconstruit orașul Lisimachia, care a fost fondat de către generalul lui Alexandru, Lisimach. În acest punct Roma i-a cerut să renunțe la a mai interveni în Europa. În 191 î. Hr. romanii i-au declarat în mod formal război. În final, a fost înfrânt la Magnesia, în Asia Mică, nu departe de capitala sa, Efes. Când s-a stabilit pacea cu Roma, el a renunțat la tot ce era de partea romană a munților Taurus din Asia Mică și, de asemenea, a plătit tribut. El a devenit tatăl Cleopatrei, pe care a dat-o de soție împăratului de miazăzi, Ptolemeu V. De atunci, Cleopatra a devenit numele obișnuit al reginelor egiptene din linia ptolemeică.

³³ Referitor la regatul nordic al regelui Antioh III cel Mare, îngerul lui Iehova a făcut în plus următoarea profeție: „Căci împăratul de la miazănoapte se va întoarce și va strânge o oștire mai mare decât cea dintâi; și după câțiva vreme, după câțiva ani, va porni în fruntea unei mari oștiri bine înarmate.” (Daniel 11:13, JPS). Acele „timpuri” sau ani prezise s-au transformat în doisprezece sau mai mulți ani după lupta de la Rafia, acolo unde el a fost înfrânt de Ptolemeu IV. După trecerea timpului, învingătorul din acea luptă a murit și fiul său în vârstă de cinci ani a devenit împăratul de miazăzi, purtând numele de Ptolemeu V. Profitând de vârsta fragedă a împăratului de miazăzi, Antioh III a decis să recucerească toate teritoriile pe care le pierduse. Pentru aceasta, a constituit o confederație împreună cu Filip V, regele Macedoniei, împotriva tânărului Ptolemeu V. După aceea, a invadat Fenicia și Siria și a capturat orașul de coastă Gaza, din apropiere de Egipt. A avut o armată mare și foarte bine aprovizionată.

³⁰ Unde s-a întâlnit cu el împăratul de miazăzi pentru a se lupta, și ce i-a fost predat lui?

³¹ Cum a fost purtată această luptă, care au fost termenii de pace ai tratatului semnat și cum s-a îngâmfat inima împăratului de miazăzi dar tot nu a biruit?

³² Cum l-a condus această înfrângere spre măreție pe împăratul de miazănoapte, și cum a intrat în conflictul dezastruos cu Roma?

³³ Cum a venit împăratul de miazănoapte la sfârșitul acestor ani cu o armată bine aprovizionată pentru a cuceri teritoriile egiptene?

³⁴ Timpurile urmau să devină grele pentru împăratul de miazăzi, conform cu profeția următoare a îngerului lui Iehova către Daniel: „În vremea aceea, se vor ridica mulți împotriva împăratului de la miazăzi, și o ceată de derbedei din poporul tău se vor răscula, ca să împlinescă vedenia; dar vor cădea.” (Daniel 11:14, JPS). Pe lângă regele sirian Antioch III și aliatul său macedonean, regele Filip V, tânărul împărat de miazăzi mai avea și alți pricinuitori de necazuri cu care să se lupte chiar în Egipt. Ca tutore al său, Agatocle a domnit în numele regelui, dar s-a purtat arogant cu egiptenii. Din această cauză s-au revoltat mulți egipteni.

³⁵ În conformitate cu profeția, chiar și câțiva din oamenii lui Daniel au devenit provocatori. Ei au fost „copiii violenței”, sau au fost oameni ai violenței, revoluționari într-un anumit fel. „Viziunea” pe care ei ar fi putut să o aibă de la Cuvântul lui Iehova au încercat să o împlinescă înainte de timp în concordanță cu înțelegerea lor egoistă a problemei. Efortul lor sau împotrivirea nu au avut nimic de a face cu construirea unui templu în Egipt, acela numit templul lui Onias după preotul evreu Onias și construit de acest fiu al marelui preot, Onias III, pentru a forța îndeplinirea materială a lui Isaia 19:19. Acești iudei, oameni ai violenței, au greșit dacă s-au gândit să pună capăt erei „timpului națiunilor” care a început în 607 î. Hr., când Ierusalimul a fost pustiit și iudeii au venit sub „cele șapte timpuri” de stăpânire blândă. În încercarea de a îl devansa pe Cel Mai Mare Dumnezeu în această problemă sau oricare alta care nu este arătată în Daniel 11:14, ei au fost condamnați la eșec.

³⁶ Îngerul lui Iehova se uita acum la nord de acei oameni violenți ai lui Daniel și a spus: „Împăratul de la miazănoapte va înainta, va ridica întărituri și va pune mâna pe cetățile întărite. Oștile de la miazăzi, nici chiar floarea oamenilor împăratului nu vor putea să țină piept, nu vor avea putere să se împotrivescă. Cel ce va merge împotriva lui va face ce va voi, și nimeni nu i se va împotrivi; el se va opri în țara minunată, nimicind cu desăvârșire tot ce-i va cădea în mână.” (Daniel 11:15, 16, JP8). Forțele armate sau „brațele din sud” pe care regele Ptolemeu V Epiphanes le-a trimis sub comanda generalului Scopas s-au dovedit a fi incapabile să reziste în fața presiunii din nord. Generalul egiptean s-a confruntat cu Antioch III cel Mare mult în nordul Ierusalimului, la Paneas (care mai târziu s-a numit Cesarea Filipi). Aceasta s-a întâmplat pe cursul superior al Iordanului, în apropiere de muntele Hermon, foarte aproape de locul unde Isus Hristos a fost, mai târziu, transformat (Matei 16:13; 17:1-9). Aici s-au întâlnit pentru luptă.

³⁷ Antioch III a fost victorios. El i-a alungat pe generalul egiptean Scopas și pe cei 100.000 soldați de elită sau „oameni aleși” înapoi în portul maritim Sidon din Fenicia, „un oraș bine fortificat”. Acolo el „a ridicat taluzuri” sau mașini de asediu. A cucerit Sidon-ul, în 198 î. Hr., deoarece generalul Scopas a fost obligat să se predea din cauza foametei. Antioch III a înaintat „după voința lui”, pentru că forțele împăratului de miazăzi nu au fost capabile să i se împotrivescă. El a capturat mai multe orașe și a pornit împotriva capitalei „tărâmului binecuvântat”, Ierusalim, cu al său sanctuar reconstruit.

³⁸ Garnizoana militară pe care împăratul de miazăzi o avea în Ierusalim a eșuat în încercarea de a păstra orașul sfânt. În final Antioch III a intrat în Ierusalim și a fost întâmpinat de către locuitorii acestuia care păreau a se fi înstrăinat de împăratul de miazăzi. Și în acest fel, în 198 î. Hr., Ierusalimul și Iudeea au trecut de sub dominația Egiptului sub dominația regelui sirian din nord. Cu Antioch III cel Mare, împăratul de miazănoapte a „rămas pe tărâmul binecuvântat”, dar cât timp va rămâne el acolo?

³⁹ „Și în mâinile sale va fi exterminarea”. Într-adevăr, exterminarea evreilor sau a egiptenilor care i se opuneau era în puterea sa. Dar cuvântul ebraic în Daniel 11:16 pentru „exterminare” poate fi citit, de asemenea, „ei toți” sau „în întregime”. El a preluat „tărâmul binecuvântat”, în întregime,

³⁴ Ce probleme a avut tânărul împărat de miazăzi?

³⁵ Cum au devenit unii dintre oamenii lui Daniel perturbatori dar care au dat greș în încercarea de a-i face pe oameni să accepte viziunea?

³⁶ Cum a venit împăratul de miazănoapte și cum nu i-a rezistat armata din sud?

^{37, 38} (a) Unde și-a construit el taluzurile de asalt și ce oraș bine fortificat a cucerit? (b) Cum a ajuns el să „stea pe tărâmul binecuvântat”?

³⁹ Cum a ajuns ca exterminarea să fie în mâinile lui și ce întrebări au apărut din aceasta?

eliminându-l pe împăratul de miazăzi. Cât timp, totuși, se vor supune iudeii regelui sirian din nord? Mai mult, se va supune acest rege cererilor Romei și va ceda teritoriile capturate de el? Ce spune profeția?

ROMA ÎȘI FACE SIMȚITĂ PREZENȚA

⁴⁰ „Își va pune de gând să ia în stăpânire toată împărăția lui și, făcându-se că are gânduri curate cu el, îi va da pe fiica sa de nevastă, cu gând să-l piardă; dar lucrul acesta nu se va întâmpla și nu-i va izbândi.” (Daniel 11:17, Le). Antioh III a vrut ca Siria să domine Egiptul. El și-a direcționat toate eforturile pentru cucerirea Egiptului cu puterea întregului său regat, acum că deja cucerise Iudeea. Dar de ce a făcut el legământ de pace și a încheiat un acord cu împăratul de miazăzi, Ptolemeu V Epifanes? Trebuia să ocolească cerințele posesive ale Romei. Ptolemeu V avea numai cinci ani când a devenit rege. Iar când Antioh III și regele Filip V al Macedoniei s-au aliat împotriva băiatului rege pentru a-i cuceri teritoriile și a le împărți între ei, tutorii lui au făcut o gravă greșală. Ei s-au întors spre Roma și l-au pus sub protecția acestei puteri agresive. Roma a profitat bucuroasă de acest avantaj pentru a se extinde dincolo de sfera ei de influență; și pentru a-l proteja pe Ptolemeu V a crezut că are dreptul de a-l bloca pe Antioh III să ajungă și mai important.

⁴¹ Sub constrângerea Romei, Antioch III a inițiat pacea cu împăratul de miazăzi. Dintr-un motiv egoist, a decis ca tânărul împărat de miazăzi să-i devină ginere. În loc de a ceda fără drept de apel teritoriile cucerite de el Romei, a făcut un transfer nominal al teritoriului către regele Ptolemeu V prin intermediul „fiicei femeii”, Cleopatra, „fiica soției sale”. Astfel pentru această căsătorie politică, ea urma să primească în chip de dotă de la tatăl ei provinciile cucerite Coela – Siria, Palestina (inclusiv „tărâmul binecuvântat”) și Fenicia.*

⁴² Oricum, Antioh III nu a lăsat în realitate ca aceste provincii să treacă în posesia ginereului său prin intermediul Cleopatrei. În 196 î. Hr. Ptolemeu V a fost declarat major conform legii și încoronat ca rege al sudului. În 193 î. Hr. s-a săvârșit și căsătoria sa cu Cleopatra. Scopul acestei căsătorii politice a fost „să distrugă” sau să aducă Egiptul în ruină, făcându-l supus al Siriei. Dar acest plan nu a reușit, și avantajul nu a rămas al regelui sirian Antioh III. În seria de probleme care au urmat, Cleopatra i-a luat partea tânărului ei soț în loc de a lua partea tatălui ei sirian. Astfel, ea a pus piedici planurilor egoiste ale tatălui ei, Antioh III. Când a izbucnit în sfârșit războiul dintre tatăl ei și Roma, Egiptul a trecut de partea protectorului său, Roma.

⁴³ După ce a căsătorit-o pe fiica sa Cleopatra din interese politice, Antioh III a cunoscut o răsturnare de situație. Îngerul lui Iehova a spus în avans: „Apoi își va întoarce privirile înspre ostroave și va lua pe multe din ele; dar o căpetenie va pune capăt rușinii pe care voia el să i-o aducă și o va întoarce asupra lui. Apoi se va îndrepta spre cetățile țării lui; dar se va poticni, va cădea și nu-l vor mai găsi.” (Daniel 11:18, 19, Ro). Ținuturile de coastă erau cele din Asia Mică, Grecia și Macedonia. S-a întâmplat că a izbucnit războiul în Grecia în anul 192 î. Hr. și Antioh III a fost forțat să vină în Grecia. El a capturat Chalcis, a câștigat o poziție bună în Beoția și a încercat să preia Tesalia, dar s-a retras în fața armatei macedonene.

⁴⁴ În anul următor Roma a declarat în mod oficial război lui Antioh III, care se afla atunci în Acarnania. El s-a întors la Chalcis. La Termopile s-a înfruntat cu romanii și a fost învins. Astfel că a navigat în Asia Mică, la capitala sa, Efes. Dar acum romanii și-au propus să îl forțeze pe acest împărat de miazănoapte să părăsească Asia. S-au purtat lupte pe mare. Prima dată, amiralul lui Antioh III a

⁴⁰ (a) Deși împăratul de miazănoapte a intrat cu toată puterea regatului său, totuși de ce a venit cu „legământ de pace”? (b) Cum s-a împotrivit el Romei?

⁴¹ Care au fost termenii de pace pe care i-a discutat cu împăratul de miazăzi, care au implicat-o pe „fiica femeii”?

* Vezi Antichitățile Evreilor, de Flavius Josephus, cartea 12, cap. 4, par. 1; și cartea 28 a lui Polibiu, cap. 17.

⁴² Care a fost scopul acestei căsătorii politice, dar de ce nu s-a desfășurat în avantajul său și de ce avantajul nu fost în favoarea sa?

⁴³ Către care ținuturi de coastă s-a orientat el și de ce?

^{44, 45} Cum i-a adus reproșuri „comandantul” împăratului de miazănoapte și cum a fost stabilită dominația asupra împăratului de miazănoapte?

înfrânt flota romană, dar imediat după aceea, propriul său amiral a suferit cea mai grea înfrângere din partea flotei romane. Așa că Antioh III a abandonat Lisimachia din peninsula Chersonese. Abandonând Lisimachia, le-a deschis romanilor posibilitatea de traversa Helespontul în Asia Mică.

⁴⁵ În anul 190 î. Hr. , la Magnezia a avut o luptă decisivă, în apropiere de Efes, iar Antioh III împreună cu 80.000 de oameni au pierdut în fața „comandantului” roman Lucius Scipio Asiaticus. Împăratul de miazănoapte era dispus să facă pace cu Roma. Comandantul Scipio i-a dat instrucțiuni să își trimită reprezentanți la Roma. În anul 189 î. Hr. s-a realizat acordul final de pace. Lui Antioh III i s-a cerut să renunțe la tot ce avea în Asia Mică, tot ce era la vest de Munții Taurus, ca și la tot ce avea în Grecia. El a trebuit să plătească 15.000 talanți Romei și 500 talanți aliatului ei, Eumenes, regele din Pergamum, care a ajutat-o să îl învingă pe Antioh III la Magnezia. Ca o recompensă suplimentară, regele Eumenes a primit teritoriile europene și toate posesiunile lui Antioh III în Asia Mică, până la Munții Taurus. Roma și-a stabilit astfel dominația asupra împăratului de miazănoapte. Unul dintre fii săi, cel care va deveni regele Antioh IV, a trăit când era copil la Roma ca ostatic.

⁴⁶ După ce a fost alungat din Grecia și a pierdut Asia Mică, și practic întreaga sa flotă, Antioh s-a întors spre cetățile de pe propriul său teritoriu. Romanii au întors către el propriul său reproș. A fost forțat să plătească o amendă uriașă Romei. În anul 187 î. Hr., în timp ce încerca să prade templul lui Belus din Elimas în Persia, a fost ucis. S-a clătinat și a cazut mort. A lăsat în urma lui doi fii, Seleucus și Antioh, care i-au fost succesori.

⁴⁷ Acum a devenit Seleucus IV împăratul de miazănoapte, supranumit Philopator („Iubitor de tată”). În ciuda pierderilor grele rezultate din înfrângerea tatălui său în lupta de la Magnezia, la care și el a luat parte, Seleucus a continuat să fie numit „Regele Asiei”. Fiul său Demetrius a suferit din cauza dominației Romei, el servind drept ostatic la Roma. Ptolemeu V, cumnatul egiptean al lui Seleucus IV prin căsătoria cu Cleopatra, a încercat să recâștige provinciile pierdute care i-ar fi revenit ca dotă a Cleopatrei. Otrava a oprit toate pregătirile acestuia. El a fost urmat de către Ptolemeu VI Philometor („Iubitor de mamă”).

⁴⁸ Împăratul de miazănoapte, Seleucus IV, avea nevoie de bani pentru a plăti amenda foarte mare pe care o datora Romei, fiind una din amenzile pe care tatăl lui le datora Romei în urma înfrângerii de la Magnezia. Se spunea că în Ierusalim se afla o avere depozitată în sanctuarul sau templul reconstruit. În acel timp marele preot iudeu era Onias III. Ca să pună mâna pe bani, Seleucus IV și-a trimis trezorierul, pe Heliodorus, să jefuiască templul lui Iehova. Heliodorus însuși dorea să urce pe tronul Siriei ca împărat de miazănoapte. Așa că l-a asasinat pe Seleucus IV. Dar Eumenes și Attalus, regii din Pergamum, l-au prins pe ucigașul Heliodorus și l-au urcat pe tron pe fratele regelui ucis, iar acesta a devenit Antioh IV.

⁴⁹ Noul rege trăise la Roma timp de patrusprezece ani ca ostatic. A domnit aproape 12 ani (175 – 163 î. Hr.) și a fost supranumit Epiphanes. Acesta e o prescurtare a titlului pe care și l-a dat singur Antioh IV, pe monedele pe care le-a bătut, Theos Epiphanes. Acest nume înseamnă „Manifestul lui Dumnezeu”, adică Dumnezeu apare sau se revelează. Egiptenii au tradus această inscripție ca „Dumnezeu care apare”, adică cel care apare ca și soarele, Horus, la răsărit. Astfel l-au identificat egiptenii pe regele Antioh IV Epifanes cu zeul triumfal, aparent.

⁵⁰ El a încercat să se arate a fi mai puternic decât Iehova Dumnezeu. A încercat să elenizeze Iudeea și Ierusalimul. L-a dat afară pe Marele Preot Onias III. Prin mită l-a pus pe Isus, fratele preotului, în acea funcție înaltă, pentru a continua elenizarea iudeilor. A mers la extreme dorind eradicarea religiei iudaice, venerarea lui Iehova Dumnezeu. Sfidându-le Dumnezeu, a rededicat templul care fusese construit de către guvernatorul Zerubbabel și l-a închinat lui Zeus sau Jupiter. Preotul acestui templu a fost Isus, al cărui nume grecesc a fost Iason. La data de 15 Chisleu al celui de-

⁴⁶ Către ce s-a întors el și cum a fost surprins și a eșuat astfel încât nu a mai fost găsit?

⁴⁷ Cine a devenit noul împărat de miazănoapte și cum a continuat să fie el numit?

⁴⁸ Cum a căzut împăratul de miazănoapte și nu a mai fost găsit, și cine i-a fost succesori?

⁴⁹ Ce nume și-a luat împăratul de miazănoapte, și cum a fost acesta interpretat?

⁵⁰ Cum a încercat Antioh IV Epifanes să se arate pe el însuși mai presus de Iehova Dumnezeu?

al 145-lea an al erei Seleucizilor, sau în decembrie în anul 168 î. Hr., a fost ridicat un altar păgân, în vârful altarului sacru al lui Iehova, în curtea templului unde i se ofereau zilnic ofrande prin ardere lui Iehova. Zece zile mai târziu, sau la Chisleu 25, a fost oferit pentru prima dată un sacrificiu pe acel altar păgân (1 Macabeii 1:54-59). I-a fost oferit lui Zeus de pe Muntele Olimp din Grecia. *

⁵¹ Această pângărire a sanctuarului lui Iehova a dus la o revoltă a iudeilor, sub conducerea macabeilor în 167 î. Hr. Timp de trei ani, Antioh IV Epifanes a purtat un război crud împotriva lor și a dovedit despre el însuși că nu este nici un zeu în comparație cu Iehova. În 165 î. Hr., exact la aniversarea desacralizării sanctuarului, Iuda Macabeul, conducătorul, a reconsacrat templul lui Iehova și astfel a luat ființa sărbătoarea sfințirii (Hanuka) (Ioan 10:22). A fost reînnoită oferirea de sacrificii zilnice prin ardere. Oricum, în 161 î. Hr., Macabeii au încheiat un tratat cu Roma, primul cunoscut. Abia în 104 î. Hr. Macabeii au întemeiat un regat, când Aristobul I și-a asumat titlul de rege. În anii următori au fost multe dificultăți. În final, Roma a fost chemată să intervină. Generalul roman Gneus Pompei a sosit în provincia romană Siria și a început asediul de trei luni asupra Ierusalimului și a cucerit orașul abia la mijlocul verii anului 63 î. Hr. Se spune că a intrat în sanctuar, chiar în Sfânta Sfintelor. L-a numit pe Hircanus II ca mare preot al templului. În anul 40 î. Hr. Senatul Romei l-a proclamat pe Irod Idumean rege al Iudeei. Pentru prima oară în 37 î. Hr. el a cucerit Ierusalimul și s-a instalat ca rege, astfel sfârșindu-se conducerea Macabeilor.

⁵² Atât comentatorii iudei cât și cei romano – catolici continuă să facă referire la regele Antioh IV Epifanes ca împăratul de miazănoapte în Daniel, capitolul 11, până la ultimul verset (45). Totuși, între versetele 19 și 20, identitatea „împăratului de miazănoapte” se schimbă de la linia regilor seleucizi din Siria la Roma, noua putere în ascensiune care ajunsese să domine toate interesele din Orientul Mijlociu. Este evident că identitatea împăratului de miazănoapte nu rămâne aceeași începând cu Daniel 11:45, căci Isus Hristos s-a referit la Daniel, capitolul 11, arătând că identitatea trebuie să se schimbe și să devină de actualitate, chiar la fel de actualitate ca și pentru secolul nostru douăzeci. Isus ne-a dat o uimitoare profecie despre „ziua sfârșitului” acestei lumi și citată din Daniel 11:31. Această profecie a fost făcută în primăvara anului 33 (d. Hr.) sau la 195 ani după ce Antioh IV a murit în 163 î. Hr.

⁵³ Isus le-a spus apostolilor săi curioși: ”De aceea, când veți vedea ”urâciunea pustiirii”, despre care a vorbit prorocul Daniel, ”așezată în Locul Sfânt” – cine citește să înțeleagă! – atunci, cei ce vor fi în Iudeea să fugă la munți; ... Pentru că atunci va fi un necaz așa de mare, cum n-a fost niciodată de la începutul lumii până acum și nici nu va mai fi. ” (Matei 24:15-21). Isus s-a referit dincolo de vremurile sale la împlinirea celor scrise în Daniel 11:31, nu înapoi la zilele lui Antioh IV Epifanes din Siria. La adevărarea istorică a relatărilor din Daniel 11:31, împăratul de miazănoapte nu este sirian sau seleucid. Așadar, după Daniel 11:19, trebuie să se întâmple o schimbare de persoană sau naționalitate a împăratului de miazănoapte. Faptele istorice stabilesc că această schimbare a început în următorul verset, Daniel 11:20. Acum regele este roman.

⁵⁴ Cu mult înainte de Antioh IV Epifanes, Roma a avut un rol dominant în interesele din Orientul Mijlociu și a dictat în Siria. Chiar și cel așa numit „Manifestul lui Dumnezeu” s-a închinat în fața Romei. În războiul său cu Egiptul, Antioh IV a învins. Chiar el însuși s-a încoronat rege al Egiptului. Apoi flota romană l-a adus pe ambasadorul ei Caius Pompilius Laenas cu ordine de la Senatul Romei ca regele Antioh IV să abdice ca rege al Egiptului și să părăsească această țară. Regele sirian a făcut așa cum i se cerea, dar a păstrat Coela – Siria, Palestina și Fenicia. El a murit în anul 163 î. Hr. În timp ce jefuia un templu în Persia. El a fost urmat de mai mulți regi independenți din dinastia

⁵¹ La ce a condus desacralizarea templului, și cum s-a sfârșit conducerea macabeilor?

* Vezi Antichitățile Evreilor, de Flavius Iosephus, cartea 12, cap. 5, par. 4; și Macabeii 6:2

⁵² Cum au făcut referire comentatorii evrei și romano – catolici la restul cărții lui Daniel, capitolul 11, dar cine, și prin care profecie certifică faptul că identitatea împăratului de miazănoapte se schimba?

⁵³ În profetia sa, în ce fel Isus a prevăzut împlinirea din Daniel 11:31, și de ce naționalitate a devenit împăratul de miazănoapte?

⁵⁴ Cum s-a închinat Antioh IV Epifanes în fața dictaturii Romei și cum a devenit Siria în final o provincie romană, pentru a marca definitiv schimbarea împăratului de miazănoapte?

seleucidă siriană. Dar în anul 65 î. Hr. generalul roman Pompei cel Mare l-a detronat pe ultimul dintre regi, Antioh XIII Asiaticul; iar în anul 64 î. Hr. Siria a devenit provincie romană. Astfel, Roma a preluat definitiv rolul de împărat de miazănoapte. Înaintea acestui împărat de miazănoapte Ierusalimul a căzut în 63 î. Hr. Regele egiptean din sud a fost neputincios în a împiedica aceasta.

⁵⁵ Dinastia ptolemeică din Egipt și-a păstrat poziția ca rege al sudului ceva mai îndelung. În 31 î. Hr. s-a purtat lupta decisivă de la Actium, în care regina Cleopatra a Egiptului a abandonat flota iubitelui ei roman, Marc Antoniu, care a fost învins. Învingătorul, Octavian, nepotul lui Iulius Cezar, a acționat apoi pentru cucerirea Egiptului. În anul 30 î. Hr. Cleopatra s-a sinucis, iar Egiptul a devenit provincie romană, supusă a noului împărat de miazănoapte.

„PRINȚUL LEGĂMÂNTULUI” ÎNFRÂNT

⁵⁶ În lupta pentru putere, Octavian a devenit în final singurul conducător al Romei și a devenit primul împărat al Romei. El a refuzat titlurile de *rex* („rege”) și *dictator*. În anul 27 î. Hr., prin decret al Senatului roman, a fost denumit Augustus. Grecii i-au tradus numele ca Sebastos, care înseamnă „Primul preot” (Fapte 25: 21, 25). El a acționat ca rege al nordului în locul dinastiei seleucide a regilor sirieni, iar îngerul lui Iehova se referă în continuarea lungii profeții cu privire la dispută dintre nord și sud: „Cel ce-i va lua locul va aduce un asupritor în cea mai frumoasă parte a împărăției; dar în câteva zile va fi zdrobit, și anume nu prin mânie, nici prin război.” (Daniel 11:20, JPS). „Gloriosul imperiu” al lui Augustus Cezar includea și „tărâmul binecuvântat” al poporului lui Daniel. - Daniel 11:16, JPS.

⁵⁷ Trimiterea „perceptorului” a avut loc în anul 2 î. Hr. Istoricul creștin Luca a notat acest eveniment cu aceste cuvinte: „În vremea aceea a ieșit o poruncă de la Cezar August să se înscrie toată lumea. Înscrierea aceasta s-a făcut întâia dată pe când era dregător în Siria Quirinius. Toți se duceau să se înscrie, fiecare în cetatea lui. Iosif s-a suit și el din Galileea, din cetatea Nazaret, ca să se ducă în Iudeea, în cetatea lui David, numită Betleem – pentru că era din casa și din seminția lui David – să se înscrie împreună cu Maria, logodnica lui, care era însărcinată. Pe când erau ei acolo, s-a împlinit vremea când trebuia să nască Maria. Și a născut pe Fiul ei cel întâi născut, L-a înfășat în scutece și L-a culcat într-o iesle, pentru că în casa de poposire nu era loc pentru ei.” - Luca 2:1-7.

⁵⁸ P. Sulpicius Quirinius, senator roman, a fost guvernatorul roman al Siriei de două ori, prima dată când a murit regele Irod cel Mare, cel care a reconstruit templul din Ierusalim. Această perioadă de guvernare a fost între anii 750 – 753 de la crearea Romei sau între anii 4 – 1 î. Hr.* Recensământul sau înregistrarea nu s-a făcut numai pentru aflarea numărului de locuitori, ci pentru impozite și încorporarea bărbaților pentru serviciul militar. În special acest recensământ a fost unul dintre cele mai importante evenimente din timpul domniei lui Cezar Augustus ca rege al nordului. A servit pentru ca tâmplarul din Nazaret și soția sa Maria să meargă la Betleem, iar nașterea lui Isus acolo a venit ca o împlinire a lui Mica 5:2. (Matei 2:1-11). Pentru un bun motiv, atunci, îngerul lui Iehova a inclus o mențiune importantă în viziunea lui Daniel, pentru a ne ajuta pe noi să determinăm când „împăratul de miazănoapte” a fost schimbat din dinastia regilor sirieni a celei de a cincina puteri a lumii în cea a conducătorilor romani a celei de șasea puteri a lumii.

⁵⁹ Cezar Augustus a creat gărzile de corp ale împăratului, cunoscute sub numele de Garda Pretoriană, care, mai târziu, a fost mărită ca număr de către succesorul său. El a murit în al patruzeci și cincilea an al domniei sale, în 19 august, anul 14 A.D. Aceasta s-a întâmplat „la câteva zile” după ce a avut loc importantul recensământ în timpul căruia s-a născut Isus, fiul lui Dumnezeu, în orașul regelui David ca moștenitorul regal al acestuia. Ca un actor la teatru, Augustus a condus bine; a fost unul dintre zeii romani, iar în cinstea lui s-au ridicat temple și altare.

⁵⁵ Cât timp a rezistat dinastia ptolemeică și ce a devenit Egiptul?

⁵⁶ Cine a fost cel care a devenit primul împărat roman, și ce spune Daniel 11:20 despre el?

⁵⁷ Când a fost trimis „perceptorul” în „regatul glorios” și ce a scris Luca despre acesta?

⁵⁸ Când a fost acest Quirinius guvernator al Siriei și de ce înregistrarea oamenilor a fost cel mai important eveniment de sub domnia lui Augustus, pentru a merita menționat în profeția lui Daniel?

⁵⁹ Cum a fost el, ca împărat de miazănoapte, „distrus, dar nici cu furie, nici în luptă”? Și „în câteva zile”?

⁶⁰ Profeția arată că succesorul lui Augustus a avut și el legătură strânsă cu viața pământească a singurului fiu al lui Dumnezeu: „În locul lui se va ridica un om disprețuit, fără să aibă putere împărătească; dar se va ridica deodată și va pune mâna pe împărăție prin uneltire. Oștile se vor revărsa ca un râu înaintea lui, dar vor fi nimicite împreună cu o căpetenie a legământului.” (Daniel 11:21, 22, JPS). Misterioasa „persoană demnă de dispreț” era Tiberius Cezar, fiul Liviei. Ea a devenit a treia soție a împăratului Augustus; astfel, Tiberius a devenit fiul vitreg al împăratului. Cezar Augustus nu a vrut ca Tiberius să fie succesorul lui, pentru că își ura fiul vitreg din cauza defectelor sale. Nu era deloc dispus de a-i acorda acestuia titlul de „majestate regală” lui Tiberius. Augustus a fost forțat să îl accepte pe Tiberius ca succesor, numai după ce nu a mai avut nici o speranță. De ce aceasta?

⁶¹ Împăratul Augustus nu a avut fii. Sora sa a avut un fiu, Marcellus, dar acest nepot a murit. Fiica lui a avut doi fii, Gaius și Lucius, pe care Augustus i-a numit succesorii lui. Și pe aceștia i-a pierdut Augustus când au murit. El l-a iubit pe dragul său fiu vitreg, Drusus, fratele mai mic al lui Tiberius, dar și acesta a murit de tânăr, pe 14 septembrie, anul 9 î. Hr. Așa a rămas Tiberius, care era un general foarte capabil, în poziția de prim soldat al imperiului roman. Era în anul 12 î. Hr., când Agrippa, cel mai mare general al împăratului Augustus, a murit la vârsta de cincizeci și unu de ani. Având în vedere acestea, Livia, mama lui Tiberius, l-a convins pe împărat, cu foarte mare greutate, să îl înlocuiască pe decedatul Agrippa cu fiul ei, Tiberius. Pentru a-l înlocui pe Agrippa, totuși, era necesar ca Tiberius să devină ginerele împăratului. Spre marea durere a lui Tiberius, el a fost obligat să renunțe la Agrippina, fiica generalului Agrippa, pentru Iulia, fiica împăratului. În anul 4 (A.D.) i-a adoptat pe Tiberius și pe Agrippa Postumus. Nouă ani mai târziu, printr-o lege specială, Tiberius a fost numit coregent alături de împăratul Augustus. În anul următor, pe 19 august, A.D. 14, Augustus a murit, iar Tiberius a devenit împărat. Aceasta a fost „persoana nedemnă” care s-a ridicat și și-a asumat puterea în locul lui Cezar Augustus.

⁶² În ceea ce privește lingușirile aduse noului împărat de mieznoapte, Tiberius, Enciclopedia Britannica, în volumul 26, pagina 916 (ediția a unsprezecea), spune: „Istoricii romani din timpurile antice îl amintesc pe Tiberius în cea mai mare parte ca pe un suveran sub a cărui conducere condamnarea pe motiv de trădare sub cele mai simple pretexte au devenit frecvente, iar tagmei urâte a informatorilor i-a fost pentru prima dată permis să prospere pe seama crimelor judiciare... Dar istoria proceselor de sub domnia lui Tiberius arată în mod concludent că strâmbarea legii a început de la lingușirile senatului,... care a fost acceptată de către el spre sfârșitul domniei sale, cu un soi de indiferență disprețuitoare, până când, sub influența temerilor sale, el a dobândit o nerăbdare în a vărsa sânge.”*

⁶³ În același timp în care Tiberius a devenit împăratul de mieznoapte, nepotul său, Germanicus Cezar era comandantul trupelor romane de pe fluviul Rin. Curând după urcarea pe tron a lui Tiberius, o revoltă a izbucnit printre aceste trupe, dar Germanicus a ținut legiunile nemulțumite să nu mărșăluiească spre Roma. În anul 15 (A.D.) Germanicus și-a condus trupele împotriva eroului german Arminius (Hermann) și l-a pus pe fugă, ba chiar i-a capturat soția Thusnelda, iar în anul următor l-a învins. Politica externă, sau politica referitoare la frontierele imperiului roman, a devenit una de promovare a păcii și a avut un real succes. „Cu câteva excepții, îndatoririle forțelor romane la frontiere au fost restrânse la urmărirea popoarelor de cealaltă parte cum se luptau și distrugeau între ele”.* În acest fel, armele au fost ținute pe loc sau au fost ținute departe de el și au fost „înfrânte”.

^{60, 61} (a) Cine este acea „persoană demnă de dispreț” care s-a ridicat și cum a devenit înrudită cu Cezar Augustus? (b) Cum de termenul de „majestate regală” nu i-a fost conferit lui?

* Vezi Comentariile lui Zumpt, epigraf, II, 86-104; De Syria romana provincia, 97, 98; și *Bes gestae divi Augusti*, de Mommsen; Dicționarul Noului Testament în Biblia franceză, traducere de Canon A. Crampon, ediția 1939, pag. 358. Comparați cu Werner Keller, *Biblia ca istorie*, 1956, pag. 326, 327 (ediția londoneză), pag. 343, 344 (ed. New York), care spune că, în conformitate cu un fragment dintr-o inscripție romană descoperită la Antioh, Siria, Quirinius a fost legatul împăratului Augustus în Siria în perioada în care era proconsul Saturninus, înainte de era creștină, și cum Quirinus și-a organizat guvernarea și comandamentul militar în Siria în acea perioadă

⁶² Cum și-a câștigat Tiberius Cezar „imperiu prin lingușiri”?

⁶³ Care erau „armele potopului”, care „au fost apoi luate de la el”?

⁶⁴ Chiar și „Prințul legământului” a fost chinuit până la moarte. Acesta nu era vreun mare preot evreu, pe care reprezentanții politici ai Romei l-au numit în funcție. Era conducătorul înțelegerii pe care Iehova Dumnezeu o făcuse cu Avraam pentru binecuvântarea tuturor familiilor și națiunilor de pe Pământ. Era Sămânța lui Avraam promisă în această înțelegere. Era Isus Hristos. În ziua de Paște, Nisan 14, a anului 33 (A.D.), Isus a fost adus în palatul guvernatorului (Praetorium) în Ierusalim, în fața lui Pilat din Pont, care îl reprezenta pe Tiberius Cezar, și în fața căruia preoții iudei îl acuzaseră pe Isus de trădare contra împăratului. Isus i-a spus guvernatorului roman: „Împărăția Mea nu este din lumea aceasta... Împărăția Mea nu este de aici.” Pentru ca guvernatorul roman să nu poată să îl elibereze pe vinovatul Isus, evreii au strigat la Pilat: „Dacă dai drumul Omului acestuia, nu ești prieten cu cezarul. Oricine se face pe sine împărat este împotriva cezarului... Noi n-avem alt împărat decât pe cezarul!” Astfel, conform noii legi de *laesa majestas* ("crimă de lezmajestate"), guvernatorul roman l-a predat pe Isus, pentru a fi „chinuit”, torturat pe cruce. – Ioan 18:36; 19:12-16; Marcu 15:14-18.

⁶⁵ Da, pentru că era foarte suspicios, împăratul Tiberius a extins legea de *laesa majestas* până la a include ofensele aduse persoanei sale și, de asemenea, a încurajat sistemul de informatori (delațiune). Țara a devenit un stat polițienesc, partea finală a domniei sale a devenit una a terorii. Autorul roman Pliniu cel Bătrân l-a numit pe Tiberius „cel mai sumbru om”. Asta pentru că era atât de rezervat, necomunicativ și de retras, încât poporul nu putea să îl înțeleagă, și asta l-a făcut nepopular.

⁶⁶ Încă profetind despre Tiberius, îngerul i-a spus lui Daniel: „După ce se vor uni cu el, el va întrebuința o viclenie; va porni și va birui cu puțină lume.” (Daniel 11:23, JPS). Tiberius, constituțional, era aliat cu Senatul Romei; el depindea, în mod formal, de Senat, conform constituției. De fapt, el depindea de „mica națiune”. Care „națiune”? Garda Pretoriană, care a fost înființată de Cezar Augustus în anul 13 î. Hr., ca Gardă Imperială, îl înconjura pe comandantul suprem al armatei romane ca o gardă de corp. Până acum, această gardă imperială era văzută numai în jurul Romei în mici detașamente. Tiberius a schimbat aceasta. La sfatul favoritului său, Sejanus, comandantul Gărzii Pretoriene, Tiberius a adus aceste gărzi în tabără permanentă și în efectiv complet aproape de zidurile cetății. Prin acest aranjament, el avea controlul asupra oricărei revolte a poporului. Aceasta i-a dat foarte mare importanță comandantului Gărzii. Garda s-a bucurat de privilegii speciale, iar în timp, din cauză că a devenit foarte puternică, a ajuns să pună împărații pe tron sau să-i detroneze, după cum vroiau ei. Prin intermediul Gărzii, care număra aproape 10.000 de soldați, împăratul Tiberius și-a păstrat puterea. Fără prea mare greutate, oricine se ridica împotriva autorității sale pe teritoriul imperiului, era redus la tăcere. Aproape că a abolit complet adunările populare cunoscute sub numele *comitia*.

⁶⁷ „Va intra pe neașteptate în locurile cele mai roditoare ale ținutului; va face ce nu făcuseră nici părinții lui, nici părinții părinților lui: va împărți prada, jafurile și bogățiile; va urzi la planuri împotriva cetățuilor, și aceasta va ține o vreme.” (Daniel 11:24, Le). Astfel și-a arătat Tiberius suspiciunile, mult influențate de Sejanus, comandantul Gărzii Pretoriene, până când chiar Sejanus a sfârșit sub suspiciunile lui Tiberius și a fost ucis.

⁶⁸ Împăratul Tiberius s-a ocupat fără încetare de bunăstarea provinciilor romane. La moartea sa, toate popoarele supuse imperiului se aflau într-o stare de prosperitate pe care nu o cunoscuseră înainte nici sub Augustus sau ceilalți regi și nici nu o vor mai cunoaște. Din cauza economiei stricte a guvernului, taxele erau ușoare și Tiberius a reușit să își arate generozitatea când vremurile erau extraordinar de grele pretutindeni. Dacă reprezentanții imperiului, fie că erau ei soldați, guvernatori sau alți oficiali, persecutau pe cei inferiori lor și încurajau orice fel de nereguli în rezolvarea problemelor,

⁶⁴ Cum a fost „prințul convenției” înfrânt în fața lui?

*Vezi Optsprezece secole de creștinism, de James White (1884), pag. 18, 19; și Regatul va veni, de C. T. Russell (1891), pag. 30, par. 1, 2.

⁶⁵ De ce a fost statornicită legea *laesa majesta*, și cum a devenit Tiberius Cezar nepopular?

⁶⁶ Cu cine era aliat Tiberius Cezar, și în ce măsură, și cum a devenit mai puternic prin „mica națiune”?

^{67, 68} Cum a intrat el în cea mai fertilă porțiune a provinciei, făcând ceea ce nici strămoșii săi și nici strămoșii strămoșilor săi nu au făcut, și cum a murit el totuși?

* Enciclopedia Britannica, vol. 26, pag.915, par. 2, 3.

ei puteau fi siguri că-i va ajunge răzbunarea imperială. O strictă menținere a puterii a dus la respectarea siguranței publice și la liniște atât în Italia, cât și în teritoriile străine. Îmbunătățirea sistemului de comunicații a ajutat și comerțul. Cu ceea ce a rămas considerată ca una din virtuțile romane și anume strictetea, împăratul a avut grijă ca toate afacerile lui să fie administrate corect și constant, atât în interiorul, cât și în exteriorul Romei. Legile au fost îmbunătățite în mare parte, iar relațiile sociale și morale erau bine protejate prin menținerea și dezvoltarea reformelor instituite de Cezar Augustus. Cu toate acestea, istoricul roman Tacitus a descris personalitatea lui Tiberius ca fiind „una de disimulare și ipocrizie încă de la început”. El a fost considerat un tiran, și, după moartea sa, târziu în martie, în 37 A.D., el nu a fost onorat prin zeificare. O „persoană demnă de dispreț”!

⁶⁹ Succesorul lui Tiberius a fost Gaius Cezar, cel cunoscut mai bine sub numele Caligula, care, la rândul său, a fost urmat de către unchiul său, Claudius, în 41 d. Hr. Pe lângă ceea ce făcuse Tiberius, ca împărat de miazănoapte, pentru dezvoltarea imperiului roman, Claudius a continuat dezvoltarea imperiului în linia pe care Augustus o dorise. O autoritate spune: „Statele clientelare au fost absorbite, sudul Britaniei a fost cucerit, romanizarea vestului a fost puternic impulsionată, s-au efectuat lucrări publice la Roma și în Italia, iar organizarea birocrăției imperiale s-a făcut cu pași repezi.”* O istorie spune: „O importantă mărire a statului s-a realizat în timpul domniei lui Claudius, care a trimis o expediție victorioasă în Britania în A.D. 43 și a adăugat partea din sud a insulei ca provincia Britania. Mai târziu frontiera britanică a fost împinsă spre nord și apărată de o linie de apărare. Traian (A.D. 98-117) . . . a avut ambiția de a crea un mare imperiu oriental, așa că a pornit un război agresiv contra părților din Persia, și a anexat Armenia, Mesopotamia și Asiria ca provincii ale imperiului. Aceasta a fost cea mai mare întindere a Romei, dar toate aceste cuceriri ale lui Traian în Est au fost abandonate de succesorul său.”**

⁷⁰ Continuând prevederea profetică a activităților împăratului de miazănoapte, îngerul lui Iehova i-a spus lui Daniel: „Apoi va porni în fruntea unei mari oștiri, cu puterea și mânia lui, împotriva împăratului de la miazăzi. Și împăratul de la miazăzi se va prinde la război cu o oaste mare și foarte puternică; dar nu va putea să țină piept, căci se vor urzi planuri rele împotriva lui. Cei ce vor mânca bucate de la masa lui îi vor aduce pieirea; oștile lui se vor împrăștia ca un râu, și morții vor cădea în mare număr. ” (Daniel 11:25, 26, Le). Cu acest verset, împăratul de miazănoapte a devenit împăratul Aurelian (A.D. 270-275). Una din marile probleme ale lui a fost regina Septimia Zenovia, a Palmiriei din deșertul sirian. Oraș antic, Palmira, a fost favorizat în dezvoltarea sa de războaiele dintre romani și părții din Persia. Când împăratul Hadrian a vizitat orașul în A.D. 130 i-a dat numele Adrianapolis. A devenit colonie romană și o importantă garnizoană. Războaiele cu Persia i-au dat o importanță politică pentru o vreme și a devenit, pentru câțiva ani, stăpâna Orientului roman. A devenit un pericol pentru Roma din cauza ambiției reginei Zenovia. Numele ei din naștere era Bath Zabbai. Soțul ei, regele Odenatus, a fost comandantul suprem al Orientului. După moartea lui (A.D. 266-267), Zenovia a plănuit să se ridice deasupra poziției deținute de el, făcând din Palmira orașul dominant al imperiului roman în est. Cu experiență deja dobândită în administrație și guvern, ea a preluat în întregime guvernarea și domnia.

⁷¹ Generalul ei a fost Zabda, o rudă de sânge a soțului ei, și sub conducerea căruia armata Palmiriei a ocupat Egiptul în A.D. 270 sub pretextul că se ocupă de siguranța Romei, deoarece existau pretendenți care disputau autoritatea împăratului roman de-a lungul fluviului Nil. Zenovia a condus această cucerire iar fiul ei a guvernat Egiptul, ca rege, iar mama sa era regină. Trupelor din Palmiria erau încartiruite în Asia Mică, mult spre vest, până la Ancyra (acum Ankara în Turcia) și chiar pe malul

⁶⁹ Cum a reușit împăratul de miazănoapte, Claudius, să dezvolte mai mult imperiul și sub care împărat imperiul a cunoscut cea mai mare extindere a sa?

⁷⁰ Cu Daniel 11:25, cine a devenit împăratul de miazănoapte, și în timpul domniei sale, ale cui ambiții devin un pericol pentru imperiu?

⁷¹ Cum a reușit ea, împreună cu fiul ei, să ocupe poziția de rege al sudului imperiului roman?

* Enciclopedia Britanica, vol. 23, pag. 651 b.

**Pe drumul civilizației, de Heckel and Sigman (1937), pag. 198, par. 1.

opus al Bizanțului european. Zenovia a început să fie numită Augusta sau împărăteasă. Când Aurelian a devenit împăratul Romei în A.D. 270, el a devenit și rege al nordului. Foarte curând el și-a dat seama că politica ambițioasă a reginei Zenovia pune în pericol unitatea imperiului. În al doilea an al domniei lui, a intervenit o ruptură între el și regina Zenovia. Acum Zenovia trebuia să facă față unei invazii a împăratului de miazănoapte, în fața căruia și-a păstrat poziția de împărat de miazăzi. Ea își câștigase măreția lumească prin unirea arabilor din deșert cu egiptenii. Pe lângă Mesopotamia și o parte din Asia Mică, ea controla Egiptul și Siria. Se putea bizui pe arabi și armeni, dar nu prea mult pe loialitatea sirienilor.

⁷² Împăratul Aurelian a fost nevoit să își mobilizeze puterea și voința și să pornească împotriva reginei războinice, Zenovia, a Egiptului și Siriei. Din partea ei, ea a trebuit să se pregătească pentru războiul cu împăratul de miazănoapte cu o armată extrem de mare și de puternică, sub conducerea celor doi generali ai ei, Zabda și Zabbai. Mai întâi, Aurelian a recuperat Egiptul la Probus. Apoi el s-a pregătit pentru o mare expediție în Asia Mică și Siria. Zenovia, împreună cu cei doi generali ai ei, a fost învinsă la Emesa (acum Hims) și s-a retras la Palmira. Chiar dacă acest oraș era protejat de deșert, în final, Aurelian a pornit asediul asupra orașului bine fortificat și aprovizionat. Sub acest asediu, curajul reginei Zenovia a cedat. Ea și fiul ei au fugit din oraș în Persia pentru a cere ajutor. Romanii i-au capturat pe țărmul fluviului Eufrat. Palmirienii asediați și-au pierdut curajul și au predat orașul, în 272. Aurelian i-a cruțat viața Zenoviei și a dus-o la Roma pentru a fi trofeul lui în marele marș triumfal prin capitala imperială în A.D. 274.* După aceasta, i s-a permis să-și petreacă restul vieții ca matroană romană.

⁷³ Nu numai regina Zenovia, în rolul împăratului de miazăzi, nu a reușit să se împotrivescă puternicei armate a Romei, dar chiar și cuceritorul ei, împăratul Aurelian, nu a putut să se împotrivescă conspiratorilor. Senatul roman, pe bună dreptate i-a conferit titlul de Restauratorul Imperiului Roman. El a fost primul împărat roman care a purtat diademă, iar pe medalii era numit Stăpân și Zeu. Către sfârșitul anului său triumfal, el a pornit într-o expediție împotriva persanilor. În timp ce aștepta în Tracia ocazia de a traversa strâmtoarea în Asia Mică, cei pe care-i hrănea și-au executat planul diabolic și l-au doborât. El urma să tragă la răspundere pe secretarul său, Eros, pentru anumite nereguli. Eros a incitat anumiți ofițeri să conspire împotriva împăratului prin falsificarea unei liste cu persoane care urmau să fie ucise, inclusiv acești ofițeri. Când au văzut această listă, au plănuit asasinarea lui.

⁷⁴ Existența împăratului de miazănoapte nu s-a încheiat cu împăratul Aurelian. I-au urmat alți împărați, pentru o vreme au fost chiar un împărat din est și un împărat din vest, în cadrul aceluiași imperiu. Cu toate acestea, armata împăratului de miazănoapte a fost zdrobită, și mulți au căzut uciși, așa cum spune profetia, datorită invaziei barbarilor din nord. Aceste invazii au durat până în secolul patru, când barbarii au învins. Goții sau germanii au descoperit că armatele romane nu mai erau invincibile. Ei au pătruns prin frontierele romane, fiind invazie după invazie. Până la începutul secolului șase, ei au fărâmițat imperiul roman în vest, iar regii germani și-au impus conducerea în Italia, Spania, Britania, Galia și Africa de Nord. Partea estică a imperiului, Constantinopole (Bizanțul) a rezistat în fața amenințării lui Attila Hunul, care a plecat spre vest.

⁷⁵ Împăratul Constantin (324-337) a recunoscut oficial forma populară de creștinism și chiar a prezidat Consiliul de la Niceea în Nicomedia, Asia Mică, la mai puțin de câteva sute de mile de Bizanț, A.D. 325. Mai târziu, el și-a mutat reședința imperială de la Roma în Bizanț. Acolo, în 11 mai, A.D. 330, a înființat noua capitală imperială și a denumit-o Noua Romă sau Constantinopole. Dar totuși

⁷² Ce a trebuit să mobilizeze împăratul de miazănoapte, și cum a trebuit să se pregătească împăratul de miazăzi, și ce rezultat a avut confruntarea?

⁷³ Cum s-a întâmplat că împăratul de miazănoapte nu a rezistat iar acei care-i gustau mâncarea l-au dus la pieire?

⁷⁴ Referitor la următoarea reprezentare a împăratului de miazănoapte, cum s-a revărsat „armata altora” și mulți dintre ei au căzut?

⁷⁵ Cum a fost împărțit în final imperiul roman în două părți, cu doi împărați și cum a ajuns Egiptul sub dominație britanică?

* Vezi Regatul care va veni, de C. T. Russell (1891), pag. 33, 34.

exista un singur imperiu roman. La moartea unui ulterior împărat roman, Theodosius, 17 ianuarie 395, imperiul s-a împărțit între fiii săi, Honorius primind partea vestică și Arcadius pe cea estică, a cărei capitală era la Constantinopole. Egiptul a devenit provincie a imperiului roman estic. În 641 (A.D.), când Heraclius era împăratul estului, capitala egipteană, Alexandria, a fost cucerită de Sarazinii mahomedani și Egiptul a devenit o provincie a califilor sau a succesorilor lui Mohamed. Mult după aceasta, în 1516-1517, Egiptul a devenit o provincie turcească, guvernată de un pașă. Când a izbucnit primul război mondial, în 1914, Egiptul era în posesia Turciei și era condus de un khediv sau vicerege. Pentru că a fost de partea Germaniei, Khediv-ul Aba Pașa a fost detronat la 18 decembrie în acel an, iar Egiptul a fost declarat Protectorat Englez, în special pentru a proteja Canalul Suez.

⁷⁶ Constantin P. XII a fost ultimul împărat din est, și a urcat pe tron în 1448. Musulmanii încercaseră în repetate rânduri să captureze Constantinopole. După secole de încercări, au reușit. După un asediu de patruzeci și trei de zile, Sultanul turc Mahomed II l-a cucerit pe data de 29 mai 1453. În acel moment, imperiul roman estic și-a încetat definitiv existența.

⁷⁷ În partea vestică a imperiului roman apărea o nouă figură religioasă și politică, în persoana episcopului catolic al Romei, în special începând cu Papa Leo I cel Mare, cel care este considerat a fi fondatorul real al papalității în secolul cinci. În decursul timpului, papa și-a însușit atribuția de încoronare împăraților Imperiului Roman de Vest. Aceasta s-a întâmplat când Papa Leo III l-a încoronat pe regele franc Carol (Carol cel Mare) în ziua de Crăciun, A.D. 800, la Roma, ca împărat al Imperiului Roman de Vest. Papa Leo III a spus: „ Pentru Charles Augustus, încoronat de Dumnezeu, mare împărat, pacifist, viață și victorie”. Începând din acest moment, conducerea politică a fost considerată conducere „prin voința lui Dumnezeu”. Totuși, o istorie recentă spune astfel: „ Încoronarea lui Carol cel Mare a fost o uzurpare, pentru că guvernarea de la Constantinopole era încă autoritatea guvernamentală legală în imperiu”.^{*} Aceasta era adevărat, chiar dacă în acel moment pe tronul Constantinopolei stătea o uzurpatoare, împărăteasa Irina (708-802). Începând din acest moment putem vorbi despre cele două imperii, cel de est și cel de vest, ambele proclamându-se creștine. Carol cel Mare a adăugat cel de al doilea cap de vultur pe însemnele sale, pentru a dovedi că imperiul roman și Germania au fost unite.

⁷⁸ Din 911 (A.D.) împărații din vest erau aleși. Cinci secole mai târziu, domnia a fost obținută de casa Habsburg a Austriei și a fost deținută de ei până în 1806, când Sfântul Imperiu Roman a fost dizolvat. Imperiul German a primit acest titlu în timpul domniei lui Otto cel Mare. În 961 el a fost încoronat ca rege al Italiei; pe 2 februarie 962, Papa Ioan XII l-a încoronat ca Otto I, împărat al Sfântului Imperiu Roman. A devenit cunoscut ca Sfântul Imperiu Roman de neam german. Capitala sa a fost în Germania, iar, în cea mai mare parte, împărații și supușii lor au fost germani. Sub Otto I, Germania și Italia au avut o relație foarte strânsă, dar cu Germania la conducere, Italia fiind tratată până la urmă ca o provincie cucerită. Napoleon Bonaparte a fost cel care a adus sfârșitul Sfântului Imperiu Roman în 1806. Atunci când el, ca împărat al Franței, a refuzat să recunoască existența Sfântului Imperiu Roman, împăratul Francisc II a dezlegat statele germanice de supunerea față de Sfântul Imperiu Roman. El a renunțat la demnitatea din cadrul imperiului roman și și-a asumat titlul de împărat al Austriei. În acest fel, după 1.006 ani, Sfântul Imperiu Roman, care a fost înființat de către papa romano-catolic și de Carol cel Mare, a avut un sfârșit deloc glorios. S-a dovedit a nu fi împărăția milenară a lui Dumnezeu.

⁷⁹ În 1870 Italia a devenit regat independent de papii romani de la Vatican. În anul următor a fost format noul imperiu german, iar Wilhelm I a fost declarat Cezar sau Kaiser. Regele modern din

⁷⁶ Când și cum a luat sfârșit Imperiul Roman de Răsărit?

⁷⁷⁷⁷ În care linie de episcopi a apărut o nouă figură politică și religioasă, și când a început să se vorbească despre imperiile roman de est și de vest?

⁷⁸ Când se titlul de împărat în vest a devenit electiv, cui i-a revenit în final și i-a rămas în posesie, și cum a fost înființat și desființat Sfântul Imperiu Roman de neam german?

⁷⁹ Când s-a format noul Imperiul German și care a fost alianța triplă formată?

* Pe drumul spre civilizație, de Heckel and Sigman, pag. 275, par. 3.

nord a devenit identificabil. În timp, Germania, Austro – Ungaria și Italia au format o alianță, care exista la momentul izbucnirii primului război mondial.

⁸⁰ Marea Britanie a preluat puterea imperială la începutul secolului al șaptesprezecelea și a devenit cea de a șaptea putere a lumii în viziunea istorică a Bibliei, iar împreună cu Statele Unite ale Americii au format puterea dublă Anglo – Americană a lumii. În timpul războiului Marii Britanii cu Napoleon Bonaparte, armata engleză i-a alungat pe francezi din Egipt, după ce francezii îl cuceriseră în întregime în 1798. Cu toate că Egiptul a intrat sub conducerea Turciei, Egiptul a fost efectiv controlat de către guvernarea engleză din 1882. Egiptul a fost, în fapt, colonie engleză, chiar dacă se afla sub conducerea khediv-ului, pentru că armată britanică a fost cantonată în Egipt, iar englezii făceau legea. Apoi, în 1914, din cauza khediv-ului egiptean care a trecut de partea Turciei, care s-a alăturat Germaniei în primul război mondial, englezii au preluat Egiptul, l-au detronat pe khediv și au declarat Egiptul Protectorat Britanic. Astfel democratele Marea Britanie și Statele Unite au devenit oponenții profeticului împărat de miazănoapte, și împreună au preluat poziția de împărat de miazăzi.

⁸¹ Din acest punct de vedere, restul previziunii istorice pe care îngerul lui Iehova i-a adus-o lui Daniel în al treilea an al domniei lui Cyrus cel Mare al Persiei ne aduce înțelesul „vremea sfârșitului” acestei lumi vechi. - Daniel 8:19, JPS; RS.

⁸⁰ Cum a luat ființă cea de a șaptea putere a lumii și când a preluat efectiv poziția împăratului de miazăzi?

⁸¹ Din acest punct de vedere, ce spune pentru noi restul profeției lui Daniel?

CAPITOLUL 11: VREMEA ORÂNDUITĂ A SFÂRȘITULUI

¹ La "vremea orânduită a sfârșitului" războaiele reci și fierbinți dintre împăratul de la miazănoapte și împăratul de la miazăzi au adus amenințarea dezastrului asupra civilizației create de om. Cei doi împărați s-au preocupat cu diplomația lor amăgitoare și războaiele lor nu numai fără a lua seama la interesele omenirii, dar și fără respect pentru regatul lui Dumnezeu, adevăratul guvern al întregului pământ. Profețind despre vremurile noastre, îngerul lui Dumnezeu i-a zis proorocului Daniel: "Cei doi împărați nu vor căuta decât să-și facă rău unul altuia, vor sta la aceeași masă și vor vorbi cu viclenie. Dar nu vor izbuti, căci sfârșitul nu va veni decât la vremea hotărâtă."—Daniel 11:27, *Le; JPS*.

² La puțin timp după re-instaurarea Imperiului German la 1 ianuarie, 1871, interesele acestui împărat de la miazănoapte au început să intre în conflict cu cele ale împăratului mai modern de la miazăzi, puterea mondială anglo-americană. Împăratul germanic de la miazănoapte era cel mai activ și cel mai puternic apărător al celei de-a șasea puteri a lumii, o putere trecută, Roma. Când Parlamentul german și-a început lucrările în octombrie 1871, împăratul Wilhelm I și-a exprimat convingerea că "noul Imperiu German va fi un scut de încredere al păcii." S-a dovedit aceasta a fi adevărul sau o minciună?

³ Împăratul de la miazănoapte și împăratul de la miazăzi stăteau "la aceeași masă," întreținând relații și declarându-și prietenia. Dar în sinea lor, ei căutau să facă rău, dacă nu unul altuia, atunci cu siguranță regatului promis și mult-așteptat al lui Dumnezeu. Cei doi împărați pretindeau că domnesc "de la Dumnezeu" și că guvernează prin drept divin, ca "stăpânirile cele mai înalte" care erau "orânduite de Dumnezeu." (Romani 13:1, *AV; Luther*) Împăratul de la miazăzi avea deja un imperiu mondial, cel mai mare care fusese văzut în lume până atunci. Acest imperiu nu privea cu ochi buni ascensiunea puterii noului Reich sau Imperiu German.

⁴ În 1888 nepotul lui Wilhelm I a urmat la tronul imperiului german, sub numele de Wilhelm II, sau, cum i se spunea în mod obișnuit, Kaiser Wilhelm. Un istoric afirmă: "El credea ferm în dreptul divin al regilor, și mai exact al Kaiserilor. De multe ori, se referea la sine însuși ca 'unealta Domnului,' și era excesiv de preocupat cu armata, ... Dar ambiția și egoismul său nu aveau limite. Este un lucru acum unanim recunoscut că el a început să plănuiască dominația asupra lumii chiar din prima zi a domniei sale; că el a decis ... ca el, Wilhelm, să arate lumii cum un singur om se poate înălța pe cele mai înalte culmi și să conducă nu doar Germania, dar, prin intermediul Germaniei, să conducă întreaga lume civilizată."* "El a declarat că el îi datora 'acea imensă responsabilitate doar Creatorului, din care rezultă că nimeni, nici un ministru sau parlament sau popor nu îl poate înlocui pe suveran.'... "† El a construit o armată puternică și bine pregătită, în care avea mare încredere; și a mai construit și o marină puternică, cu numeroase nave *untersee* sau submarine, printre altele; și a pornit o puternică extindere, comercială și colonială, a Reichului german. El a extins influența Reichului până în Turcia și Asia Mică, în căutarea unei rute directe, pe pământ, spre Golful Persic. El a întărit interesele Germaniei în Orientul Îndepărtat, Africa și America de Sud. Se pregătea ceva!

⁵ Ambii împărați au devenit membri ai Curții Internaționale de Arbitraj de la Haga. Se putea deci presupune că aveau intenții pașnice unul față de celălalt, și față de alte popoare, dar nu și de "pace cu Dumnezeu" sau pace cu regatul prevestit al lui Dumnezeu. Ce altceva se putea petrece, în afară de faptul că cei doi stăteau "vorbind cu viclenie" "la aceeași masă" diplomatică? Nu la "masa lui Iehova," care este masa adevărului, ci la "masa dracilor," care este masa "învățăturilor dracilor." (1 Corinteni 10:20, 21; 1 Timotei 4:1, 2, *NW; RS; Maleahi 1:7, 12, AS*) Totuși, aceste vorbe și comportament viclean, atât unul față de celălalt cât și față de Iehova Dumnezeu și Hristos al său, nu

¹ La această "vreme orânduită a sfârșitului," ce amenințare aduc războaiele dintre împăratul de la miazănoapte și împăratul de la miazăzi, și de ce?

² Ce interese au intrat în conflict începând de la 1871, și totuși ce convingere referitoare la pace a fost exprimată?

³ În ce fel căutau să facă rău, în sinea lor, acești doi împărați?

⁴ Ce scop evident aveau planurile lui Kaiser Wilhelm II, și ce a făcut el pentru a atinge acel scop?

⁴ La care "aceeași masă" erau așezați cei doi împărați, și ce au discutat acolo?

* *The Encyclopedia Americana*, volumul 29, pagina 333b.

† *Ibidem*, volumul 12, pagina 520b.

au rezultat într-o lume a păcii sau închinarea în fața regatului prevestit al lui Dumnezeu și al lui Hristos. Nu le-a adus nici celor doi împărați puterea politică, comercială sau militară pe vecie, deoarece sfârșitul celor doi "împărați" "nu va fi decât la vremea hotărâtă" de Iehova Dumnezeu.

⁶ Referindu-se la împăratul de la miazănoapte, îngerul lui Iehova i-a spus lui Daniel: "Când se va întoarce în țara lui cu mari bogății, în inima lui va fi vrăjmaș legământului sfânt, va lucra împotriva lui, și apoi se va întoarce în țara lui." (Daniel 11:28, *Le*) Kaiserul Wilhelm s-a întors în țara – sau la condiția pământescă – a împăratului de la miazănoapte din vechime, construind o formă de guvernare absolutistă, cu scopul de a mări Reichul german și de a-i extinde influența în toate colțurile lumii. În acest fel Germania imperială dobânda "mari bogății", de multe feluri. El a transformat Germania în membrul cel mai important al unei Triple Alianțe, sau *Dreibund*, alcătuită din Austro-Ungaria, Italia și Germania, cu aprobarea papei de la Vatican. Ca să cităm o autoritate:

⁷ "Mai ales în ceea ce privește menținerea Triplei Alianțe, împăratul a urmat politica [Cancelarului] Bismarck. . . . Wilhelm a înlăturat cu perspicacitate tradiția [anti-catolică] a *kulturkampf* lăsată moștenire de Bismarck, prin concesii, de pe urma cărora a profitat, stabilind o alianță implicită între școlile Vaticanului și cele germane prin politicile sale anti-revoluționare, și remodelând școlile înseși." *

⁸ Din moment ce nu numai Italia, ci și Austro-Ungaria, erau țări romano-catolice și apropiate de papa de la Vatican, era de așteptat ca papa să sprijine Tripla Alianță (*Dreibund*) împotriva împăratului de la miazăzi și a Triplei Antante, alcătuită din Anglia protestantă, Franța republicană și Rusia ortodoxă și țaristă.

⁹ În primele zile ale Imperiului German renăscut, de fapt începând de la 1877, poporul ales dintre membrii "templului" lui Iehova declarau deschis, în publicațiile lor, că vremurile neamurilor ne-evreiești sau "vremurile orânduite ale neamurilor" se vor sfârși în 1914. În acel an regatul lui Dumnezeu va fi fost pe deplin instaurat în ceruri pentru a veghea ca voia Sa să se facă pe pământ. Aceasta era în concordanță cu legământul lui Iehova cu Regele David pentru un Regat etern în mâinile Moștenitorului său în veci, Isus Hristos. (2 Samuel 7:12-16; Psalmii 89:28-37; Luca 22:28, 29) Kaiserul Wilhelm ca și ceilalți conducători lumești au tratat mesajul poporului templului lui Iehova, referitor la sfârșitul vremurilor neamurilor în 1914, cu dispreț. Aceasta s-a petrecut deși Watch Tower Bible & Tract Society avea o filială puternică în Barmen-Elberfeld, Germania, încă de la 1903. Nimeni nu putea nega că în sinea lui împăratul germanic de la miazănoapte era împotriva sfântului legământ al regatului lui Iehova Dumnezeu. Planurile Kaiserului nu includeau transferul suzeranității imperiale lui Isus Hristos în momentul ascensiunii lui pe tronul ceresc în 1914, ca semn de recunoaștere al Moștenitorului regatului întregii lumi. Astfel el "a lucrat împotriva lui" adică a acționat cu un scop și s-a întors la planurile sale care urmăreau să instaureze dominația mondială a Kaiserului german. Prin rivalitate economică și concentrarea de forțe militare, el a semănat semințele războiului fierbinte, Primul Război Mondial.

¹⁰ Problema dominației mondiale devenea una fierbinte. În timpul celor patru decenii dintre 1870, când a început războiul franco-prusac și a reapărut Reichul german, și până în 1910, s-au făcut mai mulți pași spre o "dominație europeană a lumii" decât se făcuseră în cele patru secole dinainte.* Aceasta era datorită materialismului! În 1895, Kaiserul Wilhelm anunța că deja "imperiul german a devenit un imperiu mondial." El s-a implicat în Orientul Mijlociu, căci, patru ani mai târziu, un grup de bancheri germani a obținut de la sultanul Turciei o concesiune să construiască o cale ferată care să străbată partea asiatică a Turciei, de la strâmtoarea Bosforului, pe malul din fața Constantinopolului, spre sud-est, până la Bagdad, în Mesopotamia (Irakul de azi). Căutând și alte căi de comunicare imperiale, el a declarat: "Viitorul Germaniei se află pe mările lumii." Tonajul total al flotei sale a crescut atât de mult încât mai era depășit doar de cel al marinei britanice. Împăratul de la miazăzi urmărea aceste evoluții cu îngrijorare.

⁶⁻⁷(a) Cum s-a întors împăratul de la miazănoapte "înapoi în țara lui cu mari bogății"? (b) Care era potentatul religios a cărui favoare a dobândit-o el?

* *The Encyclopedia Americana*, volumul 29, pagina 333a.

⁸ Pe cine sprijinea papa, Tripla Alianță sau Tripla Antantă, și de ce?

⁹ În ce fel era împăratul de la miazănoapte, în sinea lui, "împotriva sfântului legământ"?

¹⁰ Cum a devenit problema dominației mondiale una fierbinte, începând din 1870?

* *Contemporary Europe Since 1870*, de Carlton J. H. Hayes (1953), pagina 264. Ibidem, paginile 149,150.

¹¹ Cu atâta material exploziv adunat la un loc, nu mai era nevoie decât de o scânteie pentru a porni o conflagrație mondială. Și aceasta a fost aprinsă—pe 28 iunie, 1914, odată cu asasinarea arhiducelui Austriei, Ferdinand, și a soției lui în Bosnia, o provincie anexată de Austro-Ungaria, aliatul Germaniei, în 1908. Împăratul de la miazănoapte a profitat de ocazie pentru a-și atinge scopul de a domina lumea, pe socoteala împăratului de la miazăzi. Îngerul lui Iehova spusese: "La o vreme hotărâtă, va porni din nou împotriva împăratului de miazăzi; dar de data aceasta lucrurile nu vor mai merge ca mai înainte." (Daniel 11:29, *Le*) "Vremea hotărâtă" era anul 1914, însemnat în calendarul lui Dumnezeu, în așa fel încât cei 2520 de ani ai "vremii hotărâte a neamurilor" să sfârșească în toamna aceluși an. În acel moment se sfârșea timpul acordat lor de Iehova Dumnezeu ca să stăpânească pământul, fără vreun amestec al regatului lui Dumnezeu. Acestea erau "cele șapte vremuri" începute în 607 î. Chr., de la distrugerea regatului model al lui Iehova din Ierusalim de către neamuri, distrugerea templului său din acel oraș, și pustiirea pământului regatului lui Iuda.—2 Cronici 36:17-21; Luca 21:24.

¹² Așadar, în toamna lui 1914, venise vremea hotărâtă de Iehova ca regatul său să fie reinstaurat, nu la Ierusalim pe pământ, ci în ceruri, la dreapta sa, unde Fiul său, Isus Hristos, așteptase ca vrăjmașii lui să-i fie făcuți așternut al picioarelor lui.—Psalmii 110:1; Evrei 10:12, 13.

¹³ S-au bucurat oare neamurile "creștinătății" în 1914 că se apropia vremea venirii regatului lui Dumnezeu, așa cum anunța poporul templului lui Iehova? Cei douăzeci și patru de bătrâni reprezentați care stăteau așezați înaintea lui Dumnezeu pe scaunele lor de domnie s-au bucurat și au zis: "Îți mulțumim, Iehova Dumnezeu atotputernice care ești și care erai, că ai pus mâna pe puterea Ta cea mare și ai început să împărățești." Dar profeția spune că neamurile lumii nu s-au bucurat: "Neamurile se mâniaseră, dar a venit mânia Ta; a venit vremea ... să prăpădești pe cei ce prăpădesc pământul!" (Apocalipsa 11:16-18) Chiar mai înainte ca cele "șapte vremuri" să sfârșească în toamna lui 1914, datorită faptelor lor, neamurile se găseau în imposibilitate de a aclama și de a accepta regatul lui Dumnezeu, care urma să fie reinstaurat.

¹⁴ După asasinarea moștenitorului tronului regal, Austro-Ungaria a declarat război Serbiei pe 28 iulie. Aliatul său în *Dreibund*, Germania, i-a oferit sprijin și a declarat război Rusiei la 1 august, și apoi Franței pe 3 august. Ziua următoare, împăratul de la miazăzi, prin intermediul Angliei, a declarat război Germaniei. Italia, un membru al *Dreibund*, s-a declarat stat neutru, dar apoi a intrat în război de partea împăratului de la miazăzi un an mai târziu. Turcia și Bulgaria s-au alăturat Germaniei. După aceea Anglia a preluat controlul asupra Egiptului, în regim de protectorat, ca să oprească trupele Kaiserului și ale Turciei din a tăia Canalul Suez și a invadeza Egiptul, vechiul pământ al împăratului de la miazăzi. Acum că Anglia controla Egiptul, împăratul de la miazăzi ajunsese să reprezinte sistemul democrației liberale, sau regimul constituțional, ca și spiritul capitalismului liber-întreprinzător.

¹⁵ Astfel, "de data aceasta," în 1914, pentru autocraticul împărat de la miazănoapte nu mai era "ca înainte", când el era puterea mondială a Romei imperiale, a șasea putere a lumii din istorie menționată în Biblie. Acum, "de această dată," împăratul neînsemnat de la miazănoapte avea de a face cu împăratul de la miazăzi, care avea rolul celei de-a șaptea puteri a lumii, cea mai mare dintre cele șapte puteri mondiale. Pe lângă aceasta, începând cam de pe la 1 octombrie 1914, împăratul de la miazănoapte mai trebuia să se confrunte în încercarea sa de a acapara puterea mondială și cu regatul reinstaurat al lui Iehova Dumnezeu împărțind în ceruri.

¹⁶ Comentând asupra acestei lipse de asemănare cu vremea de mai înainte, îngerul i-a spus lui Daniel: "Și niște corăbii din Chitim vor înainta împotriva lui; iar el, deznădăjduit, se va întoarce înapoi. Apoi, mânios împotriva legământului sfânt, nu va sta cu mâinile în sân; ci, la întoarcere, se va înțelege cu cei ce vor părăsi legământul sfânt." (Daniel 11:30, *Le*) Deși înarmat cu a doua flotă ca mărime a lumii și cu multe submarine distrugătoare, împăratul de la miazănoapte s-a dovedit incapabil să țină piept "corăbiilor din Chitim" trimise împotriva lui. Acestea nu erau venite literalmente din Cipru, vechiul Chitim, deși pe 5 noiembrie 1914 Marea Britanie a anexat insula

¹¹ Cum s-a declanșat în cele din urmă conflagrația mondială, și cum s-a petrecut aceasta "la vremea hotărâtă"?

¹² Ce anume venise vremea să fie reinstaurat în toamna lui 1914?

¹³ Când s-a instaurat regatul în 1914, s-au bucurat națiunile creștinătății alături de cei "douăzeci și patru de bătrâni"?

¹⁴ Cum "a pornit din nou împotriva împăratului de miazăzi" împăratul de la miazănoapte în 1914?

¹⁵ De ce a fost diferit "de această dată" pentru împăratul de la miazănoapte față de "ca înainte"?

¹⁶ Care erau "corăbiile din Chitim" care au venit la început împotriva împăratului de la miazănoapte?

Cipru, pentru a preveni ocupația lui de către Turcia filo-germană. Așa cum arată istoricul evreu Josephus, termenul Chitim se referea nu numai la Cipru ci și la țărmurile Italiei. Este interesant de remarcat că Italia a intrat în război de partea Angliei în 1915, conform Tratatului de la Londra, și astfel flota ei romană s-a alăturat flotei împăratului de la miazăzi. Dar inițial "corăbiile din Chitim" erau în primul rând marea flotă engleză.

¹⁷ Alte "corăbii din Chitim" au venit dinspre vest mai târziu, după ce submarinul german U-20 a torpilat *Lusitania*, vasul de croazieră al liniilor Cunard din Anglia, în largul coastelor Irlandei, pe 7 mai 1915, ceea ce a dus la moartea a 124 de americani. Un conflict diplomatic a izbucnit între America și Germania. Criza s-a agravat, și pe 6 aprilie 1917, președintele american Wilson a declarat că exista o stare de război cu Germania. Apoi navele de război americane au venit dinspre vest să intre în luptă cu împăratul de la miazănoapte, și trupele americane au sosit pe continentul european. Împăratul de la miazăzi, dubla putere mondială anglo-americană, era acum pe deplin în război cu împăratul inamic. În septembrie 1916, totuși, englezii începuseră să folosească un model ciudat de cuirasat terestru împotriva împăratului de la miazănoapte, tancurile cu șenile.

¹⁸ Este relevant că în 1917, după abdicarea țarului Rusiei, Kaiserul Wilhelm I-a trimis pe Nikolai Lenin din Elveția, prin Germania și Suedia, în Rusia pentru a răspândi bolșevismul sau comunismul, cu scopul de a slăbi și a distruge armata rusă. (Așa afirmă generalul Ludendorff, aliatul lui Adolf Hitler, în memoriile sale.) Prin această strategie, împăratul de la miazănoapte ajută cauza comunismului internațional.

¹⁹ Totuși, în noiembrie 1918, împăratul de la miazănoapte deveni "deznădăjduit" și se întoarce, înfrânt, și se retrase din război. Kaiserul Wilhelm, care domnise de la moartea tatălui său, Frederick III, în 1888, a renunțat la tron și a fugit în exil, și Germania a devenit republică. Astfel s-a sfârșit Primul Război Mondial. Dar Primul Război Mondial, împreună cu foametea, bolile și persecuțiile împotriva poporului templului lui Iehova, au însemnat 1914 d. Chr. ca anul când cele "șapte vremuri," "vremea orânduită a neamurilor," s-au sfârșit, și când regatul lui Dumnezeu s-a născut în ceruri și a început "vremea hotărâtă a sfârșitului" vechii lume conduse de Satana.—Matei 24:7-9; Luca 21:10-17.

²⁰ În ceea ce îl privește pe Kaiserul Wilhelm, în inima lui fusese vrăjmaș legământului sfânt. (Daniel 11:28, *JP8*) Din moment ce el a rămas în exil până la moartea sa, pe 4 iunie 1941, cum a mai "luptat împotriva sfântului legământ" și "a lucrat împotriva sa" împăratul de la miazănoapte? Aceasta s-a întâmplat odată cu acapararea puterii de către Adolf Hitler, un austriac, ajutat de politicieni germani catolici, ca de exemplu Franz von Papen. În ianuarie 1933, președintele von Hindenburg l-a demis pe Schleicher și l-a numit pe Hitler cancelar al Germaniei, și pe Von Papen vice-cancelar. Apoi, președintele von Hindenburg a declarat: "Și acum, domnilor, înainte cu Dumnezeu!"* De fapt era 'ÎNAINTE ÎMPOTRIVA LUI DUMNEZEU!' La acel moment erau mai mult de 19.200 martori ai lui Iehova în Germania, și erau foarte cunoscuți. Printre primele lucruri pe care le-a făcut Fuhrerul nazist Hitler a fost să îi scoată în afara legii pe martorii lui Iehova, să le confişte obiectele de cult și să îi trimită în închisori și lagăre de concentrare.* La 1 aprilie 1933, Hitler a devenit dictator, deoarece Reichstagul german și-a transferat puterile legislative guvernului lui Hitler, pe o perioadă de patru ani. Dintr-o singură lovitură, republica germană era desființată, și se instaura "Al Treilea Imperiu German." Primul fusese Sfântul Imperiu Roman de Neam German, de la 962 la 1806; și al Doilea – Imperiul Hohenzollern de la 1871 la 1918. Al Treilea era dictatura lui Hitler.

²¹ Și totuși, cum "a lucrat împotriva lui"? Pe 8 septembrie 1926 Germania fusese primită în Liga Națiunilor, dar dictatorul nazist Hitler a scos Germania din Ligă pe 14 octombrie 1933. Cu îndrăzneală, el a înregistrat succes după succes pe pământ, anexând Austria și apoi zona Sudetă a

¹⁷ Cum au venit mai multe corăbii din Chitim mai târziu, când cea de-a șaptea putere a lumii a intrat pe deplin în război împotriva împăratului de la miazănoapte?

¹⁸ Cum a ajutat împăratul de la miazănoapte comunismul mondial în 1917?

¹⁹ Când a "deznădăjduit, și s-a întors" împăratul de la miazănoapte, și cum, și datorită căror evenimente mondiale a rămas 1914 marcat ca fiind un an important?

²⁰ Odată Kaiserul Wilhelm exilat, cum s-a manifestat "mânia împotriva legământului" împăratului de la miazănoapte?

* Vezi *Contemporary Europe Since 1870*, de C. J. H. Hayes, paginile 583ff.

* Vezi *Anuarul Martorilor lui Iehova*, 1934, paginile 127-146.

²¹ Cum a "lucrat împotriva lui" atunci împăratul de la miazănoapte, "în înțelegere cu cei care au părăsit legământul sfânt"?

Cehoslovaciei, și formând Puterile Axei, care includeau și îndepărtata Japonie. O mare parte a succesului lui se datora înțelegerii lui "cu cei ce vor părăsi legământul sfânt." Aceia care pretindeau că sunt în favoarea legământului Regatului lui Dumnezeu erau membrii clerului creștinătății, și mai ales cei din ierarhia romano-catolică. Aceștia nu așteptaseră ca Moștenitorul de drept, Isus Hristos, să vină în regatul său în 1914, ci își instauraseră propriul guvern politico-religios și creaseră Sfântul Imperiu Roman. La începutul lui iulie 1933 vice-cancelarul von Papen, ca trimis al lui Hitler, a negociat un concordat cu Papa Pius XI; și prin aceasta papa accepta să se desființeze partidul catolic de centru din Germania, în schimbul promisiunii lui Hitler că biserica catolică va continua să aibă deplină libertate religioasă în Germania. Aceasta a fost un pas înainte pentru Hitler înspre scopul său de a avea un singur partid politic în țară, partidul național socialist.

²² În timpul celui de-al Doilea Război Mondial, *New York Times* din 17 februarie 1940 publica într-un articol datat "Washington, 16 februarie" următoarele informații romano-catolice: "Aseară [preotul romano-catolic] Dr. Edmund A. Walsh, regent al Școlii de Diplomatie Externă a Universității [Catolice] Georgetown a prezentat obiectivele Germaniei în război ca fiind o renaștere a Sfântului Imperiu Roman . . . Dr. Walsh a afirmat că îl ascultase pe Adolf Hitler spunând că Sfântul Imperiu Roman, care era un imperiu germanic, trebuie reînțemeiat." Este bine cunoscut faptul că partenerul lui Hitler (care fusese botezat în religia catolică) în Puterile Axei era Mussolini, Ducele Italiei, care a semnat un concordat cu Papa Pius XI în 1929 prin care orașul Vaticanului devenea un stat independent. Câțiva ani mai târziu, cu binecuvântarea preoților catolici, trupele lui Mussolini invadează Etiopia, o țară ne-catolică, și pe 9 iulie 1936 Mussolini proclama restaurația Imperiului Roman al Cezarilor și îl proclama pe Regele Victor Emmanuel ca Împărat al Etiopiei. În decembrie 1937 Ducele Mussolini scotea Italia fascistă din Liga Națiunilor.

"LOCAȘUL" ȘI "URÂCIUNEA"

²³ Cum rămâne totuși cu cei care nu vor să accepte vreo înțelegere cu împăratul de la miazănoapte și care rămân credincioși sfântului legământ al regatului Fiului lui Iehova, împăratul? Îngerul răspunde la această întrebare. În loc să prezinte numeroasele detalii ale celui de-al Doilea Război Mondial, el se mulțumește să vorbească în principal despre membrii credinciosului popor al templului. Prin aceasta, îngerul ne arată o remarcabilă transformare în personalitatea și naționalitatea împăratului de la miazănoapte, zicând: "Niște oști trimise de el vor veni și vor spurca Sfântul Locaș, cetățuia, vor face să înceteze jertfa necurmată și vor așeza urâciunea pustiitorului [monstruoșitatea pustiitoare, *Le*]."—Daniel 11:31, *JPS*.

²⁴ Mențiunea "oștilor" care "vor veni trimise de el" denotă partizanii împăratului de la miazănoapte, forțele armate prin care el se confruntă cu împăratul democratic de la miazăzi într-un al doilea război mondial. Dar lucrurile au avut o evoluție surprinzătoare înainte, în timpul și după acest al doilea război purtat pentru dominația lumii. Împăratul de la miazănoapte ajutase deja comunismul mondial în 1917, când revoluționarul Lenin s-a întors din exilul în Elveția înapoi în Rusia cu un permis de liberă trecere de la guvernul Kaiserului Wilhelm. După aceea comuniștii au răsturnat guvernul rus și au înființat Uniunea Republicilor Sovietice Socialiste, cu un guvern totalitar și o dictatură. Această URSS a fost primită în Liga Națiunilor pe 17 septembrie 1934. A purtat negocieri cu democrațiile occidentale.

²⁵ În august 1939 Anglia și Franța erau în mijlocul negocierilor cu guvernul comunist când subit s-a petrecut așa-numita "trădare a democrațiilor occidentale." Împăratul nazist de la miazănoapte era aproape pregătit să declanșeze al Doilea Război Mondial, și trebuia să își asigure flancul de est. Cu acest scop a semnat tratate de cooperare cu Rusia. Astfel, pe 19 august capitala rusă anunța că încheiase un acord comercial pe șapte ani cu Germania nazistă. Într-un mod și mai surprinzător, pe 24 august Moscova a produs din nou surpriză și consternare în occident când a

²² Conform informațiilor romano-catolice, care erau obiectivele de război ale împăratului de la miazănoapte, și cum au fost dezvăluite ambițiile imperiale ale aliatului său italian?

²³ Cum face referire în această fază îngerul lui Iehova la poporul templului în legătură cu împăratul de la miazănoapte?

²⁴ Ajutați de Kaiserul Wilhelm în 1917, ce au făcut comuniștii în Rusia, și în ce Ligă a fost primită noua Rusie?

²⁵ Cum s-a petrecut "trădarea democrațiilor occidentale" de către guvernul sovietic comunist, și de ce a fost el exclus din Ligă?

semnat un pact de ne-agresiune pe zece ani cu Germania. Exista oare vreo înțelegere la mijloc? Trecerea timpului a oferit răspunsul. La 1 septembrie "oștile" sau forțele armate naziste au invadat Polonia, aprinzând scânteia conflagrației celui de-al Doilea Război Mondial. * Acestea au înaintat, datorită unei tactici rapide ca fulgerul, sau *Blitzkrieg*. Apoi, pe 17 septembrie, guvernul comunist a ordonat la rândul său trupelor sale să intre în Polonia din cealaltă parte. Cinci zile mai târziu Germania nazistă și Uniunea Sovietică comunistă au anunțat că își împărțeau teritoriile ocupate ale Poloniei conform unei linii de demarcație convenită de comun acord. Două luni mai târziu Rusia sovietică a atacat Finlanda, și Rusia a fost prima țară care să fie exclusă din Liga Națiunilor.

²⁶ Timp de aproape doi ani Rusia comunistă a rămas aliatul împăratului nazist de la mieznoapte. Era un regim dictatorial; ca și aliatul său, ea năzuia să domine lumea. Doar vicleanul atac al lui Hitler împotriva Rusiei, pe 22 iunie 1941, a putut forța Rusia să treacă de partea împăratului democratic de la miezăzi. Dar faptul că Rusia a luptat de partea democrațiilor occidentale a ajutat-o să înfrângă Germania nazistă și să preia rolul împăratului de la mieznoapte, totalitar și dictatorial. În 1945 Rusia comunistă a luat parte la victoria Alianțelor asupra dușmanului nazisto-fascist. A urmat împărțirea Germaniei cucerite între Cele Patru Puteri, și anume Franța, Anglia, America și Rusia. Conform înțelegerii de la Yalta, Rusia a preluat controlul asupra Germaniei de est. Împăratul germanic de la mieznoapte ca rival al celei de-a șaptea puteri a lumii, puterea anglo-americană, înceta să mai existe. O nouă putere politică trebuia să îi ia locul, astfel încât rivalitatea dintre cei doi împărați pentru dominația lumii să poată continua, până la deznodământul final, sau până la un rezultat indecis.

²⁷ Cine era în stare să facă asta? Și cine a reușit? Desfășurarea evenimentelor a arătat repede răspunsul—Uniunea Sovietică, puterea comunistă al cărei scop este și în ziua de azi să domine lumea, încă din momentul în care acaparase puterea în Rusia în 1917. I-a simțit puterea. Nu și-a redus forțele sub nivelul stării de război. A început să acționeze împotriva principalului său rival, conform poziției sale de forță. Statele Unite ale Americii ieșiseră din Al Doilea Război Mondial ca cea mai puternică națiune de pe pământ. Așadar, un război propagandistic și economic a fost pornit împotriva democrației americane, un război rece. Rusia comunistă a declarat efectiv acest război la începutul lui 1947. Blocada terestră instituită de comuniști împotriva Berlinului de vest începând cu 26 iunie 1948 a fost unul din momentele tensionate ale războiului rece, dar blocada a fost anihilată de podul aerian al americanilor. Pentru mult timp, Rusia comunistă a blocat reunificarea Germaniei sub un singur guvern. A continuat să ocupe Germania de est ca stat-satelit, asigurându-se că o formă de guvernare comunistă a fost instituită acolo înainte de a recunoaște Germania de Est ca un stat politic, în sfera de influență comunistă. Este imposibil să nu recunoaștem identitatea împăratului de la mieznoapte după al Doilea Război Mondial.

²⁸ Proorocirea îngerului a fost adevărată înainte și în timpul celui de-al Doilea Război Mondial: "vor spurca Sfântul Locaș, cetățuia." Acest locaș este rămășița sau cei care au mai rămas din "casa duhovnicească" alcătuită din "pietre vii" a lui Iehova. În această casă sălășluiește el întru spirit. Isus Hristos, Regele de-acum, este Cheia de Boltă a acestui locaș sau casă duhovnicească. Aceasta este casa lui Iehova și este menită exclusiv închinării către el. Alături de ea se află o "mare mulțime" de oameni dedicați de credință, care îl venerază și slujesc pe Iehova Dumnezeu în compania poporului de "sfînți" ai templului. Locașul este o cetățuie, deoarece este învelită într-o tărie spirituală de neînfrânt. Este acoperită cu putere de la Dumnezeu Atotputernicul. Tăria i-a fost

* "Principalele evenimente ale anului 1939.— ... la 1 septembrie, la declanșarea războiului, Egiptul a declarat măsuri de urgență. A doua zi cetățenilor germani li s-a cerut să părăsească țara și să se întoarcă în Germania." (*The Encyclopedia Americana*, anuarul 1940, pagina 259b, alineatul 2) Egiptul, deși nu a declarat război Germaniei și Italiei, a jucat un rol vital ca bază de unde Anglia și aliații săi puteau lansa o campanie împotriva forțelor italiene și germane. Pe parcursul lui iulie și august 1940, avioanele englezești au bombardat baza italiană fascistă de la Tobruk, în Libia; și avioanele italiene au bombardat bazele engleze de la Mersa Matruh și Alexandria, în Egipt. La 9 iulie 1940, autoritățile marinei franceze din Alexandria, în Egipt, au preferat să demilitarizeze navele de război franceze din port decât să riște o luptă cu flota engleză din Mediterană.—Ibidem, Anuarul 1941, pagina 233.

La 1 iulie 1942, generalul german Erwin Rommel și trupele lui naziste ajunseseră până la El Alamein, Egipt, la doar 70 mile distanță de Alexandria.—Ibidem, Anuarul 1943, pagina 819b.

²⁶ Cum și-a pierdut Al Treilea Imperiu German poziția de împărat al nordului?

²⁷ Cum a continuat rivalitatea dintre împăratul de la mieznoapte și împăratul de la miezăzi după sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial în 1945?

²⁸ Ce era "lăcașul, cetățuia," care a fost profanat?

încercată și dovedită, căci a trecut prin al Doilea Război Mondial și a supraviețuit nazismului, fascismului și stalinismului, până în zilele noastre.

²⁹ Daniel 8:11, 13 a proorocit dărâmarea locului sau temeliei acestui locaș și nimicirea ei. Aceasta s-a întâmplat în timpul Primului Război Mondial. A fost cauzată de "cornul mic" simbolic, "împăratul fără rușine și viclean," adică a șaptea putere a lumii, puterea mondială duală anglo-americană. * Dar pângărirea "locașului, cetățuii" de mai târziu a însemnat teribila persecuție a poporului templului înainte, în timpul și după al Doilea Război Mondial, de către împăratul de la miazănoapte, în ținuturile Puterilor Axei și ale Uniunii Sovietice. Întreaga "mare mulțime" de credincioși de bună credință care îl venerau pe Iehova împreună cu poporul templului lui a suferit deopotrivă cu acei "sfinți" ai "neamului sfânt" al Israelului duhovnicesc al lui Iehova. Această persecuție – lagăre de concentrare, închisori, muncă forțată., execuții, decapitări, scoaterea în afara legii a întâlnirilor și a literaturii biblice, și alte mijloace – a fost o profanare, o terfelire a lăcașului lui Iehova. Împăratul de la miazănoapte nu era singur în această sfidare a lui Dumnezeu. Împăratul de la miazăzi a demonstrat același spirit ca în timpul Primului Război Mondial și a comis la rândul său profanări pline de răutate. Dar oare au reușit persecuțiile fanatice să distrugă templul și pe cei care venerau acolo? În nici un caz. Dar de ce nu au reușit? Îngerul lui Iehova explică asta mai târziu.

³⁰ Simultan cu profanarea lăcașului lui Iehova s-a petrecut "încetarea jertfei necurmăte." În traducerea textului este folosit cuvântul "jertfă". În textul ebraic cuvântul "necurmat" este folosit pentru mai multe lucruri de natură sacră legate de templul lui Iehova și preoții săi. Așadar aici cuvântul "necurmat" s-ar putea aplica mai multor lucruri în afara de "jertfă." "Necurmat" ar putea include întregul proces de rugăciune în templu, care trebuia să aibă loc zilnic, constant, periodic. La apogeul puterii nazisto-fasciste împăratul de la miazănoapte a luat instrumentele jertfei duhovnicești din rămășițele templului și de la credincioșii de bună credință. Interzicând și confiscând Biblia și literatura biblică și închizându-i pe martorii lui Iehova sau izgonindu-i în ascunzători, împăratul de la miazănoapte și aliații lui au făcut să înceteze ceremoniile publice ale "jertfei de mulțumire" către Dumnezeu. Un observator din afară ar fi zis că acestea au fost oprite, dar ele au continuat fără întrerupere în ascuns, și oriunde unde martorii lui Iehova erau ținute prizonieri..

"URĂCIUNEA PUSTIITORULUI"

³¹ Cum se face, totuși, că în această etapă a profeției îngerului se spune: "Și vor așeza urăciunea pustiitorului," "monstruoșitatea pustiitoare"? Oare aceasta este în contradicție cu înființarea Ligii Națiunilor, care a fost numită "urăciunea pustiitorului" și care a fost creată la îndemnul împăratului de la miazăzi în 1919? * Într-adevăr, nu! Să ne amintim că acea groaznică imitație a regatului instituit al lui Dumnezeu, Liga Națiunilor, era "chipul fiarei." Acest chip al fiarei sălbatică cu șapte capete și zece coarne a fost propus spre înființare de fiara simbolică cu două coarne, puterea mondială dublă a Angliei și Americii, și aceasta s-a petrecut spre sfârșitul Primului Război Mondial, în 1918. (Apocalipsa 13: 11-15) Acel "chip," fiind o Ligă, era alcătuit din a șaptea putere a lumii și din rămășițele celor șase puteri ale lumii dinainte. Prin urmare, ea exprima toate cele șapte puteri ale lumii și era ea însăși "al optulea împărat," a opta putere a lumii. Apocalipsa 17:7-11 arată că la un moment dat această fiară simbolică, cu șapte capete, dispărea pentru o perioadă: "Fiara pe care ai văzut-o era, și nu mai este. Ea are să se ridice din Adânc." Ceea ce înseamnă că fiara e sortită să revină!

³² Deși Liga Națiunilor a fost formal desființată pe 10 ianuarie 1946, când prima Adunare Generală a Națiunilor Unite și-a început lucrările la Londra, în Anglia, de fapt ea încetase de a mai fi o organizație a păcii mondiale în septembrie 1939. În acel moment a izbucnit al Doilea Război Mondial la instigarea necugetată a împăratului nazist de la miazănoapte. În acel moment Liga

²⁹ Cum s-a petrecut profanarea acestui templu, și cine a comis aceasta?

* Vezi capitolul 9, paginile 201 ff.

³⁰ Cum a fost oprită și "jertfa necurmată", așa cum proorocise Daniel 11:31?

³¹ Care era "urăciunea pustiitorului," și cum arată Apocalipsa 17:7-11 că trebuie să se petreacă revenirea ei?

* Vezi capitolul 9, paginile 204 (alineatul 27) până la 210.

³² Când și cum a dispărut "fiara" în "adânc"?

Națiunilor s-a dovedit a fi un eșec lamentabil, și s-a scufundat fără suflare în "adânc", lăsând în urmă o rămășiță ca un trup mort, fără puterea de a aduce pacea.

³³ Și totuși, a rămas în adânc? În septembrie 1942, poporul templului lui Iehova s-a adunat, organizând 53 de convenții care și-au pornit lucrările simultan în tot atâtea orașe din America, între 18 și 20 septembrie. Adunarea a căpătat proporții globale când peste 80 de convenții pe patru continente, neincluzând insulele, s-au alăturat, cu același program. Duminică, pe 20 septembrie, în orașul-cheie Cleveland, Ohio, președintele Watch Tower Bible & Tract Society s-a adresat convențiilor văzute și nevăzute, citind documentul "Pacea—Poate Ea Rezista?" În acest document el s-a referit la Apocalipsa 17:7-11. El a arătat astfel că acest al Doilea Război Mondial se va încheia, și, în timpul păcii care nu va dura mult, fiara internațională a păcii mondiale se va ridica din adânc dar va fi în cele din urmă distrusă. * Anul următor, miniștrii de externe ai Rusiei comuniste, Marii Britanii, Americii și Chinei s-au întâlnit la Moscova ca să exprime necesitatea unei noi organizații mondiale care să includă toate "statele iubitoare de pace," deoarece Liga Națiunilor putea fi considerată defunctă. Conferința de la Dumbarton Oaks a avut loc la începutul toamnei anului următor, și acolo reprezentanții aceluiași patru națiuni au conturat planul unei carte a unei Organizații permanente a Națiunilor Unite. Această Cartă a fost analizată minuțios și în cele din urmă adoptată de o conferință a 51 de națiuni în San Francisco, California. La 24 octombrie 1945, Rusia comunistă a depus instrumentul de ratificare a cartei Națiunile Unite și Carta acestei organizații internaționale a intrat în vigoare în aceeași zi, la puțin timp după ce Japonia capitulase și al Doilea Război Mondial se sfârșise pe 2 septembrie.

³⁴ Fiara stacojie cu șapte capete se ridicase iarăși din adânc, și pe 10 ianuarie 1946 își începuse prima sa Adunare Generală la Londra, în Anglia. Era aceeași fiară, deoarece Națiunile Unite semănau în mod izbitor cu Liga Națiunilor, care se desființase și mai apoi își transferase bunurile materiale către ONU. Așadar Daniel 11:31 nu demonstrează netemeinicia ideii că "urâciunea pustiitorului" a fost creată mai întâi în 1919 de către a șaptea putere a lumii, împăratul de la miazăzi. Mai degrabă Daniel 11:31 arată în mod indirect că acest groaznic "chip al fiarei" urma să fie aruncat în adânc, neajutorat, de un alt război mondial pornit de către împăratul nazist de la miazănoapte; și că "chipul" groaznic pe care îl vor venera neamurile lumii urma să fie adus iar la lumină cu ajutorul împăratului comunist de la miazănoapte. Văzute în această lumină, Daniel 11:31 și Daniel 8:11-14 sunt în deplină armonie reciprocă. Împreună, cele două secțiuni sunt în concordanță cu Apocalipsa 13:11-15 și cu Apocalipsa 17:7-11. Îngerul lui Iehova ne-a arătat adevărul.

OBSTACOLELE ÎN CALEA PROPOVĂDUIRII

³⁵ Dacă împăratul de la miazănoapte nu poate distruge prin persecuție, atunci el ademenește prin cuvinte înșelătoare, dulci. Îngerul lui Iehova a avertizat despre acest lucru, spunând: "Va ademeni prin lingușiri pe cei ce rup legământul. Dar aceia din popor care vor cunoaște pe Dumnezeu lor vor rămâne tari și vor face mari isprăvi. Înțelepții poporului vor învăța pe mulți. Unii vor cădea pentru o vreme, loviți de sabie și de flacăra, de robie și de jaf." (Daniel 11:32, 33, *Le*) Împăratul de la miazănoapte, fie nazist fie comunist, încearcă să atragă de partea lui masele de credincioși. Poziția în fața oamenilor obișnuiți ar fi întărită dacă el ar avea sprijin religios, chiar dacă aceasta nu îi alină conștiința lui, sau pe cea a poporului. El trebuie să domine sistemele religioase, asigurându-se că există lideri ai clerului care să sprijine politicile totalitare ale împăratului de la miazănoapte. În loc de un sistem religios cu ramificații internaționale sau în străinătate, el preferă un sistem religios național independent care să se supună doar guvernului național. Pe cine poate - și pe cine va reuși - el ademeni și corupe prin lingușeli în așa fel încât să sprijine pe împăratul totalitar de la miazănoapte? Doar "pe cei ce rup legământul." Tocmai de aceea i s-au supus organizațiile religioase ale creștinătății de sub dominația împăratului de la miazănoapte.

³³ Care au fost etapele prin care această "fiară" a păcii mondiale reapare din "adânc"?

* Vezi broșura *Pacea—Poate Ea Rezista?* paginile 18-22. Copyright 1942.

³⁴ Cum se face că era aceeași fiară, și deci cum este Daniel 11:31 în deplină armonie cu Daniel 8:11-14?

³⁵ Ce organizații nepolitice încearcă împăratul de la miazănoapte să atragă de partea lui, și pe cine reușește el să corupă prin lingușeală?

Aparent, ele astfel obțineau beneficii de la el, în așa fel încât să fie libere de persecuții și să poată să slujească în bisericile lor în mod public.

³⁶ Nu este cazul și cu credincioșii templului, aceia care îl știu pe Dumnezeu după numele său și după Cuvântul lui revelat. Ei nu vor lucra cu răutate împotriva legământului regatului lui Iehovba, în care au fost incluși "împreună moștenitori cu Hristos." "Cetățenia lor este în ceruri." Ei nu fac parte din lumea aceasta, așa cum nici Isus nu făcea parte. Ei refuză să fie prieteni ai acestei lumi și astfel să îl facă pe Dumnezeu dușmanul lor și să piardă Regatul. Ei știu porunca Regelui care împărătește, Isus Hristos, despre "vremea sfârșitului" acestei lumi: "Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârșitul." De aceea ei ignoră momelile tentante ale împăratului de la miazănoapte și rămân tari în credință și în devotamentul lor exclusiv față de Iehova Dumnezeu. Ca martorii Lui ei continuă să predice vestea bună a regatului instaurat al lui Dumnezeu către toate neamurile.—Romani 8:17; Filipeni 3:20; Matei 24:14.

³⁷ Poporul templului este alcătuit din oameni "înțelepți," discreți, care își dau seama că principiul abnegației față de Dumnezeu trebuie să le fie călăuză în comportament. Acționând cu înțelepciune, ei își continuă călătoria spre Dumnezeu în integritate și nepătare. Conștienți că au fost miruiți cu duhul lui Dumnezeu să predice, ei predică, pentru că astfel "vor învăța pe mulți." Ei îi ajută pe mulți să vadă că problema supremă a suveranității universale trebuie rezolvată în favoarea lui Iehova Dumnezeu. Și astfel ei îi ajută pe mulți să ia partea regatului Lui și să renunțe la a mai lucra în van pentru ca lumea să fie dominată de împăratul de la miazănoapte, sau de împăratul de la miazăzi.

³⁸ Acest sprijin fără concesii în favoarea suveranității universale a lui Dumnezeu și vestirea regatului Fiului său Isus Hristos împărat, în ținuturile împăratului de la miazănoapte – fie el nazist sau comunist - a însemnat suferință. Isus a proorocit această suferință prin persecuție în timpul acestei "vremi orânduite a sfârșitului" lumii lui Satana. (Matei 24:7-13) Așadar, deoarece poporul templului refuză să slujească Statul politic, ei au fost persecutați fără milă de împăratul de la miazănoapte, sub ambele înfățișări ale sale, ca nazist și comunist. El i-a împins să "cadă." Cum? "Cu sabia" condamnărilor la moarte; "cu focul" acuzațiilor furioase în public, al interdicțiilor, publicității negative, și al manifestărilor pârjolitoare a mâniei oficialităților; "prin robie" în închisori, la muncă forțată, lagăre de concentrare și deportare, în exil și ascunzători subterane; și "prin jaf" prin invadarea caselor, Sălilor Regatului și a adunărilor fără mandate legale, laolaltă cu confiscarea literaturii biblice și chiar și a Cuvântului lui Dumnezeu însuși, deoarece poporul templului se hrănește cu Cuvântul Lui și predică Evanghelia lui a mântuirii printre cei iubitori de adevăr și dreptate. Aceste persecuții au dăinuit ceva timp, și mai ales între momentul când Fuhrerul nazist a acaparat puterea dictatorială în 1933, până după moartea lui Hitler, pe parcursul regimului dictatorial al comunistului Stalin, și până în prezent. În Europa de est, o parte dintre martorii lui Iehova au îndurat ani de persecuții naziste, și apoi au văzut cum opresiunea comunistă a început imediat după aceea.

³⁹ Dumnezeu milii i-a ajutat pe membrii inteligenți ai poporului templului său să străbată această persecuție a împăratului de la miazănoapte în ținuturile lui, ca și persecuțiile pe care acesta le poate instiga prin propagandă și agenți secreți în alte ținuturi. Cu dragoste, Iehova și-a ținut cuvântul, prin îngerul său: "Când vor cădea, vor fi ajutați puțin, și mulți se vor uni cu ei din fățarnicie. Chiar și din cei înțelepți, mulți vor cădea, ca să fie încercați, curățați și albiți, până la vremea sfârșitului, căci sfârșitul nu va fi decât la vremea hotărâtă." (Daniel 11:34, 35, *Le*) Se proorocește că această persecuție va continua până când va veni "vremea sfârșitului" împăratului de la miazănoapte, la Armageddon. Atunci când Diavolul sub chipul lui Gog din Magog își va porni atacul final, în forță, "din fundul miazănoaptei" împăratul comunist de la miazănoapte se va număra cu siguranță printre forțele lui de atac. (Ezechiel 38:1-9; 39:1, 2, *AS*) Așadar până atunci poporul templului lui Iehova se poate aștepta să trebuiască să cadă sub "împăratul" totalitar și dictatorial.

³⁶ Pe cine nu reușește astfel împăratul de la miazănoapte să corupă?

³⁷ În ce mod sunt membrii poporului templului înțelepți, și cum îi învață ei pe mulți?

³⁸ Cum au fost ei împinși să "cadă," și de ce?

³⁹ Până când va continua această cădere, conform profeției?

⁴⁰ În eforturile lor de până acum, ei au fost într-adevăr "ajutați puțin." (JP8) Aceasta s-a întâmplat datorită înfrângerii Germaniei naziste și a Italiei fasciste și a Japoniei imperiale, partenerii în Axă; "pământul" democratic s-a deschis și a înghițit "râul" vomat de Diavolul Satana prin mijlocirea împăratului nazist de la miazănoapte. (Apocalipsa 12:15-17) Înfrângerea lor a contribuit la eliberarea poporului templului lui Iehova, ca și a altora în ținuturile care căzuseră în mâinile împăratului nazist de la miazănoapte și aliaților lui, în Germania de vest, Norvegia, Danemarca, Olanda, Belgia, Franța, Italia, Filipine, Coreea, Birmania, Siam, Indonezia, Malaiezia, Singapore, insula Wake, Hong Kong, Grecia, dar nu și în Rusia. De asemenea, într-un număr de țări, tribunalele au emis decizii favorabile martorilor lui Iehova și i-au eliberat de sub restricțiile și oprimările împăratului de la miazănoapte sau ale celor care i se asemănau întru spirit. În timpul unor mari adunări ținute în 199 orașe din întreaga lume, între 30 iunie 1956 și 1 martie 1957, martori ai lui Iehova, în număr total de 462.936, au adoptat o petiție plină de patos adresată lui Nikolai A. Bulganin, pe atunci Prim Ministru al Uniunii Sovietice, la Moscova, cerând ajutor pentru miile dintre frații lor întru spirit, persecutați cu cruzime în Rusia și Siberia. Această petiție nu le-a adus victimelor persecutate de împăratul de la miazănoapte nici un fel de sprijin sau ajutor de la oficialii guvernului sovietic, dar totuși le-a oferit un mare sprijin moral, și multă încurajare. *

⁴¹ Pentru membrii poporul templului care cădeau sub loviturile împăratului de la miazănoapte, cel mai mare ajutor a venit de la "oile" pe care Isus le proorocise în profetia sa despre sfârșitul acestei lumi. Prin contrast cu "caprele," acești oameni de bună credință strânși ca într-o turmă au avut înțelegere pentru frații întru spirit al lui Isus, care sunt parte din templul lui Iehova. Ei au venit în grupuri din ce în ce mai mari începând cu 1931, dar mai ales începând cu 1935, când numărul din august al revistei *The Watchtower* a publicat o interpretare a Apocalipsei 7:9-17 cu scopul de a ilumina și a încuraja pe aceste "alte oi" ale Păstorului ceresc. (Ioan 10:16) Ei au primit Evanghelia regatului întemeiat al lui Dumnezeu și au ajutat poporul templului în felul descris de Isus în parabola oilor și caprelor. (Matei 25:31-46) Dar ei au oferit cel mai important ajutor dedicându-se Stăpânului ceresc al universului și adunându-se laolaltă cu poporul templului și alăturându-li-se deschis în a predica Evanghelia regatului lui Dumnezeu în așa fel încât și alte "oi" să li se alăture. Ei se alătură în a sluji cu poporul templului, mărturisesc alături de ei și suferă alături de ei, cu credință, persecuțiile împăratului de la miazănoapte ca și cele ale împăratului de la miazăzi, până la moarte.

⁴² Dar mulți care "se vor uni cu ei din fățărnicie" nu vor face asta din toată inima sau din motive sincere, ci doar ca o formă de lingușeală sau viclenie, pentru motive egoiste. Unii din aceștia s-au dovedit a fi spioni ai împăratului de la miazănoapte. Alții laudă pe martorii lui Iehova în comentariile lor, dar nu merg mai departe în a sluji și servi pe Iehova însuși. Mulți admiră și laudă credința, constanța și integritatea martorilor lui Iehova, dar se abțin de la a I se dedica Lui și a deveni martorii lui activi, care să propovăduiască. Acest fapt deslușește că acum este încercată adevărata credință întru Dumnezeu adevărat printre cei care pretind că sunt dintre "celelalte oi" sau care primesc, pentru un timp, educație întru Biblie de la martorii lui Iehova. Ei ar trebui să caute nu să capete bunăvoința oamenilor ci bunăvoința lui Dumnezeu.—Galateni 1:10.

⁴³ Dumnezeuul izbăvirii a tolerat toate aceste persecuții ale martorilor săi pentru a îi încerca pe aceia care proclamă că îl caută și îl iubesc. Prin încercările de foc ale persecutorilor și opresorilor, Iehova topește minereul acelora care pretind că sunt poporul lui pentru a descoperi și a îi cerne pe aceia care sunt doar zgură, și pentru a îi scoate la lumină, curăța și păstra pe aceia care sunt metalul prețios și pur. Iehova este repus în drepturi ca Stăpânul ales al vieților lor prin acești nepătați care I se dedică cu dragoste. Iehova a permis astfel ca mii dintre martorii săi înțelepți să cadă sub persecuție, și chiar să moară ca martiri, pentru a rafina calitățile martorilor care supraviețuiesc și a îi respinge pe cei nehotărâți să reziste până la final și astfel să fie salvați. (Matei 24:9-13) Cei cu discernământ întru Iehova, care văd și evaluează problema supremă a suveranității universale, sunt hotărâți să se supună curățirii și albirii prin persecuție, până la vremea sfârșitului

⁴⁰ Totuși, cum au fost ei "ajutați puțin"?

* Vezi *The Watchtower* din 15 aprilie 1957, paginile 249-254.

⁴¹ De unde a venit totuși cel mai mare ajutor, și cum?

⁴² Cum "se unesc mulți cu ei" din fățărnicie?

⁴³ Care este scopul lui Iehova atunci când el permite ca mulți din cei înțelepți să "cadă," și ce sunt cei înțelepți hotărâți să facă?

împăratului de la miazănoapte și a celorlalți persecutori. Răspлата lor va fi fără sfârșit, pe când la "vremea hotărâtă" dușmanul care îi persecută își va ajunge sfârșitul.

⁴⁴ Îngerul lui Iehova a oferit o descriere exactă a împăratului de la miazănoapte din secolul douăzeci: "Împăratul va face ce va voi; se va înălța, se va slăvi mai presus de toți dumnezeii și va spune lucruri nemaiauzite împotriva Dumnezeului dumnezeilor; și va propăși până va trece mânia, căci ce este hotărât se va împlini." (Daniel 11:36, *Le*) Pe lângă faptul că în vechime împăratul de la miazănoapte se autointitula dumnezeu sau accepta titlul de zeu, urmașul său din vremurile moderne încearcă să joace rolul lui Dumnezeu. El vrea ca singura putere sau voință să fie a sa. În acest scop, el folosește căi lipsite de conștiință pentru a asuma puteri totalitare și dictatoriale de a governa. Acesta a fost cazul nu doar în ținuturile naziste și fasciste după Primul Război Mondial, ci și sub înfățișarea lui comunistă, după al Doilea Război Mondial. Cel puțin în închipuirea sa, el s-a înălțat, depășind în măreție, deasupra oricărui "dumnezeu" lumesc al oamenilor, deși în realitate el încă nu își asigurase dominația asupra împăratului de la miazăzi.

⁴⁵ Împăratul de la miazănoapte a pornit chiar și împotriva lui *El elim*, Dumnezeul dumnezeilor, care este Iehova. El nu își dă seama că este judecat în fața lui Dumnezeu adevărat, Judecătorul Suprem, despre care Psalmul 82: 1, 2 spune: "Dumnezeu stă în adunarea lui Dumnezeu; El judecă în mijlocul dumnezeilor. 'Până când veți judeca strâmb și veți căuta la fața celor răi?'" Incredibile și nemaivăzute sunt lucrurile spuse de împăratul la miazănoapte, în sfidarea lui, atât sub masca nazistă cât și cea comunistă, împotriva poporului Dumnezeului lui Daniel. Prin faptă, dacă nu prin cuvânt, el neagă existența lui Dumnezeu. Anunțând-și scopurile de a domina lumea și astfel a exclude regatul lui Dumnezeu în mâinile lui Hristos, el vorbește împotriva lui Iehova, al cărui regat venit martorii lui Iehova îl propovăduiesc tuturor neamurilor. În ceea ce îl privește pe poporul ales al lui Iehova, el nu dă crezare poruncii lui Isus: "Dați, dar, cezarului ce este al cezarului, și lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu." (Luca 20:25) El neagă drepturile lui Dumnezeu. El pretinde că Statul politic are dreptul asupra tuturor lucrurilor ce țin de supușii săi.

⁴⁶ El le cere cetățenilor să venereze Statul făcut de oameni la îndemnul Diavolului. Pentru el omul nu este decât o mașinărie lumească, pe care Statul să o exploateze până la moarte. De când a lansat sateliții artificiali Sputnik pe orbită pe 4 octombrie 1957, el se simte ca stăpânul universului, mai ales din moment ce sateliții lui nu l-au descoperit pe Dumnezeu cel nevăzut în spațiul dintre pământ și soare. El a înregistrat succese în a instaura forma de guvern comunistă pe o treime din suprafața pământului, neștiind că Dumnezeu în ceruri râde și tolerează aceste lucruri "până va trece mânia, căci ce este hotărât se va împlini." În "războiul zilei celei mari a Dumnezeului celui Atotputernic" Iehova va pune capăt acestei revolte și învinuirii. Ce se va întâmpla atunci va fi nu ceea ce hotărâse împăratul de la miazănoapte, ci ceea ce a hotărât Dumnezeu Atotputernicul.

DUMNEZEUL ÎMPĂRATULUI

⁴⁷ Împăratul de la miazănoapte nu este cineva cu care Iehova Dumnezeu nu se aștepta să aibă de a face. Încă din vremurile din vechime îngerul lui Dumnezeu l-a descris pe împărat ca fiind foarte modern, zicând: "Nu va ține seamă nici de dumnezeii părinților săi, nici de dorința femeilor; cu un cuvânt, nu va ține seamă de niciun dumnezeu, ci se va slăvi pe sine mai presus de toți. n schimb, va cinsti pe dumnezeul cetățuilor; acestui dumnezeu, pe care nu-l cunoșteau părinții săi, îi va aduce cinste cu aur și argint, cu pietre scumpe și lucruri de preț." (Daniel 11:37, 38, *Le*) "Dumnezeii părinților săi" nu sunt dumnezeii vreunui om anume, cum ar fi Hitler sau Stalin, ci dumnezeii părinților acestei funcții politice care se numește "împăratul de la miazănoapte." În timpul celor mai bine de două mii de ani în care a domnit, "împăratul" a trecut prin mai multe schimbări, de la dinastia seleucidă a regilor elenici, la împărații păgâni ai Romei, împărații romano-catolici și cei greco-ortodocși, împărații germanici ai Sfântului Imperiu Roman, Kaiserii austrieci și germani, conducătorul imperial al nazismului și, ultimul, conducătorul imperial al comunismului. Și totuși Satana, care este "dumnezeul veacului acestuia," a fost de fapt dumnezeul lor, în tot acest

⁴⁴ Mai presus de ce anume s-a înălțat și slăvit împăratul de la miazănoapte, și în ce măsură?

⁴⁵ Cine este Dumnezeul dumnezeilor, și cum a grăit împăratul de la miazănoapte "cuvinte nemaiauzite" împotriva lui?

⁴⁶ Cum l-a făcut această prosperitate să se simtă, și până când va continua el să prospere, și ce se va întâmpla atunci?

⁴⁷ Cine sunt "părinții" de ai căror dumnezei nu ține seama împăratul de la miazănoapte în această vreme?

timp, atât al împăratului de la miazănoapte cât și al împăratului de la miazăzi. (2 Corinteni 4:4) Așadar, cum îi ignoră împăratul de la miazănoapte pe "dumnezeii" părinților?

⁴⁸ Nu numai că nu ține seama de dumnezeii bărbaților care conduc țări, el nu ține seama nici de vreun dumnezeu al femeilor. "Femeile" menționate în această profecie sunt slujnicele regimului împăratului de la miazănoapte, sau slujnicele vechii spițe de "părinți" ai acestui împărat. Ca "femei," ele sunt vasele mai slabe. De aceea modernul împărat de la miazănoapte nu ar ține seama de dumnezeul la care ar ține mai cu seamă aceste ființe mai slabe. Dumnezeu lor este neînsemnat, inferior.

⁴⁹ Și nici de vreun alt dumnezeu de altundeva nu ține el seama, pentru că el se slujește pe sine însuși ca dumnezeu. El este mai important. El este deasupra tuturor lucrurilor. De ce să ne mai mirăm, atunci, că le cere tuturor supușilor săi să slujească Statul, sau, mai exact, să slujească dictatorul! Cât de babilonic și diabolic! Căci vechiul împărat al Babilonului spusese împotriva lui Iehova Dumnezeu: "Îmi voi ridica scaunul de domnie mai presus de stelele lui Dumnezeu . . . voi fi ca Cel Preaînalt." Prin aceasta împăratul Babilonului era o reprezentare profetică a lui Satana Diavolul. (Isaia 14:4, 12-14) De la sinuciderea lui Adolf Hitler după ce pierduse al Doilea Război Mondial în 1945, împăratul de la miazănoapte, acum comunist, nu a mai fost legat de creștinătate, deși a avut de a face cu puterile religioase ale lumii creștine în Polonia, Ungaria și în alte părți. Considerând că religiile vechi sunt precum opiul care a încetșat mințile popoarelor, el a creat de fapt o religie Roșie pentru popor. Dar în ceea ce îl privește pe el, el îl slujește pe "dumnezeul cetățuilor." Hitler nazistul făcuse același lucru.

⁵⁰ Pe lângă cinstea pe care împăratul de la miazănoapte i-a arătat-o dumnezeului militarismului modern și științific în timpul regimului nazist, el a mers încă și mai departe sub aspectul său comunist. În 1958 avea cea mai mare armată din lume, deși redusese numărul trupelor convenționale. Armata avea și sprijinul a douăzeci de mii de avioane de luptă. Dimensiunile armatei lui erau necunoscute din cauza impenetrabilei Cortine de Fier. Numărul submarinelor lui era între 500 și 700, cea mai mare flotă de submarine din istorie, mai mare decât flota de U-boat a Germaniei. După ce a cucerit Germania de est, a pus mâna pe cât mai mulți experți germani în rachete și proiectile posibil și i-a pus să lucreze la fabricarea de rachete și proiectile în Rusia. Sistemul de educație din Rusia s-a specializat în știință și în pregătirea de ingineri, cu scopul de a ajunge să domine întreaga lume din punct de vedere militar și economic. De fapt, științele tehnice au devenit zeul, idolul său. El a încercat să ocupe toate "cetățuile" sau fortificațiile, prin a deveni cel mai puternic în acele domenii sau tărâmurile de care are nevoie pentru a domina lumea, inclusiv pe împăratul de la miazăzi, dubla putere mondială anglo-americană. Împăratul de la miazăzi a declanșat apogeul celui de-al Doilea Război Mondial când a lansat două bombe atomice asupra Japoniei în august 1945, dar în următorii ani, la rândul lui, împăratul comunist de la miazănoapte și-a creat propriile bombe atomice. Apoi l-a urmat pe împăratul de la miazăzi și și-a creat propriile bombe cu hidrogen.

⁵¹ Totuși, în ceea ce privește programul de rachete, el l-a depășit pe împăratul rival și la 27 august 1957 a anunțat că lansase cu succes o rachetă balistică intercontinentală, lovind ținta la o distanță uriașă. După mai puțin de două luni, la 4 octombrie, el a provocat mare uimire și frică în partea americană a împăratului de la miazăzi când a lansat racheta care a trimis Sputnik 1, în greutate de 184 de livre, pe orbită în jurul pământului. Trei zile mai târziu el a vorbit din noua sa cetățuie sau poziție de forță și a acuzat Statele Unite ale Americii de incitarea la război a două țări vecine, Siria și Turcia. În a treia zi a lunii următoare a lansat o rachetă care a trimis pe orbită un al doilea sputnik, în greutate de peste 500 de kilograme, și cu câinele Laika pasager la bord. America și-a lansat pe orbită primul satelit, Explorer, în greutate de 30,8 livre, la 31 ianuarie 1958.

⁵² Împăratul de la miazăzi l-a acuzat constant pe împăratul comunist de la miazănoapte de blocarea tuturor eforturilor spre dezarmare internațională prin Națiunile Unite. La 31 martie 1958, Uniunea Sovietică a declarat public că înceta teste cu bombe atomice și cu hidrogen, dar că le va

⁴⁸ Cine sunt "femeile" de a căror "dorință" nu ține seama împăratul de la miazănoapte?

⁴⁹ Cui slujește cu adevărat împăratul de la miazănoapte, precum babilonienii, și ce religie a creat el pentru poporul lui?

⁵⁰ Cum l-a cinstit împăratul de la miazănoapte pe "dumnezeul cetățuilor"?

⁵¹ Cum l-a depășit el pe împăratul de la miazăzi în ceea ce privește rachetele și proiectilele?

⁵² În ce măsură l-a cinstit împăratul de la miazănoapte pe dumnezeul pe care nu-l cunoșteau părinții săi cu aur, argint, pietre prețioase și lucruri de preț?

relua dacă celelalte țări, America și Anglia, nu țineau seamă de exemplul comunist și hotărau să continue cu propriile lor teste. Ca o sfidare a acelei provocări, și pentru motive care îi erau vitale, America a început seria de teste nucleare anunțate, la poligonul de pe insula Eniwetok din oceanul Pacific la 28 aprilie 1958, iar Anglia a lansat o bombă nucleară dintr-un avion în regiunea insulei Christmas din Pacific în ziua următoare. Toate aceste pregătiri militariste fuseseră extreme de costisitoare. Dar împăratul de la mieznoapte i-a lipsit pe supușii săi de bogății materiale pentru a-l sluji cu aur, argint, pietre prețioase și alte lucruri scumpe pe acest dumnezeu al realizărilor științifice, pe care nu-l cunoșteau "părinții" împărătești.

⁵³ Cu ajutorul acestui "dumnezeu" ținut la loc de cinste, împăratul de la mieznoapte și-a extins teritoriile sau sfera sa de influență. Îngerul lui Iehova a prezis aceasta, spunând: "Cu ajutorul acestui dumnezeu străin va lucra împotriva locurilor întărite; cui îl va recunoaște, îi va da mare cinste, îl va face să domnească peste mulți și le va împărți moșii ca răsplată." (Daniel 11:39, *Le*) Acest "dumnezeu" foarte avansat, al științei moderne, este străin în sensul că le era necunoscut și străin "părinților" împăratului de la mieznoapte.

⁵⁴ În timpul atacurilor pornite sub înfățișarea nazismului german, acelor oameni din ținuturile cucerite care i s-au supus împăratului de la mieznoapte li s-a arătat mare cinste. El i-a pus să conducă popoarele răzvrătite. El le-a împărțit pământuri peste care să domnească, dacă i se aducea tributul voit. Împăratul nazist de la mieznoapte a găsit într-adevăr din aceia care să primească moșii de la el, "contra cost." Printre aceștia se număra și clerul romano-catolic. Istoricii nu au uitat că atunci când Hitler a ocupat Austria în 1938 cardinalul Theodor Innitzer al Vienei i-a scris, și a încheiat scrisoarea cu "Heil Hitler!" Și de asemenea că atunci când episcopii romano-catolici din Germania s-au strâns la Conferința de la Fulda în 1940 au votat să îi jure credință lui Hitler, care fusese botezat catolic.

⁵⁵ Mai târziu, sub înfățișarea comunistă, împăratul de la mieznoapte a pornit atacuri, împreună cu "dumnezeul său străin." A rămas în Germania de est până când oamenii cumpărați de el au instaurat un Stat comunist acolo. O "republică populară" comunistă a fost instituită în Ungaria, care s-a dovedit incapabilă să iasă de sub dominația sovietică, totuși, așa cum a arătat suprimarea revoltei populare de către trupele sovietice de ocupație, în 1956. Alte ținuturi în Europa au fost transformate în state-satelit comuniste. S-a convenit ca până și Coreea să fie împărțită în două, cu un regim comunist la nord de paralela 38. Dar lacomii comuniști au invadat Republica Coreei de Sud în 1950, ceea ce a provocat războiul din Coreea, unde Națiunile Unite, conduse de partea americană a împăratului de la miezăzi, au intervenit pentru a salva Coreea de Sud de la a fi înghițită. Un stat-marionetă comunist a fost instaurat în Mongolia Exterioară, pe care China Liberă a fost obligată să îl recunoască în anul în care al Doilea Război Mondial s-a sfârșit. Apoi, în 1949, trupele Chinei comuniste s-au răspândit peste întregul vast teritoriu al Chinei. În decembrie anul acela, ei deja ocupaseră întregul teritoriu al Chinei continentale. Președintele chinez și armata naționalistă s-au refugiat pe insula Formosa, sau Taiwan. Într-adevăr, împăratul de la mieznoapte a găsit pe aceia cărora să le împartă moșii și să îi pună să domnească peste mulți.

⁵⁶ Împăratul de la miezăzi este hotărât să își păstreze poziția dominantă pe pământ și să apere "lumea liberă," așa cum pretinde el. El a fost îndemnat să pornească un război preventiv înainte ca împăratul de la mieznoapte să devină prea puternic, dar el este conștient că un război nuclear în epoca explorării spațiului ar însemna sinucidere. Referindu-se la el, Daniel 8:25 (*JPS*) spune că el va fi "zdrobit fără ajutorul vreunei mâini omenești" în bătălia universală a Armageddonului. Dar mulți oameni se tem că un al treilea război mondial, un război nuclear, va fi declanșat prin accident sau prin greșeală sau de către vreun dement iresponsabil. Și totuși împăratul de la miezăzi și împăratul de la mieznoapte vor fi participanți la Armageddon. La vremea potrivită, ne spune profeția, Dumnezeu Atotputernic va semăna confuzie în rândurile tuturor celor de pe pământ care se opun suveranității sale universale, așa încât sabia fiecăruia se va întoarce împotriva fratelui său.—Ezechiel 38:21, AV.

⁵³ În ce fel este dumnezeul pentru care el face aceste lucruri "necunoscut"?

⁵⁴ Pe cine a pus el "să domnească peste mulți," și pe cine a găsit el gata să le împartă moșii "contra cost"?

⁵⁵ Cum va ataca împăratul comunist de la mieznoapte împreună cu "dumnezeul lui necunoscut" și cum va găsi pe aceia cărora să le împartă moșii "contra cost"?

⁵⁶ Ce este împăratul de la miezăzi hotărât să facă, dar cu stăpânire de sine, și totuși ce îi va împinge Dumnezeu să facă pe dușmanii lui la Armageddon?

⁵⁷ Din acest punct de vedere, cuvintele îngerului lui Iehova pot fi citite după cum urmează: "La vremea sfârșitului, împăratul de la miazăzi se va împunge cu el. Și împăratul de la miazănoapte se va năpusti ca o furtună peste el, cu care și călăreți, și cu multe corăbii; va înainta asupra țărilor lui, se va revărsa ca un râu și le va îneca." (Daniel 11:40, *Le*) Cei doi "împărați" vor continua să coexiste în rivalitate până la "vremea sfârșitului" la Armageddon. Împăratul de la miazăzi trebuie să acționeze în vreun fel, fie cu scopul de a preveni, fie de a se apăra. În lupta confuză dintre "cei doi împărați" - dușmani feroci ai lui Iehova Dumnezeu și ai regatului lui - "împărații" vor avea prilejul și ocazia să testeze și să își folosească arsenalele de felurite arme îngrozitoare și ucigașe, unul împotriva celuilalt.

⁵⁸ Profetia despre ce se va întâmpla cu împăratul de la miazănoapte spune: "Va intra și în țara cea minunată, și zeci de mii vor cădea. Dar Edomul, Moabul și frunțașii copiilor lui Amon vor scăpa din mâna lui. Își va întinde mâna peste felurite țări și nici țara Egiptului nu va scăpa. Ci se va face stăpân pe vistieriile de aur și de argint și pe toate lucrurile scumpe ale Egiptului. Libienii și etiopienii vor veni în alai după el." (Daniel 11:41-43, *JPS*) "Țara cea minunată" în care năvălește împăratul de la miazănoapte este cheie în a înțelege corect mișcările împăratului la "vremea sfârșitului" lui la Armageddon. Când îngerul lui Iehova a vorbit despre "țara cea minunată" în prima parte a proorocirii sale (Daniel 11:16, *JPS*) el a prezis că împăratul de la miazănoapte - în persoana regelui Siriei Antioh III cel Mare - va năvăli în ținutul lui Iuda, țara poporului lui Iehova, și o va cuceri pe toată.

⁵⁹ În prima viziune a lui Daniel, Daniel 8:9, 23-25 (*JPS*) vorbește despre "țara minunată" spre care "cornul mic" sau "împăratul fără rușine și viclean" își va întinde puterea în vremea de pe urmă a regatelor lumești, în care suntem acum. În acea profetie "țara cea minunată" căpăta un înțeles duhovnicesc. Ea reprezenta nu Palestina, ci condiția pământească a poporului templului lui Iehova în legătură cu Iehova prin noul Său legământ. În același fel, în ultimele fapte ale împăratului de la miazănoapte, această "țară minunată" duhovnicească a poporului templului este ținutul pe care el îl invadează. El a mai încercat deja mai înainte să profaneze lăcașul. (Daniel 11:31, *JPS*) Dar acum, la vremea orânduită de Dumnezeu pentru bătălia de la Armageddon împăratul de la miazănoapte pornește să distrugă "țara cea minunată", să o nimicească de pe fața pământului. În această direcție, el lucrează ca un instrument lumesc al lui Gog din Magog, care este Diavolul Satana. Ezekiel 38:14-17; 39:1-6 (*JPS*) proorocește că Gog și hoardele lui pământești reușesc să invadeze această "țară minunată" a Israelului duhovnicesc restaurat. Aceasta înseamnă venirea vremii când Iehova pornește războiul din ziua cea mare. În consecință, în Daniel 11:41, poporul templului sunt avertizați despre atacul final al împăratului de la miazănoapte sub conducerea nevăzută a lui Gog din Magog.

⁶⁰ Pentru a asigura simetria înțelesului spiritual al "țării minunate" a Israelului duhovnicesc, ținuturile lui Edom, Moab și căpetenia copiilor lui Amon trebuie să vie văzuți într-un sens spiritual, mai degrabă decât să se considere că se referă la Iordania azi, a cărei capitală este Amman (Rabbath Ammon din vechime). Poporul templului lui Iehova nu este acum în Republica Israel, deși câțiva membri se găsesc acolo. Rămășițele poporului templului se află peste tot pe suprafața pământului, și "țara" lor sau condiția lor luminează înfloresc cu frumusețea prosperității spirituale. De aceea, așa cum Edom, Moab și Amon se învecinau cu țara poporului lui Iehova în vremurile vechi, tot așa și Edomul, Moabul și Amonul simbolic din profetie trebuie să reprezinte pe cei ale căror vieți se mărginesc și au de a face cu poporul templului lui Israel de azi. Edomiții, moabiții și amoniții din vechime erau dușmani vechi și implacabili ai poporului credincios al lui Iehova. Pentru aceasta, ei au suferit judecata lui Dumnezeu. (Ieremia 48:1 până la 49:22; Ezekiel 25:1-14; 35:1-15, *AS*) Este acceptabil să credem că ei îi reprezintă pe dușmanii neîndurători ai poporului templului lui Iehova, Israelul său duhovnicesc de azi.

⁶¹ Este firesc ca dușmanii poporului templului să se alieze, sau să fie de partea împăratului de la miazănoapte. Așadar el nu și-ar întinde mâna asupra acelor simbolizați de Edom, Moab și

⁵⁷ Cum se face atunci că "La vremea sfârșitului împăratul de la miazăzi se va împunge cu el"?

⁵⁸ De ce trebuie să înțelegem ce înseamnă "țara minunată" aici, și ce am descoperit că însemna ea în Daniel 11:16?

⁵⁹ În Daniel 8:9, 23-25, ce ni se arată că simbolizează "țara cea minunată", și de aceea cine este avertizat în Daniel 11:41 despre atacul final al împăratului de la miazănoapte?

⁶⁰ Ce înțeles, deci, capătă aici Edom, Moab și frunțașii copiilor lui Amon, și deci pe cine reprezintă ei?

⁶¹ Așadar, de ce nu își întinde împăratul de la miazănoapte mâna asupra lor, așa cum face asupra altor "țări"?

Amon. Aceste organizații moderne vor fi cruțate sau vor scăpa de mâna lui, în timp ce multe alte "țări" sau organizații, instituții sau situații pământești moderne vor fi "răsturnate."

⁶² Deși edomiții, moabiții și amoniții din profeție ar putea scăpa de mâna împăratului comunist de la miazănoapte, ei nu vor fi apărați de mâna lui Iehova la Armageddon. În vremurile de demult, Amon, Moab și poporul de pe muntele Seir (edomiții) au năvălit împotriva Ierusalimului, în vremea Regelui Iosafat, dar prin puterea lui nemaivăzută Iehova a semănat confuzia între ei și astfel ei, înnebuniți, s-au omorât între ei. Așadar, la bătălia care va să vină, la Armageddon, prin puterea sa de neoprit Iehova va semăna tulburare și confuzie printre dușmanii poporului templului său, edomiții, moabiții și amoniții din profeție. Ei își vor folosi armele de distrugere pentru a se omorî între ei. (2 Cronici 20:1-24) Cei care vor scăpa din acest măcel vor fi urmăriți și nimiciți de armatele de îngeri ale lui Iehova conduse de Hristos. Poporul templului lui Iehova din "țara minunată" va fi ocrotit și va scăpa.

⁶³ Îngerul lui Iehova a proorocit și alte atacuri ale împăratului comunist de la miazănoapte înainte de sfârșitul său la Armageddon: "Își va întinde mâna peste felurite țări și nici țara Egiptului nu va scăpa Ci se va face stăpân pe vistieriile de aur și de argint și pe toate lucrurile scumpe ale Egiptului. Libienii și etiopienii vor veni în alai după el." (Daniel 11:42, 43 *Le*) În vremea trecută a regilor Ptolemeici, Egiptul era o țară îmbelșugată. Portul și capitala sa, Alexandria, era întrecută doar de Roma, și era un mare centru comercial și cultural.

⁶⁴ În ceea ce privește Egiptul modern, și-a căpătat independența pe deplin în 1936 d. Chr. și Înalțul Comisar englez a plecat, iar trupele britanice au fost retrase din țară, cu excepția celor care păzeau Canalul Suez și baza navală englezească din Alexandria, care au rămas. În timpul celui de-al Doilea Război Mondial trupele britanice l-au oprit pe împăratul nazist de la miazănoapte de la a ajunge și a pune mâna pe Canalul Suez și Alexandria și a invadeza Egiptul. În 1945 Egiptul a fost una din cele 51 de țări care au fondat Națiunile Unite. În 1952 Regele Farouk a fost expulzat și au avut loc schimbări de guvern. În cele din urmă colonelul Gamal Abdul Nasser a devenit președinte al republicii. Englezii s-au retras din Alexandria și de la Canalul Suez la 13 iunie 1956. Criza Canalului Suez a avut loc mai târziu în 1956, și la sfârșitul său președintele Nasser câștigase un respect sporit din partea întregii lumi arabe. La 1 februarie 1958, republicile Egiptului și Siriei s-au unit într-un singur stat numit Republica Arabă Unită. Pentru această unire președintele Nasser i-a mulțumit lui Allah. La 8 martie 1958, regatul Yemenului s-a alăturat Republicii Arabe Unite, și au format Statele Arabe Unite, iar președintele Nasser s-a rugat la Allah ca reprezentant al acestei uniuni extinse. El și-a declarat răspicat hotărârea de a își conduce țara pe un curs de "neutralitate pozitivă" spre blocul comunist de est și blocul democrat de vest.

⁶⁵ În profeția îngerului către Daniel, Egiptul era capitala împăratului de la miazăzi. De aceea atacul împotriva Egiptului va veni dinspre nord, ca să îl împingă pe împăratul de la miazăzi îndărăt. Împlinirea profeției în zilele noastre nu se referă literalmente la ținutul Egiptului, deoarece "țara cea minunată" din nord a căpătat un înțeles duhovnicesc sau simbolic. În același fel, așadar, Egiptul trebuie să fie interpretat spiritualicește, precum în ultima carte a Bibliei, care vorbește despre "cei doi martori" ai lui Iehova: "Și trupurile lor moarte vor zăcea în piața cetății celei mari, care, în înțeles duhovnicesc, se cheamă 'Sodoma' și 'Egipt', unde a fost răstignit și Domnul lor." (Apocalipsa 11:8) Din moment ce Domnul Isus Hristos a fost de fapt ucis la Ierusalim, în Iudea, înseamnă că el putea fi ținut în "Egipt" doar în sensul duhovnicesc în care Egiptul simboliza această lume, o lume despre care Isus a spus că el și credincioșii săi ucenici nu sunt parte. (Luca 13:33, 34; Ioan 15:18, 19; 17:14-16) Aceasta este lumea unde împăratul comunist vrea să cucerească poziția dominantă. El pretinde acum că poate obține dominația mondială fără un război general, doar prin campanii ideologice, comerciale, științifice și culturale. El s-a pornit nu numai să câștige de partea lui blocul națiunilor neutre, ci și să atragă sau să submineze națiunile de partea împăratului democratic de la miazăzi, dubla putere mondială anglo-americană. Așadar, el continuă să "își întindă mâna peste felurite țări [sau domenii de interes lumesc]" prin diverse căi.

⁶² De mâna cui nu vor fi cruțați edomiții, moabiții și frunțașii copiilor lui Amon, și unde?

⁶³ Din moment ce Daniel 11:42, 43 vorbește despre "bogățiile Egiptului," când era Egiptul pământesc o țară bogată?

⁶⁴ Când și-a câștigat Egiptul modern independența, și ce a dus la crearea Republicii Arabe Unite ca o țară neutră?

⁶⁵ De ce Egiptul din Daniel 11:42, 43 trebuie interpretat simbolic, și în ce fel plin de lăcomie este interesat împăratul de la miazănoapte interesat de acest Egipt simbolic?

⁶⁶ În trecut, el a ieșit în evidență prin infiltrarea de spioni comuniști și agenți sabotori, prin mită și corupție, prin acorduri comerciale, prin oferirea de împrumuturi și asistență tehnică, prin amenințări la adresa națiunilor care căutau să se apere, prin luarea de inițiative în propagandă pentru a-și pune dușmanii într-o lumină proastă, prin intermediul radioului, prin conferințe politice la diverse nivele și chiar la vârf, și prin discursuri chiar și în Adunarea Națiunilor Unite. El s-a pretins campionul forțelor păcii și a făcut propuneri de pace. El a promis eliberarea în jugul colonialismului, al imperialismului și al capitalismului militarist. El a făcut muncă de pionierat în domeniul rachetelor și a lansat primul și al doilea satelit în spațiul cosmic, cu ajutorul unor rachete balistice intercontinentale în 1957-1958, Anul Internațional al Geofizicii. * El a purtat un teribil "război rece" și a mai dus și un război să înrobească mintea oamenilor. El a atacat în cuvinte vehemente alianțele defensive ale națiunilor, cum ar fi NATO și SEATO și Pactul de la Bagdad. El a făcut vizite oficiale de curtoazie națiunilor neutre și le-a furnizat echipament militar acelorora cărora împăratul de la miazăzi nu vroise să le furnizeze. El și-a întezit atacurile în toate direcțiile.

⁶⁷ Doar viitorul ne poate arăta cât de departe va fi ajuns împăratul de la miazănoapte când "își va ajunge sfârșitul". Dar se proorocește că el va pune mâna pe comori de aur, argint și toate bogățiile acestei lumi materialiste și comerciale, inclusiv petrol. Cei care sunt vecini cu această lume, reprezentați prin vecinii Egiptului, libienii și etiopienii, vor fi "în urma lui," urmându-l pe împăratul de la miazănoapte, fie forțați fie de bunăvoie, din lăcomie. Aceasta se dovedește desigur a fi o pagubă însemnată pentru împăratul de la miazăzi, în felurite moduri.

⁶⁸ Nici el nu îl nimicește pe împăratul de la miazăzi, și nici împăratul de la miazăzi nu îl nimicește pe el. Și atunci totuși ce îl împinge pe împăratul de la miazănoapte să facă pasul final spre propria sa distrugere? Îngerul lui Iehova ne arată răspunsul, în profeție: "Dar niște zvonuri venite de la răsărit și de la miazănoapte îl vor înspăimânta, și atunci va porni cu o mare mânie ca să prăpădească și să nimicească cu desăvârșire pe mulți. și va întinde corturile palatului său între mare și muntele cel slăvit și sfânt [mândrul munte sfânt, *JPS*]; Apoi își va ajunge sfârșitul, și nimeni nu-i va fi într-ajutor."—Daniel 11:44, 45, *Le*.

⁶⁹ Zvonurile înspăimântătoare venite dinspre răsărit și miazănoapte nu pot fi venite de la împăratul de la miazăzi, și nici din împărăția lui de la miazănoapte. Zvonurile trebuie să vină din afara ținuturilor împăratului de la miazănoapte și ale împăratului de la miazăzi, între care acest pământ este împărțit. Națiunile neutre au o importanță redusă, deoarece nu sunt puteri nucleare. Deși s-a profețit că Gog din Magog cel simbolic va veni "din fundul miazănoptii" (Ezechiel 39:2, *Le*), totuși zvonurile înspăimântătoare nu vin de la Diavolul Satana, deoarece acest Gog din Magog simbolic îi conduce în alaiul său atât pe împăratul de la miazănoapte cât și pe împăratul de la miazăzi. De la cine vin, atunci, aceste zvonuri, cu efect înspăimântător?

⁷⁰ În profeția lui Daniel, împăratul de la miazănoapte a năvălit spre miazăzi, a intrat în Egipt, a pus mâna pe multe bogății și a convins popoarele de la miazăzi, pe libieni și pe etiopieni, să îl urmeze în alai. Din această poziție strategică în sud a împăratului de la miazănoapte, "țara cea minunată" sau ținutul Iudeii era spre nord și est, sau nord-est, la fel cum vechea Iudee era la nord-est de Egipt. Zvonurile înspăimântătoare trebuie așadar să vină de la poporul templului lui Iehova din "țara cea minunată" a prosperității duhovnicești. Până acum, poporul templului, cu ajutorul oferit de marea mulțime de "alte oi," au răspândit mesajul suveranității universale a lui Iehova, a instaurării regatului lui de către Hristos la vremea de sfârșit a "vremii orânduite a neamurilor" în 1914, și a "războiului din ziua cea mari a lui Dumnezeu cel Atotputernic," cunoscut și ca bătălia de la Armageddon. În ceea ce privește ce vor conține aceste zvonuri astfel încât împăratul să pornească cu mânie pentru a nimici poporul templului și cei care slujesc cu ei, și a îi lăsa pradă distrugerii, e știut de acum și va fi hotărât de Iehova..

⁶⁶ Cum și-a întezit atacurile împăratul de la miazănoapte, oriunde a găsit ocazia, după cel de-al Doilea Război Mondial?

* La 15 mai 1958, Uniunea Sovietică a lansat cel de-al treilea sputnik, în greutate de 2.925,53 livre (1.327 kilograme).

⁶⁷ Ce prezice Daniel 11:43 că va cuceri împăratul de la miazănoapte, și în ce fel vor fi libienii și etiopienii "în alaiul său"?

⁶⁸ Ne arată oare profeția lui Daniel că împăratul de la miazănoapte îl va nimici pe împăratul de la miazăzi, sau că el însuși va fi nimicit de împăratul de la miazăzi?

⁶⁹ De la cine este imposibil să vină acele zvonuri înspăimântătoare către împăratul de la miazănoapte?

⁷⁰ Deoarece vin dinspre răsărit și miazănoapte, de la cine, deci, trebuie să vină zvonurile înspăimântătoare, și ce spun ele?

⁷¹ Din moment de zvonurile de fapt izvorăsc de la Iehova și prin Regele său care împărățește, Isus Hristos, Scriptura arată corect că zvonurile vin dinspre nord și dinspre est. Scripturile îl localizează pe Iehova Dumnezeu aproximativ în nord. (Psalmul 75:6, 7; 48:2) Despre El, Regele eternității, și despre Regele său care împărățește, Isus Hristos, se vorbește în mod simbolic ca fiind "împărații care au să vină din răsărit" adică dinspre est, care vor porni împotriva organizației prefigurată de Babilon de pe fluvial Eufrat. (Apocalipsa 16:12) Iehova vorbește despre cum îl va chema pe Regele său care domnește dinspre est sau răsărit. (Isaia 46:10, 11) Așadar, nu numai zvonurile, ci și forțele distrugerii vor veni asupra împăratului de la miazănoapte din acele direcții. Deoarece aceste zvonuri trebuie să ajungă la acest împărat prin mijloacele pământești de comunicare ale lui Iehova, astfel încât să îl înfurie pe împărat, împingându-l pe calea sa spre distrugere, această proorocire afirmă un lucru clar: poporul templului lui Iehova și marea mulțime de oameni care slujesc alături de ei vor persevera în a se supune poruncii din Matei 24:14 și a predica "Evangelia regatului" întregii lumi locuite, până la "vremea sfârșitului" împăratului de la miazănoapte. El nu îi va putea opri!

⁷² Împăratul de la miazănoapte va porni ca să prăpădească și să nimicească pe mulți, dar cât de departe va merge în scopurile sale distructive? Unde își stabilește baza de operațiuni? Îngerul lui Iehova a proorocit că împăratul își va întinde corturile palatului său "între mare și muntele cel slăvit și sfânt."—*JPS*.

⁷³ Din punctul de vedere al lui Daniel, aceste corturi ar fi amplasate între Marea Mediterană, Marea cea Mare, și muntele sfânt al lăcașului sau templului lui Iehova. Datorită întinderii sale incomparabil mai mari prin comparație cu Marea Moartă și Marea Galileii din Palestina, în ebraică Mediterana putea fi descrisă ca "mări." Așadar, tabăra împăratului ar fi în ținutul poporului ales al lui Iehova, "țara cea minunată," și atacul principal al împăratului se va da împotriva "muntelui cel slăvit și sfânt," unde se află lăcașul lui Iehova și unde "poporul lui sfânt" împreună cu cei de bună credință se vor aduna să slujească. Este limpede că împăratul de la miazănoapte este decis să nimicească complet cultul lui Iehova, al cărui templu împăratul de la miazănoapte l-a profanat și distrus în vremurile trecute. Supraviețuirea sa perenă și creșterea de neoprit, chiar și în locuri ascunse, îl supără pe împărat. Știrile pe care poporul templului și "celelalte oi" care slujesc le propovăduiesc din casă în casă și în mod public sau nu, pe ascuns, tulbură puterea dictaturii comuniste. O campanie împotriva acestor vestitori ai Regatului capătă mai multă importanță decât campania agresivă a împăratului împotriva împăratului de la miazăzi. Relațiile dintre împăratul de la miazănoapte și împăratul de la miazăzi nu sunt la fel de importante și amenințătoare. În realitate, conducătorul nevăzut, simbolizat de Gog din Magog, îi manipulează pe amândoi împărații în a i se alătura într-un ultim atac total asupra "ținutului minunat" al lui Iehova.

⁷⁴ Muntele pe care era templul lumesc al lui Iehova până în anul 70 d. Chr., și la care regatul Iordaniei nu vroia să renunțe deoarece Templul Stâncii al mahomedanilor a fost acolo nu mai este un loc sfânt pentru Iehova Dumnezeu. De aceea acest munte pământesc din Orientul Mijlociu nu este adevărata țintă a furiosului împărat de la miazănoapte. Adevărata țintă este rămășița poporului templului lui Iehova și marea mulțime de "alte oi." Aceștia îl slujesc pe Iehova și refuză să slujească "chipul fiarei" sau auto-zeificatorul împărat de la miazănoapte sau Statul politic sau "dumnezeul cetățuilor." Va reuși oare împăratul de la miazănoapte? Va pune el capăt acestei slujbe dezaprobată, hulită și interzisă? Vocea din proorocire răspunde: "Apoi își va ajunge sfârșitul, și nimeni nu-i va fi într-ajutor." "Vremea sfârșitului" lui vine, și vine la "vremea hotărâtă."

⁷⁵ El nu a dat crezare "zvonurilor venite de la răsărit și de la miazănoapte" care îl avertizau că va fi nimicit pentru că l-a atacat pe Iehova Dumnezeu și regatul său. El își poartă războiul prea departe în momentul când, condus de Gog, atacă lăcașul lui Iehova de pe "muntele slăvit și sfânt." Acolo își găsește sfârșitul, Armageddonul, la vremea hotărâtă de Iehova pentru aceasta. El nu are pe nimeni care să îl ajute, nici măcar împăratul de la miazăzi, deoarece și acel împărat este nimicit în

⁷¹ Pe lângă zvonuri, ce altceva va mai veni dinspre miazănoapte și răsărit împotriva împăratului de la miazănoapte, și deci cât timp vor veni zvonurile spre el?

⁷² În eforturile lui de a distruge, unde își va întinde el corturile palatului, așa cum zice îngerul lui Iehova?

⁷³ Așa cum arată baza de operațiuni, care ar fi principala direcție de atac a împăratului de la miazănoapte, și cine i se va alătura în acest atac?

⁷⁴ De ce adevăratul scop al atacului lui este "muntele slăvit și sfânt," și ce spune profeția despre succesul atacului său?

⁷⁵ De ce poartă el războiul prea departe, și de nu va avea pe nimeni care să îl ajute?

Armageddon: "el va fi zdrobit fără ajutorul vreunei mâini omenești," (Daniel 8:25, *JPS*) Diavolescul Gog din Magog, Diavolul Satana, împreună cu toți dracii săi, nu se vor dovedi în stare să îl ajute pe împăratul de la miazănoapte în ultima sa bătălie din istorie, deoarece Gog însuși va fi nimic și distrus.

⁷⁶ De ce acest "împărat de la miazănoapte" care a domnit două mii de ani "își va ajunge sfârșitul" astfel, acolo, lipsit de apărare? Proorocirea îngerului oferă răspunsul grandios și impresionant, în continuare.

⁷⁶ Cum aflăm de ce trebuie el să "își ajungă sfârșitul" la Armageddon, lipsit de apărare?

CAPITOLUL 12: RIDICAREA DOMNULUI PE TRONUL ÎMPĂRĂȚIEI SALE

¹ Generația aceasta a omenirii trăiește vremuri care au fost de dinainte hotărâte. Creatorul omenirii a făcut ca timpul acesta să fie astfel, El care cu mii de ani în urmă a spus: „Să fie niște luminători în întinderea cerului, ca să despartă ziua de noapte; ei să fie niște semne care să arate vremurile, zilele și anii.” (Facerea 1:14). Creatorul a vrut ca oamenii pe pământ să țină socoteala timpului. El însuși ține socoteala timpului omului, în funcție de timpul Său neschimbat și fără cusur, tot atât de exact ca soarele, luna și stelele în a arăta timpul pe pământ.

² Studiind cuvântul scris al lui Dumnezeu, Biblia, omul poate descoperi timpul lui Dumnezeu sub îndrumarea forței nevăzute și active a Creatorului, sfântul Său Duh. Pentru a le întări fraților săi spirituali încrederea în aceasta, apostolul creștin Paul scria: „Cât despre vremuri și soroace, n-aveți trebuință să vi se scrie, fraților. Pentru că voi înșivă știți foarte bine că ziua Domnului va veni ca un hoț noaptea. Când vor zice: «Pace și liniște!», atunci o prăpădenie neașteptată va veni peste ei, ca durerile nașterii peste femeia însărcinată; și nu va fi chip de scăpare. Dar voi, fraților, nu sunteți în întuneric, pentru ca ziua aceea să vă prindă ca un hoț.” (1 Tesaloniceni 5:1-4) În această eră a spațiului nuclear, când pacea și securitatea internaționale sunt atât de frenetic invocate, care este evenimentul marcat de Creator ?

³ Acest timp a început în anul 1914 (d.Hr.). În acel an important au luat sfârșit „vremurile națiunilor”, cei 2.520 de ani. Dacă mergem înapoi pe firul timpului, scăzând acești ani din 1914, ajungem în anul 607 î.Hr. Acel an marca răsturnarea „tronului pământesc al lui Iehova” și distrugerea cetății Ierusalimului și a sanctualelor lui și devastarea totală a regatului lui Iuda. Cu o mie nouă sute de ani în urmă, descendentul natural al primului rege din seminția lui Iuda în Ierusalim a venit pe pământ ca Moștenitor de drept al tronului răsturnat. El se chema Isus. A fost denumit Hristos pentru că a fost uns cu duhul lui Iehova să domnească în regatul lui Dumnezeu. Coborâse din ceruri să se nască, luând trup de om și slujindu-i lui Iehova. Pe pământ a purtat numele de Isus. Care era numele lui în ceruri, înainte de a se întrupa ? Putem oare afla ? Putem să aflăm și vom afla.

⁴ Deși era moștenitorul unic al Regelui David și era uns cu duh și nu cu ulei sfânt, nu i-a fost cerut să stea pe „tronul răsturnat al lui Iehova”, nici chiar când a intrat triumfător în Ierusalim în primăvara anului 33. Înălții preoți evrei și ajutoarele lor, precum și alți lideri religioși l-au condamnat la moarte chiar în ziua Azimelor. În cea de-a treia zi s-a sculat din morți și, patruzeci de zile mai târziu, s-a ridicat înapoi la ceruri. Cum se numește El de atunci ? Luând numele care i se cuvine, a așteptat de-a dreapta Tatălui până în 1914. În acel an, când venise „vremea națiunilor”, Domnul s-a suit pe tronul Său.

⁵ Profețiile îngerului lui Iehova au atras atenția asupra venirii la tron în 1914 a Fiului lui Dumnezeu uns în ceruri, spunându-i lui Daniel astfel : „În vremea aceea se va scula marele voievod Mihail, ocrotitorul copiilor poporului tău; căci aceasta va fi o vreme de strâmtorare cum n-a mai fost de când sunt neamurile și până la vremea aceasta. Dar în vremea aceea, poporul tău va fi mântuit, și anume oricine va fi găsit scris în carte.” – Daniel 12:1, *JPS* (Jewish Publication Society of America, n.t.)

⁶ Dar unde anume se menționează în Daniel 12:1 numele lui Isus ? Nu se menționează, întrucât această profecție a fost rostită și scrisă cu peste cinci sute de ani înainte ca Moștenitorul Regelui David să se nască la Bethleem și să fie numit Isus. Cu toate acestea, Daniel 12:1 vorbește despre un fiu al lui Dumnezeu. Cine ? Mihail. În conversația care a precedat sau a introdus acest verset, îngerul i-a vorbit lui Daniel despre fiul ceresc al lui Dumnezeu ca despre „Mihail, unul

¹ Cum a fost posibil ca vremurile în care trăim să fie de dinainte hotărâte ?

² Dacă ar fi posibil să descifrăm timpul lui Dumnezeu, cum am putea face asta și ce am vrea să știm despre timpul acestei generații ?

³ De ce a început acest timp însemnat în 1914, și cum ne face asta să vrem să știm care era numele lui Isus în ceruri ?

⁴ Cum s-a întors în ceruri și începând de atunci ce anume este interesant referitor la identitatea lui ?

⁵ Cum a descris Daniel 12:1 ridicarea la tron a Fiului lui Dumnezeu ?

⁶ (a) De ce nu este pomenit numele lui Isus în acest verset, și totuși cum este identificat Fiul lui Dumnezeu ? (b) Ce întrebare se ridică referitor la locul unde se afla Mihail cu cinci sute de ani în urmă ?

dintre cei mai de seamă domni” și ca „Mihail, domnul tău”. Iar în Daniel 12:1, îngerul l-a numit „ocrotitorul copiilor poporului tău”. Era așadar Prinț al lui Dumnezeu și Prinț peste popoarele lui Dumnezeu, popoarele lui Daniel. Era deci fiul lui Dumnezeu. Iehova l-a menționat ca fiu când a vorbit despre facerea lumii ca vremea „când stelele dimineții izbucneau în cântări de bucurie și când toți fiii lui Dumnezeu scoteau strigăte de veselie.” (Iov 38:7) Când Isus Hristos era pe pământ ca unul din neamul lui Daniel, fiind uns domn sau rege peste poporul acestuia, Mihail era oare în ceruri și domnea de acolo asupra poporului lui Daniel, inclusiv asupra lui Isus ? Cum putem oare ști ?

⁷ Ca să aflăm toate acestea, trebuie să ne punem întrebarea: Ce spune Daniel 12:1 despre Mihail în ceruri ? Spune astfel: „În vremea aceea se va scula marele voievod Mihail.” Ce înseamnă aceasta ? Înseamnă că Mihail devine rege în ceruri. De mai multe ori în Daniel 11 expresia „se ridică” este folosită cu sensul de a prelua puterea și a-și începe domnia ca rege: „Iată că vor mai fi încă trei împărați în Persia” ... Dar se va ridica un împărat viteaz, care va stăpâni cu o mare putere ... În vremea aceea însa se va ridica în locul ei un lăstar din aceeași rădăcină cu ea ... Cel ce-i va lua locul va aduce un asupritor în cea mai frumoasă parte a împărăției; În locul lui se va ridica un om disprețuit, fără să aibă putere împărătească;” (Daniel 11: 2, 3, 7, 20, 21; 8:22, 23, *JPS*) Mihail începe să domnească în ceruri în timpul ultimilor ani ai regelui din miazănoapte, sau „la o vreme hotărâtă.” Acea vreme a fost marcată de Dumnezeu ca 1914. – Daniel 11:29, *JPS*.

⁸ Ridicându-se să domnească în timpul conflictului dintre regele de la miazănoapte și cel de la miazăzi, Mihail se ridică să stăpânească, să supună dușmanii națiilor peste care este „rege”. Astfel el a stat în mijlocul dușmanilor săi. Cu mai bine de 530 înainte de nașterea lui Isus, sau cu mai mult de 2.440 de ani înainte de 1914, lui Mihail i-a fost profețit că va face asta. În 1914, la sfârșitul „vremurilor națiunilor” cine urma să conducă lumea ca rege conform cu alte profeții biblice ? Moștenitorul Regelui David, cel care are dreptul să domnească în regatul reînnoit al lui Dumnezeu. Cine este acest moștenitor după numele avut pe pământ ? Este Isus Hristos, slăvit în ceruri la dreapta Tatălui său. El este Fiul omului care, în Daniel 7:13, 14, este adus pe tronul Celui îmbătrânit de ani, și căruia i-au fost date gloria, puterea și slava.

⁹ Mai mult, cine este Cel a cărui putere este trimisă din Sionul ceresc cu porunca: „Stăpânește în mijlocul vrăjmașilor Tăi” ? (Psalmul 110: 1, 2) Este Isus Hristos. „El, dimpotrivă, după ce a adus o singură jertfă pentru păcate, S-a așezat pentru totdeauna la dreapta lui Dumnezeu și așteaptă de acum ca vrăjmașii Lui să-I fie făcuți așternut al picioarelor Lui. Căci printr-o singură jertfă El a făcut desăvârșiți pentru totdeauna pe cei ce sunt sfințiți.” (Evrei 10: 12-14) Identificarea lui Mihail este inevitabilă. Acel Mihail care se ridică ca „domn măreț” să împlinească profețiile din Daniel 12: 1 este Domnul Isus Hristos la dreapta Tatălui Său.

¹⁰ Restul din Daniel 12: 1 (*JPS*) vine în sprijinul acestei identificări, spunând: „aceasta va fi o vreme de strâmtorare cum n-a mai fost de când sunt neamurile și până la vremea aceasta. Dar în vremea aceea, poporul tău [poporul lui Daniel] va fi mântuit, și anume oricine va fi găsit scris în carte.” Venirea lui Mihail să stăpânească în mijlocul vrăjmașilor săi și să-i supună cheamă la un război cum nu se mai văzuse până atunci, o vreme de strâmtorare mai tulburătoare decât oricare alta înaintea ei. A fost astfel nu doar pentru că războiul care a izbucnit în 1914 a cuprins tot pământul, ci pentru că frământarea a învăluit deopotrivă cerul și pământul.

¹¹ Din moment ce Isus Hristos glorificat este Mihail, marele stăpânitor al popoarelor lui Dumnezeu, în momentul izbucnirii acestei catastrofe, se cuvenea ca Isus, profețind sfârșitul acestui pământ, să prezică și această vreme de restriște și să o facă prin cuvintele profețiilor lui Daniel. În profețiile sale, Isus citează de două ori din cartea lui Daniel și spune: „De aceea, când veți vedea „urâciunea pustiirii”, despre care a vorbit prorocul Daniel, „așezată în Locul Sfânt” – cine citește să înțeleagă! – atunci, cei ce vor fi în Iudeea să fugă la munți ... Pentru că atunci va fi un necaz așa de mare, cum n-a fost niciodată de la începutul lumii până acum și nici nu va mai fi. Și dacă zilele acelea n-ar fi fost scurtate, nimeni n-ar scăpa; dar, din pricina celor aleși, zilele acelea vor fi scurtate.” – Matei 24:15-22

⁷ Ce înseamnă ridicarea lui Mihail, care a adevărit profețiile din Daniel 12:1, și când a avut loc acest eveniment ?

⁸ (a) De ce s-a ridicat Mihail să stăpânească ? (b) Când i-a fost profețit lui Mihail că va face toate acestea, și în alte profeții, cine este cel care se va ridica să stăpânească în 1914 ?

⁹ Cine este cel căruia i s-a poruncit să stea în mijlocul dușmanilor și să îi înfrângă, și cu cine este el identificat ?

¹⁰ Ce eveniment spune Daniel 12:1 că marchează ridicarea lui Mihail, și care este amploarea evenimentului ?

¹¹ De ce era potrivit ca Isus să citeze din cartea lui Daniel atunci când a profețit sfârșitul lumii ?

¹² Isus a spus aceasta ca răspuns la întrebarea apostolilor săi: „Spune-ne, când se vor întâmpla aceste lucruri? Și care va fi semnul venirii Tale și al sfârșitului veacului acestuia?” (Matei 24:3)* Sau, în Noua traducere universală a Sfintei Scripturi: „Spune-ne, când se vor întâmpla toate acestea și care va fi semnul prezenței Tale și al sfârșitului tuturor lucrurilor ? Începutul acestor nenorociri este o dovadă a faptului că Isus Hristos, care este Mihail, stăpânitor al cerurilor, s-a ridicat pe tronul regatului înnoit al lui Dumnezeu. Acest fapt vestește că „această stare” a „tuturor lucrurilor” trebuie să ia sfârșit.

¹³ Ultima carte din Biblie, Apocalipsa, pe care Isus i-a revelat-o apostolului Ioan, cuprinde mai mult de patruzeci de citate parțiale din cartea lui Daniel. Înfățișând prin semne nașterea regatului lui Dumnezeu prin încoronarea și ridicarea la tron din ceruri a lui Isus Hristos, Apocalipsa prezice că nenorocirea nemaiîntâlnită vreodată va include, de asemenea și raiul. Vorbind despre nașterea fericită a Regatului ca un prunc, apocalipsa lucrurilor nevăzute din rai spune astfel: „Copilul a fost răpit la Dumnezeu și la scaunul Lui de domnie. Și în cer s-a făcut un război. Mihail și îngerii lui s-au luptat cu balaurul. Și balaurul cu îngerii lui s-au luptat și ei, dar n-au putut birui; și locul lor nu li s-a mai găsit în cer. Și balaurul cel mare, șarpele cel vechi, numit diavolul și Satana, acela care înșală întreaga lume, a fost aruncat pe pământ; și împreună cu el au fost aruncați și îngerii lui. Și am auzit în cer un glas tare, care zicea: «Acum a venit mântuirea, puterea și împărăția Dumnezeului nostru și stăpânirea Hristosului Lui; pentru că pârașul fraților noștri, care zi și noaptea îi pâra înaintea Dumnezeului nostru, a fost aruncat jos!»” (Apocalipsa 12:5-10) Mihail conduce în acest război împotriva lui Satan, Diavolul.

¹⁴ Este acest Mihail, Isus Hristos înviat, slăvit și ridicat la tron ? Da. Este aici la fel ca Mihail care l-a ajutat pe îngerul ce i-a revelat lui Daniel visul profetic. (Daniel 10:13, 21, *JPS*) Înainte de anul 2 Î.Hr. unicul fiu al lui Dumnezeu din ceruri se numea Mihail, acest nume însemnând „Cine este ca Dumnezeu ?” Când s-a golit de puterile sale cerești pentru ca duhul său să fie printr-o minune transferat în pântecul fecioarei evreice Maria, și s-a născut numindu-se Isus, a renunțat la numele Mihail ? Nu ! Înainte de nașterea lui Isus Hristos erau trei oameni în Israel amintiți sub numele de Mihail*, totuși Fiul lui Dumnezeu nu va fi cunoscut pe pământ sub acest nume. „Îi vei pune numele Isus”, îngerul Gabriel i-a spus Fecioarei Maria. (Luca 1:26-31; 2:21) Așadar, pe pământ nici măcar nu se bănuia că el fusese Mihail din ceruri și „unul dintre cei mai mari stăpânitori”. Daniel 8:11, 25 (*JPS; AS*) vorbește de Iehova ca „Dumnezeu Tare” sau „ Domnul domnilor”. Iehova este cel mai mare dintre Domni, și împreună cu El, Fiul său Mihail este „unul dintre cei mai mari Domni”. El a devenit Domnul Păcii. – Isaia 9:6.

¹⁵ Când Isus omul a murit și a înviat și s-a ridicat din nou la ceruri, care a fost de atunci numele său ? A continuat să fie doar Isus Hristos ? Nu, nu a rămas doar cu numele lui pământesc. Și-a reluat denumirea cerească de Mihail. Numele de Isus Hristos a fost păstrat pentru a se arăta identitatea cu Fiul lui Dumnezeu întrupat pe pământ. Numele Mihail a fost reluat pentru a face din nou legătura cu existența sa preumană. Ca și Mihail, el era cel din împărăția cerurilor pe care adunarea de îngeri femeiești a lui Iehova, sau „femeia simbolică a lui Iehova, l-a ajutat să se întrupeze pentru a fi Sămânța care va fi înțepată în călcâi de Șarpe, și care, la rândul său, va zdrobi capul Șarpelui. (Facerea 3:15) Astfel, era drept ca slăvitul Isus Hristos, al cărui călcâi a fost zdrobit pe pământ, să poarte luptă împotriva Satanei și a diavolilor lui, așa cum o făcuse și Mihail, și să-i arunce afară din rai. Iuda 9 îl numește „arhanghelul Mihail” care purtase luptă în ceruri cu Satana și-l învinsese.

¹² Ca răspuns la ce întrebare pusă de apostolii săi a spus Isus cele de mai jos, și ce anume demonstrează începutul acestei nenorociri ?

* Citat din *Scrierile sacre ale apostolilor și evangheliștilor lui Isus Hristos, numite Noul Testament*. Tradusă din greacă de Dr. George Campbell, Dr. James MacKnight și Dr. Philip Doddridge. Cu prefață, referințe și anexă de Alexander Campbell, Ediția a patra, Bethany, districtul Brooke, Virginia. Tipărit și publicat de M'Vay & Ewing, 1835. În Matei 13:39, 40 această traducere spune: „Recolta este finalul acestor lucruri ... și așa va fi la finalul acestei lumi”. În Matei 28:20: „sfârșitul veacului”.

¹³ Câte citate parțiale din cartea lui Daniel conține Apocalipsa după Ioan, și pe cine înfățișează Apocalipsa ca ducând război în ceruri împotriva Satanei ?

¹⁴ Când era pe pământ ca fiu al omului, cum de nu a fost bănuț că în ceruri fusese însuși Mihail și unul dintre prinții din Rai ?

* Numerele 13:13; 1 Cronicile 5:13, 14; 6:40; 7:3; 8:16; 12:20; 27:18; 2 Cronicile 21:2; Ezra 8:8.

¹⁵ După ce s-a întors în Ceruri, care era numele său și de ce era drept ca el să fie cel care îl aruncă pe Satana din Ceruri ?

¹⁶ Din moment ce slăvitul Isus Hristos este Mihail, marele domn care îi ajută pe copiii poporului lui Daniel, este domnul lăcașelor sfinte. Poporul lui Daniel este astăzi, ca și Daniel, martor ai lui Iehova. Ei sunt urmașii sfinți ai lui Iehova, templul Lui din „pietre vii”, „casa Lui spirituală” în care El trăiește prin propriul duh sfânt. Isus Hristos preaslăvit, sau Mihail, este principala piatră de temelie a acestui sanctuar viu. El este stăpânitorul acestui sanctuar, iar acesta este construit pe propria sa ființă. Astfel, este datoria lui să se ridice și să-i scape de vrăjmași pe cei care recunosc acest sanctuar.

¹⁷ Mai mult ca niciodată El trebuie să le fie Domn. De ce ? Pentru că el este Păstorul Drept al lui Iehova care a renunțat la viața sa pe pământ pentru „mica lui turmă” care va moșteni Împărăția Cerurilor. „Îi vei pune numele Isus, pentru că El va mântui pe poporul Lui de păcatele sale.” (Matei 1:21; Ioan 10:11-15; Luca 12:32; Romanii 8:16, 17) Ca domn, el are mai multă putere ca niciodată, pentru că „s-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce. De aceea și Dumnezeu L-a înălțat nespus de mult și I-a dat Numele care este mai presus de orice nume; pentru că, în Numele lui Isus, să se plece orice genunchi al celor din ceruri, de pe pământ și de sub pământ, și orice limbă să mărturisească, spre slava lui Dumnezeu Tatăl, că Isus Hristos este Domnul.” (Filipeni 2:8-11; Matei 28:18) În 1914 el a fost făcut Rege peste întregul univers creat de Iehova. El va dovedi că este Domn al Păcii. – Isaia 9:6.

¹⁸ Mihail din ceruri avea știința îngerului care i-a revelat visul profetului Daniel. El cunoștea profețiile din cartea lui Daniel. Când a venit pe pământ ca Isus, uns cu duhul lui Iehova, el arăta că știe cele scrise în cartea lui Daniel. Știa de dinainte că marele Domn al poporului lui Iehova trebuie să vină cu puterea sa împărătească în mijlocul luptei dintre regii simbolici de miazăzi și de miazănoapte. Când apostolii i-au cerut lui Isus dovada palpabilă a prezenței lui în Împărăția cerurilor în momentul în care toate cele lumești vor lua sfârșit, Isus le-a răspuns în acord cu cartea lui Daniel. A spus: „Un neam se va scula împotriva altui neam, și o împărăție împotriva altei împărății; și, pe alocuri, vor fi cutremure de pământ, foamete și ciume. Dar toate aceste lucruri nu vor fi decât începutul durerilor. Atunci vă vor da să fiți chinuiți și vă vor omori; și veți fi urâți de toate neamurile pentru Numele Meu. Dar cine va răbda până la sfârșit va fi mântuit. Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârșitul. De aceea, când veți vedea "urâciunea pustiirii", despre care a vorbit prorocul Daniel, "așezată în Locul Sfânt" – cine citește să înțeleagă! ...” (Matei 24:7-15) Prin evenimentele care au început în 1914 cu primul război mondial între regele de la miazănoapte și cel de la miazăzi, martorii lui Iehova aveau să știe că Isus, Domnul lor, era prezent în Împărăția cerurilor și că Evanghelia urma să fie propovăduită pe tot pământul ca o mărturie înaintea pieirii lor.

¹⁹ În 1919, „urâciunea pustiirii” a luat forma Ligii Națiunilor și a fost idolatrizată ca expresia politică a Împărăției lui Dumnezeu pe pământ. Prin aceasta, creștinii au încă o dovadă că Mihail se ridicase și că eram „aproape de sfârșit”. Chiar și persecuțiile care au fost săvârșite într-un anume mod pentru refuzul de a idolatriza această „față a fiarei sălbatice” și pentru loialitatea față de adevărata Împărăție a lui Dumnezeu, ca de asemenea și pentru propovăduirea acestei împărății pretutindeni, au fost încă o dovadă a faptului că asistam la sfârșitul lumii.

²⁰ Când au văzut crescând întunericul și frământarea popoarelor după „începutul durerilor” între 1914 și 1918, cei care aveau știință despre lucruri au considerat că asistau la împlinirea profețiilor lui Daniel și ale lui Isus: „Îndată după acele zile de necaz «soarele se va întuneca, luna nu-și va mai da lumina ei, stelele vor cădea din cer, și puterile cerurilor vor fi clătinate.» Atunci se va arăta în cer semnul Fiului omului, toate semințiile pământului se vor boci și vor vedea pe Fiul omului venind pe norii cerului cu putere și cu o mare slavă.” (Matei 24:29, 30) Când stelele cad din cer, unde se duc ? Pe pământ ? Pământul nu ar putea face față acestei situații; nu le-ar putea primi pe toate. Deci un astfel de lucru nu este cu puțință. Și totuși, dacă aceste stele ar cădea din cer, nu ar mai fi lumini dăruite omului, ci ar dispărea toate. Aceasta s-ar adăuga întunericului continuu în

¹⁶ De ce este el Domnul Împărăției sfinte și care este datoria lui față de cei care recunosc acest sanctuar ?

¹⁷ De ce trebuie acum mai mult ca niciodată ca Isus să devină Domnul celor ce-i recunosc Împărăția ?

¹⁸ Fiind Mihail în ceruri, cum a arătat Isus că știe cuvintele Scripturii și în timpul cărei lupte a știut că trebuie să preia stăpânirea împărăției sale ?

¹⁹ Pentru creștini, ce dovedesc venirea „urâciunii pustiirii” și propria lor persecutare ?

²⁰ (a) Ce altă profeție a lui Isus este împlinită prin răspândirea întunericului și a fricii după „începutul durerilor” ?

(b) Care este rezultatul căderii stelelor din cer ?

cazul în care soarele și-ar pierde strălucirea iar luna nu s-ar mai vedea noaptea. Lumea veche se scufundă toată în întuneric.

²¹ Discipolul creștin Luca oferă mai multe amănunte despre profeția lui Isus referitoare la dovada existenței Împărăției sale și a „sfârșitului” acestei lumi: „un neam se va scula împotriva altui neam, și o împărăție împotriva altei împărății. Pe alocuri vor fi mari cutremure de pământ, foamete și ciume; vor fi arătări înspăimântătoare și semne mari în cer. Vor fi semne în soare, în lună și în stele. Și pe pământ va fi strâmtorare printre neamuri, care nu vor ști ce să facă la auzul urlului mării și al valurilor; oamenii își vor da sufletul de groaza, în așteptarea lucrurilor care se vor întâmpla pe pământ; căci puterile cerurilor vor fi clătinate. Atunci vor vedea pe Fiul omului venind pe un nor cu putere și slavă mare.” (Luca 21:10, 11, 25-27) Știri din toată lumea începând cu 1914 sunt o mărturie a împlinirii fără dubii a profețiilor lui Isus, dovedind că Mihail, Fiul omului, s-a ridicat.

²² Noile lucruri pe care le descoperă știința modernă și le aduce în atenția oamenilor spre alienarea acestora și născând din ce în ce mai multă frică trebuie incluse în categoria „arătări înspăimântătoare” și „semne mari” din cer. Așa numitele raze cosmice necesită tot mai mult studiu științific. Nu mai departe de 1911, experimentele științifice referitoare la absorbția razelor penetrante gama din radium în aer l-au făcut pe Dr. V. F. Hess să creadă că nu toate procesele de ionizare din aer se datorau acestei absorbții. Experimentele cu baloane realizate mai târziu au ajuns la concluzia reală, aceea a existenței unei radiații puternice venite de deasupra; era vorba de raze cosmice. Cu viteza luminii, razele cosmice sunt purtate prin atmosferă și în final lovesc pământul cu destulă putere să ajungă la o adâncime de două sute de picioare. Razele cosmice pot atinge o încărcătură energetică de miliarde de electroni-volți. Soarele sistemului nostru solar are contribuția lui la nașterea acestor radiații.

²³ A fost observat faptul că s-a produs o intensificare a razelor cosmice în timpul apariției a ceea ce păreau a fi pete pe suprafața Soarelui. Pete de întuneric sau pete solare, cum le numim noi. În realitate ele sunt erupții de energie pe suprafața soarelui. În Decembrie 1957, în timpul Anului Internațional de Geofizică, a fost semnalat faptul că „în ultimele luni” Soarele a contribuit la realizarea studiilor științifice demarate. Cum ? “Oferind ceea ce este considerat a fi cel mai mare număr de explozii energetice din istorie ... În ultimele luni, Soarele a fost la apogeul ciclului de unsprezece ani de astfel de explozii. Acest interval a dat naștere unui număr impresionant de explozii solare. Exploziile solare eliberează un număr mare de particule care lovesc atmosfera una sau două zile mai târziu, producând furtuni magnetice și alte fenomene.”* Se spune că exploziile solare au cauzat “perturbări ale undelor radio și TV”. Studiile au arătat că, în timpul exploziilor solare, radiațiile cosmice cresc brusc, iar undele radio sunt afectate. La aproximativ o zi de la producerea exploziei solare, furtuna magnetică își face simțită prezența pe tot cuprinsul planetei. În momentul unei explozii solare de mare intensitate, rețelele de comunicare sunt aproape în totalitate perturbate în unele zone ale globului. Cablurile de telecomunicații și cablurile electrice îmbrăcate în plumb au fost arse complet, iar peliculele neexpuse la raze X au devenit neutilizabile.

²⁴ Care este sursa acestor raze cosmice ? Nu stelele. A fost dovedit științific faptul că energia transportată de toate particulele razelor cosmice însumează mai mult decât toată energia eliberată de stele. Razele cosmice par a veni din toate direcțiile cu o așa de mare forță că oamenii de știință nu au găsit încă o explicație satisfăcătoare privind originea lor. Razele cu cea mai mare energie provin din afara Căii Lactee.

²⁵ Au fost realizate studii despre efectele razelor cosmice asupra celulelor vii din corpul animalelor, mai ales pentru a se determina efectele asupra funcționării creierului. Ce efecte au sau vor avea aceste raze asupra comportamentului oamenilor ? Cu siguranță, Creatorul razelor cosmice,

²¹ Ce alte detalii folosește Luca pentru a expune profețiile lui Isus, și care sunt mărturiile împlinirii acestor profeții ?

²² Ce lucruri nou descoperite, reprezentând „arătări înspăimântătoare” și „semne mari” din cer, trebuie, de asemenea, luate în considerare, și care sunt razele care stârnesc din ce în ce mai mult interes ?

²³ Potrivit studiilor, care este contribuția soarelui din sistemul nostru solar la existența acestor raze cosmice, și care sunt efectele ?

* Potrivit unui comunicat datat 14 decembrie, Boulder, Colorado; publicat în the New York Times în 15 decembrie 1957.

²⁴ Ce a fost observat cu privire la sursele acestor raze cosmice ?

²⁵ Cum ar putea Iehova să folosească razele cosmice pentru a-i influența pe regii de la miazăzi și de la miazănoapte, și ce altă forță naturală ar mai putea El folosi ?

Iehova, le-ar putea folosi pentru a afecta mințile dușmanilor săi, inclusiv mințile regilor de la miazănoapte și de la miazăzi, și i-ar putea aduce în situația de a se distruge reciproc: „sabia fiecăruia se va întoarce împotriva fratelui său”. (Ezechiel 38: 21, SA) În această profetie Dumnezeu avertizează că va folosi alte forțe naturale, posibil o ploaie de anti-materie care are proprietatea de a distruge orice lucru material cu care vine în contact. El îi avertizează pe cei trufași că va face „lucrare nemaiauzită”. – Isaia 28: 21.

²⁶ Luna a intrat și ea în atenția oamenilor de știință. Experți în rachete o vor transforma dintr-un luminător inofensiv al nopții într-un obiect cu posibilități înspăimântătoare. Cucerirea lunii a devenit un obiectiv important. Nu numai prin trimiterea de rachete pe lună și de sateliți care să o orbiteze, dar și prin înființarea unor baze umane pe suprafața lunii pentru a observa și controla pământul. Un cercetător suedez a atras atenția oamenilor de știință asupra studierii posibilității ca detonarea unei bombe cu hidrogen pe lună să cauzeze valuri oceanice dezastruoase pe pământ. O astfel de explozie ar crea, de asemenea, radioactivitate pe lună și ar îngreuna o viitoare explorare științifică a acestui spațiu. Cum stau lucrurile cu „obiectele zburătoare” neidentificate a căror prezență a fost semnalată ? Chiar dacă mărturiile pe această temă pot fi dovedite ca fiind în mare parte nefondate, începând cu 1914, oamenii sunt înspăimântați de spațiul cosmic, de soare, de lună și de stele.

²⁷ Ar trebui ca „cei care îl cunosc pe Dumnezeu” să împărtășească suferința și frica oamenilor în așteptarea celor ce se vor abate asupra pământului ? Deloc ! Ei știu că Isus a prezis aceste lucruri și le-a spus: „Când vor începe să se întâmple aceste lucruri, să vă uitați în sus și să vă ridicați capetele, pentru că izbăvirea voastră se apropie ... când veți vedea întâmplându-se aceste lucruri, să știți că Împărăția lui Dumnezeu este aproape”. (Luca 21: 28, 31) Astăzi, când lumea trece prin spasmele fricii, adepții lui Isus și mulțimi întregi de „alte oi”, au încredere și își înalță capetele cu veselie. Ei cunosc înțelesul acestor lucruri pe care le văd întâmplându-se. Știu că Mihail, domnul lor, s-a ridicat pe tronul noii Împărății a lui Dumnezeu. S-a ridicat să îi izbăvească și să dovedească puterea absolută a lui Iehova.

²⁶ Cum devine luna un spațiu de temut pentru om și ce simt oamenii cu privire la spațiu și la corpurile cerești vizibile ?

²⁷ La vederea lucrurilor care se întâmplă azi, ce fac adepții lui Isus și de ce ?

CAPITOLUL 13: BUCURIA DE ASTĂZI A LOCAȘULUI SFÂNT

¹ Tristă și lipsită de libertate a fost lumea înainte ca Mihail din ceruri, ridicându-se cu puterea sa împărătească, să-i dezrobească pe cei scriși în ceruri. Coborât pe pământ sub numele de Isus Hristos, Mihail prevestise aceasta în profeția care vorbea despre sfârșitul acestei lumi viclene. Prevestise primul război mondial și arătase că adepții săi cei mai credincioși vor fi persecutați și urâți de toate popoarele pentru că îi slăvesc numele. Unii dintre acești urmași vor fi îngenunchiați și vor renunța la luptă. (Matei 24:7-12) Toate acestea s-au petrecut în timp ce în ceruri Mihail și îngerii săi se luptau cu Satana și ceilalți demoni. Oamenii, pentru care Mihail era marele Împărat, au căzut robi organizațiilor diavolești de pe pământ.

² Mihail a permis persecutarea și nefericita lor înrobire pentru a-i pune la încercare, pentru a-i împărți în două categorii pe cei care se declarau urmași ai săi. Ce fericire fără margini a urmat când Mihail, ducând luptă victorioasă în cer, și-a eliberat poporul din mâinile împăratului de la miazăzi și ale celui de la miazănoapte ! El i-a mântuit pe cei cu adevărat sfinți, care mai rămăseseră printre cei vii pe pământ, „și anume oricine va fi găsit scris în carte.” - Daniel 12:1 *JPS*.

³ Isus le-a spus odată discipolilor săi: „Totuși să nu vă bucurați de faptul că duhurile vă sunt supuse; ci bucurați-vă că numele voastre sunt scrise în ceruri”. (Luca 10: 20) Fiind unși să stăpânească sub chipul simbolic al „celor douăzeci și patru de bătrâni” în fața lui Dumnezeu, ei erau cunoscuți ca „Biserica celor întâi născuți, care sunt scriși în ceruri.” (Apocalipsa 4:4, *RS*; Evrei 12:22, 23) Când a venit vremea persecuțiilor și a robiei, ei au îndurat totul cu credință iar numele lor nu au fost șterse din cartea Domnului. Ei au fost eliberați la vremea profețită de Daniel.

⁴ Îngerul lui Iehova i-a vestit lui Daniel dezrobirea pe care Mihail, Împăratul Ceresc, o va aduce oamenilor: „Mulți din cei ce dorm în țărâna pământului se vor scula: unii pentru viața veșnică, și alții pentru ocară și rușine veșnică.” (Daniel 12:2, *JPS*) Datorită nedreptei opresiuni din timpul Primului Război Mondial, poporul sfinților și cei care le-au stat alături au fost înfrânți și îngenunchiați, căci „micul corn” simbolic, „regele cu înfățișare înfricoșătoare” i-a doborât la pământ și i-a călcat în picioare, a smuls jertfa necurmată și i-a surpat locul Locașului său celui Sfânt.” (Daniel 8:9-11, 23, 24, *JPS*) Nu au fost literalmente omorâți și îngropați, dar Apocalipsa 11:1-2 îi înfățișează pe martorii lui Iehova ca zăcând morți în mijlocul străzii acestei organizații diavolești. Păreau adormiți în moarte. Cu toate acestea, exista un lucru care trebuia să fie îndeplinit după război, așa cum însuși Mihail prezisese în Matei 24:14. Pentru această lucrare, care avea nevoie de martori, erau de trebuință cei ce mai rămăseseră din poporul sfinților. La vremea de dinainte hotărâtă, în 1919, Mihail, sau Isus Hristos coborât pe pământ, și-a dezrobit poporul, Israelul spiritual, căci El era marele lui Împărat. Cu voce de „arhanghel” le-a „poruncit” să se trezească din somnul adânc care-i ținea captivi. (1 Tesaloniceni 4:16, 17) Ce a urmat ?

⁵ Perioada ce a urmat imediat războiului a fost un moment de trezire din moarte. Supraviețuitorii poporului sfinților au vrut să fie vii, să aibă mai multă putere, să trăiască multe zile și să afle calea prin care să fie martori ai împărăției lui Dumnezeu pe întreg cuprinsul lumii. Acesta era drumul care va duce către viața fără sfârșit în împărăția cerurilor, în noua lume creată de Dumnezeu. Trezindu-se și alegând să fie martori ai acestei împărății, ei au fost aceia dintre „cei mulți”, care s-au trezit la viața fără sfârșit. Datorită dorinței lor de a sluji intereselor lumesti ale regatului lui Dumnezeu, Mihail le-a dat misiunea de a fi „supușii credincioși și discreți” care veghează „asupra tuturor avuțiilor sale”. Deplin fericită era această adunare de oameni astfel pusă în slujba Împărăției.

⁶ Dar unii dintre „cei mulți” s-au trezit și s-au pregătit pentru perioada de după război, dar trezirea lor a fost marcată de „reproșuri și ranchiună nesfârșite”. Între aceștia erau mulți „seniori” ai congregațiilor aleși democratic. Ei au refuzat să își asume responsabilitatea intereselor Împărăției lui

^{1,2} (a) După cum prevestise Isus, în ce a constat perioada de nefericire și robie care a avut loc înainte ca Mihail să-și elibereze poporul ? (b) De ce a permis Mihail acest lucru și cine au fost cei dezrobiți ?

³ De ce au fost trecute numele lor în cartea vieții și de ce nu au fost șterși din această carte ?

⁴ Ce înseamnă că mulți dormeau „în țărâna pământului” și când și de ce au primit ei poruncă să se ridice ?

⁵ Cum s-au sculat unii „la viața veșnică” și ce mare fericire i-a așteptat ?

⁶ Cum s-au trezit alții la „reproșuri și ranchiună nesfârșite” și cu ce consecințe asupra numelor lor ?

Dumnezeu și să devină martori ai acesteia pe întreg cuprinsul lumii; și au abuzat de adunarea „credincioasă de supuși” care a acceptat această sarcină. Au încercat să-i facă pe alții să se opună celor care mărturiseau mergând din casă în casă și în adunări publice. (Actele 20:20, 25) Numele celor care au format această opoziție au fost șterse din cartea vieții. Ei au fost învinovați pentru abuzurile făcute și, pentru că erau „supuși vicleni”, au fost aruncați în întuneric, în această lume blestemată, și au fost puși laolaltă cu ipocriții religioși, să plângă și să-și scărșnească dinții cu amărăciune. Ei au primit reproșuri, nu sfaturi și au devenit ființe respingătoare, în veci neplăcute lui Dumnezeu. – Matei 24:45-51.

⁷ Profetind despre cei ce s-au sculat la viața veșnică, mărturisind Împărăția lui Dumnezeu, îngerul a spus astfel: „Cei înțelepți vor străluci ca strălucirea cerului, și cei ce vor învăța pe mulți să umble în neprihănire vor străluci ca stelele, în veac și în veci de veci.” (Daniel 12:3, *Le*) Cei înțelepți au început să strălucească cu lumină cerească pentru că slava lui Iehova s-a coborât asupra lor, iar ei au ascultat de porunca acestuia să se scoale și să ducă mai departe lumina. (Isaia 60:1, 2) Aducând vestea bună a noii împărății a lui Dumnezeu, ei străluceau precum soarele, a cărui căldură acoperă tot pământul. În întunericul acestei lumi, ei erau ca stelele luminoase pentru că s-au implicat într-o activitate educațională prin care au adus Biblia și adevărurile sale în casele și viețile „turmelor” rătăcite, îndreptându-le pașii spre calea cea dreaptă, adică spre a-l slăvi și a face voia lui Iehova. Ei i-au convins pe aceștia să renunțe la a se închina imaginii abominabile a „fiarei sălbatice”, autozeificatului împărat de la miazănoapte și Statului său.

⁸ Trăind în aceste vremuri ale sfârșitului, de când Mihail, marele Împărat, s-a ridicat în ceruri, traversăm de fapt o perioadă mult mai fericită decât cea a profetului Daniel. Îngerul lui Iehova i-a grăit astfel lui Daniel, care se apropia de sfârșitul cărții sale: „Tu însă, Daniele, ține ascunse aceste cuvinte și pecetluiește cartea până la vremea sfârșitului. Atunci mulți o vor citi, și cunoașterea va crește.” (Daniel 12:4, *RS*) Cartea lui Daniel ne-a fost deschisă nouă în “vremea de apoi”. Semnificația cuvintelor acestei cărți a fost ținută ascunsă în puterea lui Dumnezeu. Tălmăcirea ei a fost păstrată în întuneric până ce Domnul a adus-o la lumină ca mare Tălmăcitor al propriilor sale profeții. Căutătorii sinceri ai voinței lui Dumnezeu care se opresc asupra scrierilor lui Daniel pentru a găsi și a face voia lui Dumnezeu sunt cei care vor primi răsplata. Cunoștințele lor despre Scriptură cresc. Astfel, ei pot înțelege mai bine voia și scopul lui Dumnezeu. Aceasta îi face să poată împărtăși din înțelepciunea lor și celorlalți.

„VREMURI” ȘI „ZILE” PROFETICE

⁹ Când Daniel a avut ultimele revelații în cel de-al treilea an al lui Cyrus, regele Persiei, se afla pe malul râului Tigru din Mesopotamia, în vechime cunoscut sub numele Hidechel. (Daniel 10:4) După ce a avut revelația, i-au fost arătate, de asemenea, căile de împărțire a timpului, care sunt de mare preț pentru cei ce caută fericirea în „vremea sfârșitului” acestei lumi. Astfel el a grăit: „Și eu, Daniel, m-am uitat și iată că alți doi oameni stăteau în picioare, unul dincoace de râu, și altul dincolo de malul râului. Unul din ei a zis omului aceluia îmbrăcat în haine de în, care stătea deasupra apelor râului: "Cât va mai fi până la sfârșitul acestor minuni?" (Daniel 12:5, 6, *Le*) Îngerul care s-a arătat ca un om îmbrăcat în haine de în și stătea deasupra apelor râului Tigru, era ajutorul lui Mihail, îngerul care a răspuns rugăciunilor lui Daniel, arătându-i lucrurile în vis. Alți doi îngeri au apărut, unul chiar pe malul râului unde se afla Daniel. Pentru binele acestuia din urmă, și în special pentru binele nostru, al celor de astăzi, unul dintre cei doi îngeri l-au întrebat pe cel care adusesse vestea lui Daniel, cât va fi până la „sfârșitul acestor minuni”, până la împlinirea celor arătate profetului. Răspunsul dat a fost acesta:

¹⁰ „Și am auzit pe omul acela îmbrăcat în haine de în, care stătea deasupra apelor râului; el și-a ridicat spre ceruri mâna dreaptă și mâna stângă și a jurat pe Cel ce trăiește veșnic că va mai fi o vreme, două vremuri și o jumătate de vreme și că toate aceste lucruri se vor sfârși când puterea poporului sfânt va fi zdrobită de tot.” (Daniel 12:7, *Le*) Această profetie a vremurilor a fost făcută

⁷ Cum au strălucit atunci cei „înțelepți” și cum i-au adus ei pe mulți spre îndreptare ?

⁸ În ce sens trăim astăzi vremuri mai norocoase decât cele trăite de Daniel ?

⁹ Unde era Daniel când a avut această viziune și ce întrebare a auzit ?

¹⁰ Care a fost răspunsul la întrebarea auzită de Daniel și cum a fost întărit adevărul care avea să se întâmple ?

jurând pe numele Celui nemuritor, Împăratul eternității, Iehova. Fiind făcut cu ambele mâini ridicate la cer, jurământul capătă de două ori mai multă putere. Fiind ridicate, mâinile îngerului puteau fi văzute de oricine ar fi stat pe ambele maluri ale râului Tigru. Jurământul face ca adevărul acestei profeții despre vremurile viitoare să fie la fel de sigur ca imortalitatea lui Iehova.

¹¹ Cele trei referiri temporale „o vreme, vremuri, jumătate de vreme” trebuie avute în vedere aici. Cuvântul ebraic „vreme” este tradus „vremea de apoi” în Daniel 8:19, și înseamnă un timp delimitat. Cât se întinde acest timp ? *O traducere americană* redă întreaga expresia ebraică ca „un an, ani, jumătate de an”; traducerea lui James Moffatt, „trei ani și o jumătate de an”. Această perioadă ce cade în interiorul „vremea sfârșitului”, care a început în anul 1914 (A.D.), trebuie să fi durat chiar trei ani și jumătate. Se poate să fi început nu mai devreme de debutul „vremii sfârșitului”, la mijlocul anului 1914.

¹² Când acești trei ani și jumătate se vor sfârși, se va sfârși, de asemenea, și zdrobirea puterilor poporului sfânt al lui Iehova, a sfinților acestuia, a celor aleși.* Acest interval de timp corespunde fără îndoială cu perioada amintită de Daniel 7:25 (*JPS*) referitoare la cornul simbolic, puterea duală anglo-americană, și abuzurile lor împotriva poporului sfinților: „El ... va asupra pe sfinții Celui Preaînalt și se va încumeta să schimbe vremurile și legea; și sfinții vor fi dați în mâinile lui timp de o vreme, două vremuri și o jumătate de vreme.” Acești trei ani și șase luni au început în prima jumătate a lunii Noiembrie 1914 și s-au sfârșit în ziua de 7 Mai 1918.** La această dată, regele de la miazăzi, adică Marea Britanie și Statele Unite ca aliați de război, a dat lovitura de grație neamurilor sfinților, lovind în timpul summit-ului organizației deja consacrate a lui Iehova, cu sediul central în Brooklyn, New York, arestându-i pe președintele Watch Tower Bible & Tract Society și pe secretarul său trezorer și rupând legăturile Societății din Brooklyn cu subsidiarele și agențiile sale din alte țări. În data de 20 Iunie 1918, cei doi oficiali ai societății împreună cu șase alte personalități proeminente care se ocupau cu publicarea Cărții Sfinte, au fost condamnați la opt ani de închisoare. Toți frații lor spirituali de pe întreg cuprinsul lumii au fost șocați și îndurerați, fără puterea de a mai face ceva. Această întâmplare a demobilizat organizația lui Iehova într-o măsură care nu s-a mai repetat vreodată de atunci, nici măcar în timpul celui de-al Doilea Război Mondial.

¹³ Personajul principal din spatele acestei lovituri date sfinților lui Iehova a fost însuși Satana, care pretinde a fi stăpânul regatelor acestui pământ și a gloriei lor. (Matei 4:8, 9; Luca 4:5, 6) În 1914, când Mihail s-a ridicat, războiul începuse în ceruri pentru alungarea Diavolului și a demonilor săi. Diavolul a fost înfrânt de Mihail, și există dovezi în Scriptură care arată că până la celebrarea anuală a cinei Domnului, pe 26 Martie 1918, Satana era aruncat din ceruri pe pământ. Pentru că știe ca mai are doar „o scurtă perioadă de vreme” până ce va fi săgetat în inimă în bătălia Armagedonului, este peste măsură de furios, mai ales pe cei care au mai rămas din neamul sfinților. Împotriva acestora el a purtat război pe toate căile posibile. (Apocalipsa 12:7-17) Dar de data aceasta nu a mai putut să-și arate puterea pe care și-o arătase în 1918. Niciodată el nu va mai putea să sfârșim poporul de sfinți ai lui Iehova în „tărâmul lor preafrumos” când va juca rolul lui Gog din țara lui Magog și va veni dinspre nord cu cetele lui vizibile și invizibile pentru a distruge pe cei sfinți și alte „turme”. El însuși va fi lovit. Puterea lui de a distruge va lua sfârșit. – Ezechiel de la 38:1 la 39:16.

¹⁴ După ce perioada de trei vremuri și o jumătate de vreme a luat sfârșit în 1918, și celelalte lucruri profețite trebuia să ajungă la „sfârșit” sau să fie împlinite la vremea de apoi. Profetul Daniel nu a putut să descifreze semnificația lucrurilor văzute în vis. El a mărturisit: „Eu am auzit, dar n-am înțeles; și am zis: «Domnul meu, care va fi sfârșitul acestor lucruri?» El a răspuns: «Du-te, Daniele! Căci cuvintele acestea vor fi ascunse și pecetluite până la vremea sfârșitului. Mulți vor fi curățați,

¹¹ Ce perioadă de timp trebuie luată în considerare, este ea reală sau simbolică, și când a început ea ?

¹² Cu ce perioadă din Daniel 7:25 corespunde perioada de aici și cum a fost lovită activitatea organizației într-un mod fără precedent, în punctul culminant al acelor zile ?

* Doar schimbând vocala ce trimite la textul biblic ebraic din Daniel 12:7 și rearanjând cuvintele ebraice, traducerea devine forțată: „după ce puterea celui care a zdrobit poporul sfinților se va sfârși, toate celelalte lucruri se vor sfârși.” – *AT; Mo.*

** Vezi capitolul 8, paginile 180,181, paragrafele 25-27; capitolul 9, paginile 201-206.

¹³ Cine a fost în spatele aceste zdrobiri și ce fapt demonstrează că puterea acestuia a ajuns la sfârșit ?

¹⁴ După ce au luat sfârșit cele trei vremuri și o jumătate de vreme, ce alte lucruri trebuie să se săvârșească la timpul corespunzător, și de ce nu a primit Daniel o tălmăcire a lucrurilor auzite nici până astăzi ?

albiți și lămurii; cei răi vor face răul și niciunul din cei răi nu va înțelege, dar cei pricepuți vor înțelege.»” (Daniel 12:8-10, *JPS*) Daniel s-a săvârșit în această lume după ce visele sale revelate au fost așternute în cuvinte, în jurul anului 537 Î.Hr., închizând cartea profețiilor sale.

¹⁵ Isus Hristos pe pământ a arătat o bună înțelegere a profețiilor lui Daniel. În „vremea sfârșitului”, începând cu 1914, el este cel căruia Dumnezeu îi descoperă cuvintele, ca o fântână de înțelesuri, și semnificațiile cărții lui Daniel. (Apocalipsa 5:1-5) Vrem să înțelegem cartea cu minunatele ei referiri la timpurile noastre ? Atunci, cu ajutorul lui Iehova care ni l-a dat pe fiul Său trebuie să ne curățăm de această lume, trebuie să ne purificăm cu dreptatea sângelui Mielului și să devenim mai devotați lui Iehova și Împărăției acestuia. Numai cei care cunosc Scriptura vor putea înțelege cartea lui Daniel și restul Bibliei. Niciunul dintre cei vicleni nu pot și nu vor putea înțelege această carte și nici nu vor fi mântuiți. În aceste vremuri dificile ei vor persevera în răutate, în special față de martorii lui Iehova, până ce vor fi distruși ca nefericiți soldați ce au luptat împotriva lui Dumnezeu. – 2 Timotei 3:1-5.

1.290 DE ZILE

¹⁶ Lovirea și zdrobirea puterii poporului sfânt al lui Iehova în 1918 nu a determinat sfârșitul acestora. Aceasta este „vremea sfârșitului”, dar nu al sfinților, ci al regilor de la miazăzi și miazănoapte și al tuturor neamurilor care s-au declarat neutre. Este vremea în care poporul sfinților și „celelalte turme” care îl slăvesc pe Dumnezeu se vor mântui. După ce a spus că cei înțelepți vor înțelege, îngerul lui Iehova a adăugat: „De la vremea când va înceta jertfa necurmată și de când se va așeza urâciunea pustiitorului, vor mai fi o mie două sute nouăzeci de zile.” (Daniel 12:11, *Le*)

¹⁷ Perioada în care sacrificiul continuu al slăvirii lui Dumnezeu a fost întrerupt fusese deja prezis de Daniel 8:11. A avut loc în 1918, când vremea, vremurile și jumătatea de vreme s-au împlinit.* Sistarea sacrificiului continuu a continuat și în anul următor, până în 26 Martie 1919, dată la care președintele Watch Tower Society, secretarul trezorer și ceilalți șase întemnițați au fost eliberați pe cauțiune. Instaurarea „nenorocirii devastatoare” a avut loc atunci când adorarea „imaginii fiarei sălbatice”, acel înlocuitor groaznic al împărăției lui Dumnezeu, Liga Națiunilor, a fost înființată de organizațiile religioase ale Creștinătății. Prin intermediul Consiliului Federal al Bisericilor lui Hristos din America aceasta a fost datată la sfârșitul lui Ianuarie 1919.† Până la această dată, ambele lucruri avuseseră loc. Așadar, aceasta este data de unde trebuie să începă numărătoarea.

¹⁸ După ce cele 1.290 de zile au început să fie numărate, Mihail și-a eliberat popoarele, în Martie 1919. În data de 13 Aprilie 1919, erau mai mulți de 17.961 de oameni care sărbătoreau Cina Domnului pe întreg pământul. ‡ În timpul celor 1.290 de zile, activitatea organizațiilor sfinte ale lui Dumnezeu a fost reorganizată, îmbunătățită și consolidată pentru a putea da martorii necesari, înainte de sfârșitul acestei lumi. La timpul convenit, ce întâmplare a marcat sfârșitul acelor 1.290 de zile ? Aceste zile trebuie privite calendaristic. Astfel, profețiile divine consideră că o lună are treizeci de zile, în medie. Perioada de 1.290 de zile este cu exact treizeci de zile sau cu o lună mai lungă decât cele 1.260 de zile din profeție. Apocalipsa 11:2, 3 arată că 1.260 de zile înseamnă patruzeci și două de luni. Patruzeci și două de luni înseamnă trei ani și șase luni. În profeție, acești trei ani și șase luni nu sunt afectați de nici un an bisect sau de vreun an evreiesc Veadar, în care o a treisprezecea lună calendaristică este adăugată calendarului evreiesc pentru a aduce anii selenari la durata anilor solari. Dacă cele 1.260 de zile din profeție înseamnă trei ani și șase luni, atunci 1.290 de zile înseamnă trei ani și șapte luni. Numărate de la sfârșitul lui Ianuarie 1919, unde se sfârșesc cei trei ani și șapte luni ?

¹⁵ Cine a fost folosit pentru a dezlega pentru noi înțelesurile din carte și ce trebuie noi să facem pentru a fi printre înțelepții care vor înțelege ?

^{16,17} (a) Pentru cine a venit „vremea sfârșitului” ? (b) De unde trebuie să începă numărătoarea celor 1.290 de zile ?

¹⁷ În legătură cu cele 1.290 de zile, când ți-a dezrobit Mihail poporul, și cât înseamnă în ani solari cele 1.290 de zile ?

* Vezi capitolul 9, paginile 201-206. În timpul regimului nazist dintre 1933 și 1945, regele de la miazănoapte a încercat să pună capăt sacrificiului continuu, dar nu a avut aceleași rezultate ca în 1918. – Daniel 11:31, AS.

† Vezi capitolul 9, paginile 206-210.

‡ Vezi *The Watch Tower* din 5 Mai 1919, pagina 151. Cifrele prezentate acolo nu conțin grupe de mai puțin de treizeci de oameni.

¹⁹ Ne duc la sfârșitul lui August și începutul lui Septembrie 1922. Era în prima jumătate a lunii Septembrie 1922 când au răsunat cuvintele minunate: „Fiți adevărați și credincioși martori ai Domnului. Luptați în continuare până ce urmele Babilonului vor fi pustiite. Duceți mesajul în toate colțurile lumii. Lumea trebuie să știe că Iehova este Domnul și că Isus Hristos este Împăratul împăraților și Domnul domnilor. Aceasta este ziua cea mare. Priviți, Domnul s-a ridicat pe tronul său ! Voi sunteți emisarii săi. Așa că duceți vestea, duceți vestea, duceți vestea Împăratului și a împărăției lui.” Aceste cuvinte au fost rostite în Ziua de 8 Septembrie în timpul celor nouă zile ale convenției internaționale a martorilor lui Iehova de la Cedar Point, Ohio, la sfârșitul cuvântării adresate de președintele Watch Power Society pe tema „Împărăția”. În această cuvântare, J. F. Rutherford a demonstrat cu fapte din Scriptură că „mesagerul legământului” lui Iehova a venit la templu, sanctuarul spiritual, în primăvara anului 1918 pentru judecată. Judecata care avea să înceapă de la „Casa lui Dumnezeu” se afla acum în plină desfășurare ! (1 Petru 4:17; Maleahi 3:1-5, SA) Pentru a marca această judecată asupra creștinilor a fost adoptată o rezoluție.

²⁰ Duminică după-amiază, Septembrie 10, președintele Rutherford și-a ținut cuvântarea pe tema „Milioanele care trăiesc acum nu vor muri niciodată”. La sfârșitul acestei cuvântări a introdus o rezoluție intitulată „O provocare adresată conducătorilor lumii”, care a fost adoptată cu ovații de 18.000 din cei 20.000 de oameni prezenți. Această rezoluție anunța că „vremea popoarelor” a luat sfârșit în anul 1914; că împărăția lui era panaceul durerilor omenirii; și că supunându-se dreptei împărății, oamenii vor continua să trăiască și nu vor pieri de pe pământ.* Această rezoluție îndrăzneată a fost prima dintr-o serie de șapte rezoluții adoptate la adunările anuale generale ale martorilor lui Iehova din 1922 până în 1928. Aceste rezoluții au fost răspândite printre apostolii creștinătății. Din rezoluția inițială, „O provocare”, au fost distribuite 45.000.000 de copii în mai multe limbi, în întreaga lume.

1.335 DE ZILE

²¹ Fără îndoială că acea convenție de la Cedar Point (Septembrie 5-13, 1922) a marcat climaxul celor 1.290 de zile pentru popoarele sfinților. Iehova a prezis și alte fapte, ce aveau să fie exprimate tot prin delimitări temporale, descriind ce avea să însemne ele pentru popoarele sale. Pentru a le pune răbdarea la încercare, el l-a inspirat pe înger să grăiască lui Daniel astfel: „Ferice de cine va aștepta și va ajunge până la o mie trei sute treizeci și cinci de zile!” (Daniel 12:12 AT) Această perioadă se va adăuga celor 1.290 de zile și va fi mai lungă cu patruzeci și cinci de zile sau o lună și jumătate. Ea va reprezenta trei ani, opt luni și cincisprezece zile și se va calcula de la sfârșitul celor 1.290 de zile, care au culminat cu cea de-a doua convenție de la Cedar Point în Septembrie, 1922. Următoarea perioadă de 1.335 de zile se va sfârși în luna mai 1926.

²² Pe parcursul acestei perioade, Iehova și-a ajutat poporul să aștepte și să îndure, continuând propovăduirea Împărăției Domnului pe o scară tot mai largă. Rezultatul a fost că au fost aduși în locașul sfânt mai mulți oameni care au devenit parte a poporului sfinților. Aceasta s-a reflectat în numărul tot mai mare al celor care participau la sărbătorirea anuală a Cinei Domnului, 32.661 participanți în 1922; 42.000 în 1923; 62.696 în 1924; și 90.434 în 1925.* Evident, au fost unii care nu au așteptat până la sfârșitul perioadei anunțate, pentru că în 1926 s-a înregistrat o scădere a numărului participanților la sărbătorirea Cinei Domnului din 27 Martie, la 89.278. Anul 1925 a fost unul al încercărilor grele pentru mulți dintre oamenii lui Iehova. Unii au încetat să mai aștepte și au luat calea lumii.

¹⁹ Către finalul celor 1.290 de zile, ce mesaj nemaipomenit a fost adresat, și ce judecată a fost semnalată atenției noastre ?

²⁰ Ce expresie a judecății asupra creștinilor declarați a fost prezentată și care a fost apoi șirul evenimentelor care s-au întâmplat ?

* Vezi ediția *The Watch Tower* din 1 Noiembrie 1922; precum și ediția 11 Octombrie 1922 a *The Golden Age*, paginile 22-26.

^{21,22} (a) Ce altă perioadă de timp a semnalat Dumnezeu în profetiile sale ? (b) Când a început această perioadă și ce s-a întâmplat cu cei care au așteptat ?

* Cifrele privind numărul total de participanți din întreaga lume nu reprezintă grupuri de mai puțin de douăzeci de participanți la Cina Domnului, excepție făcând unele rapoarte din țări străine.

²³ Apoi a venit luna Mai 1926. Între 1 și 3 Mai a avut loc adunarea generală de la Basel, Elveția. Între 13-16 Mai o altă adunare generală a fost organizată la Magdeburg, Germania, unde președintele Rutherford a ținut o prelegere cu tema „Alinarea dăruită oamenilor” în fața a 25.000 de oameni. Dar punctul culminant al adunărilor din acea lună a fost atins la Londra, Anglia, capitala celui mai mare imperiu din istorie, Imperiul Britanic. Convenția se ținea așadar în locul unde se afla principalul susținător al Ligii Națiunilor, abominabila „față a fiarei sălbatice”, surrogatul politico-religios al adevăratei împărății a lui Dumnezeu. Sesiunile acestei reuniuni au avut loc între 24 și 31 Mai; strictetea, falsa pietate, restricțiile religiei tradiționale impuse oamenilor lui Dumnezeu au fost arătate și repudiate. În data de 28 Mai președintele Rutherford a depus spre adoptare cea de-a 5-a rezoluție dintr-o serie de rezoluții anuale, intitulată „Mărturie asupra stăpânitorilor lumii”. Încântătoarea carte „Eliberarea” a fost, de asemenea, lansată în aceeași zi.

²⁴ Sâmbătă seara, în data de 30 Mai, a avut loc punctul culminant al întâlnirii în cea mai mare sală auditorium din Londra, Royal Albert Hall. În acea seară au fost într-adevăr vizate puterile lumii, Rutherford vorbind sălii înțesate de lume pe tema „De ce se clatină puterile lumii – Remediul” și susținându-și rezoluția care fusese depusă spre a fi adoptată. Ca o consecință a faptului că cea de-a șaptea putere a lumii fusese adusă în centrul atenției, puterea duală anglo-americană a comis acea „urâciune a pustiirii”^{*} și cele 2.300 de zile profetice și-au început cursul, pentru a marca momentul când locașul sfânt al lui Iehova va fi repus în deplinătatea drepturilor sale. – Daniel 8:13, 14, SR.

²⁵ Odată cu această convenție internațională organizată la Londra a început o perioadă de bucurie care nu s-a sfârșit și nu se va sfârși. Cât de fericit a fost poporul sfinților pentru că a așteptat până la terminarea celor 1.335 de zile ! Oamenii trăiau fericirea de a fi printre cei privilegiați să fie martorii Preaînaltului Dumnezeu al cărui nume este Iehova. La începutul anului, prima apariție a *Watch Tower* la 1 Ianuarie 1926 prezenta articolul „Cine îl va slăvi pe Iehova ?” În data de 29 Mai, când a avut loc convenția de la Londra, cei prezenți au ieșit în stradă ca martori ai Lui și au împărțit oamenilor 110.000 de copii ale noii broșuri „*Ghid pentru oameni*” Vorbind despre acest succes al activității de martor, raportul *Watch Tower* (din 15 Iulie 1926) privind convenția de la Londra se încheia cu aceste cuvinte pline de însemnătate: „Niciodată nu s-a mai întâmplat un lucru asemănător în timpul vreunei alte convenții. Prietenii se agitau cu entuziasm. Simțeau că au făcut ce trebuia pentru a se supune poruncii lui Iehova: «Îmi sunteți martori – zice Domnul – că Eu sunt Dumnezeu»”. (Isaia 43:12, AS) Cu și mai mare bucurie cei sfinți au adoptat numele de „martori ai lui Iehova” la adunarea internațională de la Columbus, Ohio, în data de 26 Iulie 1931.

²⁶ Într-o zi, în viitorul nu foarte îndepărtat, credinciosul martor al lui Iehova pre-creștin, profetul Daniel, va afla cum s-au împlinit vremurile vestite de înger în secolul al douăzecilea și cum au afectat ele poporul sfinților. Îngerul lui Iehova a arătat cum va fi posibil ca Daniel să afle toate acestea, spunând: „Iar tu, du-te, până va veni sfârșitul; tu te vei odihni și te vei scula iarăși odată în partea ta de moștenire, la sfârșitul zilelor”. (Daniel 12:13, Le) Când Daniel a ajuns la capătul zilelor, și-a aflat odihna în Shoel, sau mormântul comun al omenirii, în somnul morții. El nu s-a ridicat la ceruri. Isus, care coborâse din ceruri, a hotărât astfel. (Ioan 3:13) Ca martor al lui Iehova care „a făcut lucruri bune”, Daniel așteaptă împlinirea cuvintelor lui Isus: „Nu vă mirați de lucrul acesta; pentru că vine ceasul când toți cei din morminte vor auzi glasul Lui și vor ieși afară din ele. Cei ce au făcut binele vor învia pentru viață; iar cei ce au făcut răul vor învia pentru judecată.” (Ioan 5:28, 29) Partea de moștenire a lui Daniel va fi în noua lume a lui Dumnezeu după bătălia Armagedonului. El va învia și se va ridica să-și stăpânească moștenirea sub împărăția de o mie de ani a lui Hristos. El va avea înainte viața veșnică. Acceptând răscumpărarea Împăratului său, Pastorul cel Drept, Daniel va deveni fiu al Tatălui pentru eternitate. (Isaia 9:6) Pentru că dovedise

²³ Care au fost evenimentele care s-au întâmplat în Mai 1926 și când a avut loc punctul culminant al acestei luni?

²⁴ Cine a fost vizat în seara de sâmbătă, 30 Mai 1926, și ce evenimente s-au întâmplat pentru a marca ce perioadă de timp ?

* Vezi capitolul 9, paginile 210-219.

²⁵ Pentru cei care au avut răbdare și au așteptat, ce perioadă a început în vremea convenției de la Londra, și care au fost rezultatele ?

²⁶ (a) Cum va afla Daniel despre împlinirea profețiilor arătate de înger ? (b) Pentru ce moștenire se va ridica Daniel și ce ar putea deveni el ?

credință ca domn pământesc peste poporul lui Iehova cu mult timp în urmă, fără îndoială că va fi unul dintre cei pe care Isus îi va pune „domni în toată țara” – Psalmul 45:16.

CAPITOLUL 14: FERICIRE PE PĂMÂNT CÂND SE VA FACE VOIA LUI

¹ Isus Hristos era pe pământ atunci când i-a învățat pe ucenicii săi să se roage Tatălui lui ceresc, Iehova: "Vie împărăția Ta; facă-se voia Ta, precum în cer și pe pământ." (Matei 6:9, 10) La acea vreme ucenicii săi erau cu toții evrei prin naștere. Strămoșii lor pe pământ trăiseră sub porunca lui Iehova Împărat în zilele când el orânduise judecători care să conducă Israelul, cum ar fi Iosua, Gideon, Barac, Samson și Samuel, și pe vremea când Regele David și urmașii lui domneau, așezați pe "tronul lui Iehova." În 607 î. Chr. acea împărăție model a lui Iehova Dumnezeu a fost înfrântă, așa cum poruncise el; și în vremea lui Isus acel "om disprețuit," Împăratul Tiberius Caesar, domnea în ținutul evreilor prin intermediul procuratorului roman, Pilat din Pont. Ucenicii evrei ai lui Isus puteau aprecia corect îndemnul de a se ruga pentru ca împărăția lui Iehova Dumnezeu să fie readusă și să își exercite puterea pe pământ, astfel încât să se facă voia Tatălui ceresc aici pe pământ precum în ceruri. Acea împărăție trebuie să vină, nu pentru a distruge adăpostul omului, pământul, ci pentru a veghea la împlinirea voii lui Dumnezeu pe pământ precum în ceruri.

² În 1914 (d. Chr.) Mihail a venit cu puterea și slava Împărăției. Sau, așa cum s-a arătat în viziunea din Daniel 7:13, 14, slăvitul Fiu al omului a fost adus înaintea Celui Veșnic de zile și lui i s-a dat împărăția veșnică al cărei Moștenitor de drept, jurat, era. Iehova, Cel Veșnic de zile, i-a dat împărăția lui Isus Hristos deoarece el avea "dreptul" la ea. (Ezechiel 21:27, *RS*) Acea împărăție a pornit de îndată la război cu Satana și dracii săi și i-a izgonit pe pământ, unde să aștepte războiul universal al "zilei celei mari a Dumnezeului celui Atotputernic." Împărăția și-a îndreptat puterea înspre pământ, mai ales în numele poporului templului și a mării mulțimi de "celelalte oi" care trebuiau strânse la un loc. (Ioan 10:16) Și totuși acea împărăție nu a "pornit" împotriva împăratului de la miazănoapte și a împăratului de la miazăzi în bătălie la Armageddon ca să distrugă toate împărățiile acestei lumi. Precum stânca din profeție, tăiată din munte fără să fie atinsă de mâna omului, acea împărăție, instaurată de Dumnezeu în ceruri, nu a venit mai apoi să lovească în picioarele de lut și fier ale chipului de metal din visul lui Nebuchednețar, și să distrugă toate stăpânirile pământești reprezentate de acel chip. Mai întâi, trebuiau împlinite alte părți ale voii lui Dumnezeu, înainte ca această orânduire a lumii să fie nimicită la Armageddon.

³ Oricât de mult ar vrea Satana Diavolul să se întâmple aceasta ca parte a planurilor lui smintite de a "conduce sau distruge," scopul lui Iehova Dumnezeu nu este să pustiească pământul prin războiul dintre împărăția lui și lumea lui Satana. Lumea condusă de Satana timp de patru mii de ani trebuie ștearsă pentru a face loc pentru lumea nouă și dreaptă a lui Iehova, condusă de Vlăstarul "nevestei" lui, Isus Hristos. Din moment ce aceasta este o lume care trebuie să fie distrusă în acel război universal, oamenii trăind pe pământ nu vor putea să fugă de acel război, nici călătorind prin spațiu, nici în submarinele atomice capabile să stea mult timp sub apă, ci vor trebui să facă față distrugerii. Începând cu 1914, a trebuit ca ei să fie avertizați despre ce va să se întâmple, și să fie informați despre orice mijloace de scăpare oferite de Dumnezeu. Aceasta necesita ca o mărturie universală să fie depusă în fața tuturor raselor și neamurilor, pe toată suprafața pământului locuit, înainte să vină sfârșitul lumii lui Satana, sub ambele sale înfățișări, atât cea vizibilă cât și cea invizibilă.

⁴ Dumnezeu Atotputernicul nu este obligat să facă aceasta, dar din milă și iubire el a ales să trimită avertismente înainte de a porni distrugerea dușmanilor săi. Era nevoie de cineva care să

¹ (a) De ce ucenicii pe care Isus i-a învățat rugăciunea cea bună puteau aprecia îndemnul de a se ruga pentru venirea împărăției lui Dumnezeu? (b) De ce trebuie să vie acea împărăție?

² (a) Ce i s-a dat Fiului omului în 1914 ca împlinire a cuvintelor din Daniel 7:13, 14, și ce a făcut acel lucru pe pământ și în cer? (b) De ce nu a pornit împotriva împăratului de la miazănoapte și a împăratului de la miazăzi?

³ Contrar planurilor lui Satana, ce nu se va întâmpla ca parte a scopurilor lui Iehova în războiul universal care va să vină, și deci ce implică aceasta în ceea ce îi privește pe oameni?

⁴ Era Dumnezeu obligat să facă aceasta, și pe cine va pune el să facă munca de mântuire, și cine va fi cruțat în timpul Armageddonului?

servească ca vestitor al mesajelor de avertisment, și ca ghid însoțitor spre adăpost. Pe cine a ales Iehova să facă această muncă de mântuire? Îngerii din ceruri? Nu; ci pe poporul templului său, din care o parte rămăsese pe pământ. Iată de ce stânca simbolică a lui Dumnezeu, împărăția Fiului său, nu a venit să lovească și să distrugă chipul simbolic al organizației lui Satana pe pământ în 1918, când "Locașul său cel sfânt a fost surpat" și membrii poporului templului "au fost călcați în picioare." Dar Mihail din ceruri a venit cu puterea Împărăției și i-a mântuit pe acești credincioși, deoarece ei au fost "găsiți scriși în Carte." Pe aceștia el i-a trimis să depună mărturie despre Împărăția anunțată pretutindeni. (Matei 24:14) Oricine vrea aceasta poate să respingă "Evanghelia împărăției", dar cei care au primit mărturia în inimile lor și și-au pus toate speranțele de mântuire în Împărăție vor fi cruțați în timpul bătăliei de la Armageddon.

⁵ La o dată ce poate fi descoperită, la sfârșitul "vremii hotărâte a neamurilor," împărăția lui Dumnezeu s-a născut în 1914 și Mihail și îngerii lui au pornit bătălia împotriva părții nevăzute a lumii lui Satana în ceruri. Partea diavolească a lumii lui Satana a fost izgonită în partea nevăzută a spațiului cosmic din apropierea pământului, unde împăratul de la miazănoapte și împăratul de la miazăzi trimit rachete purtătoare de sateliți sau nave spațiale. Dar ziua și ora când Mihail, Fiul lui Dumnezeu întru puterea Împărăției, pornește din nou bătălia de la Armageddon nu sunt cunoscute, ceea ce înseamnă că nici anul când se va petrece aceasta nu poate fi știut dinainte. În anul în care Iehova a nimicit "lumea cea veche," "lumea celor nelegiuți," lui Noe i s-a spus, după ce terminase arca cu trei punți menită să asigure supraviețuirea familiei lui și a speciilor de animale, despre ziua când potopul va pogorî asupra pământului. (2 Petru 2:5; Facerea 7:1-11) "Oamenilor nelegiuți" nu li s-a descoperit ziua, dar ei au avuseseră destule semne pe care să le audă și vadă, când Noe predicase, și când el terminase de construit arca și când adunase animalele și păsările în ea, încât să știe că potopul ce va acoperi întregul pământ se apropia. Putem noi, astăzi, ști când va veni Fiul lui Dumnezeu cu împărăția Lui împotriva lumii lui Satana, la Armageddon? Proorocirea lui Isus despre sfârșitul lumii spune:

⁶ "Despre ziua aceea și despre ceasul acela, nu știe nimeni: nici îngerii din ceruri, nici Fiul, ci numai Tatăl. Cum s-a întâmplat în zilele lui Noe, aidoma se va întâmpla și la venirea Fiului omului. În adevăr, cum era în zilele dinainte de potop, când mâncau și beau, se însurau și se măritau, până în ziua când a intrat Noe în corabie, și n-au știut nimic, până când a venit potopul și i-a luat pe toți, tot așa va fi și la venirea Fiului omului. . . . De aceea, și voi fiți gata; căci Fiul omului va veni în ceasul în care nu vă gândiți."—Matei 24:36-44; Luca 21:26, 27; 2 Petru 2:5.

⁷ Trebuie să remarcăm că potopul care a nimicit lumea nu s-a năpustit asupra celor care nu au luat seamă până când Noe nu și-a urcat familia și păsările și animalele docile la bordul arcei ce poate înfrunta potopul. Din fericire, așadar, pe lângă păsări și animale, mai erau și opt oameni care au supraviețuit distrugerii vechii lumi, și au pornit să trăiască pe pământul de după potop, în lumea care a dăinuit până la această "vreme hotărâtă a sfârșitului." Ferice de familia lui Noe pentru că luase seamă și i se alăturase lui în a predica și a construi arca și a aduna animalele mai neînsemnate! În același fel, Iehova nu a pogorât nimicirea asupra celor răi, care nu au luat seamă, în 1918. Cei de care El se va îndura trebuie scoși de sub amenințarea pericolului. "Ce s-a întâmplat în zilele lui Lot [nepotul credinciosului Avraam]", a spus Isus, proorocind despre sfârșitul acestei lumi, "se va întâmpla aidoma: oamenii mâncau, beau, cumpărau, vindeau, sădeau, zideau; dar, în ziua când a ieșit Lot [și familia lui] din Sodoma, a plouat foc și pucioasă din cer și i-a pierdut pe toți. Tot așa va fi și în ziua când Se va arăta Fiul omului."—Luca 17:28-30; Facerea 19:1-26; 2 Petru 2:6-9.

^{5, 6} (a) La ce dată care poate fi calculată a adus Fiul lui Dumnezeu împărăția lui Dumnezeu, și la ce dată care poate fi calculată a venit potopul din vremea lui Noe? (b) Ce a spus Isus referitor la aflarea momentului când el va porni cu împărăția lui împotriva lumii lui Satana la Armageddon?

⁷ (a) Doar după ce se întâmplase ce anume a pornit potopul, și din ce motive asemănătoare nu a coborât mânia lui Dumnezeu asupra oamenilor în 1918? (b) Ca pildă, ce a spus Isus referitor la "vremea lui Lot"?

⁸ Unul din cei doi îngerii care l-au ajutat pe Lot și pe fiicele lui să iasă din orașul sortit pierzaniei, și în afara pericolului, i-a spus lui Lot: "Grăbește-te de fugi în ea, căci nu pot face nimic până nu vei ajunge acolo [în Țoar]!" (Facerea 19:22) Așa cum ne arată această scenă plină de învățătură, Mihail, Prințul cel mare, și îngerii săi nu vor face nimic ca să distrugă lumea desfrânată a lui Satana înainte ca cei reprezentați de Lot și fiicele sale, adică "celelalte oi," nu vor fi fost scoși în afara acestei lumi sortite pierzaniei de către poporul templului lui Iehova, aceia aleși de el încă în trup. Isus a prezis cum Iehova va interveni în orânduirea lui Satana pentru a scurta perioada de necazuri și astfel a le permite celor aleși de Iehova să îndeplinească munca de mântuire a "celorlalte oi." Isus a spus: "Pentru că în zilele acelea va fi un necaz așa de mare cum n-a fost de la începutul lumii pe care a făcut-o Dumnezeu până azi, și cum nici nu va mai fi vreodată. Și dacă n-ar fi scurtat Domnul zilele acelea, nimeni n-ar scăpa; dar le-a scurtat din pricina celor aleși [și totuși în carne și oase]."

⁹ Adevărind cuvintele din Marcu 13:19, 20, Mihail i-a mântuit pe membrii poporului templului în 1919. De ce? Pentru ca ei să poată reînnoi "jertfa necurmată" de a îl lăuda pe Dumnezeu pentru mântuirea lor, dar și pentru a ajuta pe multele "celelalte oi" să se adăpostească în împărăția lui Dumnezeu. Acolo, la adăpostul protecției dumnezeiești împreună cu cei rămași din lăcașul duhovnicesc, aceste "celelalte oi" nu vor fi nimicite laolaltă cu Sodoma modernă când flăcările distrugerii vor cădea asupra ei ca un necaz așa cum omenirea nu a mai cunoscut vreodată de la facerea ei.

¹⁰ Precum nevasta lui Noe, care a supraviețuit, cu fii și norele ei, membrii rămași ai poporului templului se așteaptă să supraviețuiască cataclismului de la Armageddon, precum unui potop, împreună cu marea mulțime a celorlalte oi care îl slujesc pe Iehova Dumnezeu, care I se dedică pe deplin prin mijlocirea lui Noe Cel Mare, Isus Hristos. Ei iau aminte la cuvintele de îmbărbătare ale apostolului Petru. Petru a descris sfârșitul vechii lumi și apoi a asemănat distrugerea ca prin foc a orânduirii Diavolului cu un incendiu cuprinzând cerurile și pământul. El a spus: "Și că lumea de atunci a pierit tot prin ele, înecată de apă. Iar cerurile și pământul de acum sunt păzite și păstrate, prin același cuvânt, pentru focul din ziua de judecată și de pieire a oamenilor nelegiuți." Ca să arate că poporul templului va supraviețui, evitând să devină nelegiuți, și rămânând fără pată și evlavioși precum un templu, Petru a adăugat:

¹¹ "Cerurile aprinse vor pieri, și trupurile cerești se vor topi de căldura focului! Dar noi, după făgăduința Lui, așteptăm ceruri noi și un pământ nou, în care va locui neprihănirea. De aceea, preaiubiților, fiindcă așteptați aceste lucruri, siliți-vă să fiți găsiți înaintea Lui fără prihană, fără vină și în pace. Să credeți că îndelunga răbdare a Domnului nostru este mântuire."—2 Petru 3:6, 7, 12-15.

¹² Marea mulțime de "alte oi", supraviețuitori alături de cei rămași din poporul templului, se va găsi într-o poziție minunată pentru a reînnoi slujba lui Iehova pe pământul curățat, la fel cum fii lui Noe și nevestele lor i s-au alăturat lui Noe și nevestei lui în a aduce mulțumiri și jertfe lui Iehova Dumnezeu imediat după potop.

¹³ Pentru ca să vie voia Tatălui ceresc și să se împlinescă pe pământ precum în ceruri, el creează și întemeiază noile ceruri și noul pământ făgăduite. Împărăția cerească pentru a cărei venire îi învățase Isus pe ucenicii săi să se roage sunt noile ceruri făgăduite, alcătuite din Isus Hristos și cei 144000 de alți membri ai poporului templului. Într-adevăr, cei rămași din "casa duhovnicească" se așteaptă să

⁸ (a) Ce i-a spus unul dintre îngerii lui Lot, privitor la ceea ce nu putea el să facă? (b) Ce cuvinte a folosit Isus când a vorbit despre scurtarea vremurilor de necaz, dintr-un motiv asemănător?

⁹ Conform acelor spuse, ce a făcut Mihail la vremea potrivită, și de aceea cine nu va fi nimicuit când noua Sodomă va fi distrusă de foc?

^{10, 11} (a) Cine se mai așteaptă să supraviețuiască după Armageddon laolaltă cu marea mulțime de "celelalte oi"? (b) Ca argumente în favoarea acestor așteptări, la ce cuvinte de îmbărbătare ale lui Petru se gândesc ei?

¹¹
¹² Laolaltă cu ceilalți supraviețuitori, ce va putea face marea mulțime, la fel cum făcuseră Noe și familia lui imediat după potop?

¹³ (a) Ce creează și întemeiază Iehova, pentru ca voia lui să se facă pe pământ precum în ceruri (b) Deși ei vor supraviețui după Armageddon, cum se așteaptă ei să ajungă ei între cei "douăzeci și patru de bătrâni" așezați în jurul tronului lui Dumnezeu?

supraviețuiească Armageddonului și să dedice "noul pământ" slujbei lui Iehova după distrugerea vechii lumi. Și totuși, ei așteaptă și clipa când își vor încheia existența pământească în noua lume și se vor jertfi întru lauda și apărarea lui Dumnezeu. Ei nu se așteaptă să doarmă în pace ci să parcurgă imediat o înviere spirituală din morți, la o viață eternă în ceruri alături de celălalt Mare Moștenitor, Isus Hristos. Ei vor fi printre cei "douăzeci și patru de bătrâni" îmbrăcați în alb, încoronați și așezați pe tronuri în jurul tronului lui Iehova. (Apocalipsa 2:10, 11; 20:6; 4:4; 1 Corinteni 15:42-54) Ei vor părăsi "noul pământ" unde se face voia lui Dumnezeu.

¹⁴ Noul pământ va fi alcătuit din "celelalte oi" dedicate, pentru care s-a jertfit Păstorul cel Bun. (Ioan 10:14-16) Aceste alte oi vor supraviețui după sfârșitul vechii lumi și al întinatelor cerurilor și al pământului ei, și vor fi membrii acestui nou pământ de după Armageddon. Prin supunerea lor continuă și statornică față de noua împărăție din ceruri, ei vor dobândi dreptul la viață fără de moarte, în veci, pe pământ.

¹⁵ Acești supraviețuitori ai Armageddonului nu sunt singurele "celelalte oi" care vor fi. Multe din aceste alte oi vor fi răposat înainte de Armageddon, odihnindu-se în morminte. Printre aceste alte oi se numără cei drepti precum Daniel și alți martori ai lui Iehova dinainte de vremea lui Hristos, începând de la Ioan Botezătorul și sfârșind cu primul martir, Abel. Păstorul cel Bun și-a jertfit viața, și-a dat sufletul, și pentru toți aceștia. La vremea potrivită, în timpul Împărăției, ei vor fi readuși la viață pământească când "va fi o înviere a celor drepti și a celor nedrepti." (Faptele 24:15) Acești oameni drepti, cum ar fi Daniel, David și Abel, vor deveni repede o parte credincioasă a noului pământ al noii lumi a lui Dumnezeu.

¹⁶ Apostolului Ioan i s-a arătat o viziune în imagini uimitoare cu venirea lumii noi și a capitalei sale sub Hristos ca Mireasă duhovnicească. Ioan spune: "Apoi am văzut un cer nou și un pământ nou; pentru că cerul dintâi și pământul dintâi pieriseră, și marea nu mai era. Și eu am văzut coborându-se din cer, de la Dumnezeu, cetatea sfântă, Noul Ierusalim, gătită ca o mireasă împodobită pentru bărbatul ei." (Apocalipsa 21:1, 2) "Marea nu mai era," pentru ca astfel voia Tatălui din ceruri să se facă pe pământ.

¹⁷ Aceasta nu trebuie să ne facă să credem, în mod greșit, că marile întinderi de apă, atât de esențiale pentru viețuitoare, și care diferențiază globul pământesc de celelalte planete din sistemul solar, vor dispărea, laolaltă cu multitudinea uimitoare de vietăți, plante și animale, care trăiesc în adâncul mărilor! Nu; va dispărea acea parte diabolică a omenirii, aceea din care se ridicaseră cele patru fiare din viziunea lui Daniel, ca să devoreze omenirea, și aceea din care se înălțase fiara cu șapte capete și zece coarne ca să lucreze ca organizația vizibilă împuternicită de Satana Diavolul, în întregul său. (Daniel 7:2, 3, BS; Apocalipsa 13:1, 2) Va dispărea acel grup de oameni lipsiți de liniște, exploatat de organizația Diavolului, Babilon, pentru propriile sale scopuri, și care împrăstie în jur murdărie precum iarba de mare și mărul!—Isaia 57:20, 21; Apocalipsa 17:1, 2, 15.

¹⁸ Acest "nou pământ" simbolic va fi unul al păcii deoarece are binecuvântarea lui Dumnezeu. Va fi "pace pe pământ între oamenii plăcuți Lui." (Luca 2:14, *margin*) Prințul Păcii și cei 144000 de supuși fericiți și plini de liniște ai săi vor împărăți în noile ceruri și vor păstra pace pe pământ. La momentul culminant al lui Armageddon el îl va fi lovit pe primul Șarpe, Satana Diavolul. El îl va fi aruncat pe acesta și pe dracii săi în Adânc pentru o mie de ani, pentru a-l împiedica pe Satan să facă rele care să îi împingă la oameni la ruină și să tulbure liniștea.

¹⁹ Care era totuși scopul inițial al lui Dumnezeu în ceea ce privește pământul? Acesta era ca copiii săi pământești, la acea vreme Adam și Eva, să acopere pământul cu oameni desăvârșiți, după asemănarea lor, și să supună pământul și stăpânească peste toate felurile de viețuitoare de pe pământ.

^{14, 15} Marea mulțime de supraviețuitori după Armageddon sunt singurele "celelalte oi" care vor fi pe pământ, și ce fapte ale Păstorului cel Bun arată dacă așa va fi?

^{16, 17} (a) În ce imagini i s-a arătat apostolului Ioan venirea noii lumi? (b) Ce trebuie să înțelegem din cuvintele lui, "și marea nu mai era"?

¹⁸ De ce noul pământ va fi unul al păcii?

¹⁹ (a) Care era planul inițial al lui Dumnezeu în ceea ce privește acest pământ (b) Sub cine și în ce fel va începe să se facă aceasta după Armageddon?

(Facerea 1:26, 28) După venirea împărăției Lui, această parte neschimbată a voinței lui Dumnezeu trebuie făcută pe pământ. Prin mijlocirea mării mulțimi a "celorlalte oi" care vor fi supraviețuit după bătălia de la Armageddon, Dumnezeu va începe să umple pământul cu oameni drepti. După Armageddon, supraviețuitorii căsătoriți și supraviețuitorii necăsătoriți ce se vor căsători vor naște copii zămisliti în virtute, care nu vor muri ci vor profita de avantajele vieții veșnice pe pământ, pe care Împărăția le oferă. Această zămislire a copiilor înclinați către virtute pe "noul pământ" va fi continuată sub "Tatăl pentru veșnicie". El este "ultimul Adam", preaslăvitul Fiu al omului. "Pământul locuit care va să vină" îi va fi supus lui. (Isaia 9:6; 1 Corinteni 15:45; Evrei 2:5; Psalmii 8:4-8) El este al doilea și Mai Marele Noe, în a cărui arcă simbolică marea mulțime a "celorlalte oi" din cele trei mari ramuri ale familiei omului vor fi supraviețuit după sfârșitul acestei lumi haine.—1 Petru 3:20, 21.

²⁰ "Celelalte oi" și urmașii lor, pregătiți întru calea cea dreaptă, vor fi găsiți în toate colțurile lumii. Ei se vor dedica muncii de a îndeplini voia lui Dumnezeu, să supună pământul și stăpânească peste felurile de viețuitoare. La începuturile omului, Adam și Eva urmau să înceapă cu Paradisul lor, cu grădina din Eden, și să supună tot pământul din afară, până ar fi ajuns la perfecțiunea și frumusețea Paradisului. După Armageddon toți cei "ce prăpădesc pământul" vor fi fost nimiciti. Doar aceia dornici să muncească pământul și "să-l lucreze și să-l păzească" vor mai rămâne. (Apocalipsa 11:18; Facerea 2:15) Sub "ultimul Adam" din ceruri și alături de "domni în toată țara," celelalte oi și copiii lor ca o turmă de oi vor purcede să supună pământul.

²¹ Cu trecerea timpului, cu binecuvântarea și sub călăuzirea împărăției lui Dumnezeu, întregul pământ va fi "precum Eden," ba chiar "ca o grădină a Domnului." (Psalmii 45:16; Isaia 51:3) Dumnezeu va face pentru aceste oi credincioase așa cum a fost de acord să facă pentru vechiul Israel dacă i se supuneau ca Rege al lui Israel: "Domnul te va copleși cu bunătăți, înmulțind rodul trupului tău, rodul turmelor tale și rodul pământului tău, în țara pe care Domnul a jurat părinților tăi că ți-o va da. Domnul îți va deschide comoara Lui cea bună, cerul, ca să trimită țării tale ploaie la vreme și ca să binecuvânteze tot lucrul mâinilor tale." (Deuteronom 28:11, 12) În ceea ce privește paradisul mondial, voia lui Iehova se va face cu siguranță pe pământ.

²² Acum mult timp, credinciosul Iacov și familia lui, șaptezeci de suflete, s-au stabilit în Egipt ca să stea acolo pentru un timp. Într-o perioadă de 215 ani petrecuți în Egipt și în ciuda persecuțiilor faraonilor de mai târziu, copiii lui Israel au ajuns să se numere cu milioanele, cu "aproape șase sute de mii de oameni care mergeau pe jos, afară de copii." (Facerea 46:26, 27; Exodul 1:1-5, 12; 12:37) După Armageddon probabil că vor fi nu șaptezeci, ci sute de mii de "alte oi" care au supraviețuit, cu care se va putea începe popula pământul cu urmași drepti. Fără să mai trebuiască să sfideze tirania diabolică a faraonului, și sub binecuvântarea împărăției lui Dumnezeu, acești cu mult mai mult de șaptezeci de "alte oi" care vor supraviețui ar trebui să se înmulțească și să ajungă câteva milioane într-o perioadă nu prea lungă de timp. Nici unul din cei supuși nu va pieri.

²³ La vremea potrivită, Fiul preaslăvit al omului, "ultimul Adam," va face ca nașterile să înceteze. El nu îi va lăsa pe supraviețuitorii Armageddonului să se înmulțească peste măsură pe pământ, și nici măcar să se răspândească pe tot pământul. De ce? Pentru că el va îndeplini ceea ce a prezis: "Cei morți vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu, și cei ce-l vor asculta vor învia. ... vine ceasul când toți cei din morminte vor auzi glasul Lui și vor ieși afară din ele. Cei ce au făcut binele vor învia pentru viață; iar cei ce au făcut răul vor învia pentru judecată." (Ioan 5:25, 28, 29) Cei care în trecut au făcut lucruri bune, precum Daniel, Avraam, Isaac și Iacov, și Moise și Regele David, și celelalte oi care au răposat înainte de Armageddon, vor ieși din morminte, cu siguranță la începutul domniei de o mie de

^{20, 21} (a) Cum va începe marea mulțime care va supraviețui după Armageddon să supună pământul? (b) Ce va face Iehova pentru ei, așa cum făcuse pentru cine în vechime, în așa fel încât voia lui să se facă pe pământ?

²² În lumina cărei experiențe a izraeliților pe când erau în Egipt, timp de 215 ani, de ce "celelalte oi" care supraviețuiesc după Armageddon se pot aștepta să se înmulțească până la câteva milioane într-un interval nu prea lung de timp?

²³ (a) Cum și de ce nu le va lăsa "al doilea Adam" pe "celelalte oi" care vor supraviețui să suprapopuleze mai apoi pământul sau să îl populeze pe de-a întregul? (b) Când vor ieși din morminte cei care au făcut binele, și ce se va întâmpla cu cei nedrepti când vor învia?

ani a lui Isus Hristos și a celor 144000 de moștenitori alături de el. (Luca 20:35-38; Evrei 11: 2, 39, 40) Ca dovadă a acestui lucru, apostolul Pavel a spus: "va fi o înviere a celor drepti și a celor nedrepti." (Faptele 24:15) Cei nedrepti, cei care în trecut au făcut răul, care vor învia pentru a fi judecați, vor avea ocazia să dobândească viață în veci în împărăția de pe pământ. În mod chibzuit, trebuie să rămână destul loc pe pământ pentru aceștia, în așa fel încât pământul să fie populat în mod îndestulător, cu o densitate și o întindere a populației mulțumitoare.

²⁴ Domnia de o mie de ani a lui Hristos este o zi a judecății. (2 Petru 3:7, 8; Faptele 17:30, 31) Și totuși, Psalmii 96:12, 13 și 98:8, 9 cheamă întreg pământul să se bucure și să strige de veselie căci Iehova vine să judece neamurile cu dreptate și credință. În vremurile de demult, când Iehova era Regele lui Israel el a pus judecători după cum era nevoie. Acei judecători au servit la a îi mântui pe izraeliți de dușmanii lor și la a îi întoarce de la slujirea idolilor falși înapoi la a îl sluji cu adevărat pe Dumnezeu și Împăratul lor. (Judecătorii 2:18) Și așa, el îl face pe Împăratul Isus Hristos Judecător, ca să îi mântuiască pe toți locuitorii pământului de slăbiciunile și imperfecțiunile lor moștenite. El va folosi beneficiile jertfei sale pământești pentru a îi desăvârși pe supușii săi credincioși, întru trup, minte și spirit. El nu va lăsa miliardele de cei care fac răul, odată readuși la viață, să se adune într-o "mare" care să slujească organizațiilor răului pe pământ. El îi va judeca în așa fel încât să tindă spre desăvârșire pământească, și astfel să fie considerați demni de a locui în fericire deplină în Paradisul pământesc, în veci.—Isaia 11:1-9.

²⁵ În timpul "zilei judecății" de o mie de ani, oricare dintre cei nedrepti care se opun dreptei judecăți și nu vor să se căiască și să facă voia lui Dumnezeu, vor fi condamnați de Isus Hristos Judecătorul ca nedemni de a li se mai da alte șanse. Lor nu li se va permite să pângărească sfântul Paradis, sălaşul Edenului, ca niște adversari și obstacole în calea "celorlalte oi" aflate pe cărarea cea bună. Ei vor fi pedepsiți prin "a doua moarte" a nimicirii complete, pe vecie. Astfel, la sfârșitul celor o mie de ani, toți cei care vor trăi în Paradisul acoperind întreg pământul vor fi oameni la fel de desăvârșiți precum Adam și Eva când au fost făcuți și trimiși în grădina Edenului. La acel moment, proorocirea din Apocalipsa 21:3, 4 va fi fost împlinită: "Dumnezeu însuși va fi cu ei. El va șterge orice lacrimă din ochii lor. Și moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tânguire, nici țipăt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut."

²⁶ Aceasta este vremea când împărăția de o mie de ani a lui Hristos se sfârșește și "El va da împărăția în mâinile lui Dumnezeu Tatăl, . . . Căci trebuie ca El să împărățească până va pune pe toți vrăjmașii sub picioarele Sale. Vrăjmașul cel din urmă, care va fi nimicit, va fi moartea." Această dare a împărăției în mâinile lui Dumnezeu are scopul ca astfel "Dumnezeu să fie totul în toți." (1 Corinteni 15:24-28) Și totuși, în acest moment de perfecțiune a omului și în Paradis, Satana Diavolul și dracii săi își fac din nou apariția. Este voia lui Dumnezeu ca Satana "trebuie să fie dezlegat pentru puțină vreme" la sfârșitul celor o mie de ani petrecuți în Adânc. (Apocalipsa 20:1-3, 7) Astfel că la acel moment trebuie să aibă loc dezlegarea acelor forțe ale duhului rău. "De ce?" ar putea întreba cineva, surprins.

²⁷ La începuturile omului, Dumnezeu a lăsat ca Adam și Eva să fie puși la încercare de primul Șarpe, Satana Diavolul. Într-o manieră asemănătoare, întreaga omenire desăvârșită din viitorul lăcaș al Paradisului pământesc trebuie supusă la o ultimă încercare decisivă. Pentru a se asigura că toți cei care au fost binecuvântați cu darul vieții eterne în Paradis vor face voia lui Dumnezeu pe pământ în veci, așa cum îngerii credincioși fac în ceruri, Împăratul în veci trebuie să îi supună pe acești oameni desăvârșiți la o încercare decisivă. Ei sunt de-acum direct sub mâna lui.

²⁴ Ce fel de zi va fi domnia de o mie de ani a lui Hristos, și totuși de ce ne îndeamnă Psalmii 96 și 98 să ne bucurăm pentru că va fi o astfel de zi?

²⁵ Ce se va întâmpla cu cei care se vor opune judecății cele drepte, și astfel care va fi situația tuturor celor trăind pe pământ când se vor sfârși cei o mie de ani?

²⁶ La acea vreme, ce se va întâmpla cu împărăția, și cine va ieși la lumină în același timp?

²⁷ Ce a fost lăsat să se întâmple la începuturile omului în Eden, și ce trebuie să se întâmple acum cu omenirea desăvârșită din Paradisul readus?

²⁸ Acesta este motivul pentru care "Satana va fi dezlegat și va ieși din temnița lui, ca să înșele neamurile care sunt în cele patru colțuri ale pământului." El va purta război împotriva împărăției lui Iehova Dumnezeu pe pământ. Chestiunea pe care o va disputa el va fi suveranitatea universală a lui Iehova, și dacă ea cuprinde pământul Paradis. Nu ni se arată cum el și dracii lui vor încerca să amăgească omenirea ajunsă la desăvârșire. Oricum ar încerca el, fiecare persoană va trebui să hotărască pe cont propriu dacă va fi pe deplin și în veci credincios suveranității universale a lui Iehova - dacă va rămâne constant în dăruirea lui către Dumnezeu prin mijlocirea lui Hristos, în vecii vecilor?

²⁹ Numărul celor care din egoism se vor lăsa amăgiți rămâne la fel de greu de stabilit ca și firele de nisip de pe malul mării. Toți aceștia vor fi nimiciți într-atât de tare de parcă ar fi fost aruncați într-un lac de foc și pucioasă, de parcă ar fi plouat cu foc din cer, așa cum plouase cu foc peste Sodoma și Gomora, distrugând acele orașe din temelii. Ei vor muri "de a doua moarte," o moarte pe care Isus Hristos nu o va nimici. (Apocalipsa 20:7-9, 14, 15) Și apoi, Satana Diavolul și dracii săi, îndeplinindu-și menirea de a fi fost eliberați doar pentru "puțin timp," vor fi ei înșiși nimiciți în același lac de foc și pucioasă, "focul cel veșnic care a fost pregătit diavolului și îngerilor lui." (Apocalipsa 20:10; Matei 25:41) Aleluia! Șarpele și urmașii lui – văzuți și nevăzuți – sunt astfel în cele din urmă loviți în cap și nimiciți pentru totdeauna. Cerurile și pământul sunt izbăvite pentru totdeauna!

³⁰ Cei ale căror inimi vor rămâne desăvârșite vor trece de această încercare de descoperire a sinelui. Acum, pe deplin asigurat de loialitatea lor de nezdruccinat și de credința lor totală, Iehova, Judecătorul Suprem, va anunța cu bucurie acceptarea acestor constanți credincioși. El o să îi justifice, adică să îi declare pe deplin drepti. Ei nu au urmat exemplul dat de "primul om, Adam," ci cel al "celui de-al doilea Adam," iubitul lor "Tată în veci," Isus Hristos. Odată ce au fost găsiți și declarați drepti, Iehova Dumnezeu le va da dreptul la darul vieții veșnice. Ei se vor bucura de Paradis în veci, în noua lume a lui Iehova, făcând voia lui pe pământ așa cum este ea făcută în ceruri.—Romani 8:33; 6:23.

³¹ Conform planului făurit de Iehova și neschimbat de la începuturi, voia sa sfântă, desăvârșită și plină de iubire va fi venit astfel "precum în cer așa și pe pământ." Rugăciunea pe care preaiubitul său Fiu ne-a învățat să înălțăm va fi fost pe deplin ascultată.

²⁸ Ce chestiune va disputa atunci Satana, și ce decizie va trebui să ia fiecare pe cont propriu?

²⁹ Câți se vor lăsa amăgiți, și ce se va întâmpla cu ei, și de asemenea cu Satana și dracii săi?

³⁰ Cine va trece de această încercare finală, și cum își va exprima Marele Judecător acordul, și cu ce rezultate pentru cei astfel acceptați?

³¹ Ce rugăciune învățată de la Fiul lui Dumnezeu se va fi împlinit astfel pe deplin?

CAPITOLUL 15: A CUI VOINȚĂ O PREFERI?

¹ O persoană cu o minte foarte practică, cu suflet drept, dorește să se afle de partea voinței care va câștiga. Astăzi, conducătorii politici și partidele se luptă cu înverșunare pentru a-și impune propria voință popoarelor sau pentru ca voința lor să fie legea supremă în lume. A cui voință sau scop va învinge în final? Ce voință va trebui să aleagă o persoană? În problema alegerii, oamenii par a fi prinși într-un clește care se închide, între Nordul comunist și democratul Sud. Fiecare parte se luptă pentru a-și impune propria voință, iar persoanele neinformate se întrebă care parte va învinge. Iubitorii bibliei, informați despre profețiile lui Iehova Dumnezeu, știu că nicio parte nu va învinge. Comunismul nu va îngropa democrația vestică. Democrația vestică nu va nimici comunismul. Ambele părți se vor prăbuși. De ce atunci să favorizăm una sau alta dintre ele?

² Pentru a favoriza o parte sau alta înseamnă a le favoriza conducătorul nevăzut, zeul acestei lumi din care fac ei parte. Biblia spune foarte clar despre acest conducător. Spune că Satan Diavolul este „dumnezeul veacului acestuia” (2 Corinteni 4:4). Voința lui a fost cea impusă minților tuturor celor care se conformează acestei lumi, acestui sistem de lucruri, sistemul lui Satan. Fie că fac parte din blocul estic, fie din cel vestic sau din cel neutru, toate națiunile au fost strânse laolaltă de demonii lui Satan pentru „pentru războiul zilei celei mari a Dumnezeului celui Atotputernic” (Apocalipsa 16:14,16). Totul este adunat de o parte generală, pentru războiul universal. Prin ideologiile politice ale tuturor părților conflictuale "șarpele cel vechi, numit diavolul și Satana, acela care înșală întreaga lume" (Apocalipsa 12:9). Este mai clar ca niciodată că "toată lumea zace în cel rău" (1 Ioan 5:19). Cuvântul lui Dumnezeu nu poate fi tăgăduit în aceste observații.

³ Nu ne putem ascunde de fapte. Nu putem ocoli faptele. Decizia pe care trebuie să o luăm cu toții nu este cea între voințele opuse ale oamenilor, deoarece toți oamenii sunt supuși unei voințe supraumane ale inamicului lui Iehova Dumnezeu. Decizia finală, importantă, este între voința lui Satan Diavolul și voința lui Iehova Dumnezeu. Noi suntem obligați să alegem fie voința lui Satan, fie voința lui Dumnezeu. Trebuie să ne întrebăm pe noi înșine: Vrem noi să lucrăm împreună cu Satan, zeul acestei lumi? Putem lucra alături de Iehova Dumnezeu într-o nouă lume dreaptă, așa cum a făcut apostolul Pavel, care a spus: "Ca unii care lucrăm împreună cu Dumnezeu, vă sfătuim să faceți așa ca să nu fiți primit în zadar harul lui Dumnezeu." (2 Corinteni 6:1) Cel care lucrează împreună cu Satan Diavolul va fi distrus împreună cu el atunci când voința lui Iehova va învinge.

⁴ Lumea lui Satan se apropie de "timpul sfârșitului". Se termină. Acest lucru este adevărat, așa cum arată covârșitoarele dovezi aflate la îndemâna noastră. De ce, în mod prostesc, să ne conformăm acestei lumi sau oricărei părți din ea și fim dezamăgiți de această lume și să fim nevoiți să dispărem odată cu ea pentru totdeauna? Sfatul din cuvântul lui Dumnezeu triumfătorul este: "Să nu vă potriviți chipului veacului acestuia, ci să vă prefăceți, prin înnoirea minții voastre, ca să puteți deosebi bine voia lui Dumnezeu: cea bună, plăcută și desăvârșită." — Romani 12:2.

⁵ Spunem noi cuvântul lui Dumnezeu: „Tatăl nostru care ești în ceruri, sfințească-se numele Tău. Vie împărăția Ta. Facă-se voia Ta, precum în cer așa și pe pământ”? Dacă repetăm această rugăciune, atunci noi ne rugăm ca împărăția lui Dumnezeu să distrugă toate împărățiile și autoritățile de pe pământ. Astfel, este voința Lui și voința noastră? Dacă nu este, atunci noi ar trebui să nu mai rostim rugăciunea Domnului. Dar dacă aceasta este, ar trebui cu cinste să facem voința lui Dumnezeu și voința vieților noastre. Trebuie să ne dedicăm pe noi înșine complet îndeplinirii voinței lui, și să trăim în armonie cu voința Lui. Nu este prea devreme pentru a ne dedica Lui prin Învățătorul Rugăciunii Domnului. Ora este târzie.

¹ În alegerea dintre voințele pe care Estul și Vestul încearcă să le impună oamenilor, de ce nu sunt nevoiți să aleagă iubitorii avizați ai Bibliei?

² Favorizarea uneia sau alteia dintre voințe înseamnă favorizarea cui, și prin intermediul a ce înșală acest favorizat întregul pământ?

^{3,4} (a) Între voințele cui se ia decizia finală, de o importanță supremă, și ce va însemna pentru oricine colaborarea cu Diavolul? (b) Ce va însemna dacă ne conformăm acestei lumi și ce ne învață Romani 12:2 să facem?

⁵ Când repetăm rugăciunea Domnului pentru împărăția lui Dumnezeu, pentru ce ne rugăm, și este aceasta voința noastră proprie, și atunci ce va trebui să facem către Dumnezeu?

⁶ Întregul pământ se află într-o năpastă care nu a mai fost egalată de la Potop. Și aceasta are un motiv bun. Distrugerea celei de a șaptea puteri mondiale, puterea duală anglo – americană, este aproape. Gândiți-vă la asta! Ca în noaptea în care Daniel a interpretat scrierea de mână de pe peretele din sufrageria regelui Belșatar, o putere mondială, cea mai mare din toate timpurile, este pe punctul de a se prăbuși! Sfârșitul nu va fi ușor și liniștit ca atunci când Camera Lorzilor a adoptat Statutul Westminster în 1931, creând British Commonwealth of Nations, despre care London *Spectator* a spus: "Vechiul imperiu britanic a dispărut odată cu războiul, iar locul lui a fost luat de către British Commonwealth." (26 noiembrie 1931). În plus, sfârșitul creației anglo – americane, a opta putere a lumii, Națiunile Unite, este aproape. În vremurile vechi, căderile marilor puteri, Egipt, Asiria, Babilon, Medo-Persia, Grecia, Roma și Liga Națiunilor, au fost însoțite de mari probleme. Acum, ultimele puteri din toate timpurile se apropie de sfârșit, și da, și comunismul! După modelul istoric, problemele nu pot fi altfel decât au fost prevăzute. Problemele deja există. Dar ceea ce va fi mai rău urmează. Sfârșitul va veni, dar nu din mâna oamenilor în războiul lor nuclear sinucigaș, dar din mâna Atotputernicului Dumnezeu, prin împărăția Sa cu Cristos la putere. O întregă lume își va găsi sfârșitul!

⁷ Dacă noi dorim să repetăm rugăciunea Domnului fără ipocrizie, este necesar ca noi să ne dedicăm în totalitate Tatălui nostru din ceruri, pentru îndeplinirea a cărei voințe ne rugăm. Nu trebuie să ne apropiem de El doar cu buzele, dar să avem inimile departe de El și de voința Lui. Dedicându-ne Lui avem inspirație și un scop în viețile noastre, o viață pentru Dumnezeu și împărăția sa cerească a unei lumi noi binecuvântate, un scop pentru eternitate!

⁸ Acesta nu înseamnă să ne alăturăm unor așa numite biserici sau secte ale lui Cristos sau evreiești. Înseamnă să-l urmăm pe Păstorul Adevărat al lui Iehova, pe însuși Isus Cristos. El a fost odată om, și ca om el a creat modelul perfect pentru a fi urmat de oameni. Când a fost proclamată împărăția lui Dumnezeu de către Ioan Botezătorul, așa cum este propovăduită pretutindeni astăzi de către Martorii lui Iehova, Isus s-a oferit să facă voia lui Iehova în ceea ce privește acea împărăție. El a acționat așa cum spune profeția din scriptură: "Atunci am zis: 'Iată-Mă (în sulul cărții este scris despre Mine), vin să fac voia Ta, Dumnezeule!' " (Evrei 10:5-7; Psalm 40:7, 8). Apoi, în fața lui Dumnezeu și a îngerilor Săi, Isus a fost botezat ca un simbol public al dedicării sale lui Dumnezeu. Împlinirea credincioasă a acestui devotament a făcut ca el să devină Domnul regatului ceresc al lui Iehova. Devotamentul Său pentru voia lui Dumnezeu a fost în deplină concordanță cu rugăciunea pe care El ne-a dat-o: „Vie împărăția Ta. Facă-se voia Ta” Așa că haideți să ne trăim și noi viața în armonie cu rugăciunea noastră. Împărăția lui Dumnezeu să domnească!

⁹ Voința lui Dumnezeu în ceea ce ne privește este scrisă în Sfânta Biblie. În afară de aceasta, Isus ne-a arătat cum se împlinește voința lui Dumnezeu. Pentru a afla care este voința lui Dumnezeu nu putem să nu studiem însuși Cuvântul lui Dumnezeu. Cărțile religioase care ne îndepărtează de Dumnezeu și de cuvântul Său scris nu ne spun adevărul despre voința lui Dumnezeu. Va trebui să facem ca acei credincioși din orașul macedonean Beroea când apostolul Pavel a fost alungat de către cei care respingeau Biblia în Tesalonic și a venit și le-a vorbit: "Iudeii aceștia aveau o inimă mai aleasă decât cei din Tesalonic. Au primit Cuvântul cu toată râvna și cercetau Scripturile în fiecare zi, ca să vadă dacă ce li se spunea, este așa. Mulți dintre ei și din femeile cu vază ale grecilor și mulți bărbați au crezut" (Fapte 17:11, 12). Fiecare dintre cei care doresc să cunoască voia lui Dumnezeu ar trebui să aibă propriul exemplar din Sfânta Scriptură, pe cât posibil. Isus a spus către cei care cunoșteau cuvântul scris al lui Dumnezeu: "Cercetați Scripturile, pentru că socotiți că în ele aveți viața veșnică, dar tocmai ele mărturisesc despre Mine." Astfel, Cuvântul scris este cel prin care Iehova ne învață și ne atrage spre Fiul său, Isus Hristos, Conducătorul nostru. (Ioan 5:39; 6:45). Deci, prin Isus, noi vom crede și vom fi devotați lui Iehova Dumnezeu. Noi suntem acum cei care îl urmăm pe Isus.

⁶ Care sunt puterile mondiale care vor dispărea, și, conform modelului istoric, de ce nu ne putem aștepta la altceva decât la nenorociri, și de unde va veni sfârșitul?

⁷ Dacă noi ne dorim să repetăm rugăciunea Domnului fără ipocrizie, ce este necesar să facem și cum se va manifesta aceasta în viața noastră?

⁸ Devotându-ne, pe cine urmăm și ce exemplu de urmat ne-a lăsat, acum când împărăția lui Dumnezeu domnește și este propovăduită pretutindeni?

⁹ Pentru a afla care este dorința lui Dumnezeu, ce nu putem evita să studiem, și prin aceasta către a cui voință vom fi atrași să ne devotăm?

¹⁰ Pentru a înțelege voința lui Dumnezeu și pentru a o desluși limpede avem nevoie de ajutor. În afară de rugăciune avem nevoie de duhul Său sfânt. Mai avem nevoie și de ajutorul credincioșilor săi, devotați și bine organizați. Cititorul Bibliei din Etiopia a recunoscut aceasta. Când evanghelistul Filip l-a întrebat: „Știi tu ce înțeles are ce citești?”, el a răspuns: „Cum aş putea să știu, dacă cineva nu mă ajută?”. El l-a rugat pe Filip să îl ajute în studiul său. Ajutat astfel, el a înțeles voința lui Dumnezeu. I s-a devotat fără întârziere și a fost botezat cu apă de către Filip ca un simbol al devotamentului său pentru Isus. (Fapte 8:28-39). Apostolul Pavel i-a ajutat pe cei din Beroe la studiul Bibliei și mulți dintre ei au devenit credincioși. Acum, la „acest moment hotărât al sfârșitului” încă din 1914, Iehova i-a făcut cunoscuți pe „oamenii își cunosc Dumnezeu”, pe oamenii templului său. Împreună cu ei, multe „alte oi” s-au alăturat în devotamentul pentru Dumnezeu pe care îl cunosc, Iehova. Și aceștia au devenit martori ai lui Iehova. Ca o îndeplinire a versetelor Daniel 11:32, 33; 12:3, acești „înțelepți” dintre oameni „vor învăța pe mulți”. Da, vor „străluci ca strălucirea cerului” și vor „învăța pe mulți să umble în neprihănire.” (Le) Acești martori ai lui Iehova sunt însărcinați de către el să ajute orice cititor al acestei cărți care are nevoie și dorește ajutor.

¹¹ Isus Hristos le-a poruncit: „Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit. Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului.” – acolo unde ne aflăm acum. (Matei 28:19, 20) Toți cei care devin ucenicii lui Isus devotându-se lui Iehova Dumnezeu precum a făcut și el trebuie să respecte porunca de a fi botezat cu apă. Ei trebuie de asemenea să accepte învățătura pe care Dumnezeu o dă prin intermediul organizației sale vizibile de pe pământ.

¹² Chiar și după ce se dedică, oricine trebuie să continue studiul Bibliei pentru a își extinde cunoașterea voinței lui Dumnezeu, astfel încât să învețe la rândul său pe alții. Pavel s-a rugat pentru sfinții creștini. De ce? „Să vă umpleți de cunoștința voii Lui, în orice fel de înțelepciune și pricepere duhovnicească; pentru ca, astfel, să vă purtați într-un chip vrednic de Domnul, ca să-I fiți plăcuți în orice lucru, aducând roade în tot felul de fapte bune și crescând în cunoștința lui Dumnezeu.” (Coloseni 1:9, 10) În acest scop, un creștin devotat trebuie să caute însoțirea cu oamenii devotați lui Iehova și să participe la toate întâlnirile lor, dacă este posibil, respectând porunca: „Să ținem fără șovăire la mărturisirea nădejzii noastre, căci credincios este Cel ce a făcut făgăduința. Să veghem unii asupra altora, ca să ne îndemnăm la dragoste și la fapte bune. Să nu părăsim adunarea noastră, cum au unii obicei; ci să ne îndemnăm unii pe alții și cu atât mai mult, cu cât vedeți că ziua se apropie.” (Evrei 10:23-25) În acest mod sigur, oricine îl poate lăuda pe Iehova Dumnezeu în templul său. – Psalmi 150:1.

¹³ Nu vrem să fim „lucrători ai fărădelegii” și să fim depărtați de la mântuire. Pentru a fi salvați, este voia lui Dumnezeu să face astfel. Isus a spus: „Nu oricine-Mi zice: „Doamne, Doamne!” va intra în Împărăția cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu care este în ceruri.” – Matei 7:21-23.

¹⁴ Care este principala voie a lui Iehova în ceea ce ne privește în aceste „vremuri ale sfârșitului”? Isus a profetizat cu aceste cuvinte: „Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârșitul.” (Matei 24:14) Trebuie să dăm această mărturie finală. Trebuie să fim martorii lui Iehova propovăduind această veste bună, până la sfârșit.

¹⁵ Îndeplinirea voii lui Iehova acum pe pământ ne răsplătește etern. Înseamnă o viață trăită mereu pentru el. „Și lumea și pofta ei trec; dar cine face voia lui Dumnezeu rămâne în veac.” (1

¹⁰ Pentru a înțelege Cuvântul lui Dumnezeu, ce ajutor ne trebuie, și prin cine ne arată Dumnezeu acest ajutor necesar în „aceste vremuri hotărâte ale sfârșitului”?

¹¹ Ce poruncă desprinsă din Matei 28:19, 20 trebuie să respecte toți cei care devin ucenicii lui Isus devotându-se?

¹² Chiar și după ce se devotează, de ce trebuie oricine să continue să studieze Biblia, și în concordanță cu aceasta la ce trebuie oricine să participe?

¹³ Ce trebuie să facem pentru a nu fi îndepărtați și pentru a fi mântuiți?

¹⁴ Care este în principal voia lui Iehova pentru noi?

¹⁵ Cât este de mulțumitor pentru noi să îndeplinim voia lui Iehova acum pe pământ și la înălțimea cărei rugăciuni trebuie să ne ridicăm supuși?

Ioan 2:17) Doar cu supunere iubitoare și credincioasă pentru Tatăl din ceruri vom putea să ne ridicăm la înălțimea rugăciunii noastre: „Facă-se voia ta în cer ca și pe pământ” – de-a pururi!